New York Times Best Seller

PİS MAYMUN

CARL HIAASEN

Carl Hiaasen

Doğma büyüme Florida sakini Carl Hiaasen (1953) çoğu çoksatar seviyesine ulaşmış on sekiz roman ve dört kurgu-dışı kitap yazmıştır. Ayrıca *Miami Herald* gazetesinde haftalık bir sütunu vardır.

Pis Maymun
Carl Hiaasen

Özgün Künye
Bad Monkey

AYLAK KİTAP

Çeviren: Algan Sezgintüredi
Yayına Hazırlayan: G. Mine Olgun
Görsel Yönetmen: Berat Pekmezci
Grafik Tasarım: Aylak Kitap

1. Baskı, Ocak 2014
Aylak Kitap: 35
ISBN: 978-605-5691-95-0

AYLAK KİTAP
Caferağa Mh. Nailbey Sk.
Umut İşhanı No: 15
Daire: 8 Kadıköy / İstanbul
Tel: 0 216 345 40 69 (pbx)
Faks: 0 216 345 40 68

Baskı
Deniz Ofset: Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok/403
Topkapı-İstanbul Tel: 0212 613 30 06
Sertifika No: 25001

www.aylakkitap.com
aylakkitap@aylakkitap.com

PİS MAYMUN

CARL HIAASEN

Çeviren: Algan Sezgintüredi

Bu eser kurmacadır. İsim ve karakterlerin hepsi uydurmadır.

Anlatılan olayların çoğu hayalîdir ancak ölü balık dümeni, Miami'de yaşanmış gerçek bir skandaldan alınmıştır. Aynı şekilde, lokanta müfettişlerinin berbat görevleri de gerçeğe uygun yansıtılmıştır.

Bir

Temmuz'un en sıcak günü, Key West'in[1] çarşaf düzü sularında James Mayberry adlı bir turistin oltasına bir insan kolu takıldı. Karısı hızla koşup küpeşteden aşağı sarkarak kahvaltıda yediği ne varsa denize boşalttı.

James Maybe rry tayfaya, "Daha ne bakıyorsun!" diye bağırdı. "Alsana şunu oltamdan!"

Oğlan işe girişti; nafile kıvırıp büktü ama zoka ta kemiğe saplanmıştı. Sonunda kaptan, köprüsünden indi, çürüyen uzvu bir kargaburunla kancadan kurtarıp buzla dolu güverte kutusuna yerleştirdi.

Bunun üzerine James Mayberry, "Haydi, buyur!" dedi, "tuttuğumuz balıkları nereye koyacağız şimdi?"

"Sen bir tane tutmayı becer, yer buluruz."

pek gergin bir sabah geçirmişti. James Mayberry, talimatları bir türlü kavrayamadığından üç büyük balığı kaçırmıştı. Okyanusta balık tutmak, memleketteki gölde sazan yakalamaktan çok farklıydı.

"Birilerini aramamız gerekmiyor mu?" dedi kaptana.

"Gerekiyor."

Kıllı kol iyice şişmiş, rengi patlıcan moruna dönmüştü. Koptuğu omuz hizasından, kemiğin sapsarı ucu fırlamıştı; çevresindeki etler paramparça ve kansızdı.

"Vay, şuna bakın!" dedi tayfa.

"Neye?" dedi James Mayberry.

"Parmağına!"

Kurbanın eli, dimdik duran orta parmağı hariç, sıkılı bir yumruktu.

"İşe bak," dedi tayfa. "Bize hareket çekiyor!"

Kaptan, oğlana kancaya yeniden yem takmasını söyledi.

“Daha önce burada görmüş müydünüz böyle bir şey?” dedi James Mayberry. “Doğru söyle ama!”

“Sen gidip hanımla ilgilensen…”

“Dırdırı bitmez şimdi. Louisa bu sabah tren turuna katılmak istemişti. Balığa gelmek istememişti.”

“E, evlat,” dedi kaptan, “müşterilerimize unutulmaz hatıralar kazandırmak görevimiz.”

Kaptan köprüye tırmandı, telsizle Sahil Güvenlik üssünü arayıp nahoş buluntunun GPS koordinatlarını bildirdi. Sahil Güvenlik başka yere gitmemelerini ve başka beden parçası görebilme ihtimaline karşı sudan gözlerini ayırmamalarını söyledi.

“Balık tutuyoruz burada!” dedi kaptan.

“Tutma demedik,” dedi Sahil Güvenlik görevlisi. “Gözünü açık tut dedik.”

Louisa Mayberry, sakinleştikten sonra kocasına derhal Key West’e dönmek istediğini belirtti.

“Yapma, aşkım ya! Ne güzel bir sabah, baksana!” James Mayberry limana, hele tekneyi tutmak için binliği toslamışken eli boş çıkmak istemiyordu hiç.

“Balayımızın ilk gününde başımıza gelene bak! Tiksinmedin mi sen de?”

James Mayberry buzla dolu kutunun kapağını kaldırdı. “Her hafta CSI seyrediyorsun; aynı şey işte.”

Kadın yüzünü ekşitti ama kafasını çevirmedi. Kolun hiç de bile gerçek görünmediğini söyledi.

James Mayberry adeta alınmışçasına, “Gerçek canım,” dedi. “Kokla bak.” Denizden sahte kol tutmak, eşe dosta anlatacak kadar havalı bir hikaye değildi. Oysa sahici kol demek, Madison’da her tür arkadaştan tebrik almak demekti. Louisa Mayberry gözlerini koldan ayıramıyordu. “Ne olmuş acaba?” dedi.

Kocası, engin bilgi sahibiymişçesine, “Kaplan köpekbalığı,” dedi.

“Elindeki nikah yüzüğü mü? Ne acı.”

“Balık vurdu!” diye seslendi genç tayfa. “Kim alacak?”

James Mayberry karısını “mücadele koltuğuna”[2] oturttu; tayfa olta kamışını yuvasına yerleştirdi. Louisa Mayberry’nin kolları, nazenin yapısına karşın, Salı geceleri katıldığı Bikram Yogası dersleri yüzünden epey kuvvetliydi. Her türlü yardımı reddederek altı kiloluk bir ton, balığını gururla güverteye aldı ve balık debelenirken, muzafferane çığlıklar attı. Mayberry karısını ilk defa bu kadar heyecanlı görüyordu.

“Al şunu!” diye haykırarak iPhone’unu tayfaya uzattı. “Resim çek hemen!”

“Dur, dur!” dedi James Mayberry. “İkimizi birlikte çek.”

Louisa kocasının poz verişine bakarak, “Yok artık, Jimmy,” dedi.

Kaptan aşağı baktığında yeni evli çifti kıç yatırmasında yan yana, tayfaya poz verirken gördü. Neon mavisi güneş gözlükleri, geniş siperlikli kepleri ve bolca güneş kremi sürülmüş burunları birbirlerine pek uygundu.

Louisa Mayberry gümüş tonun kuyruğunu neşeyle tutarken, tayfanın eldivenlerini giymiş James Mayberry bir eliyle balığın kafasını dengelerken diğeriyle gökyüzünü gösteriyordu.

Kaptan sigarasından derin bir nefes çekip dümene dönerek, “Cenneti buldular mübarek,” diye söylendi.

Telefon çalmaya devam ediyordu ama Yancy açmadı. Plastik bahçe sandalyesine oturmuş, rom içiyordu. Yan komşudan en sinir bozucusundan elektrikli testere cazırtıları ve çivi tabancası takırtıları geliyordu. Ortalarda hiç görünmeyen sahibi eve, Big Pine Key[3] ruhuyla taban tabana zıt, kocaman bir ilave yaptırıyor ve Yancy’nin günbatımı manzarasına iyiden iyiye müdahale ediyordu. Yancy, çatısı tamamlanır tamamlanmaz evi ateşe verme hayalleri kuruyordu.

Bahçe girişinde bir arabanın durduğunu duydu ama kalkmadı. Gelen, meslektaşı polis dedektifi Rogelio Burton’dı.

“Ne açmıyorsun telefonu yahu?” dedi Burton.

“Şu rezalete bir bak… Mozole dikiyor sanki herif!”

Burton yanına oturdu. “Sonny seni yola göndermek istiyor.”

“Miami’ye mi?”
“Aynen.”
“Almayayım.” Yancy çitin arkasındaki inşaata bakıyordu hâlâ. “Evin yüksekliği on üç metre. Bizzat ölçtüm. Belediye azami on metreye izin veriyor.”
“Keys oğlum burası. Kurallar enayiler için burada.”
“Eskiden geyikler ta buraya kadar gelip çalı falan yerlerdi.”
Yancy arkadaşına içki teklif etti. Beriki kabul etmedi.
“Andrew,” dedi Burton, “adam sana seçenek sunmuyor. Ne diyorsa yap işte.”
“Açığa alınmıştım, unuttuysan.”
“Maaşlı alındığını hatırlıyorum. Barbancourt[4] mu o?”
“Son şişem. Sonny’ye söyle, Miami’den başka her yer uyar.”
“Miami yerine mesela Cancun’a mı yollamasını söyleyeyim seni?” İç çekti Burton. “Bir günlük yol işte. Gidiş dönüş.”
“Benzin parası hep bana giriyor.”
Burton esas meseleyi biliyordu: Yancy’nin, kovulduğu Miami Polisi’yle derdi çoktu.
“Dur yahu… Tek yapacağın, Adli Tıp’a uğramak.”
“Morga mı? İyiymiş.”
“Arabaya kadar geliver bir zahmet.”
Yancy bardağını yere bıraktı. “Özel bir şey galiba.”
Kopuk kol, baloncuklu plastiğe sarılıp kırmızı bir portatif buzluğa tıkılmıştı. Sığabilmesi için dirsekten katlanmıştı.
“Bu kadarını mı bulmuşlar?”
“E, işte,” dedi Burton.
“John Doe mu, Juan Doe mu?”
“Rawlings beyaz, erkek, kırklı yaşlarda, iri yapılı ve siyah saçlı, diyor.”
Dr. Lee Rawlings, Monroe İlçesi’nin Adli Tabipliği’ni yürüten patologdu. Florida Keys’te cinayet veya kazara ölümlere nispeten az rastlanırdı ama

Rawlings'in şikayeti yoktu. Boş vaktini golfla değerlendiriyordu ve söylenene göre, oyununu epey geliştirmişti.

Yancy, şerifin kopuk kolu Miami'ye neden yolladığını biliyordu: Miami, Amerika'nın denizde bulunan uzuv ve diğer bedensel parçalar başkentiydi. Belki şanslarına, kalanına orada ulaşılırdı ya, Yancy pek ihtimal vermiyordu.

"Travmatik ampütasyon," dedi Burton.

"Yok yahu?"

"Kiralık balıkçı teknesi dün getirmiş. Elimizdeki üç kayıp vakasını da kontrol ettik. Hiçbirine uymadı."

Orta parmak hemen dikkatini çekmişti Yancy'nin. "Fani dünyaya acı bir veda mı dersin?"

"Rawlings, tesadüfi [5] diyor. Resmini çekti gerçi."

"Çekmese şaşardım."

"Oğlanın maçına geç kalıyorum ben."

"Tabii." Yancy buzluğu kapatıp sundurmasına taşıdı.

"Gece burada mı bırakacaksın?" dedi Burton.

"Kol bu. Kim çalacak?"

"Delil, oğlum ya… Valla benden söylemesi."

"Aman, iyi." Adada fırsat kollayan bir sürü rakun vardı.

Yancy buzluğu içeri götürürken, Burton arabasına atlayıp gitti. Sabık dedektif mutfak dolabından rom şişesini aldı, hafif sallanarak sundurmasına geri döndü ve bardağını doldurdu. Komşudaki ameleler gitmişti. Kol saati tam beşi gösteriyordu.

Sabahtan beri ilk defa gökteki kuşların seslerini duyabiliyordu.

Monroe İlçesi'nin yeni şerifi, diğer iki aday birbiriyle bağlantısız dolandırıcılık suçları yüzünden içeri tıkıldıkları için seçime tek başına giren, kasaba yerlisi hödüklerden Sonny Summers'tı. Rakipleri vaktinde kefalet yatıramamışlar ve dolayısıyla Florida City yakınlarındaki orta güvenlik seviyeli hapishaneden Skype bağlantısıyla yürütülen son kampanya oturumunda stratejik bir dezavantajla karşı karşıya kalmışlardı.

Sonny Summers, on altı yıllık otoyol devriyesi polisliği boyunca işi yüzüne gözüne bulaştırmaması sayesinde pek çok övgü ve madalya kazanmıştı. Üstüne başına iyi bakardı; pek flörtçüydü ve kırtasiye işlerinde özenliydi. Bir sene, Florida Keys'in rekabeti en yoğun suç alanında, alkollü sürücü tutuklamalarında zirveye çıkmıştı. Tutuklama evraklarındaki el yazısı her daim okunaklıydı; kız arkadaşlarını asla resmî aracıyla gezdirmemişti ve otu sadece izin günlerinde tüttürürdü.

Summers, şerifliğe gelince hemen, Key West'ten Key Largo'ya kadar adalarda ne kadar önemli iş adamı varsa hepsiyle bir dizi tanışma yemeğine çıkmıştı. Bu yemeklerin ana konusu, turizmin kırılganlığı ve basına olumsuz yansımanın tehlikeleriydi. Meşhur BP sızıntısı sürekli gündeme geliyordu ama bilinen bir gerçek vardı: Güney Florida sahillerine mazotun tek damlası erişememişti. Sonny Summers, gelecek seçimlerde desteklerine ihtiyaç duyacağı iş adamlarına karşı anlayışlıydı. Müşteri ürkütmek, hiçbir şartta istemeyeceği bir durumdu.

Sonny Summers bu nedenlerle büronun basınla ilişkiler görevlisine, 'ün getirdiği kopuk kola dair kimseye bilgi vermemesini emretmişti. Yeni şerif, denizde yüzen uzuvların özellikle denizle ilgili işlere darbe vuracağından endişeleniyordu. Tabii bu görüşü, Miami civarında marina işleten herkesin kolayca söyleyebileceği üzere, gülünç ölçüde hatalıydı. Denize ilgiyi doğal afetler haricinde hiçbir şey engelleyemezdi. Mesela Rickenbacker Yolu'na paralel uzanan sahile yıllardır lağım boşaltılıyordu ve polis ne yaparsa yapsın denize girenleri ve sörfçüleri engelleyemiyordu.

Hem zaten Sonny Summers savaşı kafadan kaybetmişti. 'ü limanda bir olay yeri minibüsü karşılamış ve iç karartıcı keşfin haberi hızla yayılmıştı. Daha beteri, kolu oltasıyla yakalayan dangalağın, cep telefonuyla çektiği fotoğrafları önüne gelene göstermesiydi. Hatta fotoğrafları Facebook'a koyduğu söylentisi bile vardı.

Yancy nihayet telefonunu açınca şerif, "Sana güveniyorum," dedi.

"Nasıl yani?"

"Miami'den o zımbırtıyla geri dönmeyeceğine güveniyorum."

"Oradaki morgda eşleşme bulamazsam?" dedi Yancy.

“Senden iyimserlik bekliyorum, dedektif. Sen hiç merak etme, şef, demeni bekliyorum.”

“Golfstrim kuzeye doğru akar.”

“E?” dedi Sonny Summers.

“Ayrıca bu mevsimde esinti güneydoğudandır.”

“Ben buralıyım, Yancy. Ne diyeceksen doğru dürüst söyle.”

“Kendi başına yüzmediyse, bu mevsimde kolun bu rüzgar ve akıntılarda Miami’den buraya sürüklenme ihtimali düşük diyorum.”

Şerif, Yancy’nin mesleki geçmişinden haberdardı. “Senin derdin Miami’ye gitmemek.”

“Vakayı üstlenmezlerse?”

“İkna edersin sen.”

“İstemezlerse, kolu Adli Tabip’te bırakamam öylece.”

“Yarın soruşturmanın Miami-Dade Polisi’ne devredildiğini açıklayacağım,” dedi Summers. “Planımız bu, anladın mı? Artık resmen bizim baş ağrımız olmaktan çıkacak.”

“Emin olmak için bir gün daha bekleyebilirim.”

“Sen bu sabah olanları biliyor musun? Kanal 7’den bir dingil arayıp bütün körfezin yüzen cesetlerle dolup taştığını duyduğunu söyledi!”

“Siktir git, demedin mi?”

“Yarın ara, dedim. Basın açıklamasını bekle, dedim.”

“Kurbanımız muhtemelen salcılardan çıkacak,”[6] dedi Yancy. “Havana’dan gelmeye uğraşırken boğulmuş, ardından çekiç kafa türü bir şeye denk gelmiştir.”

“İşte, bak!” dedi şerif neşeyle. “Salcıların çoğu ailelerine kavuşmak için Miami’ye gitmez mi? O zaman yediğimin kolu oraya aittir işte! Bu kadar!”

“Valla karar bana kalmaz, Sonny.”

“Anlamadın galiba… Ben görev başındayken buralarda hiçbir insan parçası kalmayacak! Tamam? Hiçbir parça!”

Yakın çalışanlar, Sonny Summers’ın kimi zaman yeni sorumluluklarını kaldırmada zorlandığını hissederlerdi. Hız cezası kesmekten, derbeder polis

bürokrasisinin başına geçişe kolay uyum sağlayamamıştı. Summers'ın yeni işinde en sevdiği kısım, lacivert ceketini giyip ticaret odası tayfasıyla çene çalmaktı.

Yancy, arada bir rastlanabilecek kopuk bir uzvun o kadar büyük paniğe yol açmayacağını anlatmayı denedi.

"Yok yahu! Haftaya ıstakoz günleri var!" dedi şerif. "Günde otuz bin falan avcı bekliyoruz."

"Denizin üstü yüzen bokla dolsa aldırmaz o manyaklar," dedi Yancy. "Niye endişeleniyorsun?"

"Yarın konuşuruz gene," dedi Summers.

"Peki. Bir şartla giderim: Açığa alınmamı kaldırırsan."

"Mahkemeden önce kaldıramam. Daha kaç kere söyleyeyim?"

"Ama hepsi zırva, Sonny. Adamın canını bile yakmadım ben!"

"Bonnie'yle konuş," dedi şerif. "Sorun o."

Müstakbel eski sevgilisi Bonnie Witt, Yancy'nin, on dört yıllık kocasına taşınabilir elektrik süpürgesinin hortumuyla saldırdığına şahitlik etmeye hazırdı. Clifford Witt bir miktar tıbbi bakım görmüştü ya, bir haftaya ayağa kalkması bekleniyordu.

"O kadar kadın varken," dedi şerif, "senin bulduğuna bak! Yeminle, Andrew… Adalarda onca kadın varken!"

"Aşkımız meteor gibiydi," dedi Yancy. "Kendi sözleri."

"Baktın mı? Şu…"

"Kola mı? Evet, Burton ısrar etti."

"Herhangi bir fikir?"

"Yok," dedi Yancy. "Ama sırt kaşımak için birebir."

"Miami'den dönüşte ararsın. İyi haber bekliyorum."

1 Florida eyaletinin güneyinde, kara ve mercan sığlıklarında meydana gelmiş adalardan (Florida Keys [Key veya Cay bu adalara verilen genel addır]) kurulu Monroe İlçesi'nin merkezi; ABD'nin en güneyindeki kent. (ç.n.)

2 Teknelerde, büyük balıklar tutulacağı zaman destek ve kuvvet amacıyla oturulup bağlanılan balıkçı koltuğu. (ç.n.)

3 Florida Keys'teki adalardan biri. (ç.n.)

4 Haiti malı, ünlü bir rom markası. (ç.n.)

5 Ölümden sonra vücudun katılaşması, ölüm veya ölü katılığı. (ç.n.)

6 Derme çatma sal veya teknelerle Florida’ya kaçak gelen Kübalılar. (ç.n.)

İki

Temmuz ortasında adalara feci bir sıcak iner. Avlanacak balıklar derin denize kaçar, pelikanlar ağaç gölgelerine saklanır ve öğlen saatlerinde dışarda ancak en turist turistler görülür. Yancy'nin hiçbir polis işareti taşımayan resmî arabasında klima gayet iyi çalışıyordu ama neme lazım diyerek aldığı buzlu çubukları, yolcu koltuğuna yerleştirdiği soğutucuya, kopuk kolun yanına koymuştu.

Feci sabırsız sürücülerdendi; ancak buzlu çubukları emerek sakinleşebiliyordu. Buzlu çubuk emme alışkanlığının nedeni Bonnie'ydi; Bonnie, otoyolda Yancy'yle gitmekten pek ürküyordu. Yancy'nin Bonnie haricinde sevdiği tat ise mangoydu. Aklını meşgul eden düşünceler şimdilik bunlardı.

Miami'ye varması normalde bir buçuk saat sürerdi ama Yancy, portatif buzlukta daha yer var nasılsa düşüncesiyle yolda durup bir sürü yengeç almıştı.

"Espri anlayışın bu mu?" Göğsündeki isimlikte Dr. Rosa Campesino yazan Adli Tabip başyardımcısı, kahverengi gözlü ve ciddi bakışlı bir kadındı.

"Kap bir buzlu çubuk," dedi Yancy. "Yengeçlere heveslenme ama."

Dr. Campesino dikkatle kolu alıp paketi açarken Yancy, Rawlings'in bulgularını sıraladı. Kadın, dimdik duran orta parmak üzerine hiçbir yorum yapmadan kolu boş otopsi masasına yerleştirdi.

"Bunlardan çok gördün herhalde," dedi Yancy.

"Sense bunu ta Key West'ten buraya getirdin. Çünkü?"

“Şerif sizin kurbanlardan birine ait olabileceğini düşündü.”

“Fotoğraflarını e-postayla yollayıp benzinden tasarruf edebilirdin,” dedi doktor.

“Yemeğe çıkar mıyız?”

Nihayet gülümsemişti kadın. “Birazdan dönerim.”

Yancy bir buzlu çubuk daha götürdü. Yaz ortasında, yaşayanlar için morgdan çok daha beter yerler vardı. Klima on yedi dereceye ayarlanmıştı; hoştu.

Dr. Campesino elinde ırk, cinsiyet ve yaklaşık yaşlara göre düzenlenmiş, bulunmuş uzuvlar listesiyle geri döndü. Üç adet kısmi gövde, iki sol bacak, bir kalça, üç kulak, yedi farklı ayak parmağı ve bir kırık kafatası… Hiçbiri kırklarında ve irikıyım bir beyaza ait değildi.

“Biliyordum,” dedi Yancy.

“Bir dahakine artık.”

“Aç değil misin cidden?”

“Kocam SWAT timinde keskin nişancı.”

“Anlaşıldı.”

“Şunu fark ettin mi?” Doktor, kurşunkaleminin silgili ucuyla kararmış kolun bilek kısmındaki pembe şeridi işaret ediyordu. “Kol saati gitmiş,” dedi.

“Köpekbalığı çiğnerken düşmüştür garibandan.”

Dr. Campesino hafifçe kafa salladı. “Kol kopmalarında genellikle kurbanın saati yerinde kalır. Cinayetlerde öyle değildir. Kötüler adamlar ya tefecilere okutmak ya da kimlik tespitini zorlaştırmak için kol saatlerini alırlar.”

Yancy, Şerif Summers’ın lafını duymak istemeyeceğinden emindi. “Nikah yüzüğünü niye almamışlar öyleyse?” dedi.

“Haklısın. Pahalı bir şeye benziyor.”

“Platin bence. Karısı görse kesin tanır.”

Dr. Campesino birden uzvun üzerine eğildi.

“Ne var?” dedi Yancy.

“Kemiğin bu ucu fena hırpalanmış.”

“Belki düşüp motor pervanesine kaptırmıştır.”

“Yok. Onun yarası farklı.”

“Mahvediyorsun beni,” dedi Yancy.

Patolog, alet tepsisinden bir pens alarak üst koldaki deliklerden birinden sipsivri bir diş çıkardı. Ufak denebilecek gri dişi Yancy’nin avucuna bıraktı.

“Köpekbalığı uzmanı değilim,” dedi. “Deniz biyologları dişin hangi türden geldiğini söyleyebilirler.”

Yancy dişi cebine atıp, kolun suda ne kadar kaldığını sordu.

“Beş ila yedi gün. Belki daha fazla.” Genç patolog, kolun resimlerini çekti ve yetki alanlarına ilintili bir vaka düşerse, fotoğrafları kayda geçireceğine söz verdi.

“Burada kalamaz mı?” dedi Yancy. “Valla, alırsan beni bin bir eziyetten kurtarırsın.”

“Vaka bizim değil, kusura bakma.” Dr. Campesino yetim kolu buz kutusuna yerleştirirken yengeçlere değdirmemeye özen gösterdi. “Uyacak bir şey çıkarsa haber veririm.”

Yancy, Miami-Dade Adli Tıp Kurumu’nun, yetki alanı dışındaki zorlu vakalara arada yardım ettiğinin farkındaydı. Şerifin kendisini cinayet soruşturması başlatsın diye yollamadığının da farkındaydı.

“Kaza diyebilir miyiz? Yani tahmin etmen gerekse?”

Dr. Campesino, lateks eldivenlerini çıkararak, “Daha ayrıntılı inceleme yapmadan bir şey diyemem,” dedi. “Monroe İlçesi’nden resmî talep gelse, onu da memnuniyetle yapardım.”

“Ki gelmeyecek.”

“Niye?”

“Tamamen platonik bir yemekte anlatabilirim nedenini.”

“Cık.”

“Peki,” dedi Yancy. “E, yerimde olsan ne yapardın şimdi?”

“Key West’e döner, Dr. Rawlings’e kolu dondurucusuna koymasını söylerdim. Sonra oturup, kayıp kocasını aramaya gelecek kadını beklerdim.”

"Kimse gelmezse peki? Gerçek aşkın yan yatması fenadır. Tecrübelerimden biliyorum."

"Ben bir şey sorsam? Orta parmağı sen mi böyle yaptın?"

"Yok artık," dedi Yancy. "Bulunduğunda böyleymiş." Elini buz kutusuna daldırıp diplere kaçmış bir mangolu buz çubuğu almadan önce, kolu yana çekmişti. "Sapık gibi mi göründüm sana, Rosa?"

Yancy'nin Miami Polisi'nden ayrılmasına neden olan kişi, o dönemde Suç İhbar Hattı'nda görev yapan Johnny Mendez adlı bir komiser yardımcısıydı. Mendez, gelirini yükseltmek için eş, dost, akraba, kim varsa hattı aratıp çözülmüş vakaları, dedektiflerin çoktan bulduğu ipuçlarını ihbar ettiriyordu. Ardından ihbar listesini güzelce imzalıyor, ihbarlara verilen ödüllerin yarısını cebe indiriyordu.

Yancy dönen dolaba, bir otobüs şoförünün, Küçük Havana mahallesinde bir manikür salonunu soyan birine ulaşılmasını sağlayan "müthiş ihbarı"na karşılık Suç İhbar Hattı'ndan aldığı dört bin beş yüz dolar ödülün haberini gazetede okuduğunda uyanmıştı. Uyanmıştı çünkü Yancy aynı soyguncuyu daha önce bizzat ve mahalleliden hiçbir yardım almadan yakalamıştı. Adam soygun sırasında balıkçılık lisansını olay yerinde düşürmek gibi gayet yardımsever bir hata yapmıştı ve Yancy, iki günlük aramanın sonunda adamı teknesini verniklerken enselemişti.

Sahte ihbarı yapan otobüs şoförü, Mendez'in ikinci göbek kuzeni çıkmıştı. Yancy bir sabah adamın kullandığı otobüse binip en öne oturarak not defterini açmış, şoförse otuz üç durak sonunda yaptığını bülbül misali şakımıştı. Dediğine göre Mendez olayın gazeteye çıkmasına çok kızmış ve ödülün üç bin beş yüz dolarlık kısmını kendine almıştı.

Aynı gece Yancy, sürüsüne bereket kolalı rom devirdikten sonra Suç İhbar Hattı'nı arayıp Komiser Yardımcısı Mendez'in zimmetine para geçirdiğini ihbar etmenin süper akıllıca ve esprili bir hamle olacağına karar vermişti. Mendez ise espri seven biri değildi ve işlediği suça dair tüm izleri çoktan silmeye koyulmuştu. Nihayetinde İç İşleri Yancy'yi meslektaşa iftira atmak ve şantaj yoluyla Suç İhbar Hattı'ndan para sızdırmaya kalkışmakla

suçlamıştı. Yancy'nin kendini savunmasını iyice güçleştirense İhbar Hattı'na yaptığı aramanın kaydıydı: Yozlaşmış bir polisi "cesaretle" ortaya çıkarmasına karşılık elli bin dolarlık bir ödülün uygun kaçacağını öne sürmüştü telefonda.

Yancy ihbarı yaparken sözlerini gayet alaycı bir tonla sarf etmişti etmesine ama kurul, Mendez halen görevdeyken her nasılsa mıknatıs etkisine maruz kalarak bozulmuş telefon kaydını dinlemek yerine yazılı dökümünü okumayı yeterli bulmuştu. Maaşsız açığa alınan Yancy kısa sürede avukata yetiştirecek para bulamaz duruma düşünce, siciline işlenerek kovulmama karşılığında istifasını vermek zorunda kalmıştı. Komiser Yardımcısı Mendez tüm suçlamaları reddetmesine rağmen sessizce K-9 birimine tayin edilmişti. Kısa süre sonra Kong adındaki bir Belçika Kurt Köpeği tarafından kasıklarından ısırılan Mendez, üç ameliyat geçirdikten sonra sondayla hayatına devam etmek zorunda kalmıştı.

Mendez kırk dört yaşında malulen emekliye ayrılmıştı. Coral Gables'ta, Venedik Caddesi'nde oturuyordu. Evinin önünde, Suç İhbar Hattı'ndan kaldırdıklarıyla aldığı kuşku götürmeyecek gümüş renkli bir Lexus vardı. Kopuk kol meselesine en uygun görünen çözümlerden biri, kolu Mendez'in arabasına, belki dikiz aynasından sarkan tespihine bağlayarak yerleştirmekti. Ama Yancy fikrinden çabuk vazgeçti. Mendez bir şekilde paniği atlatıp polisi arar ve kopuk kol Adli Tıp'a giderse, nihayetinde Yancy'ye ulaşmaları hiç zor olmazdı.

Yancy yıllardan beri akla ziyan intikam hayalleri kurmuştu. Mesela bir ara Mendez'in karısını baştan çıkarmayı düşünmüş ama sonra adama iyilik edeceğini kavrayarak vazgeçmişti. Cadalozun önde gideniydi kadın. Yüzü, bir sürü beyhude estetik ameliyattan geçmiş bir gorili andırıyordu. Yancy bir defasında kadınla buluşup içki içmiş, izleyen iki hafta boyunca ışıkları söndürmeden uyumuştu.

Arabasını Mendez'in aşk yuvasından bir blok öteye park etti. Lexus'un ön camında tombalak bir Siyam kedisi uyukluyordu. Yancy kedinin, kesinlikle kedisever havası taşıyan Mendez'e ait olduğunu tahmin etti. K-9 aday adaylarını kontrol edemeyişi de tahminini destekliyordu.

Siyam kedisini araklama kararını tam alamadan telefonu çaldı. Arayan, şerifti. Herhalde koldan kurtulduğu haberini alma derdindeydi. Yancy açmadı, işi telesekretere bıraktı.

Keys'e dönüş yolunda Burton'ı arayarak kötü haberi verdi.

"Almadılar. Ne yapacağım şimdi?"

"Tavsiyem," dedi Burton, "bir yerlerde kaybedivermen."

"Lafa bak!"

"Ciddiyim. 905'ten Kuzey Key Largo'ya dön. Yolun yarısında eski bir horoz dövüşü salonuna çıkan toprak bir yol göreceksin."

Yancy beğenmemişti planı. "Bende bu şans varken, horozculardan biri bulur kolu."

"Karınca ve akbabalardan önce bulamaz kimse."

"Sonny'nin derdi neymiş? O kadar önemli bir şey değil ki bu!"

Burton, Kanal 7 aradığında şerifin feci korktuğunu söyledi. "Hem zaten basına vakanın Miami Polisi'ne devredildiğini açıkladı bile."

"Acele etme demiştim ona."

"At şu kolu bir yere işte."

"Bir düşüneyim."

"Düşünmesen…"

Yancy yengeçleri palmiye kökü, limon ve kırmızıbiberle haşlamıştı. Bonnie bir şişe Bordo getirmişti. Yancy'nin şarabın yılından anladığı falan yoktu ama hamle pek vaatkar görünüyordu. Öte yandan Bonnie hâlâ, "Aslında hiç gelmemeliydim," diyordu.

Yemeği sundurmada, camsız pencere ve kapısız kapılarından günün son ışıkları süzülen kaba inşaatın mahvettiği dünya çapında kaliteli günbatımı manzarasına karşı yediler.

"Doktor Bey neredeler?" dedi Yancy.

"Lauderdale'de… Yarın bankacılarımızla toplantısı var."

"Bankacılarının olması hoştur herhalde. Çift anlamında. 'İşte Noel ağacımız… İşte arabamız… Ha, bunlar da bankacılarımız.'"

“Kes artık, Andrew.” Kabarık saçını toplayıp atkuyruğu yapmış, dudaklarına parlak pembe ruj sürmüştü.

“O altmışında, sen kırkında,” diyerek ellerini iki yana açtı Yancy. “Hiç anlamıyorum.”

“Yağlamayı bırak. Kırk iki yaşındayım; gayet iyi biliyorsun.”

Terliklerini ayağından savurup bronz bacaklarını üst üste attı. Yancy’nin içinde elini ayağını hepten boşaltacak bir kıpırdanma baş gösterdi. Elektrik süpürgesi olayından beri yatmamışlardı.

“Cliff’le ikiniz şikayetlerinizi geri alırsanız, şerif cezamı kaldıracak,” dedi Yancy.

“Ha, onun için davet ettin beni yani.”

“Her hafta en az üç defa davet ediyorum; hepsini reddediyorsun.”

“Valla Cliff’in kararı kesin,” dedi Bonnie. “Cezanı çekmeni istiyor.”

Yancy, mahkemenin herkesi küçük düşüreceğini söyledi. “Özellikle sözde kurbanı.”

“Sözde mi? Bendeniz dahil üç yüz tanık var ortada.”

Saldırı, gezi gemisi yolcularıyla dolup taşan Mallory Meydanı’nda, öğle saati gerçekleşmişti. Olan biteni gayet açık gösteren on dört ayrı video çekimi savcının elindeydi.

Yancy, “Kimse sana orospu diyemez,” yollu homurdandı.

“E, hatırlayacağın üzere, adamı aldatıyordum. Ayrıca ‘orospu’ değil, ‘kaltak’ demişti.” Bonnie tabağını kucağında dengeledi. “Feci lezzetliymiş bunlar.”

“Bir konuşsan… Rozetimi geri almam lazım.”

“Niye normal adamlar gibi yumruğu patlatmazsın, anlamıyorum! Hortumu adamın kıçına sokmaya kalkışman şart mıydı?”

Omuz silkti Yancy. “Hep kıçında kurt var adamın demez miydin? Yardım ediyordum işte.”

“Biriyle görüşüyor musun?” Bonnie ustalıkla konu değiştirme becerisinden yoksundu. “Bence daha hazır değilsin; hâlâ toparlanma evresindesin.”

“Doğru. Perişanım. Bir daha söyle bakayım, Cliff neden boşamıyordu seni?”

“Adam bana tapıyor, Andrew.”

“Bizi basmasına rağmen?”

“Öyle,” dedi Bonnie sabırsızca.

“Kendi teknesinde hem de.”

“Yüz kere konuştuk bunları.”

“Hem de kendi kamarasında. Karısı ve herifin teki…” Yancy bir kıskacı ağzına atıp hırsla çiğnedi. “Nasıl göründük gözüne, kim bilir?”

Yeni nesil cahil güneyli keşlere el altından bolca Vicodin ve Percocet satan bol kârlı bir kliniğe sahip olan Dr. Clifford Witt, nihayet emekliye ayrılıp kendine her türlü zamazingosu tam, kocaman bir yat almıştı.

“Sana önem vermesem gelmezdim bu gece,” dedi Bonnie.

“Ama aleyhimde tanıklık edeceksin.”

“Keyfimden değil, Andrew.” Önüne baktı, kot şortundaki isyankar bir iplik ucunu çekiştirdi. “Tabii anlaşma yapıp hepimizi rezillikten kurtarabilirsin.”

Kaşları çatıldı Yancy’nin. “Anlaşma yapıp işimden mi olayım yani? Suçu kabul ettiğim an rozetim otomatik gider.”

“Peki Clifford’ı şikayetini uygunsuz davranışa düşürmeye ikna edersem? Aramızda kalsın, Dickinson balıklama atlar öylesine.”

Billy Dickinson ilçedeki eyalet savcısıydı ve skandallara hiç meraklı değildi.

“Sonny beni gene de kovabilir,” dedi Yancy. “Ya da beteri, şerif yardımcılığına falan indirir.” Kariyer açısından geri dönüşü neredeyse imkansız bir yoldu öylesi.

“Şarabı nasıl buldun?”

“Kekre,” dedi Yancy, “lakin neşeli.”

İlişkileri bir Cumartesi günü süpermarkette, aynı olgun armuda uzandıkları anda başlamıştı. Ardından Bonnie’nin arabasına atlayıp soluğu ta Bahia Honda’da almış, geceyi orada park korucularından saklanıp delicesine sevişerek geçirmişlerdi. Armudu kahvaltıda paylaşmışlardı.

Yancy, Bonnie’nin medeni durumundan haberdardı; Clifford Witt o ara kasabanın dermatoloğuydu ve Yancy’nin göstermek için uğradığı her yeni, hain görünüşlü et benine müdahale etmeye hevesliydi. Yancy, adamın her daim el altında bulunuşundan memnundu ama cinsel sapkınlıklarını ve tezgah altından hap meselelerini de duymuştu.

Tüm bunlara rağmen, adamın karısının giysilerini çıkarmaya başladığında vicdanı sızlamıştı. Brezilya usulü tıraşla ilk defa karşılaşıyordu ve çok geçmeden coşku, diğer tüm yoluna çıkanları bastırıvermişti. Aslında genel tavrı, evli kadınlardan uzak durmaktı.

Bonnie kalkarak, “Ben gideyim artık,” dedi. Soluk mavi gözleri ve gece ışığında uçlarında altın varmış gibi parıldayan kırmızımsı kirpikleri vardı.

Yancy’nin yatak odasını ziyaret önerisini önce reddetti. “Ama hafif sarhoş gibiyim. Bir duş yapsam açılabilirim.”

“O da olur.”

Eski güzel günlerdeki gibiydi. Çok geçmeden Bonnie’nin çıplak poposu ıslak fayanslara çarparken Yancy’nin ayakları banyo paspasını gacırdatıyordu. Derken duvara çakılı sabunluğu kırdılar; ardından şampuanın dökülmesi Yancy’nin ritmini zora soktu. Nihayetinde havlulara sarınıp kurulanarak yatağa uzandıklarında Bonnie bombayı patlattı.

“Oklahoma’da aranıyorum ben.”

“Burada daha çok aranıyorsun.”

“Ciddiyim. Cliff’le o yüzden evlendim. Kaçaktım. Kanun kaçağıyım. .”

Yancy seks sonrası diğer tarafı can kulağıyla dinleyebilenlerden değildi ya, Bonnie bu sefer dikkatini çekmişti.

“Gerçek adım… Plover Chase.”

“Ha…”

“ Plover Chase!”

“Peki,” dedi Yancy.

“Olayı hatırlamadığına inanamıyorum! Kalkma, bekle.”

Bonnie çırılçıplak fırladı ve Yancy’nin, arabasından daha pahalıya patladığını tahmin ettiği Fransız malı çantasıyla odaya geri döndü. Mücevher kaplı bir bozuk para kesesinden, katlanarak kredi kartı boyuna

indirilmiş bir gazete kupürü çıkardı. Yancy haberi okurken hem işlenen suçu hem de boyalı basında kopan yaygarayı hatırladı.

Plover Chase, bir öğrencisini A verme vaadiyle yatağa atmaktan hüküm giymiş Tulsalı bir öğretmendi. Suçun işlendiği dönemde oğlan on beş, öğretmense yirmi yedi yaşındaydı. Öğretmen, tutuksuz yargılanmak üzere kefaletle salıverildikten sonra sırra kadem basmıştı.

“Yargıç, ihtiyar dallamanın tekiydi. En az on yıl yiyecektim,” dedi Bonnie. “Bir uçağa atlayıp Lauderdale’e geldim. Cliff’in kliniği sekreter ilanı vermişti. Gerisi malum.”

“Gerçeği biliyor mu?” dedi Yancy.

“Elbette.” Bu cevap, Bonnie’nin neden adamla evli kaldığını açıklıyordu.

Yancy’nin gözü, haberin başlığına kaydı: ÖĞRENCİSİYLE SEKS YAPAN ÖĞRETMEN İÇİN TUTUKLAMA EMRİ. Şaşırmış yahut kıskanmış rolü yapsa mı, emin değildi. Kendi geçmişinde bu kadar çarpıcı bir şey yoktu.

“Bir iki gözlemimi söyleyebilir miyim?” dedi. “Birincisi, o zamankinden daha güzelsin.”

“O baktığın kodes fotoğrafı, Andrew. Ayrıca, üstümü arayan memure lezbiyendi. Gözlerim o yüzden o kadar patlak çıktı.”

Yancy devam edecekti. “İkincisi,” dedi, “Bonnie, Plover’dan çok daha seksi. Plover diye biriyle bu kadar yakınlaşamazdım; aşka gelmişken haykırılacak isimlerden değil bir kere.”

“Cody hiç dert etmemişti.”

Yancy tek kaşını kaldırdı. “Ergen kurbanın mı?”

“Hem de ne kurban. Benden fazla pozisyon biliyordu.”

“Cody, sağlam isim. Kaç yaşındadır şimdi? Otuz falan?”

Bonnie oğlanın İngilizce sınıfında en önde oturduğunu anlattı. “Olanı savunacak değilim. Benle flört ediyordu; dert değildi. Oğlanların çoğu aynı havadaydı. Bizim… İşte adına ne dersen… Sadece iki hafta sürdü ve tabii, önüne gelen herkese anlattı. Polise giden anasıydı.”

“A vermenden sonra mı?”

“Yoktu ki öyle bir anlaşma! Cody zaten sınıfın en iyilerindendi.”

“Tanıklık etti herhalde.”

“Babası, konuşmazsa jet-skisini satacağını söylemiş. Meğer hepsini günlüğüne yazmış. Kaç kere ve nasıl, vesaire. Yazısı da gayet net ve açıklayıcıydı; o kadar iyi edebiyat dersi vermemeliymişim.”

“E, sonra?”

“Jüri felaketti, Andrew. Ağızlarının suyu akıyordu.”

Yancy, “Tahmin edebiliyorum,” dedi.

“Neyse işte. Madem defteri kapatıyoruz, gerçeği bil istedim.”

Avukatının, saldırmakla suçlandığı adamın karısının, kilit şahitlerden birinin, aranan bir suçlu çıkmasıyla yakından ilgileneceği düşüncesi, bulutlardan leşe pike yapan akbaba misali aklına düşüverdi. Fazla uzatmadan düşünceyi kışkışladı.

“Cody ne oldu peki?”

“Ne bileyim? Aptalca bir hataydı işte.”

“Herkes hata yapıyor sonuçta.”

“Cliff’le yarın konuşacağım. Söz.”

“Sağ ol, Bonnie. Dedektifliği seviyorum ben.”

“Hâlâ maaşını alıyorsun, değil mi? Balığa falan çık bari.” Gazete kupürünü çantasına koydu. Ardından kalktı ve kot şortunu giydi. “Şarabıma buz koyacağım. Sen?”

“Ben iyiyim böyle.”

Yancy arkasına yaslanarak, Bonnie’nin bluzunun düğmelerini ilikleyişini seyre daldı. Bonnie bluzunu iliklerken önüne hiç bakmaz, bakışları camlaşır, uzakları seyrederdi. Bonnie çıktıktan sonra, gözlerini kapadı ve on beşlik ergenlerin doğaya aykırı sıklıktaki sertleşme sayılarını düşünmemeye gayret etti.

“Andrew!”

Kafasını kaldırıp hole baktığında, Bonnie’yi buzdolabının ışığında kaskatı gördü. Elleri kafasındaydı.

“Aman Tanrım!” diyordu.

Yancy doğrulurken hatırlayarak içinden küfretti.

“Andrew! Ne yaptın, Andrew? Ne yaptın sen?”

Üç

Bonnie o geceden sonra bir daha Yancy'nin evine gelmeyecekti. Sorduğu sorulara bakılırsa, Yancy'nin birini öldürebileceğine ve öldürdüğü kişiyi kasap misali doğrayabileceğine inanıyordu. Yancy ise bu durumu, ilişkileri boyunca kadına en iyi taraflarını tam gösteremeyişinin işareti saydı.

Bonnie'ye kopuk uzvun çözüme ulaşmamış bir kayıp şahıs vakasında delil olduğunu ve şu anda Şerif Sonny Summers'a kıyak amacıyla buzdolabında bulunduğunu anlattı ki söyledikleri kısmen doğruydu. Şerifin kolun hâlâ Yancy'de bulunduğundan haberi yoktu çünkü Yancy, kısa süre sonra polislikteki kaderine karar verecek amirini sıkmamak adına, durumdan adama söz etmemişti.

İzleyen gecelerde, Bonnie'nin bir daha asla eline geçmeyeceğine aklının yattığı anlarda defalarca, keşke Burton'ın tavsiyesini dinleseydim yollu düşündü. O seçenek hâlâ mevcuttu ve belki izleyen birkaç günde dikkate alınabilirdi.

Sonunda, apaçık yalvarmayla dolu bir telefon konuşmasının ardından Bonnie, Yancy'nin Sugarloaf tarafındaki bir lokantada kahvaltı teklifini kabul etti. Kahvaltıyı müteakip, Bonnie'nin 4x4'ünün dar arka koltuğunu Cliff'in leş kokulu golf pabuçlarıyla paylaşarak seviştiler. Yancy'nin bakış açısından bakıldığında, Bonnie'nin Brezilya tıraşından vazgeçtiğini görmemek mümkün değildi.

"Sarasota'ya taşınıyoruz," diye açıkladı Bonnie. "Cliff buralardan bıkmış."

"E, mahkeme?"

"Mahkeme falan yok."

Yancy sevinçle çenesini Bonnie'nin sırtına sürttü. "Sen bir meleksin!" Cırtlak çıkmıştı sesi.

"Yavaş, kovboy! Paçayı sıyırmadın daha."

"Ya? Ne peki?"

"Elimden geleni yaptım, Andrew."

Yancy hızla doğrulunca, kafasını aracın tavanına çarptı. "Ama anlaşma önerecekler, değil mi?"

"Evet. Sen de kabul edeceksin," dedi Bonnie. "Çünkü Cliff mahkemeye çıkmak istemiyor. Sen de hapse girmek. Sutyeni versene."

"Açığa alınmam ne olacak peki?"

"Valla bu kadarını bile söylememeliydim. Cidden elimden geleni yaptım." Giyinmesi bitince ön koltuğa geçti. "Yallah," dedi Yancy'ye. "Yüz bakımıma geç kaldım."

Yancy çıkıp alelacele şoför mahallinin camına yapıştı. "Özleyeceğim seni," dedi. Öpücük için eğildiğinde, dudaklarının ucunda sadece nemli bir yanak buldu.

"Hoşça kal, Andrew."

"Hoşça kal, Plover."

Yancy arabasına dönüp kamu hukuk bürosundaki avukatı Montenegro'yu aradı. "Ne kadar erken gelebilirsin?" dedi avukat.

"Neler oluyor yahu?"

"Buralarda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, kardeş."

Yancy'nin omuzları çöktü. "Has…"

"Bir iyi, bir kötü haber hesabı. Öğlene kadar buralardayım."

Otoyolda berbat bir kaza vardı. Taş taşıyan bir kamyon, ortadaki bariyeri yıkıp güneye inen bir kiralık steyşına girmişti. Birilerinin Key West tatili başlamadan bitmişti. Yancy geçerken, itfaiyeciler hâlâ akan benzin ve kanı temizlemekle meşguldü. Trafikte yarım saatten fazla vakit kaybetti ama vardığında Montenegro hâlâ yerindeydi.

"Teklif ne?" dedi hemen Yancy.

"Otur, nefeslen biraz."

"Avukata geldim ben, yogaya değil."

Montenegro sırıtarak diyet kolasını açtı. Kamu avukatlığı icabı, her türlü hakarete şerbetliydi. Epey dava kazanmışlığına rağmen, arada bir kısmetsizlere boktan haber vermek zorunda kalabiliyordu. Masum müşteri savunduğu da vakiydi ya, Yancy'nin o sınıfa girdiği pek söylenemezdi.

"İyi haber, Andrew, siciline darp suçu işlenmeyecek. Dickinson suçlamayı uygunsuz davranışa indirmeyi kabul etti. Altı ay hapis şartlı tahliyeye dönecek; mahkeme masraflarını ve elbette Dr. Witt'in hastane ücretini ödeyeceksin." Montenegro her daim içine kapanık ve solgun görünürdü. Kafası yumurta pürüzsüzlüğündeydi ve dünyaya içe göçük, bol damarlı gözlerle bakardı.

Ama eşşoğlusu işini iyi biliyordu.

"Peki," dedi Yancy. "Kötü habere geç."

"Acele etme," dedi avukat. "İlaveten eyalet, maaşlı çalışan konumuna devam etmene itiraz etmeyecek."

"Şa-ha-ne be!" Yancy beşlik çakmak üzere öne uzandı; peltemsi bir karşılık aldı.

"Yalnız..."

"Haydi bakalım."

"...Dr. Witt, polislik yapmaya uygun olmadığın kanaatinde." Avukat durakladı, kolasını yudumladı. "Aynı fikirde değilim tabii ama sonuçta, makatına emiş gücü yüksek hortum sokulan da ben değilim."

Yancy oturduğu yerde çöktü.

Montenegro devam etti: "Dr. Witt anlaşmaya ancak iki şartla rıza verdi. Birincisi, karısından uzak duracaksın. İkincisi, istifa edeceksin. İkisini de yapmanı tavsiye ederim."

"Dur bak, adamın karısı hakkında ne keşfettim..."

"Fark etmeyecek, Andrew. Sonny kararını verdi. Rezaletin bitmesini ve basından uzak kalmasını istiyor."

"Hayır, Monty," dedi Yancy. "Mahkemeye gidelim."

Montenegro sakince, "Kaybedersin," dedi. "Canına okurlar. Dilimlerler. Jüri senden tiksinecektir. Hem sadakatsiz eşin şahitliğini bile talep

etmeyeceklerdir. Ellerinde kurban ve tam anlamıyla meydan dolusu tanık var. Yolcuların çektiklerini izledin, değil mi? İşin bitik, kardeş.”

Ona şüphe yoktu anlaşılan. “Bonnie meselesini unut,” dedi Yancy.

“Unuttum bile. Yalnız, iyi haber kısmı daha bitmedi.”

“Sen diyorsan…”

“İşsiz kalmayacaksın, Andrew. Aynı maaşla…” Montenegro sesini alçalttı. “Sonny ayarladı. Adama teşekkür etmeyi unutma.”

“Neymiş peki iş?”

“Ha… Açık fikirli davranacağına eminim şahsen.”

Yancy çaresiz gülerken, “Yedik yani,” diye mırıldandı.

Tamam, hayatının doruk noktası değildi. Öğlen vaktiydi; şahane bir ağaç gölgesi bulmuş, arabasının içini temizlemeye girişmişti. Kullandığı elektrik süpürgesi, basına yanlış yansıdığı üzere bir Hoover değil, üstün emiş gücüne sahip kablosuz, portatif bir Black&Decker’dı.

Hem saldırı da taammüden değildi. Bonnie’yle kocasının geldiğini gören Yancy hemen arabanın içine saklanmıştı. Yanından geçtikleri sırada tartıştıklarını duymuştu. Dr. Clifford Witt cırlak sesiyle karısına orospu veya kaltak diyordu ama Yancy’nin esas duyduğu, Bonnie’nin hıçkırıklarıydı. Bonnie ise daha sonrasında gözyaşlarını, gerçekliği kuşkulu yasemin alerjisine bağlamıştı.

Ama sonuçta yersiz bir şövalyelik duygusu Yancy’yi, elinde elektrik süpürgesiyle arabadan fırlatıvermişti; tartışan çifti Mallory Meydanı’na kadar takip etmiş ve kavgaya orada karışmıştı. Yancy adamın sonrasında karısına yumruğunu kaldırdığını ısrarla belirtmişti ya, Bonnie öyle bir şey olmadığını söylemişti.

Saldırı hızlıydı ve Dr. Witt hazırlıksız yakalanmıştı. Daha genç ve kuvvetli olan Yancy adamı kolayca yere yatırmış, keten pantolonunu aynı kolaylıkla çıkarıvermişti. Gemi yolcusu turistler iki adamın, dokların meşhur yankesici serserilerinden olduğunu düşünmüş ve derhal cep telefonlarına davranarak eğlenceyi kayda almışlardı. Dr. Witt’in son derece

samimi haykırışlarına karşın, kimse hortumu Yancy’nin elinden almaya kalkışmamıştı. Black&Decker, pili bitene dek acımadan emmişti.

Polisler tarafından götürülürken, kocasının imdadına koşan Bonnie’yi seyretmişti Yancy. Yerel dükkancılardan biri koşturup doktorun beyaza kesmiş kalçalarından uzanan hortumu rengarenk bir plaj şemsiyesiyle örtmüştü. Yancy sonrasında adama cidden acımıştı.

“Kabul ediyorum,” dedi şerife, “zıvanadan çıkmıştım. Bir daha asla yapmam öyle bir şey.”

“Dr. Witt mahkemeye çıkmanın herkesi, kendisini, karısını, seni ve şeriflik müessesesini utandıracağını söyledi. Anlaşmayı kabul etmesi hepimiz için büyük iyilikti.”

“Rozeti kaybetmem hariç.”

“Özgürlüğünü kaybetmedin ama. Sevinmelisin. Monty anlaşmayı kabul etmeni söyledi, değil mi?”

“Lütfen beni kovma, Sonny.”

“Doktora, hem de uluorta yaptığın şey, kusura bakma ama bir dedektif için kabul edilir cinsten değildi,” dedi şerif. “’daki başyazıyı gördün mü sen? Sana ilişmezsem canıma okuyacaklar.”

“Ama bana borcun var, unutma… Sırf uğraşmak istemiyorsun diye o kolu ta Miami’ye götürdüm ben.”

“Ona minnettarım ve zaten o yüzden işsiz kalmanı engelledim.”

“Alt tarafı beş dakikalığına zıvanadan çıktım… Bonnie Witt’i gördün, değil mi? Bir de mutfağında, önlükten başka bir şey giymemiş halini hayal et… Aklımı aldı kadın diyorum sana!”

Şerif omuz silkti. “Adamın bağlantıları sağlam. Belediyenin yarısına biyopsi yapmışlığı var bir kere. Sen gene şanslısın; Dickinson sapkınlık ve tecavüz suçuna hiç girmedi.”

“Makinenin açma-kapama düğmesi sıkışmıştı desem?”

“YouTube’u o videoları kaldırmaya bir ayda zor ikna ettik yahu!”

“İyi, anladık.” Yancy kaçınılmaza boyun eğmek zorundaydı. “E, nedir yeni işim?”

“Gayet kıyak. Gözlerden uzak.”

“Ama ortalık sakinleşene kadar, değil mi?”

“Elbette, Andrew, elbette.”

Yancy şerifin masasındakilere göz gezdirdi: yunus şeklinde bir cam kağıt ağırlığı, irisinden bir zeka küpü, bir adet MacBook, yazılı bir kahve kupası ve Bayan Summers ile en küçükleri potansiyel seri katillere özgü boş bakışlı üç çocuğunun bir sürü fotoğrafı…

Sonny Summers birden, “Yemek yemeyi sever misin sen?” dedi. “Soruyorum çünkü pek zayıfsın. Bizim gibi değilsin.” Göbeğini okşayarak güldü.

“Tabii. Severim.”

“Ama sık çıkman, yalnız takılman falan gerekecek. Nereye varacağımı çaktın mı?”

“Çaktımsa ne olayım, Sonny.”

“Yeni işin… polislik gibi.”

“Ama polislik değil?”

“Ona en yakın şey,” dedi şerif.

“Yalvarırım…”

“Lokanta müfettişliği,” diyerek göz kırptı şerif. “Tatile çıkmak gibi bir şey yani.”

Yancy’nin ağzı açık kalmıştı. “Böcek devriyesi mi?”

“Kadroda yer açılmıştı, Andrew. Hemen arayıp kaptım. Önceki eleman hastalanıp bırakmış işi.”

“Öldü o adam, Sonny.”

“Tamam, öldü ama önce hastalanmıştı.”

Yancy yavaşça kalktı. “Ne desem bilemedim şimdi.”

“Teşekkür etmen yeterli. Ha, tabancanla arabanın anahtarlarını bırakman gerekiyor tabii.”

Madem artık –teknik açıdan– amirim değilsin, diye geçirdi içinden Yancy, belki de Miami’nin kopuk kolu reddettiğini, baş belasının gene kendi yetki alanı dahilinde, buzdolabımda, buzlu çubuk ve karideslerin yanında yattığını söyleyebilirim…

Söylemedi ama. “Ne zaman başlıyorum?” demekle yetindi.

Güney Miami’de doğmuş, Homestead’de büyümüştü. Babası Everglades Ulusal Parkı korucularındandı. Annesiyse Flamingo’daki dok dükkanlarından birinde çalışmıştı. Her daim su üzerindeydi ve neredeyse her gün turistlerle yüz göz olmak zorunda kalacağını fark edene kadar, hep bataklık kılavuzluğu yapmak istemişti. On sekizine bastığında, babası Yellowstone Parkı’na naklini talep etmiş, Yancy ise memleketinde kalmayı yeğlemişti. İyisiyle kötüsüyle Florida’ya aitti. Balıkçılık merakı yüzünden eğitimi biraz uzamakla birlikte, nihayetinde sistemin adli tarafından diplomasını edinip Miami Polis Kuvvetleri’ne katılmıştı. Hırsızlık Şubesi’nden Celia adlı bir dedektifle evliliği, kadının Ann Arbor’dan gelen iş teklifini kabul etmesi ve kendisinin bir kez daha taşınmayı reddetmesiyle son bulmuştu. Çocuk yapmamış, sadece Yancy’nin içten çabalarına rağmen bir türlü yakınlık kuramadığı hiperaktif bir köpek edinmişlerdi. Genelde köpeklerle çok iyi anlaştığından, karısının değil ama hayvanın gidişine sevinmişti.

Teselli niyetine elden düşme, içten takma motorlu bir kayık almıştı. Kayık hâlâ elindeydi ve şerifle yaptığı moral bozucu sohbetin ardından gününü balığa çıkarak geçirdi. Akıntı ters yöndeydi ya, Yancy umursamadı. Hafif bir esinti, kayığı kristal sığlıklar tarafına sürüklüyordu; altından benekli vatozlar, camgözler ve bir adet her yanını midye bürümüş, dede mi dede su kaplumbağası geçti. Bir tane dahi balık yakalayamamasına rağmen harika vakit geçirdi.

Eve döndüğünde, yakında malikaneliğe terfi edecek komşu evin kapısında krem rengi bir 4x4 irisi gördü. Müstakbel sundurmadaysa iyi giyimli, tıknaz bir adam vardı. Adam, elinde cep telefonu, heyecanla konuşurken üstüne başına konup duran sineklerle cebelleşiyordu. Yancy komşu evin sahibini tanımıştı.

Adam –adı, Evan Shook’tu– çok geçmeden bahçeleri ayıran çite geldi. “Baksana, birader,” dedi.

Yancy, elde hortum, kayığındaki tuzu temizlemeye girişmişti. Yalancıktan komşusever bir hareketle selamı karşıladı.

Evan Shook, var ciddiyetiyle, “Evimde ölü bir rakun var,” dedi.

“Fena,” dedi Yancy.

“Kocaman ve çürümeye başlamış.”

Yancy anlayışla yüzünü ekşitti.

“Bir yere götürüp atmama yardım edebilir misin? Eve bakmaya gelecekler. Ta Dallas’tan…”

“Hayvan Kontrol Birimi’ni aramadın mı?”dedi Yancy.

“Tembel herifler… Yarına gelebilirlermiş. Cidden yardıma ihtiyacım var.”

Yancy hortumu kapadı. “Şimdi,” dedi, “ölmüş bir hayvanı rahatsız etmek uğursuzluk getirir ki şu anda öyle bir şeyi kaldıramam.”

Evan Shook’un kaşları çatıldı. “Uğursuzluk mu? Yok canım.”

“Çingene laneti gibi… Hiç istemem doğrusu. Ama istersen küreğimi ödünç verebilirim.”

“Feci kokuyor içerisi.”

Yancy konuyu değiştiriverdi. “Taj Mahal yaptırdın mübarek.”

“Altı yüz elli metrekare. Adanın en büyüğü.”

“İnanırım.”

“Almak isteyebilecek birilerini tanıyor musun? Zaman, tam büyük düşünme zamanı!” Yakından bakınca Evan Shook’un elmacık kemikleri güderi kaplıymış gibi görünüyordu. Sokağın başında siyah bir sedan görününce, adam küfretti.

Duran aracın şoförü arka kapıyı açtı. Arabadan yaşlıca bir çift indi. Evan Shook alelacele çifti karşılamaya koşturdu.

Yancy kayığını güzelce silip evine girdi. Barbancourt çoktan bitmişti; iki parmak Captain Morgan’ın[7] üzerine kola doldurdu. Yol kenarlarından hayvan leşi toplamak gibi bir âdeti yoktu ya, zavallı rakun bu sabah Key Deer Bulvarı’nda gözüne çarpmıştı. Kuşların didiklemesine bırakmaya kıyamamıştı.

Buzdolabından, dondurulmuş hamburgerle iki domates çıkarıp mutfak tezgahına koydu. Dönüp klimasını açtı, teybin düğmesine bastı ve Little Feat[8] şarkısı kaldığı yerden devam etmeye başladı.

Yancy pencereden baktığında, Evan Shook'un şaşkın çifti arabalarına kışkışlamaya çabaladığını gördü. Big Pine'ın en büyük evi bugün kimseye gösterilemeyecekti anlaşılan.

7 Jamaika menşeli bir rom markası. (ç.n.)

8 1969'dan günümüze çeşitli kadro değişiklikleri geçirerek gelmiş Los Angeles menşeli rock grubu. (ç.n.)

Dört

Yancy ilk rüşvet teklifini Stock Adası'ndaki, fare ve tavuk pisliğinden kene yuvasına, bozuk karideslerden Baba Bush döneminden kalma ıstakozlara ve ayrıca haşlanmış istiridye kazanında yüzen bir adet kullanılmış prezervatife kadar pek çok ciddi halk sağlığı ihlali saptadığı Stoney'nin Yengeç Evi adlı bir deniz ürünleri lokantasında aldı.

Mekan sahibinin adı Brennan'dı. Yancy korkutucu hükmünü bildirdiğinde, muz dilimlemekle meşguldü.

"Lokantayı kapatıyorum."

"Yüz dolar kapatmazsın diyor."

"Bıçağındaki kan mı?"

"Peki, iki yüz," dedi Brennan.

"Neden eldiven takmıyorsun?"

Brennan dilimlemeye devam ediyordu. "Nilsson hiç bela çıkarmazdı. Yemeklerini hep burada yerdi."

"Ve sarılıktan öldü."

"Bedavaya yerdi. Anlaşmamız öyleydi. Altı yıl boyunca mutfağıma adım atmadı. İyi adamdı."

"Tembel tenekenin tekiydi," dedi Yancy. "Raporumu yazıyorum."

Otel ve Lokantalar Birimi'nde çalışmak, yaptığı en berbat işti. İştahı daha ilk günden kaçmış, üç haftada üç buçuk kilo vermişti. Yiyeceğin ne kadar çok ve farklı yollardan mahvedildiğini görmek ciddi sarsıcıydı. Larvaları ilk görüşüyle bir daha ömür billah sütlaç yememeye karar vermişti. Istakoz mevsiminin açılışı hiçbir coşku yaratmamıştı çünkü Yancy artık ne idüğü

belirsiz kabuklularla dolu menülerden yemek ısmarlayamıyor, gece gündüz salmonelladan[9] başka bir şey düşünemiyordu.

Brennan'ın rüşvet teklif etmekten tutuklanmayışının tek sebebi, Yancy'nin ilgili şerif yardımcısının gelmesini beklemeye sabredememesiydi. Lokantadan bir an önce kaçma arzusuyla dolmuştu. Öğle yemeği için dosdoğru evine gitti; patates haşladı.

Derken Rogelio Burton uğradı. Yancy'yi boydan süzdü ve "Kaç kilosun sen yahu?" dedi.

"Yetmiş kiloya düştüm."

"Boyun kaç? Bir seksen sekiz falan mı? Hiç sağlıklı değil, kardeş."

Yancy çatalıyla patatese girişti. "Yarısını vereyim mi?"

Burton tezgahın önündeki tabureyi çekip oturdu. "Sonny yolladı beni… Şu şeyi… Kolu işte… Ne yaptın?"

"Rüzgargülü yaptım. Çatıda duruyor."

"Dalga geçmiyorum, Andrew."

"Bende hâlâ."

"İyi. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Nesi iyi? Bir sürü yasayı ihlal ediyorum."

"Dün bir kadın gelip tekne kazasında kocasının kaybolduğunu bildirdi," dedi Burton. "Adam genel tarife uyuyor."

"Biraz geç kalmış."

"Bir aydır Avrupa'daymış. Kocası balık turu yapacağı arkadaşlarıyla buluşmak için Bahamalar'a gitmiş. Sahil Güvenlik, teknesinin kalıntılarını Marathon açıklarında bulmuş. Kadının bir arkadaşı Kanal 7'de 'ın denizden getirdiği kol haberini görünce… Neyse, sorunu anlamışsındır artık."

Anlamıştı Yancy. Buzdolabında, buzdolabında bulunmaması gereken bir insan kolu vardı. "E, alıp Rawlings'e götür işte," dedi. "DNA falan bakıp vakayı kapatabilir. Ya da kapatamaz."

"Geç onları. Rawlings kol ilk geldiğinde doku örneği almışmış zaten. Kesinlikle aynı herif… Kadın, adamın burun kılı makasını da getirmiş. Rawlings yüzde doksan dokuz eşleşme, diyor."

“Mesele ne peki?”

Burton buzdolabından bira aldı. “Kadın kolu istiyor, Andrew. Kilisede tören, resmî cenaze falan yaptırma derdinde.”

“Yaptırsın.” Bir tornavida kapıp buzluktan kolu çıkarmaya girişti. Sonunda donmuş uzvu çıkarıp tezgaha, Burton’ın önüne bıraktı. “Al bakalım, amigo.”

Dedektif, dirseğiyle kolu önünden uzaklaştırarak, “Rawlings kolu alamıyor çünkü belgelerde,” dedi, “kol Miami’deki Adli Tıp’ta görünüyor. Çaktın mı şimdi? Kadıncağız oraya gitmiş ve tabii kocasına ait herhangi bir uzuv bulamamış.”

Yancy çarpılan bir kapı sesi duyunca dışarı baktı. Hayvan Kontrol Birimi’ne ait bir minibüs, inşaatı süren komşu evin önüne park etmişti.

“Şerif sana feci sinirlendi,” dedi Burton. “Olanı biteni, Miami’deki Adli Tabip’in vakayı almayışını anlattım. Bir ihtimal kolun sende bulunduğunu söyledim.”

“Şansa, bendeydi,” dedi Yancy.

“Korumak için tabii.”

“Yok, hayvan doldurma egzersizi yapacaktım.”

“Dur, arayayım şerifi.” Burton birasını dikledikten sonra telefon etmek için dışarı çıktı.

Yancy donmuş kolu yerine, diğer donmuş yiyeceklerin yanına yerleştirdi. Bugüne kadar koldan kurtulmayı her düşünüşünde, içindeki polis hayır demişti. Ya kaza değil de bir cinayet söz konusuysa? Ya sahiden Kübalı salcılardansa ve ailesi, kardeşi, ablası haberini bekliyorsa? Eh, gizem ortadan kalkmıştı artık ve Yancy, Burton’ın öğüdüne uyup kolu atmadığına memnundu. Kol, cenaze için pek bir şey sayılmazdı ama boş tabut gömmekten iyiydi.

Pencereden bakarken komşusu boş evdeki olağandışı hareketlilik dikkatini çekti. Üniformalı bir memur, kocaman siyah bir çöp torbasını minibüse doğru sürüklüyordu. Adam, koruyucu maskeyle gözlük takmış ve ta dirseklerine kadar çıkan mavi kauçuk eldiven giymişti.

Burton içeri dönerek her şeyin yolunda gittiğini söyledi. “Sonny kadına senin, ‘sahipsiz uzuvları’ toplamaya ‘yetkili vatandaş’ olduğunu söyleyecek. Kolu kadına versin, dedi.”

“O kadar mı?”

“Uslu durmaya çalış, Andrew. Kadın daha yeni dul kaldı.”

“Stoney’nin yerinde yemek yedin mi hiç?”

“Bayılırım oraya… Neyse, kadının adı Stripling. Şunu al, imzalat.”

Burton, cüzdandı, anahtardı, gözlüktü türü, uzuvlardan çok daha yavan türde eşya düşünülerek hazırlanmış bir Eşya Teslim Formu verdi. Belgedeki “Diğer” yazan kutucuk çoktan işaretlenmişti.

“Kadında bir nüshası kalacak mı?” diye sordu.

“Aman, yok. Hatta kadın gittikten sonra kağıdı yırtıp at istersen. Göstermelik belge yani.”

“Anladım,” dedi Yancy. “Bundan puan alacağım, değil mi? Sonny başını büyük çaplı bir dava belasından kurtardığımı biliyor. Basını falan saymıyorum. Ölü birinin kolunu kaybetmek, vesaire…”

“Sakin kalman lazım, kardeş.”

“İşimi geri istediğimi söyle şerife. Böcek devriyesinde harcandığımı söyle.”

“Unutmadı seni yahu,” dedi Burton.

“Ralph Nilsson bu iş yüzünden öldü be!”

“Bol yoğurt ye, Andrew. Meyveli falan.”

Öğle yemeğinin ardından ilk durağı bir Burger King’di. Stoney’nin Yengeç Evi’nin yanında ameliyathane gibi kalıyordu. Yancy, aşçılardan birinin ızgara başında aksırdığını gördü ya, mağaza idarecisi damlacıkların hedefi hamburgeri hemen atmasını emredince ses çıkarmamaya karar verdi.

Yarım yamalak teftişin ardından öğleden sonrayı tümden harcama niyetiyle bir masaya çöktü. Eyalet sağlık ölçütleri yönetmeliğini donuk bir kararlılıkla tekrar okumaya koyuldu.

Lokanta gıda malzemelerini “onaylı” bir kaynaktan ediniyor muydu? Yiyecekler uygun ısıda pişiriliyor muydu? Uygun ısıda saklanıyor muydu?

Asgari el teması söz konusu muydu? Çalışanlar tuvaletten çıkınca ellerini yıkıyorlar mıydı? Tüm tuvaletlerde kendiliğinden kapanan kapılar var mıydı? Ya tuvalet kağıdı? Tabaklar sıcak suyla yıkanıyor muydu? Yiyecekle temasta bulunan her türlü yüzey özenle ve gereğince temizleniyor muydu? Kemirgen veya böcek varlığına dair işaretlere rastlanıyor muydu? Elektrik tesisatı güvenli miydi? Kapağı açık bırakılan zehirli maddeler var mıydı? Lokantanın geçerli eyalet izni var mıydı? Yönetmeliklere uygun bir yere asılmış mıydı?

Burger King mağaza idarecisi heyecanla yanına geldi. Yancy'ye kahve getirmişti; Yancy parasını ödemekte ısrarcıydı.

"Her şey yolunda mı?"

"Rahatla, evlat," dedi Yancy. "Yaldızlı pekiyi aldınız."

"Hey be!" Yirmi beşinden fazla göstermeyen mağaza idarecisi yumruğu havada, tek topuk üstünde bir tur döndü.

Yancy gence Nilsson'ı sordu.

"Kim?"

"Benden önceki müfettiş."

Delikanlı özür dilercesine, "Kendisini hiç görmedik, Efendim," dedi.

"Öyledir elbette," dedi Yancy.

"Ne oldu peki?"

"Vefat. Burada biraz daha takılmamın mahzuru var mı?"

Yancy, Bonnie'nin verdiği Margaret Atwood romanını çıkardı. Gayet eğlenceli bir kitaptı; Yancy arada sırada Bonnie'nin büküp not düştüğü sayfalara denk geliyordu.

Yancy, Bonnie'nin en gizli duygularına ulaşabilmek gibi salakça bir dürtüyle işaretli sayfalara girişti. Bazı sayfalarda, daima mor mürekkeple yazılmış, ilişkilerinden bahseden notlar yakaladı.

Bağlamı ne olursa olsun, Bonnie'nin düşüncelerinde yer almak ve ayrıca kitabı kocasına kesinlikle göstermediğini anlamak, Yancy'nin içini ısıtmıştı. Birden cep telefonuna sarıldı ve Bonnie'nin telesekreterine, yanaklarını iyice kızartacağını umduğu şehvet yüklü bir mesaj bıraktı. 4x4'teki şıpınişinden bu yana hiç konuşmamışlardı.

İdareci, bir tabak patates getirdi; Yancy bir kahve daha istedi. Keys ölçülerinde rüşvetten sayılmazdı böylesi. Birden telefonu titredi; ekranıyla yüreği aynı anda aydınlandı.

Ama arayan Bonnie değildi.

“Ben, Eve Stripling. Dedektif Yancy’yle mi görüşüyorum.”

“Müfettiş Yancy.” Böcek müfettişi.

“Numaranızı Şerif Summers vermişti.”

Ses epey gençti. Aksansa orta batı…

“Başınız sağ olsun, Hanımefendi,” dedi Yancy.

“Evet, çok fena. Nerede buluşabiliriz?”

Evan Shook’un buldozerlerinin komşu parseli dümdüz etmesinden önceki zamanlarda, Yancy hemen her akşam dışarı çıkar ve akkuyruklu Key geyiklerinin ağaç kabukları ve meyveleri yemeye gelişlerini seyrederdi. Geyikler müthiş ufak ve zarifti; en babaları bile iri bir köpek kadardı. Bir avuç adada dolanan yüz kadar geyik kalmıştı artık. En fazlası Big Pine ile Adsız Key’deydi ya, hayvancağızlar özellikle geceleri arabalara karşı savunmasızdı. Türler yokoluşa tam gaz giderken, da her sene ezilen hayvan sayısı açıklanırdı. Herkes Yancy gibi dört ayaklı komşularına meraklı değildi; sürücüleri hayvanlara dikkat etmeye çağıran yol tabelalarının çoğunun üzerine sprey boyayla hedefler çiziliyordu.

Kalan geyiklere, sığınak amacıyla kırk iki kilometrekarelik bir alan ayrılmıştı. Ama hayvancıklar okuma yazma bilmediklerinden sürekli kendilerine ayrılan bölgenin sınırlarını ihlal ediyorlardı. Bazıları ciddi ehlileşip turistlerden yiyecek dileniyor, insanlara karşı her türlü korkularını yitiriyorlardı. Yancy günbatımlarında komşu parsele doluşan ufaklıkları beslemeye hiç kalkmamıştı. Ne ıslık çalmış ne fotoğraf çekmiş ne de herhangi birine şirin bir isim takmaya kalkmıştı. Sadece elinde romuyla oturup seyretmişti.

Artık yoklardı ve Evan Shook’un inşaatı, manzarasının içine ediyordu.

İçeri girdi ve kolu buzluktan çıkarıp taşınabilir buz kutusuna yerleştirdi. Ardından çıkıp kutuyu 1993 model Subaru’suna –içi pek ferah resmî aracı

başka bir dedektifteydi artık– koydu ve atlayıp markete gitti. Marketten iki torba buz aldı. Eve Stripling, kim bilir neredeki evine götürene kadar merhum kocasının kolunun dağılmasını istemezdi haliyle.

Eve Stripling markete kararlaştırdıkları saatten yarım saat sonra, Yancy'ye kiralık görünen bir Chevrolet'yle geldi. Yancy arabasının ön tamponuna yaslanmış, tanınabilmek için kırmızı bir beysbol kepi takmıştı.

Kadın, gergin bir gülümseme eşliğinde, "Uyuşturucu alışverişi gibi oldu böyle," dedi. "Müfettiş Yancy , değil mi?"

"Siz de Bayan Stripling olmalısınız."

"Eve diyebilirsiniz." Otuzlu yaşlarında, hafif topluydu kadın. Bağcıkları yaldızlı sandalet, dapdar beyaz kot ve uzun kollu mavi bir bluz… Kumral saçı atkuyruğu toplanmıştı ve beyaz burnu çilliydi. Market tabelasının ışığında, Yancy'nin tüm görebildiği bundan ibaretti.

"Bakmam gerekiyor herhalde," dedi kadın.

"Emin misiniz?"

"Nicky'ciğimden geriye tek kalan bu…"

Yancy buz kutusunu kadının arabasının sıcak kaportasına çıkarıp açtı. Şansa, park yeri tenhaydı. Baloncuklu plastiği açarak kolu gösterdi.

Eve Stripling'in dikkatini ilk çeken, dimdik orta parmaktı.

"Komedyen kim?" Fırlayıp dünya yörüngesine çıkmamak istermişçesine sımsıkı sarılmıştı kendine kadın.

"Böyle bulmuşlar," dedi Yancy. "Tuhaf, farkındayım."

Eve Stripling zor bela gülerek, "Belki," dedi, "köpekbalıklarına hareket çekmiştir en son."

"Onun nikah yüzüğü mü bu?"

"Öyle görünüyor." Nefesini tutarak mosmor kola eğildi. "Feneriniz falan var mı?"

Arabasında vardı. Pili bitmeye yüz tutmuştu ya, birkaç sıkı sallayışın ardından yandı.

Eve ciddiyetle onay verdi. "Onun yüzüğü. Kesinlikle."

Kadının, kocasının saatinin yerinde bulunan açık renkli şerit hakkında herhangi bir yorum yapmaması Yancy'yi şaşırttı. Daha geçen gün,

Miami’deki hoş Doktor Campesino aramıştı. Boş vaktinde çektiği resimleri dijital ortamda büyütüp işlemesine bakılırsa patolog, Yancy’nin başarısız yanaşma hamlelerinden hepten tiksinmemişti. İnternette bir takım araştırmalar yapmış ve sonunda izi bırakan saatin tamamen kendine has süslemeli arka kapağı ve 145.000 dolarlık etiketi sayesinde anında tanınacak bir “sınırlı üretim” Wyler Genève Tourbillon olduğu sonucuna varmıştı. Yancy, hiçbir dulun, yasının doruklarında gezinse bile bunca pahalı bir parçanın eksikliğini ıskalamayacağı kanaatindeydi. Ama Eve Stripling hiçbir şey söylemeyince, ses çıkarmamayı seçti.

Yürüyüş ayakkabılı, gözleri kan çanağı bir ihtiyar, market arabasını iterek yanlarına yaklaştı. Buz kutusuna baktıklarını görmüştü. “Balık mı var?” dedi birden.

“Istakoz,” dedi Yancy.

“Kaça veriyorsun?”

“Satılık değil.”

“Hıyarlık etme şimdi.”

Yancy uzanıp kolu çıkarınca, ihtiyar hızla uzaklaştı. Eve Stripling pek mutsuz görünüyordu. Yancy kolu tekrar sarmalayıp, buz kutusunu Chevrolet’nin bagajına yerleştirdi.

“Ne iş yapardı Nicky?” dedi kadına.

Senli benli konuşmaya geçmişti artık.

“Ha… Emekliydi.”

Tıpkı Johnny Mendez gibi, diye geçirdi içinden. Ama herhalde servetini Suç İhbar Hattı’ndan edinmemişti adam.

“Teknesi bulundu mu?”

“Sadece birkaç yastık ve yedek mazot tenekeleri,” dedi Eve Stripling. “Bir de patlamış bir bot… Oltalara takıldığından patlamıştır, dediler.”

“Mazot öbeği?”

“Sombrero Feneri’nin beş mil açığında… Cesedi güneye sürüklenmiş tabii.”

“Teknede başkası var mıydı?”

“Yok, sadece Nicky vardı. Cay Sal’e, arkadaşlarıyla buluşmaya gidecekti.”

Sivrisineğin teki kadının çenesine konmuş, ziyafet çekiyordu. Normal şartlarda Yancy uzanıp bir fiske atardı ama bu sefer, “Sinekler bu gece zıvanadan çıktı,” dedi, “arabaya girelim.”

“Ben gitsem daha iyi.”

“Uzun sürmez.”

“Ama şerif söz vermiş...”

“Sadece bir iki soru daha. Rutin işler.” Dedektiflerin işi buydu; soru sorarlardı. Yancy’nin paslanmaya hiç niyeti yoktu.

Kadına kapıyı açtıktan sonra, dolanıp yolcu koltuğuna oturdu. Arabanın kokusu kiralık fikrini onaylıyordu.

“Ne tarafa gideceksin?”

“Miami Beach.”

Kendi arabasıyla gelebileceği kadar yakın, diye düşündü Yancy ama üstünde durmadı. Chevrolet’yi, kocasının kopuk kolunun Jaguar’ını kokutacağı korkusuyla kiralamıştı muhtemelen. “Nick iyi yüzer miydi?”

“Eh. Teknesine pek meraklıydı ama.”

“Kaç yaşındaydı?”

“Kırk altı. Duck Key’de bir dairemiz var,” dedi Eve Stripling. “Ama ben o sırada Paris’teydim.”

“Kaybolduğunu ne zaman öğrendin?”

“Fransa seyahati Nicky’nin armağanıydı. Adalara gittiğinde pek aramadığı için endişelenmedim. O taraflarda telefonlar doğru dürüst çekmiyor zaten. Pazar günü, benden sonra eve dönecekti. Gelmeyince herhalde balık işi süper gitti, takılıyor, dedim. Niye not almıyorsun bunları?”

“Dedim ya, rutin işler sadece.”

“Neyse işte… Çarşamba günü geldiğinde Nicky hâlâ ortada yoktu. Ben de o zaman sağa sola telefon etmeye başladım… Sahil Güvenlik ne bulduklarını söyledi. Dediklerine göre o hafta sonu deniz kudurmuş; teknesi çamura falan saplanmıştır dediler…”

“Oluyor öyle.”

Eve iç çekerek, “Teknesine [10] adını vermişti,” dedi. “Bana ithaf etmişti yani.”

Salakça, diye geçirdi içinden Yancy. Ama olsun, bu da bir şeydi.

“Bitti mi?” dedi Eve.

“Sayılır.” Gömlek cebinden Burton’ın verdiği formu çıkardı. Eve, okuyabilmek için arabanın iç lambasını yaktı.

“Ne kadardır evliydiniz?” dedi Yancy.

“Şubat’ta yedi yılımızı doldurmuştuk.” Kafasını çevirerek elmas küpelerini gösterdi. “Yıldönümümüzde almıştı bunları.”

“Ne hoş. Çocuğunuz var mı?”

“Nicky’nin büyük bir kızı var.” Kağıdı imzalayıp uzattı ve titrek bir sesle, “Gerçek gibi gelmiyor bunlar,” dedi.

“Cenaze ne zaman?”

“Öbür gün.”

“Yakın yani.”

“Cenaze evindekiler, yapılacak pek bir şey yok, dediler. Sadece bir kol sonuçta.”

“Orta parmağı halledebilirler. Sorun çıkmaz.”

Eve Stripling anlamamış gibi baktı.

“Tabutu açıp konukları önünden geçireceğinizden değil tabii,” dedi Yancy. “Ama neme lazım…”

“Ha, evet… İyi fikir.”

Arabadan indi Yancy. “Tekrar başın sağ olsun.”

“Teşekkür ederim, Müfettiş.”

Eve direksiyon başında iyice ufak tefek, eğri büğrü göründü gözüne. Birden titreyerek öne eğildi ve gözlerini sımsıkı yumdu. Yancy kadının kendini ağlamaya zorladığı izlenimine kapıldı.

9 Barsak enfeksiyonu ve ishale yol açan bir bakteri. (ç.n.)

10 Eve sözcüğü diğerlerinin yanı sıra “akşam” anlamına da gelir. (ç.n.)

Beş

Miguel arıcı değildi; özellikle belirtirdi. Özel eğitim almış bir arı katiliydi.

“Ne buldun bakalım?” dedi Yancy.

“Ramrod tarafında eski bir ahşap kulübe var. Yarın girişiyorum.”

“Kovan büyüktür inşallah.”

Miguel gülünce, altın kaplama köpek dişi parıldadı. “Kovan kocaman, Andrew. Görsen inanmazsın.”

“Nasıl getireceksin ama?”

“Dert etme sen. Beni niye tuttun sanıyorsun?”

“Arılar da peşinden gelecek, öyle mi? Hiç anlamadım bu işi.” Gözlerinin önünde, Miguel’in kamyonetinin peşinden gelen bir arı bulut canlanıyordu.

“Gece uyurlar,” dedi Miguel. “Yöntemi bileceksin.”

“Yalnız ölü arı işime yaramaz. Canlı olmaları lazım.”

Miguel, kalın kafalı gringolara ayırdığı iç çekmeli gülümsemesini devreye soktu. “Tabii, Andrew. Canlı olacaklar.”

“Kaça patlayacak?”

“Bu tip berbat bir iş mi? Üç yüz, artı benzin.”

“En fazla iki yüz elli işler.”

“Öf,” dedi Miguel. “İyi, tamam.”

Yancy adres yazılı kağıt parçasını uzattı. Miguel bir göz atarak, “Kim oturuyor burada?” diye sordu.

“Hiç kimse. İnşaat halinde.”

“Çok güzel, kardeş. Kovanı nereye koyayım istiyorsun?”

“Ebeveyn yatak odasına. En üst katta, körfeze bakıyor.”

“Tamamdır.” Yancy’nin uzattığı parayı aldı, saydı. “Şimdi, benim özüm sözüm birdir, Andrew. Ev sahipleri kovanı bulduklarında beni arayacaklar.”

“Ya kimi arayacaklardı?”

“Buraların arı uzmanı benim çünkü.”

“Onu herkes biliyor, Miguel. Herkes.” Yancy, adamın mesleğinden duyduğu gurura gıptayla bakıyordu. “Ev sahibinin adı Shook. Aradığında, ne bileyim, mesela hemen gitmez, güzelim balarılarına eğlence vakti tanırsın diyorum.”

“Elimde o kadar çok iş var ki hanım sonunda canıma okuyacak.”

“Aferin. Bay Shook biraz bekleyebilir yani.” Yancy bir yirmilik daha toka etti.

“İstersen fotoğraf falan yollayabilirim e-postayla. Kanıt niyetine.”

“Gerekmez. İstediğim gerçekleşince anlarım ben.”

Yancy arabasına binerken Miguel sırıtıyordu. “Çakı gibi giyinmişsin, kardeş. Anakarada süper kalite bir yenge bekliyor herhalde.”

“Yok be,” dedi Yancy, “cenazeye gidiyorum.”

Herald’ın web sitesine kısa bir vefat mesajı asılmıştı: Eve’in eşi, Caitlin Cox’un babası, Miami Beach ahalisinden Nicholas Joseph Stripling (46). Müteveffa, cenaze töreni Neo-Pentekostal İman Kilisesi’nde yapıldıktan sonra, Kuzey Miami’deki St. Lazarus Bahçe ve Su Parkı’nda toprağa verilecektir.

Kuzey Miami!

Yancy hedefine, feci trafikte insanoğlunun gelmişine geçmişine söverek dört saatte varabildi. Seneler evvel anacığının cenazesi için satın aldığı ve bir daha hiç giymediği iç kıyıcı siyah takımı üzerindeydi. Lokanta müfettişliğine başladığından bu yana verdiği kilolar yüzünden, takım üzerinden sarkıyordu. Çelişkinin farkındaydı: Onca kanlı olay yeri incelemiş, bir defa bile midesi kalkmamıştı ama bayat pastanın üzerinde parçalanmış fare leşi gördüğü anda öğürerek kusmaya başlıyordu.

Şimdiye dek yeni görevinin tek iyi tarafı vardı: İşe gitmese kimse şikayet etmiyordu. Lokanta sahipleri teftişe maruz kalmayınca rahatlıyor ve

Yancy'nin amirini arayıp niye gelmediğini sormuyorlardı.

İşten kaytarıp Nicky Stripling'in cenazesine katılma kararı iki nedenle sıradışıydı. Birincisi, Yancy işini hiç aksatmayan kamu görevlilerindendi; ikincisiyse mezarlıklardan uzak durmayı yeğlerdi. Bir morg dolusu cesedi hiç dert etmezdi ama her niyeyse günışığında parıldayan mezar taşlarıyla dolu arazilerden ödü kopuyordu.

Yancy, Eve Stripling'le tanıştığından beri doğru dürüst uyuyamamıştı. Anlattığı ve görünüşe göre başka kimsenin ilgilenmediği hikayedeki eksikliklere takılmıştı kafası. Nicky Stripling'in adını eyalet suç veri tabanına yazıp adamın yirmi yedi yaşında tutuklandığını bulmak mesele değildi. Davanın renkli ayrıntılarıysa ilgili mahkemenin dosyalarında saklıydı.

Genç Nicky, faillerinin bilerek başkalarının arabalarına çarptıktan sonra, saçma sapan miktarda ve hemen her seferinde sigorta şirketlerinin ödediği bir dolu sahte tedavi masrafı beyan etmesine dayanan bir dolandırıcılık işinde ufak çaplı bir rol oynamıştı. Stripling kazayı yapan şofördü ve direksiyonda, sahnelediği kazalarda kendisi veya suç ortaklarının dayak yemesine yol açmayacak ölçüde mahirdi. Gözde sahte hasarları, bolca fatura ve kolay kâr getiren beyin sarsıntıları ve boyun incinmeleriydi. Suça iştirak eden tıbbi tayfa arasında ayyaş bir masör, bunak bir ortopedist, lisanssız bir radyolog ve bir araba sahte fizik tedavi uzmanı vardı. Nicky'nin rolü sahiden fazla değildi; haliyle enselendiklerinde savcılığın baştanıklığını kolayca üstlenmişti. Doksan gün hapis yatmış, bir de beş yıllık gözetim cezası almıştı.

Böylesi kuşkuya açık bir başlangıcın ardından Nicky Stripling, nasıl becerdiyse kırklarında emekliye ayrılabilmişti. Yancy adamın gizemli talihinin kaynağını merak ediyordu.

Sıcağın yemyeşil çimleri ütülercesine yaktığı yaz günü ortasındaki cenazeye elli kadar kişi gelmişti. Yancy, terinin takım elbisesinden bile belli olacağından çekiniyordu. Eve Stripling siyah bir elbise giymiş, siyah peçe takmıştı. Çelenklerle bezeli tabutun karşısında, ağaç gölgesinde oturuyordu.

Yancy, naaş mumyalama işiyle uğraşan kişinin fiyatta ne kadar indirim yaptığını merak etti. Alt tarafı bir koldu sonuçta.

Gene siyahlara bürünmüş ama daha genç, sarışın bir hanım ön sıranın diğer ucuna oturmuştu. Yancy kızın, Nicky'nin önceki evliliğinden kızı Caitlin Cox olduğunu varsaydı. Cici annesinden pek hazzetmediği, vücut dilinden anlaşılır gibiydi. Çay tabağı büyüklüğünde güneş gözlükleri takmıştı ve yelpazesini sallayarak, tornadan çıkmış dok işçisi ızbandutluğundaki kocasına bir şeyler fısıldıyordu.

Yancy grubun epey uzağında durdu ve oturmadı. Elini gözüne siper ettiğinde, yalnız olmadığını gördü; iki adam daha mesafeyi koruyordu ve takım elbiseleri siyah değil, koyu griydi. Kanun tayfasından herhalde, diye düşündü Yancy. Onlar da ter içindeydi. Bu şehirde Ağustos, adamı kuru yaprağa çevirebilirdi.

Alışılagelmiş aklıktaki saçlarıyla bir vaiz geldi ve tabut indirilmeden önce Nick Stripling hakkında azizlere layık laflar sıraladı. Ardından Eve Stripling, kalkarak herkese gelmelerinden dolayı teşekkürlerini sundu. Tabuta Nick'in çocukluğundan kalma İncil'iyle en sevdiği zıpkınını koydurttuğunu ilave etti. Bayan Stripling'in, kocasının kopuk kolunu almaya geldiğinde tarif ettiği üzere orta karar yüzebilen birinin zıpkınla avlanmayı hobi edinmesi Yancy'ye fazla cesurca geldi.

Kalabalık ufak gruplara ayrılıp arabalarına ilerlemeye başlayınca, Yancy polis kılıklı iki adama yanaşıp, "Müteveffanın arkadaşları mıydınız?" dedi.

Baraküdalara has bakışlar haricinde yanıt gelmedi adamlardan. İkisi de kestane saçlı, ince kaşlı ve betonarme çeneliydi.

"Federallerdensiniz herhalde," dedi.

"Götlük etme," dedi adamlardan biri.

"Mezarlıkta küfretmek uğursuzluk getirir. Çingene laneti misali."

Adamlar gitmeye davrandılar.

"Mezarlıkta saksafon çekmek miydi yoksa?" dedi Yancy. "Hangisiydi unutmuşum."

Eve Stripling'e görünmemeye çalıştı ya, kadının kendisini takım elbiseyle tanıyabileceği kuşkuluydu. Taze dul gitmek için limuzinini

beklerken, Yancy mezar taşları arasında dolanmaya koyuldu ve elbette hemen kendisiyle aynı doğum gününe sahip birinin mezarına denk geldi. Nefesi sıklaştı, avuçlarından ter boşandı; üzerinde çıyanlar yürümeye başlamıştı sanki. Sendeleye tökezleye uzaklaşarak nihayet, çabuk bir hesapla hayata doksan dokuzunda veda ettiğini kestirdiği, bu saatten sonra rezilliklere aldırmayacağı kesin Marlene Suzanne Moody'nin mezarına kustu.

Ağzını ve yanaklarını iyice silip pantolonunu düzelttikten sonra geri döndü. Mezarın başında sadece Caitlin Cox ile kocası kalmıştı. Omuz omuza dikiliyor, konuşmuyorlardı.

Yancy yanlarına gidip baş sağlığı diledi.

"Babamın arkadaşı mıydınız?" dedi kız.

"Keys'ten Müfettiş Yancy… Babanızdan kalanlar benim sorumluluğumdaydı."

Eski dedektif kartvizitlerinden birini uzattı. Ne fark eder, diye düşünmüştü; cep numarası aynıydı sonuçta. Caitlin'in kocası neden cenazeye geldiğini sordu.

"Bu tür vakalarda bazen ailelerin soracağı şeyler çıkar. Gelmemin fayda edeceğini düşündüm."

Şefkatli ama aynı zamanda profesyonelce bir cevap vermişti. Cümleyi daha cenazeyi beklerken kurmuştu.

Caitlin kartviziti küçük çantasına koydu. Ağaçlıkların ilerisinde iki adet mezarlık görevlisi bekliyordu. Herkes gidene kadar mezarı kapatmamaları emredilmişti.

"Benim bir sorum var, Müfettiş," dedi Caitlin.

Yeni unvanındaki Scotland-Yard havası Yancy'nin hoşuna gitmişti. "Buyrun, lütfen," dedi.

"Cenaze evinde bakmıştık… Babamın koluna."

Oy, dedi Yancy içinden, *sakın parmakla ilgilenmediklerini söylemesin şimdi*?

"Şey… *Rigor mortis* yüzünden…"

Caitlin Stripling Cox bomboş baktı. "Pardon?"

“Nikah yüzüğünü kastediyor,” dedi kocası. “Anlatsana, sevgilim.”

“Eve yüzüğü değiştirmiş.”

“Babanızın parmağında gördüğüm yüzük platine benziyordu,” dedi Yancy.

“Öyleydi zaten. Ama şimdiki altın. On dört ayar görünüyor hem de.” Kalitedeki düşüşü pek acıklı bir aşağılamayla vurgulamıştı Caitlin.

“Eve’in duygusal nedenlerle yüzüğü saklamak istemesi mümkün değil mi?”

“Çok şey mümkün.” Caitlin kaş çatarak tabuta baktı. Yancy kızın atlayıp tabutu açmasını ve değişen yüzüğe bakmasını beklemediğini umuyordu.

“Neden Eve’e sormuyorsunuz meseleyi?”

“Birbirimizden nefret ettiğimiz için. Alçak amcığın tekidir.”

“Sevgilim, lütfen,” dedi kocası. Adamın yakası sırılsıklamdı ve kulak memesindeki damla düşüşe geçmek üzereydi. Yancy bakmamaya çalıştı.

Stripling’in kızı, “Açgözlü, alçak, yalancı amcık,” diyerek önceki beyanatını ayrıntılandırdı.

“Herkes için zor zamanlar,” diyebildi Yancy.

“Yasal mı? Yüzüğü alması yani?”

“Karısı sonuçta. Hakkı var.”

“Saatini de araklamış herhalde.”

Caitlin Cox yirmilerinin başlarında görünüyordu. Babası sigorta şirketlerini dolandırmak için sahte kazalar düzenlerken bebekti herhalde.

“Babanızın kolu bulunduğunda saat yoktu,” dedi Yancy.

“Dosya kapandı mı yani?”

“Kolu teslim görevi bendeydi. Yeni bir bilgiye erişilmediği sürece yapacak fazla bir şey yok.”

Caitlin dokunaklı bir kahkaha attı. “Dedim sana, Simon,” diye mırıldandı. “Kimse soruşturmak istemeyecek.”

“Neyi soruşturmaktan bahsediyorsunuz?” dedi Yancy merakla.

“Eve’i, Müfettiş. Babamı Eve öldürdü.”

Simon Cox eşine sarılarak, “Tamam, tamam,” dedi, “haplar yüzünden böyle diyorsun. Evimize dönelim, aşkım.”

Yancy daha sonra özel görüşme teklif etti. Caitlin boşa vakit kaybı, dedi. “Anlamıyor musunuz? Yanına kâr kaldı bile!”

Simon karısını mezarlıktan uzaklaştırdı. Yancy peşlerine düştü.

“Neden babanı Eve’in öldürdüğünü düşünüyorsun, Caitlin?”

“Yok artık.”

“Baban, Eve hakkında bir şey mi söylemişti? Evliliği mutsuz muydu?”

Caitlin kocasının kollarından kurtularak haykırdı: “Ne bileyim ben mutlu muydu? Yıllardır konuşmuyordu benle puşt!”

Anam Ağlar IV’ün kaptanı, dört göbekten deniz kurdu Keith Fitzpatrick’ti. Babası Jamaika’dan, dedesi Havana’dan kaçak rom getirmiş; büyük dedesiyse sinsice yerleştirilmiş meşaleler yüzünden Key West’in gaddar mercanlarında batan gemileri yağmalamıştı. Fitzpatrick nam salmış bir balıkçıydı; teknesine yıllar önceden rezervasyonlar yapılırdı ve dolayısıyla yasalara uymakta sakınca görmüyordu. Tek tayfayla çalıştığından, sağlam para kazanıyordu.

Yancy kaptanla limandaki Yarım Çiğ Kabuk Barı’nda buluştu. Mekanın sloganı “Çiğ Götür!” idi ve tişörtleri turistler arasında pek meşhurdu.

“Andrew,” dedi kaptan, “duyduğuma göre Sonny sepetlemiş seni.”

“Geçici o.”

“Fena.” Keith Fitzpatrick’in yüzü, güneş gözlüklerinin yerindeki beyazlık haricinde meşin misali kararmıştı. Kolları cilalı birer lobut, elleriyse çatlaklı ve kabukluydu.

“Lokanta teftişi yaptırıyorlar,” dedi Yancy.

“Daha neler! Stoney’yi kapattıran sen misin yoksa?”

“Adamın mutfağında bir senle ben yoktuk. İğrençti.”

“Valla ben severim orayı,” dedi Fitzpatrick.

Yancy ufak ve gri köpekbalığı dişini masaya koydu.

Fitzpatrick dişi aldı ve ışığa doğru kaldırıp inceledi. “Sıradan,” dedi.

“Hangi tür?”

“Çekiç burun… Belki yavru camgöz.”

“Kaplan falan değil ama değil mi?”

Kafa salladı kaptan. “Yok, bu ufaklık onlardan çıkmaz.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Yancy.

Çekiç burunlar, çekiç kafa ailesinin en ufak üyeleriydi. Boyları bir metreyi bulmazdı. O kadar ufak bir köpekbalığının açıklara gidip, adam yemek uğruna babalarla kapışması akla yakın değildi.

“Nereden çıktı bu diş, Andrew?”

“Bulduğunuz koldan.”

“Hayda!” Fitzpatrick dişi bir daha inceledi. “Adamın teknesi sığlık yerde batmadıysa mümkün değil… Ki duyduğuma göre Sombrero Feneri’nin açıklarında batmış.”

“Tekne açıkta batmış, ceset sığlığa sürüklenmiş desek?”

“Hangi sığlığa?”

“Mesela diyorum.”

“Kolun öyle kopmasını açıklamaz dediğin,” dedi Fitzpatrick. “Böylesini yapabilecek bir çekiç burun görmedim ben. Sen gördün mü?”

“Yok. Mümkün değil bence.”

“E, ne oldu diyorsun? Söylesene.”

“Emin değilim.”

“Sonny vakayı senden almadı, öyle mi?”

Göz kırptı Yancy. “Aramızda kalsın şimdilik. Bir bira daha?” Gidip iki bira daha aldı.

Patrick başka uzuvlar bulunup bulunmadığını merak ediyordu. “Kafa, bacak falan?”

“Koldan başkası çıkmadı.”

Fitzpatrick’i bir web sitesinden öğrendiğini ve ertesi gün “voliyi vurmaya” çıkmak istediğini söyleyen münasebetsizin teki sohbetlerini böldü. Kaptan, tekne rezervasyonlarının İsa’nın İkinci Gelişi’ne kadar kapandığını söyleyip, başka kaptanların adlarını verdi adama.

Adam uzaklaşınca Yancy’ye döndü. “Böcek devriyesi nasıl gidiyor? Farklıdır herhalde.”

“Sen söyle.” Yancy yakasını çekiştirerek süzülmüş boynunu gösterdi. “Her girdiğim lokantada aklıma mutfakta aşçının pizza hamurunu kıçına

sürdüğü fikri geliyor. Yeminle söylüyorum, var öyle manyaklar. Yemek görmeye dayanamaz oldum resmen."

"Yemen lazım, kardeş. Gel, midye tava götürelim."

"Sen al. Tokum ben."

"Oğlum, bak, burayı da kapatmaya kalkma ha! Senin yüzünden ayaklanacak esnaf!"

"Randolph Nilsson'ı tanırdın, değil mi?" dedi Yancy. "Benden önceki eleman."

"Hı-hı… İkinci karımın küçük teyzesinin kızıyla evliydi. Küllerini denize ben serptim ayrıca. Daha elli üçündeydi. Hayat adil değil işte, ne yapacaksın?"

"Haklısın, Keith. Değil."

Bar tezgahında, ilave iki birayla bir sepet dolusu çiğ istiridye belirdi. Fitzpatrick dönerek yerli ahali ve ıstakoz meraklılarıyla dolu mekana bakındı. Derken bakışları, yanında yollu görünen bir sarışınla bir masada oturan kara saçlı, zayıf bir oğlanda sabitlendi. Oğlanın pek dar, kara bir tişörtü ve kasıktan nakledilmişi andıran top sakalı vardı. Dudaklarının arasına yanmayan bir sigara sıkıştırmıştı ve kolları deniz tanrısı desenleriyle bezeliydi. Fitzpatrick, oğlanın sırıtık selamını sert bir baş hareketiyle karşıladı.

"Kim bu çakma Tommy Lee?" dedi Yancy.

"Benim eski tayfa," dedi kaptan. "İki hafta önce ayrıldı."

"Hangi teknede şimdi."

"*Alemlerin Kralıyım*'da."

"Ha, anladım."

"Bay Charles Phinney. Artık işe ihtiyacı yokmuş beyefendinin. En azından istifasını bastığı gece öyle söylemişti. Güverteyi adam gibi paspaslamaması üzerine fırçayı kaymamdan sonra… 'Siktir, moruk,' çekmişti. İşimi alıp götüme sokacakmışım."

"Şimdiyse sana bira ve istiridye ısmarlıyor," dedi Yancy. "Bir de orospularla takılıyor."

“Gösteriş yapıyor aklınca. Ciddi para vurdum demişti ya, kazı kazandan seksen beş dolar tuttursa öyle derdi zaten. Şuna bak; Donald Trump kesilmiş mübarek.”

Yancy istiridyeye bayılıyordu ama sepete bakamıyordu bile. Yeni işi yüzünden başına gelenler acıklıydı sahiden. “Kopuk kolu bulduğunuzda *Anam Ağlar*’da mıydı bu oğlan?”

“Hı-hı,” dedi Fitzpatrick. “Beceriksiz velet, kancadan çıkaramamıştı kolu.”

Yancy dönüp baktığında, oğlanın yanındaki sarışınla kapıdan çıktığını gördü. Fitzpatrick bir midye lüpleterek, “Salağa yem bağlamayı bir ayda anca öğretebilmiştim,” dedi.

“Düşer gene eline.”

“Aman, kalsın.”

“Para suyunu çekince *Anam*’a gelip yalvarmaya başlar nasılsa.”

Dışardan önce iki el silah sesi, ardından Phinney’nin adını haykıran kadının çığlıkları geldi.

“Ya da belki gelmez,” dedi Yancy.

Altı

Borç, uyuşturucu yahut kadın konularından çıkan sarhoş kavgaları, Key West'in tipik cinayet sebepleriydi. Taammüden işlenen cinayetlere ender rastlanırdı çünkü bu tip eylemler, adanın üşengeç suçluları arasında pek rastlanmayan planlama ve ayık kafa gerektirirdi.

Yancy yanına vardığında, Charles Phinney çoktan mortu çekmişti. Gözleri camlaşmıştı; her yanı kana bulanmıştı ve siyah kotunun cepleri dışardaydı. Fahişe çıkmayan sarışın hanım arkadaşı, katilin mavi bir mobiletle geldiğini ve Phinney'ye iki kurşun sıktıktan sonra parasını alıp kaçtığını söyledi. Dediğine göre, katil yüzünü kamuflaj desenli bir bezle örtmüştü ve Cuma geceleri Margaret Sokağı haricinde hemen her yerde dikkat çekecek turuncu veya kırmızı bir panço giymişti.

Cinayeti, işlendiği yer nedeniyle şerifin ekibi değil, şehir polisi soruşturacaktı. Üniformalı memurlar Caroline kavşağını tümden şerit altına alıp kalabalığı uzaklaştırırken, ambulansla gelen sağlık görevlisi sırf gösteriş uğruna Phinney'nin göğsüne yüklendi. Meşin karası suratı bembeyaz kesilen Kaptan Fitzpatrick, oğlanın cesedi ambulansa konana kadar olay yerinden ayrılmadı. Ardından eve gidip sızana dek içeceğini söyledi.

Yancy, Phinney'nin kız arkadaşıyla olay yerinde kaldı. Kızın adı Madeline'dı ve Duval tarafındaki bir tişörtçüde tezgahtardı. Dediğine bakılırsa, dükkan Rus mafyasına aitti ve Phinney'yi onlar öldürmüştü.

"Para konusunda böbürlendiğini duymuşlardır," dedi.

Yancy oğlanın üzerinde ne kadar nakit taşıdığını sordu.

"Bin dolar falan."

“Nereden bulmuş parayı?”

“Bir işten işte.” Madeline burnunu çekerek limana çevirdi bakışlarını. Gözyaşları koyu makyajını mahvetmişti.

Yancy, “Ne işi?” dedi, “Kokain, metamfetamin?”

Madeline’ın bakışları kısılarak Yancy’ye döndü. “Polis falan mısın sen?”

“İzindeyim.” Doğru sayılabilirdi.

Gözlerini sildi kız. “Kimsenin vurulduğunu görmemiştim hiç. Tanrım…” Phinney’yle bir aydır “falan” çıkıyorlardı. “Ot satıyordu,” dedi.

Kızın, vereceği tepkiyi görmeye, söylediğine inanıp inanmadığını kestirmeye çalıştığını fark etti Yancy.

“Ha,” dedi, “yani voliyi vurunca *Anam*’daki işinden ayrıldı diyorsun.”

“Aynen.”

“Ve senin patronlar bin papel uğruna oğlanı nalladı diyorsun, öyle mi?”

Madeline teorisini tekrar düşünüyordu anlaşılan. “Mahkemeye falan çıkmam gerekecek mi?”

“Mahkeme olursa.”

“Yani… Charlie her yerde cırcır konuşuyordu işte. Parasını bilenler tek Ruslar değildi.” Omuz silkti. “Herkes olabilir…”

Şehir polisi dedektiflerinden birinin, mavi mobiletin kiralık çıktığını söylediği çalınmıştı az evvel Yancy’nin kulağına. Mobilet, Southard tarafındaki bir ara sokakta bulunmuştu bile.

“İşimi kaybedemem,” dedi Madeline. Platin rengine açılmış saçları diken dikendi. Elleri kaba, bakışları ihtiyardı kızın. Yancy, kızın Phinney’den rahat on beş yaş büyük olduğunu tahmin etti.

“Sigaran var mı?” dedi Madeline. “Fenayım valla.”

“Bırakalı çok oldu. Kusura kalma.”

“Ha… *Onlardansın* demek.”

Yancy kaldırımda yanmamış bir sigara gördü. Phinney’nin bardan ayrılırken ağzında taşıdığı, mobiletli katil gelip vurmadan hemen önce yakmak için durduğu sigaraydı bu.

Madeline müteveffanın sigarasını Yancy’nin elinden aldı. “Neyse ne,” dedi.

Aynı gece, dört yüz yirmi beş kilometre uzakta, Andros Adası'nın[11] doğu kıyısında bir adam, Ejder Kraliçe adıyla maruf bir kadının kapısını tıklattı. Kadın kapıyı açınca, Neville adındaki bu adam içeri girerek, "Bi' beyaz adam için vudu lağzım bana," dedi.

Ejder Kraliçe hasır koltuğuna oturdu. "Senin o'llanın nesi var ö'lle? İyi görünmüyo'."

"Benim o'llan diyil o," dedi Neville. "O bi' maymun."

Fresh Creek'te bir süngerciyle giriştiği domino oyununda kazanmıştı maymunu. Süngerci, Exumas yakınlarında çekilen Johnny Depp'li korsan filmlerindeki maymun budur, demişti. Neville hayvana Driggs adını koymuş ve tıka basa balık ve kabuklu kızartmasıyla beslemişti. Çok geçmeden hayvancağızın yüzü kırışmaya, tüyleri dökülmeye başlamıştı. Dışarı çıkmayı her daim reddettiğinden, Neville sonunda hayvana, özenle kuyruk deliği açtığı bebek bezlerinden bağlamaya başlamıştı. Tüysüz gariban, Neville'in bacağına sarılmış, büyücü kadına korkuyla bakıyordu şimdi.

Kraliçe öne eğildi. "Seni se'mmediği belli. Sen hanımla bi' konuş bak, kimlerle düşüp kalkmış."

Boş verdi Neville. Ejder Kraliçe ya miyop ya da ciddi sarhoştu.

"Kimmiş kurtulmak istedi'in beyaz şeytan, ha?"

"Krissofır diye biri."

Neville, limanda demirli bir yatın kaptanından bir miktar istiridye ve iki balık karşılığı aldığı Bacardi 8 şişesini çıkardı. Ejder Kraliçe'nin rom sevdası herkesin malumuydu.

"Va' mı yanında adama ayit bi'şi'?"

"Göynek parçası." Balıkçılık meraklısı Amerikalıların giydiği türden gömleklerden yırtılma bir parça uzattı büyücüye. Neville yırtık parçayı Christopher'ın çöp kutusundan almıştı.

"Bela oku istiyo'm ona."

Ejder Kraliçe'nin başında pembe bir batik eşarp, boynundaysa bir dizi cilalı deniz kabuğundan yapılma bir kolye vardı. Beyaz adamın gömleğinin

parçasını alıp kokladı.

"Yaparsam ölebili' ama adam," dedi.

Neville biraz düşündü. "Tanrı nası' isterse."

"Ner'de bu beyaz adam?"

"Bannister Point. Dedile' ki dün or'daki ıstakozcuda yimek yimiş. Kadınıyla."

"Sevmiş mi orayı?" Ejder Kraliçe rom şişesini açtı, yanında duran kahve kupasını doldurdu. Neville'e ikram etmedi ki dert değildi. Neville kadının evinde bulunmaktan feci korkuyordu çünkü kraliçenin karadullara layık bir şöhreti vardı. Kendinden fazlasıyla genç üç sevgilisi pek kuşkulu biçimlerde ölmüş, dördüncüsüyse adadan, dediklerine göre Küba'ya kaçmıştı. Neville tüm dikkatini Ejder Kraliçe'yle göz göze gelmemeye harcıyordu şimdi. Erkekleri sadece bakışlarıyla büyüleyebildiği söyleniyordu.

Christopher'ın kadınını sordu kraliçe. "Beyaz mı?"

"He," dedi Neville. "Gelip gidiyo' ö'lle."

"Adı?"

"Bilmiyo'm. Kimseyle konuşmaz. Adam da."

"De o zaman, niye kötülü'nü istiyo'n bu adamın?" Gülümsüyordu Ejder Kraliçe. Burnu yassı, üst dudağıysa yaşlı kaplumbağalarınki gibi fazla çıkıktı.

"Adadan gitsin, nas'sı gide'se gitsin işte," dedi Neville.

"Olu'."

Kraliçenin nasırlı parmağı, kucağında çöreklenmiş yılan misali duran bezde gezindi. "O beyaz şeytan Bahamalı diyil, diğ mi?"

"Diyil. 'Merikan."

"Ha, öl'leyse çok güçlü vudu yapmak lağzım… Daha pa'alıya geli' ama."

"Ossun."

"Bi' şişe da'a rom getir."

Neville başıyla olur verdi. "Olu'."

“O zaman gitmeyip benle kalaca’n bi’ de. Bu gece gerek yok.” Kapıyı işaret ediyordu kraliçe.

Bisikletine atlayıp eğri büğrü mercan patikasında pedal basarken kalbi gümbürdüyordu Neville’in. Altı bezli maymunsa kafasına oturmuş, kulaklarına sımsıkı yapışmıştı. Mini minnacık parmakları nemli, tırnaklarıysa keskindi. Neville önünü görmesine yardım ettiği için ay ışığına müteşekkirdi.

Büyücü kadına çaresizlik sürüklemişti Neville’i. Christopher adlı beyaz adam, Neville’in ve kendinden önce babasının ve ondan önce dedesinin oturduğu sahile, zengin turistlere hitap edecek bir tatil köyü kondurma niyetindeydi. Birkaç gün önce taşınma emri gelmişti. Mektuba göre, Kanada’da yaşayan üvey ablası Andros’taki aile arazisini satmıştı ve Neville’e payına düşeni alıp tası tarağı toplamak kalıyordu ki öyle bir şeye hiç niyeti yoktu.

Tek istediği, sahilinde, ağaçlarının gölgesinde yaşayıp ölmekti.

Durumu Lizard Cay’deki hükümet yetkilileri hatta Nassau[12] bile düzeltemeyince, naçar kraliçeye başvurmak zorunda kalmıştı. Neville sorununun kraliçenin doğaüstü güçlerinin sökemeyeceği ölçüde büyük olduğunun, çok uzaklardaki Florida Keys’teki, aralarında aynı gece gerçekleşen zevzek tayfa Charles Phinney cinayetinin de bulunduğu bir takım suçlara bağlandığının farkında değildi elbette.

Bisikleti bir taşın üzerinden şiddetle sektiği anda kafasında şiddetli bir acı duyarak haykırdı: “Pis Maymun! Pis Maymun!”

Ama korkmuş hayvan, Neville evine varana dek dişlerini adamcağızın kafasından çekmedi.

Yancy eve gece yarısına doğru döndü, oturdu ve bir cıgaralık sardı. Sardığı mala piyasada Yıkım diyorlardı ya, Yancy’yi uygun ölçüde gevşetmeye bile yetmedi. Vurulmuş çok adam görmüştü ama Charles Phinney’nin gözlerindeki bomboşluk bir şekilde içine dokunmuştu.

Cep telefonuna baktığında üç ayrı kadından gelmiş üç ayrı mesaj görünce şaşırdı. Böylesi harika bir şey başına gelmeyeli asırlar geçmişti.

İlk mesaj, geçmişte Plover Chase adıyla tanınan Bonnie Witt'tendi. Sarasota'dan aramıştı ve mesajı şöyleydi: "Alo, benim. Hiç zahmete girip azma ama deminden beri senle ilgi ahlaksızlıklar var aklımda. Cliff epeydir bana el sürmüyor. Bu aralar oto-erotik boğulma deneyleriyle meşgul. Yalandan kendi boğazlarını falan sıkıp geliyorlar ya hani… Neyse işte, bildiğin üzere sakarın tekidir; deneylerinden birinin sonunda asacak kendini herhalde. İki defa yerde mosmor baygın buldum zaten. Dün de bana defibirilatör[13] kullanmayı öğretti. Neme lazım diye. Yani, diyeceğim Andrew, öyle fazla heveslenme ama yakında dul kalma ihtimalim elliye elli gibi. Neyse, ara beni."

İkinci mesaj, Yancy'nin olay yerinde, dedektifler Phinney'nin kız arkadaşını sorgularken bulduğu bir fırsatta mesaj çektiği Doktor Rosa Campesino'dandı. Patolog, kopuk koldan çıkardığı dişin ufak, muhtemelen sığlıklarda yaşayan bir türe ait çıkmasıyla pek ilgilenmiş gibiydi: "Bu durum kesinlikle cinayet ihtimalini güçlendiriyor. Konuştuğun kaptan için uzmandır diyebiliyor musun? Kesinleştirmek için, dişi Miami'deki Rosenstiel Okulu'na yollamalısın. Sonrasında çıkanları bana haber verirsin, olur mu? Bir de… Eh, geldiğin gün uydurduğum ufak yalan için özür dilemek istiyorum. SWAT timinden bir keskin nişancıyla evli değilim… Aslında kimseyle evli değilim. Uyuz davrandığım için özür dilerim. Yemeğe çıkma havamda değildim."

Son mesajsa, müteveffa Nicky Stripling'in kızı Caitlin Cox'tandı: "Sizi hafta sonu rahatsız ettiğim için özür dilerim, *Müfettiş* ama cenazede söylediğimi hatırlıyor musunuz? Hani üvey anam olacak kadının açgözlülüğünden bahsetmiştim… Hah, şimdi kanıtım da var! Ciddiyim. Hemen arayın beni. Yani kahraman falan olmak istiyorsanız arayın."

Kafası tütsülü biri için haddinden fazla bilgiydi bunlar. Yancy terliklerini fırlattı, kalkıp mutfak tezgahına uzanarak tavana bakmaya başladı. Dr. Witt'in boynunda ilmik, gözler pörtlek boşalmasının görüntüsü zihninde canlanınca Yancy, adamın, işine mal olan elektrikli süpürge hortumu saldırısından aslında hoşlanmış olabileceğini düşündü. Telefon mesajı

Yancy'ye Bonnie'nin, Clifford'ın pençesinden kurtulsa bile, koşarak Keys'e geleceğinden çok, romantizmi mümkün mertebe koruyup, daha önce geçmişteki sabıkasına dair yaptığı ve pişmanlık duyduğu itirafın başka kulaklara erişmesini engellemek adına yol yaptığı izlenimini vermişti.

Rosa Campesino'nun mesajı, gelecekte daha fazla görüşmeye ve belki çıkmaya kapı açtığından çok daha ilgi çekiciydi. En azından, Yancy söylediklerinden bunları çıkarmıştı. Şimdiye dek hiçbir Adli Tıp uzmanına asılmamıştı ve kadının yolladığı işaretleri doğru yorumladığından emin değildi. Yarın sabah mesajı ayık kafayla bir daha dinleyecekti.

Caitlin Cox… Yancy kızın cinayete dair kesin delil bulduğundan kuşkuluydu ama görmeye değecek bir şeye denk gelmiş olabilirdi. Sırf böcek devriyesinden iyice sıkıldığından değil, bu yüzden kızla buluşmaya karar verdi. Yancy, kopuk kolu kimsenin istemediği süre boyunca buzdolabının başkonukluğunu yapmış Nicky Stripling'in ölümüne dair gerçekleri ortaya çıkarmaya yönelik, polislere has türden bir sorumluluk duyuyordu.

Ötesi, Eve Stripling'in kocasını öldürüp olaya tekne kazası süsü verdiğini ortaya çıkarmasının, kurtuluşuna giden yolu açacağını kafasındaki onca dumanın arasından görebiliyordu Yancy. Tek başına kadını enseleyebilirse, Şerif Summers'ın görevini iade etmekten başka ne çaresi kalabilirdi?

Mutfak tezgahı üzerinde sızıp sabaha bir çığlıkla uyanmadan önce, aklından en son bunlar geçti.

11 Bahamalar'daki meskun adaların en büyüğü. (ç.n.)

12 Halen İngiliz Milletler Topluluğu çatısı altında bulunan, toplam yedi yüz ada ve adacıktan kurulu Bahamalar'ın başkenti. (ç.n.)

13 Durmuş kalbi elektrik şokuyla canlandırmaya yarayan cihaz. (ç.n.)

Yedi

Woodrow ile Ipolene Spillwright üç eve sahiptiler. Birincisi, Woodrow'un RJ Reynolds'taki yöneticilik görevinden emekliye ayrıldığı Kuzey Carolina'nın başkenti Raleigh'deki tütün çiftliği tarzı malikaneydi. İkincisi, havası, çalıştığı şirketin ürünlerini hiç düşünmeden, sadakatle tüketmiş Woodrow'un akciğer sorunlarına iyi gelen, Arizona'nın Tempe kenti yakınlarındaki sığır çiftliği tarzı evdi. Spillwright çiftinin üçüncü eviyse, Ipolene'in (ya da Raleigh sosyal çevrelerindeki adıyla Ippy'nin) sabah posta kutusuna yürürken çorap giymek zorunda kalacağı denli aç sivrisineklerle dolu Maine'deki bir göl eviydi.

Ipolene Spillwright'a göre üç ev, yetmişine merdiven dayamış bir çift için gerekenden iki fazlaydı. Ancak kocası geçenlerde şehir kulübünden arkadaşlarıyla Florida'ya gitmiş ve orada, anlaşıldığı kadarıyla sağduyuya dair nesi kalmışsa hepsini birden elinden alıveren sekiz kiloluk bir balık tutmuştu. Kuzey Carolina'ya döner dönmez, olta becerisini iyice geliştireceği Keys'te bir kışlık ev almak istediğini beyan etmişti. Bayan Spillwright kocasına herhalde kafayı yediğini söylemişti ama berikinin inadı inattı. Tartışmaları genelde kısa sürerdi (adamın nefesi çabuk kesiliyordu) ama şiddetli olurdu. Nihayetinde Woodrow, Maine'deki evi satmaya ve Arizona'dakini kiraya vermeye razı gelince, Ipolene denize nazır bir ev için kocasıyla "Hemingway'in Memleketi"ne gitmeyi kabul etmişti.

Key West'te emlak fiyatları akla ziyan noktalara vardığından, Woodrow, Google'da epey zaman harcadıktan sonra Big Pine adlı adadaki "nefes kesici manzaraya sahip" bir evin ilanına ulaşmıştı.

“Umarım asansörü vardır,” demişti Ipolene Spillwright, “merdiven çıkacak mecalin yok çünkü. Hem altı yüz elli metrekarelik yerde ne yapacağız biz?”

Kocasının ise hayalinde günbatımına karşı sundurmada, sallanan sandalyesinde oturuşu ve bol kıvrımlı Latin hizmetçinin elinden içkisini alışı türü sahneler vardı. “Bir bakalım işte, Ippy. Ne zararı var?” demişti.

Havaalanında uçaktan çıktıklarında Ippy’nin dikkatini ilkin, kiralık oto bayiine ulaşamadan ikisini birden canından edecek gibi görünen yapışkan, boğucu sıcak çekti. Woodrow beyaz bir Cadillac kiraladı ve karısına yazları burada geçirmeyeceklerini, üstelik Ağustos’ta Raleigh’nin de buradan aşağı kalmadığını söyledi.

Yolları epey uzundu ve Ipolene’in dört yana uzanan masmavi parıltılı manzarayli ilgili olarak gönülsüzce yorum yaptığı Seven Mile Köprüsü’ne[14] kadar hiç konuşmadılar. Woodrow Spillwright zevkten dört köşeydi.

Doğrudan Key West’e gidip, Duval Sokağı’ndaki bir pansiyona yerleştiler. Woodrow, yorgunluğuna rağmen taşınabilir oksijenini alıp eşini gezmeye çıkardı; gezileri karşıdan karşıya geçmek için adım attıkları anda köşeden fırlayıveren bir ambulans yüzünden az daha felaketle sonuçlanacaktı. Ipolene kocasını pansiyona geri götürürken, her yandan siren sesleri yükselmeye başladı. Bir başka turist çiftten dok tarafındaki pek gözde bir barın önünde birinin öldürülüp soyulduğunu öğrendiklerinde, Ipolene kocasına bir kat daha azarlarcasına baktı.

Ertesi sabah şafakla kalkıp bir telaş yola koyularak Big Pine’a ulaştılar. Adanın yan yolları aracın GPS sistemini zorlayınca haritaya başvurmak zorunda kaldılar. Bir ara önlerine herhalde sakat doğmuş diyecekleri kadar küçük bir geyik çıktı. Ipolene hayvanın halini bölgedeki zehirli atık yoğunluğuna işaret saydı ve adada yaşayanların da benzer yapıda çıkmalarına hiç şaşmayacağını beyan etti.

Çifti, aradıkları evin kapısında, boyu haricinde sirklere layık denemeyecek görünüşlü ev sahibi Evan Shook karşıladı.

Bayan Spillwright, Shook'un yanından geçerek, "Ev daha bitmemiş bile!" dedi.

"Planları yanımda. Bayılacaksınız!"

Woodrow derhal balık işine daldı. "Kılıçbalığında ustayımdır."

Evan Shook sırıtarak göz kırptı. "O zaman öldünüz ve cennete geldiniz, Beyefendi." Tedbir babında erken gelip evi taramıştı. Texaslı alıcılarla işini mahveden tesadüflerden birini daha yaşamak istemiyordu.

"Bu sinekler resmen yiyor beni!" dedi Ipolene. "İçeri girebilir miyiz artık?"

Evin gezilmesi, Woody'nin düşük akciğer kapasitesi ve Ippy'nin bitmek tükenmek bilmez soruları yüzünden epey uzun sürdü. Türlü inşaat malzemesi arasında atlaya seke dolaşan Evan Shook neşesini kaybetmemeyi başardı ve hatta bir ara fiyat konusunda esnek davranabileceğini bile ima etti. Spillwright çiftinin özellikle yatak odası manzarasını bir an önce görmeleri arzusundaydı. Yemyeşile karışan masmavilikler, inci tepeli dalgalar vesaire. Ve hepsinin ötesinde, Meksika Körfezi…

Evan Shook, bol hırıltılı ve balgam yüklü nefesi en üst kata çıkmasına yeterse Woodrow Spillwright'ın manzaraya vurulacağına ve oracıkta teklif yapacağına inanıyordu.

Son basamaklarda kadının epey omuz vermesi sayesinde üst kata ulaşmayı başardılar. Biraz nefeslendikten sonra yatak odasına, aylar süren yolculuğun bitiminde karaya çıkan ilk göçmenler gibi daldılar. Bitmemiş pencerenin önünde, tuzlu meltem yanaklarını okşarken, Bayan Spillwright bile manzaraya hayran kaldı.

"Eh," dedi, "bu sahiden güzel işte."

Evan Shook'un yüzüne baraküdalara layık bir gülümseme yayıldı. "Dememiş miydim?"

"Cennet resmen," dedi Woodrow Spillwright. Martı çığlıklarına hülyalı bakışlarla kulak kabarttı. "Ne zaman biter inşaat?"

"Duruma göre." Umutla Ipolene Spillwright'a baktı. "Özel yapım mutfak ister misiniz? Yanımda çizimler var…"

Daha sonrasında, Spillwright çifti Marathon'daki acil servise yattıktan sonra, Evan Shook yatak odasının doğu duvarındaki arı kovanını daha önce nasıl fark edemediğini merak etti. Epey büyüktü oysa. Ama en azından odaya girdiklerinde arıların sakin olduklarından emindi. Duymaz mıydı yoksa vızıltılarını? Ne kadar çoktular hem! Yüzlerce miydi? Binlerce mi?

Arıları Ipolene'in çürük orkide kokan parfümü coşturmuş olmalı, diye düşündü Shook. Ya da belki doğan güneşin sıcaklığı… Artık her niyeyse sapıtmıştı piç sürüsü…

Bu sefer yerçekimin, desteğini alan Woodrow, peşinde saçına doluşanları haykırarak kovmaya çalışan karısıyla arı bulutu eşliğinde koşarak inmişti merdivenleri. Shook geride kalmış, kızgın minikleri beyhude dağıtmaya çabalamıştı. Üst kata en son geçen hafta çıkmıştı ama bu kadar süre, minik iğneci tayfasına Vegas gazinoları ölçeğinde bir kovan kurmaya yetmişti anlaşılan. Kendi inşaatçılarım arıların yarısı kadar hızlı çalışsa, evi bir yıl önce bitirirlerdi, diye düşünüyordu acıyla.

On üç yerinden sokulmuştu ya, acısı, müşteri kaybetmenin sıkıntısı yanında önemli değildi. Carolina yerlisi çift evden koşarak çıkmıştı. Evan Shook nihayet yetişebildiğinde, kendilerini çoktan kiralık arabalarına kilitlemişler, anahtarsız marşı panikle çalıştırmaya uğraşıyorlardı. Motor hayata döndüğünde Evan Shook umutsuzca cama vuruyordu ve Woodrow gazı köklediğinde, çaresiz vazgeçmek zorunda kalmıştı. Yan camdan Ipolene'in şişikle dolu yumruğunu sallayışını görmüştü en son.

Yandaki evin bahçesindeyse, koltuğunun altına gazetesini sıkıştırmış Andrew Yancy dikiliyordu. Hızla uzaklaşan yaşlı çiftin ardından sevgiyle el sallamıştı.

"Haydi, ye," dedi Lombardo.

Yancy tabağı kuşkuyla süzdü. Brennan yanlarına dikilmiş, bekliyordu.

"Sarıkuyruk," dedi.

"Ona lafım yok." Yancy bir lokma aldı. Balık Küba tarzı, iyice gevreyene dek kızartılmıştı. Fena değildi tadı.

Brennan kollarını kavuşturdu. "Nasıl? En iyisi değil mi bu şimdi?"

"Bize iki dakika müsaade et," dedi Lombardo.

Yalnız kaldıklarında Yancy, “Pek taze değil,” dedi.

“Öyle ama bozuk da değil, değil mi?”

“Son geldiğimde bu denyo rüşvet vermeye kalktı bana.”

“Of be, Andrew! Keys burası! Ye işte!”

Yancy’nin resmî unvanı “sağlık ve emniyet uzmanı”ydı. Tommy Lombardo, amiriydi. Aşağı yukarı. Lombardo Sağlık Bakanlığı sertifikasına sahipti ama aynı zamanda adanın yerlisiydi. İhlal bahanesiyle lokanta kapamak, eh, hiç şık değildi. Böcek devriyesinde geçirdiği kariyeri boyunca Lombardo, bir tane bile acil kapatma emri vermemişti. Yancy’nin lokantayı bu öğlen açtırmasını istiyordu.

“Şu vurulan çocuk için bir şeyler düzenlemişler. Phinney miydi? Hah, işte. Cenazesi için para toplayacaklar. Country grubu falan var,” dedi Lombardo. “Azıcık anlayış göster yahu!”

“Mutfakta larvalar festival yapıyor.”

“Yok, temizlediler hepsini. Niye Cumartesi günü ta buraya getirttim seni sanıyorsun? Brennan köpek gibi çalıştı valla.”

“Muhtemelen meze diye köpek eti veriyordur,” dedi Yancy.

Bezmişti Lombardo. “Ettiğin lafa bak,” dedi. “Polistin yahu sen! Bunlar emekçi… Suçlu muamelesi yapamazsın adamlara!”

“Yasalar mutfakta kemirgen bulunmayacak, diyor.”

“Yasalar diyor, öyle mi? Andrew, yasalar senin de eyalet itfaiye müdürlüğünden sertifika almanı söylüyor! Aldın mı? Yok. Yasalar ayrıca gıda müfettişliğine başlamadan önce bakanlık sınavını vermen gerektiğini söylüyor. Girdin mi sınava peki? Girmedin. Bu işe alındın çünkü şerif rica etti ki başımızla elbette ama sana ne diyorum ben? Yasalara falan o kadar bakma işte. Brennan evine ekmek götürme derdinde, iyi bir adam. Hepsi o.”

Yancy tabağı iteledi. “Kazanda kullanılmış prezervatif buldum.”

“Hı-hı. Okudum raporunu.”

“Nasıl yani, demedin mi?”

“Kabahat Brennan’da değil,” dedi Lombardo. “Buralardaki işçi kalitesi belli. Polissin, biliyorsun vaziyetleri.”

Yancy kalktı. “E, iyi,” dedi. “Gidip bir bakalım öyleyse.”

Mutfak çok daha temizdi, kabul etmek zorundaydı. Görünürde ne çürümüş istiridye ne de fare ölüsü vardı. Yiyecek hazırlanan yüzeyleri ve buzdolaplarıyla salatalığın ısılarını kontrol etti. Yengeç kabuklarıyla uğraşan Brennan yeni bonesini gururla gösterdi. Yancy eğildi ve fenerini, görünüşe göre Brennan'ın iki üç kutu Raid sıktığı tezgah altına çevirdi. Avucunda birkaç hamamböceği ve bir kene ölüsüyle doğrulunca, Lombardo omuz silkti.

"Kahvaltılık gevreklerde de var bunlar," dedi. "Hükümet mesele değil, diyor."

Brennan, "Nilsson bayılırdı yemeklerime benim!" dedi.

"Yemeklerinden *öldü* adam," dedi Yancy.

Kafa salladı Lombardo. "Yok, başka şeydendi."

"Otopsi raporunu okudum, Tommy. Hepatit A."

"Öyleyse Cudjoe'daki Japon lokantasından kapmıştır," dedi Brennan. "Fecidir orası."

Yancy başıyla tezgaha yığılı bekleyen kaya yengeçlerini işaret etti. "Pek güzeller."

"Değil mi ama?" dedi Brennan.

"Ekim'e kadar toplanma mevsimlerinin gelmemesi ne fena."

"Bir dakika!" dedi Brennan telaşla. "Meksika Körfezi'nden değil, ta Panama'dan geldi bunlar!"

"Bu kadar yeter bence," dedi Lombardo.

"Dur, bir," dedi Yancy. Büyük buzdolaplarından birinin yanına gitti, ayağının ucuyla işaret etti. "Kuyruk mu şu?"

"Has…" dedi Brennan.

Biri, tam girecekken farenin üzerine kapamıştı buzdolabının kapısını.

"En azından ölü," dedi Lombardo. Bardağın hep dolu yanını gören kamu görevlilerindendi. "Haydi, Andrew… Azıcık merhamet."

Homurdandı Yancy. *Koli-bakteri* kovalamak adrenalin salgılatmıyordu. Nicholas Stripling'in servete nasıl kavuştuğunu ve ölümünden karısının ne çıkar sağladığını ortaya çıkarmak çok daha ilgisini çekiyordu.

Lombardo’nun verdiği belgelere imzayı basınca lokanta açıldı. Brennan, Lombardo’ya sarıldı ve eldivensiz elini Yancy’ye uzattı. Yancy adamla hevessiz el sıkıştıktan sonra bulaşan yengeç parçalarını temizlemek için tuvalete koşturdu.

Geri döndüğünde Lombardo’yu masaya kurulmuş, kızarmış sarıkuyruğun son lokmalarını şarapla götürürken buldu. Brennan bar tarafında, Phinney’nin anısına düzenlenecek kızartmalı törene gelmiş bahtsız kız arkadaşıyla konuşuyordu.

Lombardo’ya, “İki dakikaya gelirim,” dedi.

“Keyfine bak.”

Madeline, Yancy’nin geldiğini görür görmez dönüp yangın çıkışından kaçtı. Yancy hemen atıldı ama kız çoktan bisikletine atlamış, var gücüyle uzaklaşıyordu.

Lombardo peşlerinden dışarı çıkarak gözlerini kıstı. “Ne yaptın yahu kızcağıza?”

Bilmiyordu Yancy. Cebinden bir onluk çıkarıp Lombardo’nun eline tutuşturdu. “Oğlanın cenazesine katkı,” dedi.

“E, nereye şimdi?” dedi Lombardo. “Brennan balık çorbasını tatmanı istiyordu.”

“Aşısı bulunana kadar hayatta tatmam.”

“Hah, işte bunu diyorum!” diye seslendi Lombardo arkasından. “Vatandaşa anlayış göstereceksin böyle!”

Caitlin Cox, Key West’te uçaktan kocasız indi. Otele varana dek Yancy kızdan, Miami Uluslararası Havaalanı’nın abartılı güvenlik kontrolleri, sarsıntılı uçuş ve yanında oturup sürekli terleyen Kanadalıdan başka bir laf alamadı.

Caitlin giriş yaparken Yancy otelin barında bekledi. Yirmi dakika geçti, yarım saat geçti… Kendini yine polis gibi hissetmeye başlamıştı. Kim bilir, kız belki masaj yaptırmaya karar vermişti.

Artık gidip kapısına dayanması gerektiğine karar verdiği anda göründü Caitlin. Üstünü değiştirmiş, askısız bir bluzla siyah bir şort giymişti.

Gözünde cenazede taktığı güneş gözlüğü irisi vardı. Barda Yancy'nin yanına oturdu, "Hazır mısınız?" dedi. "Not defteriniz falan yok mu?"

"Ne bulduğunu söyle sen hele."

"Babamın iki milyon dolarlık hayat sigortasından gelecek paranın kime kaldığını."

"Babanı öldürdüğü anlamına gelmez o."

Caitlin hiç memnun görünmüyordu. "Bok gibi para, Müfettiş," dedi ve bir martini ısmarladı.

Yancy kıza, babasıyla neden uzun süredir konuşmadıklarını sordu.

"Ne fark edecek konuşmamamız?"

"Eve yüzünden miydi?"

"Babama uyuşturucu kullandığımı söylemiş ki kullanıyordum. Geçmişte kaldı. Parasını tırtıkladığımı da söylemiş ki tırtıklamıyordum. İçmeyecek misiniz bir şey?"

"Buzlu çay alayım. Kaç yaşındasın, Caitlin?"

Güldü beriki. "Yirmi dördüme basmak üzereyim. Aklınızdan geçeni biliyorum."

"Ne zamandır temizsin?"

"İki sene… Tamam, on dokuz ay." Menüyü aldı Caitlin. "Kılıçbalığı nasıldır burada?"

"Bilmiyorum," dedi Yancy. İlerleyen günlerde otelin mutfağını teftişe gelecekti. "Baban gibilerin çoğu kalın poliçeler alır. Sıradan bir durum."

"Eve babama eroin çektiğimi söylemiş. Ona ne? Modellik yapıyordum bir kere. Her yan eroin doluydu. Ama babamdan kuruş araklamadım ben. Ha, kredi kartı borcum falan çıkmadı mı hiç? Çıktı tabii ama zimmete para geçirme falan sayılmaz ki öylesi… Neyse işte, babam harçlığımı kesince ben de canın cehenneme çektim. O beni bir daha aramadı, ben de onu. Pişman falan mıyım? Evet ama pişmanlık fayda etmiyor."

Barmen uzun bardakta buzlu çayla atıştırmalık çerez getirdi. Yancy tam uzanırken fıstıklardan birinin kımıldadığını gördü. Elini çekti ve pipetle çerez tabağını kurcaladı. Böcek falan yoktu. Son zamanlarda her yerde bunlardan görmesi mesleğin sinir bozucu cilvelerindendi.

“Sağlık manyaklarından falan mısınız?” dedi Caitlin.

Yancy kımıldamayacağı umuduyla bir başka fıstığı seçip ağzına attı. “Alsana,” dedi.

“Yok, almayayım.”

Neme lazım gibilerinden fıstığı azı dişleri arasında iyice öğüttü. Caitlin telefonundan mesajlarını kontrol ediyordu. “Modellik yaptığım günlerde Avusturyalı bir kız vardı… Doğal sarışın falan. Onda da sizinki gibi sağlık takıntısı vardı. Her gece küveti Pürel’le doldurup bir saat yıkanırdı. Ciddiyim.”

“Babanın emekliye ayrıldığından haberin var mıydı?” dedi Yancy.

“Öyle mi dedi size? Yalancı amcık… Hayatta emekli olmazdı babam. Asla.”

“Ne biliyorsun? Yıllardır konuşmuyordunuz…”

Ters baktı bu sefer kız. “Kimden yanasınız siz?”

“Kimseden. Ne iş yapardı baban?”

“Söylemedi mi Eve? Yürüme zorluğu çeken ihtiyarlar için elektrikli skuter-sandalyeler var ya, onlardan satardı işte. Hani evde mutfağa, banyoya falan gidebilsinler diye. Hiç görmediniz mi reklamlarını?”

Caitlin bir martini daha ısmarladı ve barmen kimliğini göstermesini talep edince pek sevindi.

“Çok hızlıdır o skuterler,” diye devam etti. “Babam da voliyi vurmuştu yani. Florida diyorum… Bunak kaynıyor buralar.”

Yancy söz konusu reklamları televizyonda görmüştü. Sandalyelerin müthiş manevra kabiliyetine ilaveten bir diğer çekicilikleri ceplerde delik açmamalarıydı; genel sağlık sigortası kapsamındaydılar.

Nick Stripling sahiden alın teriyle emekliye ayrılmış olabilirdi ama Yancy’ye bir dümen çevirdiği ve federaller ensesine binmeden tezgahı topladığı fikri daha yakın geliyordu. Böylesi, cenazeye gelen iki sivil ajanı açıklayabilirdi.

“Babanın tası tarağı toplayıp bundan sonra balık tutacağım, demediğini ne biliyorsun? Gayet tatlı bir emeklilik gibi geliyor bana.”

Israrcıydı Caitlin. “Asla. Babam yapmazdı öyle bir şey.”

“Cenazede federal ajanlara benzeyen iki tip vardı,” dedi Yancy. “Babanın başı yasalarla dertte miydi?”

“Yok canım! Aslında… Bence tabii. Eve’e sorun. Hah! İyi şanslar size!”

“Hiçbir hükümet ajanı konuşmadı mı senle?”

Caitlin huzursuzca, “Seneler önce,” dedi, “babamla aramız iyiyken IRS’le[15] bir iki sıkıntı yaşamıştı. Kim yaşamıyor zaten? Düzeltmişti hepsini ama.”

Yancy kocasıyla nasıl tanıştığını sorunca, Caitlin konuyu değiştirmesinden hoşlanmamış göründü.

“Simon bazı çekimlerimde güvenlik görevlisiydi. Eroinden sayesinde kurtuldum. Askerde inzibatmış; Irak’ta görev yapmış. Ha, Eve’e dönersek başka bir şey daha var: Miami’de mahkemeye başvurdu; babamın yasal anlamda ölü ilan edilmesine uğraşıyor! Sigorta parasını bir an önce pis ellerine almak istiyor yani! Ama Simon diyor ki kayıp şahıs vakalarının kapatılması için beş yıl geçmesi lazımmış.”

“Bir şey bulurlarsa öyle olmuyor,” dedi Yancy.

“Kol yetiyor mu yani?”

“Ölümü kabul ettirecek her türlü kanıt olur. Uçak kazalarında mesela, bazen kurbanların sadece cüzdanları yahut pabuç teki, deri parçası falan bulunur. Çoğu yargıç o kadarını yeterli sayar. Bütün aileyi beş sene bekletmek istemezler genelde.”

Caitlin bozuldukça bozuluyordu. “Ne biçim müfettişsiniz siz? Ne desem alaşağı ediyorsunuz! Kaç para ödedi size o karı?”

“Arabama yeni lastik almasına fit oldum.”

“O amcık iki milyon dolara konmak için babamı öldürdü, tamam mı? Herhangi bir salak rahatça görebilir bu kadarını!”

“Sesini alçalt biraz.” Hafifçe geri çekilen barmene sorun yok gibisinden bir baş işareti yaptı. “Yanılıyorsun demiyorum, Caitlin. Polislerin işe girişmesini istiyorsan daha sağlam kanıt lazım, diyorum.”

Kız yakarırcasına kaldırdı ellerini. “Polis sizsiniz sanıyordum ben!”

Yancy hemen emir komuta zinciriyle ilgili bir şeyler uydurdu. Müfettişliğinin lokantalarla ilgisini bilse, Caitlin ilk uçakla dönerdi.

"Ya teknesinin batması?" dedi kız. "Süper palavra!"

Nick Stripling'in teknesi bir hafta kadar önce Marathon açıklarında, ilk çıkan döküntülerin bulunduğu bölgede, yirmi beş metre derinlikte tespit edilmişti. Sahil Güvenlik bütçesinde, soruşturma gerektirse bile *Yaz Akşamı*'nı çıkartacak para yoktu. Resmî rapora göre, tekne muhtemelen alabora olmuştu.

"Babamı öldürdükten sonra," dedi Caitlin, "biri fişi çekivermiştir."

"Kurtarma şirketlerinden birine başvur," dedi Yancy.

"Kaça patlar?"

"Çok tutar. Büyük iş çünkü."

"Of ya."

Yancy, Nick Stripling'in kolundan çıkan ufak dişten henüz bahsetmemesi gerektiğine karar vermişti. "Eve, babanın iyi yüzemediğini söyledi bana."

Caitlin hızla bardağını bar tezgahına indirdi. "Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Ama zıpkınını alıp tabutuna koydurdu," dedi Yancy. "Tanıdığım zıpkıncıların hemen hepsi balık kadar yüzer."

"Babam yunus gibiydi; ciddiyim. Su altında nefesini öyle tutardı ki görseniz şaşardınız. İnandınız mı *artık* Eve için dediklerime? Kesin, tekne devrildikten sonra gücünün kesilip pes ettiğini düşünün diye öyle söylemiştir! Mümkün değil halbuki!"

"Sigorta parası dışında, öldürmek için başka nedeni var mı babanı sence?"

Caitlin öne eğilerek, "Yakışıklı bir sevgiliye ne dersiniz?" dedi.

"Devam et," dedi Yancy.

"Bahamalar'da!"

"Emin misin?"

"Daha ücra bir köşeye geçelim önce."

14 Florida yarımadasının en güneyindeki Keys adalarını birbirlerine ve anakaraya bağlayan ünlü köprü. (ç.n.)

15 ABD'de gelir vergilerinin toplanmasından sorumlu kurum. (ç.n.)

Sekiz

Ford bayiindeki satıcı, Eve Stripling'e Bahamalar'da yeni bir 4x4'ün yüzde yetmiş beş gümrük vergisine tabi tutulduğunu söyledikten sonra yüzdeyi tekrar etmek zorunda kaldı. Eve, hesabı kafadan yaptıktan sonra göz koyduğu 4x4'ün altmış beş bin dolara patlayacağını fark etti.

"Soygun bu!" gözleminde bulundu hemen.

"Satıcı üzgün bir sesle, "Maalesef yasalar böyle," dedi.

"Sevgilim hayatta ödemez o kadar."

Eve bayiden çıkarken dudaklarından dökülen "sevgilim" tanımının hem tuhaf hem heyecan verici geldiğini düşünüyordu. Taksiye atladı ve yol boyunca şoföre taksi tarifelerinin gülünç ölçüde pahalı olduğundan şikayet etti. Şoför, altındaki elden düşme araca elli iki bin dolar saydığını söyleyince, Eve tüm samimiyetiyle öfkeye kapıldı.

Bir barda indi ve turistlere hazırlanan rengarenk kokteyllerden ısmarladı. Karşı kaldırımda tavanı brandalı sarı bir cip duruyordu ve ön camına satılık yazısı yapıştırılmıştı. Eve dikkatle süzdü aracı; kaportasındaki bir parmak toz haricinde sağlam görünüyordu.

Bir kokteyl daha yuvarlayıp barmenden UB40 çalmasını istedi. Ardından parmak patates ısmarladı ve dikkatsizliğinden üzerine sos döktü. Normalde feci kızardı ama içki iyiden iyiye çarpmaya başlamıştı. Kucağına bir kağıt peçete yerleştirip karides tava ısmarladı. Karidesleri yalayıp yutarken, cipin sahibi eli kolu öteberiyle dolu geldi. Eve, peçetesini sallayarak koşar adım sokağa fırladı.

"Ne kadar istiyorsun buna?" diye seslendi karşı kaldırıma.

Kadın elindeki poşetleri arka koltuğa yerleştiriyordu. Yanına gelen Eve'e, "Otus bin," dedi.

"Olmaz. Yirmi beş."

"Ney?"

"Ayrıca Andros'a naklini isteriz," dedi Eve.

"Nakit ver, yirmi sekis olur. Nakil senin pro'llemin."

Eve en yeni yakın arkadaşına, Bay Street'teki bankada çalışan bankacıya gitti, cipin parasını çekti ve araca atladığı gibi kıyıya sürdü. Kıyıda beyaz derili bir Bahamalıyla, cipin Victoria Creek'e bin dolara nakledilmesi için anlaştı. Fazla pazarlığa girmedi; görevi bir araç edinmekti ve işte, edinmişti.

Havaalanına dönerken Miami'ye telefon açtı. "Bayılacaksın," dedi, "süper spor bir şey!"

"O ne demek şimdi?"

"Parlak sarı, tatlım! Adını Sarı Kuş koydum. Şarkıdaki gibi."

"Ha, taze dul dediğin öylesini kullanır mı diyorsun yani? Süper spor!"

İç çekti Eve. "Gittiğimiz yerde kim tanıyacak ki bizi? Yepyeni bir hayat demiştin hani? Amaç o değil miydi?"

"Amaç iki salak gringo gibi göze batmamak. Anladın mı? Sarı ciple kasabaya ineceğine, her gelişinde çan çalsınlar daha iyi!"

Gergindi anlaşılan. Onca baskıdan sonra Eve kızamazdı adama. Aslında kendisi de epey baskı altına girmişti ama rom sağ olsun, şu anda kendini tüy misali hafif hissediyordu.

"Sorun çıkmayacak, aşkım," dedi. "Derin bir nefes al, bak."

"Ne kadar geçirdiler?"

"Yirmi sekiz."

"Düz mü, otomatik mi?"

"Amma soru soruyorsun ha!"

"Beyaz hatta siyah daha akıllıca olurdu."

"Sı-kı-cı! Adalıyız artık biz! Turuncu panço giyen ben miydim hem?"

"Ne zaman geliyorsun?"

"Claspers depoyu doldurur doldurmaz."

"Söyle, acele etsin."

“Beni özledin mi demek oluyor bu?”
“Buradan bir an önce topuklamak istiyorum demek oluyor.”
Eve bezgince güldü. “Görüşürüz yakında.”

Ta Nassau’dan gelen resmî görevli, Neville’e artık taşınması gerektiğini söylemişti. Aile arazisinin Christopher adlı beyaz Amerikalıya satışı resmîleşmiş, ilgili belgeler imzalanmıştı. Neville’in konuya itirazı mümkün değildi çünkü arazinin kağıt üzerindeki yasal mutemedi, akupunkturcu nişanlısıyla Kanada’da yaşayıp memlekete nadiren uğrayan üvey kız kardeşi Diana’ydı. Hükümet görevlisi, Neville’e yakında eline 302.000 Bahama Doları ederinde bir çek geçeceğini söylemişti. Bu miktar, emlakçı komisyonu, banka masrafları, avukatlar ve falan filanın ücretleri düşüldükten sonra kalanın yarısıydı.
Parayla hiç işinin olmadığını söyleyince, hükümet görevlisi Neville’in şaka yaptığını sanmıştı.
Neville evli değildi ama yakında paraya kavuşacağını duyan üç sevgilisi derhal harekete geçmişti. Kurtuluşu kayığına atlayıp birkaç günlüğüne Mars Koyu’nda balığa çıkmakta bulmuştu. Yanına sadece, sedefe yakalanmış çocuk suçluları andıran görünüşü dost ve yabancıları uzak tutmaya yarayan tüysüz maymunu Driggs’i almıştı.
Mercanlar her cinsten balıkla kaynıyordu ama Neville’in neşelenmesine yetmemişlerdi. Ejder Kraliçe’nin büyüsünün Christopher adlı beyazla kadın arkadaşını kovmayı başaramaması büyük hayal kırıklığıydı. Çift şu anda Bannister Point’te bir ev kiralamakla meşguldü. Neville, parlak renkte bir panço giyip silahlı dolaştığı söylenen adamı henüz görmemişti.
Kadına gelince… Neville kadını ilk seferinde Rocky Town’da, özel bir uçaktan inerken görmüştü. Azıcık topluydu ama güzeldi. Kızıla çalan koyu kahve saçlar, pembe ten ve tarçın çiller… Sinekler tüm açlıklarıyla üzerine üşüşmüşlerdi ve arabaya ulaştığında iki bacağından birden kan süzülüyordu.
Neville, kadının adını bilen kimseyi tanımıyordu. Kendi de bilmiyordu.
Christopher’ın araziye ne yapacağına dair bir sürü dedikodu vardı ama hükümet görevlisi Neville’e süper lüks, devremülk tipi bir tatil köyü

planlandığını söylemişti. Hedef kitle zengin Amerikalı, İngiliz ve Asyalılardı. Geyşa tarzı bir spa, iki havuz, bar ve en âlâsından bir Karayip lokantası bulunacaktı tatil köyünde. Ayrıca kanolar, tekneler, sörfler ve hatta ve hatta tenis kortları bile!

Hükümet görevlisi, “Adını Kıvrık Kuyruk koy’caklar,” demişti.

Kıvrık kuyruklu kertenkeleler Andros adasının meşhur sakinlerindendi. Pek hızlı ve pek cesurdular; ayrıca çiftleşme dansları her daim çocuklarla turistlerin büyük ilgisini çekerdi. Neville’in kertenkelelere herhangi bir garezi yoktu ama Christopher’ın projesine verdiği adı çok salakça bulmuştu.

“Benim dede bur’lara hep Yeşil Kıyı derdi.”

“Bi’ zamanla’ ö’lleydi belki?” demişti hükümet görevlisi.

“Yalan dolan bu işler,” demişti Neville.

“Şu hasta maymun için iznin va’ mıydı senin?”

“Defol arazimden,” demişti Neville.

Rüzgar doğudan sert patlayınca, Driggs’i deniz tuttuğu için Mars Koyu’nda fazladan iki gün kalmıştı. Buzluğundaki buzlar erimiş, haliyle balıklarını kıyıdaki bir aşçıyla bir şişe rom karşılığı, Ejder Kraliçe’nin yeniden gücünü toplaması umuduyla takas etmek zorunda kalmıştı.

Ancak evine döndüğünde, Christopher’ın ekibinin, tahta iskelesini çoktan yıktığını gördü. Teknesini komşusunun iskelesine yanaştırdı, Driggs’i iskeleye bağladı ve delik deşik taşlı yola yalınayak koştu. Arazisinin etrafını, asma kilitli kapısı ve “Girilmez” levhasıyla bütünlenen yepyeni dikenli teller çevirmişti. Tel boyunca koştu ve sonunda baba ocağının yıkıntılarına vardı.

Manzara karşısında dizleri çözüldü, çöktü ve etrafta kimse bulunmadığından, gönlünce ağladı. Ardından toparlandı, Christopher’ın buldozerine gitti ve çaktırmadan benzin deposuna işedi.

Yancy’nin babası, park koruculuğundan emekliye ayrılmasına rağmen hâlâ Montana’da, Yellowstone’un kuzey girişine yakın Gardiner’da

oturuyordu. Yancy her yaz o taraflara gider, derede balık tutar, kanyonda kano sürerdi. Bu tatilleri genelde iple çekerdi ama bu sene gidemeyecekti.

“Çok önemli bir davaya bakıyorum,” dedi telefonda babasına. “Cinayet çıkacak gibi görünüyor.”

“E, iyi. Anlıyorum.”

“Kusura bakma, baba.”

“Belki ben Keys’e gelir, kılıca çıkarım. Ayakaltında dolanmam.”

“Pek zamanı değil,” dedi Yancy.

Dedektif rozetini yitirip böcek devriyesine sürüldüğünü itiraf edecek cesareti yoktu. Annesinin kanserden hayatını kaybetmesinin üzerinden çok geçmeden Miami Polisi’nden şutlandığı haberine verdiği tepkiyi hatırlıyordu. Babasının sesinde aynı hayal kırıklığını bir daha duymaya dayanamazdı.

“Sonbaharda çıkarız belki balığa.”

“Kuzeye, alabalığa gideceğim. Zoka getirmen gerekecek.”

“Tamam. Yaz beni deftere.”

Biri kapıyı tıklatıyordu. Arıcı Miguel… Telli başlığı dahil, baştan aşağı arıcı kıyafetindeydi.

Kapı telinin ardından, “Kusura bakmayın, Beyefendi,” diye seslendi. “Bu akşam komşu inşaattan kocaman bir kovan çıkaracağız. Içerde kalmanız hayrınıza. Biri arıları fena kızdırmış.”

“Uyarıya teşekkürler.”

Miguel göz kırparak başıyla inşaatı işaret etti. Evan Shook, acımasız sürüye karşı, tedbir babında tüm camlarını kapamış, 4x4’ünden bakıyordu.

“Çok tehlikeli bir durum,” dedi Miguel. “Ama biz son derece profesyoneliz.”

“Görüyorum.”

“Komşunuz Senyor Shook’u defalarca sokmuşlar. Şansına alerjisi yokmuş.”

“Bende de yok,” dedi Yancy.

“Gene de tedbirli davranmam gerekiyor, Beyefendi. Ev hayvanınız var mı? Küçük çocuklarınız peki? Kusura bakmayın, sormam gerekiyor. Kalp

piliniz var mı?”

Yancy oyuna memnuniyetle katılıyordu. “Hayır, Beyefendi. Hiçbiri yok; yalnız yaşıyorum.”

“Çok güzel. Gece yarısına kadar işimiz biter.” Miguel, Yancy’ye kartvizitini uzattı. “Başınız arılarla derde girerse lütfen arayın. Gece gündüz açığız. Skype’m de var.”

“İyi şanslar size.”

“*Vaya con dios*.”

“Abartmasan...”

Gülümsedi Miguel. “Kapa pencerelerini, Andrew.”

Yancy evin her tarafını sımsıkı kapayıp Key West’e gitti. Flagler Sokağı’ndaki dehşetli bir Küba lokantasında, vaktinde Sınır Devriyesi’nde görev yapmış ve halen İç Güvenlik’te çalışan bir ajanla randevusu vardı. Adamın Yancy’ye bir kıyak borcu vardı ve borcunu, Eve Stripling’in yakın dönemde yaptığı yurtdışı seyahatlerinin tam dökümünü getirerek fazlasıyla ödedi.

Caitlin Cox, babasının teknesi Marathon açıklarında battığında üvey annesinin Paris’te değil, Bahamalar’da olduğunu söylemişti. Caitlin’in kanıtı, Eve’in, Nassau sunucusu üzerinden geçtiği görülen konuşmalarla dolu telefon faturasıydı. Caitlin, dediğine göre, Eve’in gizli sevgilisinin kimliğini ortaya çıkarmak üzere babasının posta kutusunu kurcalarken bulmuştu faturayı. Caitlin bir sevgilinin varlığından emindi çünkü babasının cenazesinden iki gün önce, siyah elbise almaya gittiğinde limandaki mağazalardan birinde Eve’i yeni plaj terlikleri ve mayo alırken görmüştü.

Babasının parasına ulaşma niyetini bilmekle birlikte Yancy, kızın anlattıklarını dikkate değer bulmuştu. İç Güvenlik’teki tanıdığının getirdiği belgeler, Caitlin’in kuşkularını kısmen doğrular nitelikteydi: Eve Stripling sahiden Paris’e gitmiş ama orada sadece bir hafta kalmıştı. Ardından ABD’ye dönmüş, JFK Havaalanı’nda gümrükten geçip aktarmasız bir uçakla soluğu dosdoğru Nassau’da almıştı. On dokuz gün sonraysa özel bir uçakla Florida’ya Watson Adası’ndan giriş yapmıştı. Adada, gümrük beyannamesinde iddia ettiği üzere feci tuzluya patlamış üç bin dört yüz

dolarlık kadın giysisi ve on ayarlık bir nikah yüzüğünün vergisini ödemişti. Yancy, beyannamede belirtilen yüzüğün, Eve'in kocasından kalanı gömmeden önce platin yüzükle değiştirdiği yüzük olduğunu varsayıyordu.

İlgi çekici tarafı, söz konusu yüzüğü Bahamalar'dan satın alıp Florida'ya döndükten sonra kocasının kaybolduğunu bildirmesiydi. Nick'in öldüğünü ve yüzüğünün parmağıyla birlikte bulunduğunu bilmese, ucuz yüzüğü alması anlam taşımazdı.

Yancy keşfinde öyle heyecanlanmıştı ki kuşkulu görünüşü yüzünden dokunmamasına rağmen yemeğin tüm masrafını üstlendi. Son zamanlarda neredeyse tamamen buzlu çubuklar ve pek sağlıklı otomatlardan alınabilen, midesine tuğla misali oturmalarına rağmen hesapta enerji veren gofretlerle besleniyordu.

İç Güvenlik'ten arkadaşı kalkarken, "Yemek için sağ ol, Andrew," dedi. "Yalnız, soran çıkarsa hiç konuşmadık."

Sırıttı Yancy. "Adını bile bilmiyorum senin."

Sert esintili yağmur patlayınca, dinmesini bekleyerek kentte dolandı. Fleming Sokağı'nda Fausto'nun bakkalının önünden geçerken aklına Plover Chase adıyla da maruf Bonnie düştü. Akla ziyan bir başarıyla telefona sarılma dürtüsünü bastırdı. Belki kırk ikisinde nihayet büyümeye başlıyordu.

Arabasını Eaton Sokağı'nda bırakıp Duval'e yürüdü. Her yan, yaz ortası sıcağına rağmen, Yancy'nin kıymetli limana girmelerini felaket saydığı lüks seyahat gemileri sayesinde aşırı beslenmiş turist kaynıyordu. Bir *café*de bira yuvarladıktan sonra kalkıp müteveffa Charles Phinney'nin kız arkadaşı Madeline'ı bulmak için tişörtçüleri taramaya koyuldu. Kızı, striptizciler, travestiler ve çeşitli seks manyaklarına hizmet veren, Şeker Kavanozu adlı bir dükkanda buldu. Dükkanın vitrininde, ÜSTÜME GEL yazan siyah bir tişört giydirilmiş, sarı peruklu bir manken vardı.

Madeline, Yancy'yi görünce yine korktu ya, bu sefer kaçabileceği bir yer yoktu. Dükkan sorumlusuna seslendi ve Pestov adlı, soluk benizli adam, Yancy'nin göçmen statüsünü sormasıyla sırra kadem bastı.

Yancy dükkanın kapısını kilitleyip Madeline'i köşeye sıkıştırarak derdini sordu.

"Avukatım var, ona göre!"

"Ne yapacaksın avukatı şimdi?"

"Polis değilim demiştin."

"İzindeyim demiştim."

Siyah çorapla terlik giymiş bir dallama kapıyı zorluyordu; Yancy toz olmasını söyledi. "Ne oluyor, anlat."

"Polis, Charlie'yi tufaya getirdiğimi sanıyor."

"Kim demiş onu?"

"Üç defa sorguya aldılar beni… Ne söyledin onlara? Uf… Bir sigara lazım bana."

"Polis bana tek soru bile sormadı," dedi Yancy.

Sigarasını yakarken elleri titriyordu kızın. "İşimi kaybedeceğim polis yüzünden."

"İyilik etmiş olurlar sana."

"Charlie'ye kötülük yapmam ben," dedi Madeline. "Hep iyi davranmıştı bana."

"İnanıyorum, Madeline. Ama gerçekleri söylemezsen sana yardım edemem. Şimdi, en baştan başlayalım mı?"

Kız arkaya kaçamak bir bakış atarak, "Burada olmaz," diye fısıldadı. "Rus bunlar yahu!"

"Yemişim Rusları." Yancy gidip, dükkanı arka tarafından ayıran siyah perdeden içeri kafa uzattı. "Madeline öğleden sonra izinli," dedi.

Pestov, "Olur," diye mırıldandı.

"Eyvallah, yoldaş. Tanrı Amerika'yı korusun."

Yancy, Madeline'ı, kızın Phinney'yle elbette en sevdiğimiz lokantaydı dediği Stoney'nin mekanına götürdü. Kuytu bir köşeye oturdular ve Yancy, saçı başı dağınık, üstü başı leş garsondan Brennan'ın, muhtemelen dönüşünde kılıçbalığı statüsüne terfi ettireceği dondurulmuş tilapialardan[16] almak üzere Homestead'e gittiğini öğrendi.

Madeline votka tonik, Yancy kola ısmarladı.

“Yalan attım demin,” dedi Madeline. “Avukatım yok.”

“Para ister genelde onlar.”

“Ki bende hepi topu kırk dolar var.”

“Ne dedi sana polis?”

“Sabıkam var benim, mesele o. İşte araba, mağaza hırsızlığı falan. Çok eskide kaldı. Bir de kiramla kredi kartı borcumu ödeyemediğimi bulunca, birileriyle anlaşıp parasına çökmek için Charlie’yi harcattığımı düşünmüşler. Yapmadım ama öyle bir şey!”

Yancy, cinayet soruşturmasına dair çok daha fazlasını bildiğinden kıza inandı. Şehir polisinde birlikte balığa çıktığı bir arkadaşı vardı ve adam, soygun/cinayette kullanılan mobiletin benzin tapasına kadar tertemiz silindiğini anlatmıştı ki böylesine, yerel ucuz pislik tayfasında pek rastlanmazdı. Cinayet silahı bulunamamıştı ama cesetten, düşük seviye sokak suçlarında kullanılmayacak denli pahalı, .357’lik kesik uçlu Winchester mermileri çıkmıştı.

“Phinney’nin üzerinde ne kadar vardı, söylesene bir daha,” dedi Yancy.

Madeline durakladı. “Bin iki yüz falan.”

“Bin demiştin geçen sefer.”

“E, cüzdanını açıp saymadım ya!” İri bir yudum aldı votkasından.

“Paranın ot satışından geldiğini de söylemiştin.” Yancy kızın, kendininkilerden başka her yöne kaçışan gözlerine bakıyordu. “Kime satıyordu, Madeline?”

“Hiç görmedim herifi. Ne fark edecek hem?”

“Belki adama kazık atmıştır Charlie. Ya da belki ot, sıradan ot çıkınca bozulmuştur herif.”

“Yok, yok, öyle değil,” dedi Madeline. “Charlie’nin üzerindeki paradan herkesin haberi vardı. Hiç susmuyordu ki… Herhalde bizi takip edip, dışarda çıkmamızı beklemişlerdir.”

Yancy onca sene içinde, yan çizenini kestirecek denli çok tanık sorgulamıştı. Böylelerinin genelde derdi kendi postlarını kurtarmak olurdu ve aynısını, Yancy nasıl yapılacağını bir türlü kavrayamamakla birlikte,

polisler de yapardı. Madeline’a, gerçeği anlatması için iki dakika verdiğini söyleyince, beriki sarsılarak ağlamaya başladı. Yancy iskemlesini yanaştırdı ve kolunu kızın omzuna doladı.

“Para dışında polislere söylediğim her şey gerçekti,” Madeline. “Charlie parayı ottan vurmamıştı.”

“Çalmış mıydı?”

“Hayır, asla!” Kızın nefesi feciydi ve saçı, kül tablası gibi kokuyordu.

“Nereden buldu peki, Madeline?”

Kız kokteylin peçetesiyle gözlerini kuruladı. “Berbat bir şey,” dedi.

“Yardım etmem için bilmem lazım.”

“Sahici polis bile değilsin ama sen.”

“Başka bir bölüme geçici yollandım, o kadar,” dedi Yancy. “Anlat şimdi.”

Haklıydı Madeline; berbat bir şeydi.

Güney Florida limanlarında, bir avuç vicdansız kaptan arasında filizlenip gelişmiş bir müşteri kazıklama yöntemi vardı. Dümenin ana malzemesi genellikle, daha önce yakalanıp teknenin kıç tarafında, müşterilerin erişimine kapalı bir bölmede buza yatırılmış bir kılıçbalığıydı.

Tekne denize açıldıktan sonra tayfalardan biri önce salmaları yemler, ardından, teknenin peşi sıra sürüklenecek, genelde plastik zoka eklenmiş oltaları atardı. Her şeyden habersiz balık meraklılarının spor günü böylece başlardı. Zamanı gelince, tayfalardan biri, büyük bir çekiç kafa yahut benzeri bir balığı gördüğünü bağırarak turistlerin dikkatini dağıtırdı. Turistlerse genellikle acemi çaylak görünmemek uğruna, söz konusu balığı görmüş gibi yaparlardı.

Hemen dürbünler dağıtılır ve turistler daha iyi görebilecekleri bahanesiyle burun tarafına doğru toplanırdı. Fırsatı bulan bir diğer tayfa gidip kıç tarafındaki bölmeden ölü kılıçbalığını çıkarır ve oltalardan birinin ucuna takıverirdi. Balık suya bırakılınca, teknenin hızıyla geriye savrulur ve köpükler arasında bağlandığı oltayı gererdi.

Ardından tayfa, “Balık vurdu!” diye bağırır ve garibim turistlerden biri, genelde akşamdan kalma bir koca, sallana tökezleye gelir, oltayı tayfanın

elinden alır ve delicesine çekmeye koyulurdu. Teknenin ölü balığı çekişinin yarattığı kuvvet, çoğu aceminin antrenmansız kasları için yeterli zorluğu yaratırdı. Çoğu, sonrasında memleketlerinde, balığı beş dakikada çektiklerini anlatarak böbürlenirdi. İnsana has dangalaklığın bir başka kanıtıysa, akrobatik sıçramalarıyla meşhur bir balığın onca mücadelede bir defacık bile sudan neden sıçramadığını kimsenin sormamasıydı.

Önceden seçilmiş tayfa, gösteriyi iyice inanılır kılmak için güverteye alınır alınmaz balığın üstüne atlar, hayvancağızı debeleniyormuş gibi gösterecek uyduruk bir boğuşmanın ardından buzluğa tıkardı. Esas darbeyse, limana dönüşte kaptanın muzaffer acemiyi, yakaladığı müthiş balığı mutlaka ofis veya evinin duvarına asılacak şekilde hazırlatmaya ikna etmesiydi. Sağlam bir depozito alınır, kaptanla tayfalar arasında bölüşülür ve müşteri birkaç ay sonra kargodan kobalt mavisiyle rötuşlanıp birkaç yerine gümüşi parıltılar serpiştirilmiş, kaidesiyle duvara asılmaya hazır son derece şık balığını alırdı. Elbette, sıçrama pozunda, kılıcı göğe doğrulmuş, neredeyse canlıymış gibi görünen balığın bir taksidermi uzmanı tarafından alelade alçıdan yapıldığını kimse anlamazdı.

Gerçek balıksa beş altı kârlı seferin ardından artık dağılmaya başlayınca denize atılıverirdi. Dümen özellikle en saf turistleri hedef alırdı ya, belli bir takım vicdansızlar arasında nesilden nesle geçecek denli fazla işe yaramıştı.

Charles Phinney numarayı Kaptan Fitzpatrick’ten değil, bir akşam marinada *Anam Ağlar IV*’ü temizlerken yanına gelen bir yabancıdan öğrenmişti. Ama işin bir numarası daha vardı.

“Oltanın ucuna takması istenen kılıçbalığı değildi,” dedi Madeline. “Ölü birinin kopuk koluydu.”

“Yuh.”

“Charlie’ye hayatımda daha iğrenç bir şey duymadım, yaparsan manyaksın, dedim. Ama ucunda üç bin dolar vardı.”

“Üç mü?”

“Dalga geçmiyorum,” dedi Madeline. “Olur dedi sonunda.”

“Parasını da aldı, öyle mi?”

“Hem de aynı gün. Yüzlükler halinde. Kimseye söylememeye yemin ettirdi bana. Önemli bir şey değilmiş, şaka yapacaklarmış. Kol bir tıp fakültesinden mi ne alınmışmış.”

Madeline üçüncü votkasını götürüyordu. Yancy’nin canı çekmişti ama anlatılan her şeyi hafızasına kazımak istiyordu. Eve gider gitmez hepsini yazıya dökecekti.

“İşte,” dedi Madeline, “balık öncesi gece, Charlie’nin evindeydik… Öyle gergindik ki kafayı bulduk… Ciddi tütsüledik yani. İşte… Kocaman bir buz kutusu vardı… Tamam mı?”

“Bir dakika, Madeline… Kolu kim vermiş?”

“İşte, o gece biri limana getirmiş. Charlie teknede yalnızken. İşte… Charlie görmek ister misin dedi, ben de, manyak mısın, nesin, istemem, dedim, tamam mı? Ama işte, çıkardı o şeyi yani. Hiç sahici görünmüyordu ama sahte denmeyecek denli iğrençti öte yandan… İşte, niye bilmem, başladık gülmeye… İşte, Charlie başladı kolu beysbol sopası gibi savurmaya… İşte, benim bir kedim var, tüyleri falan dökülüyor. Charlie ona takılınca birlikte yere yuvarlandık. Komikti işte… Şimdi manyakça geliyor ama biz de kalkıp filmini çekerek Youtube’a falan koymadık yani…”

“Ot iyiymiş demek,” dedi Yancy. Bonnie Witt’in kola verdiği tepki pek hoş değildi; birlikte kahkahalara boğulmamışlardı. Bir daha sordu: “Kolu kim getirmişti?”

“Dur, daha en beteri var,” dedi Madeline. “Kafamız öyle iyiydi ki Charlie tutup orta parmağı kaldırdı, tamam mı? Hani, işte, hareket çeker gibi yani… Altıma kaçırıyordum resmen! Sonra kolu buzluğa koydu; sabaha parmak öylece donmuştu yani… Kırılır falan korkusuyla düzeltemedi. *Ana*’ya öyle götürdü işte.”

“Kaptan Fitzpatrick’in bunlardan haberi yoktu, değil mi?”

“Dalga mı geçiyorsun? Bilse eşek sudan gelene dek döverdi Charlie’yi!”

Madeline bir sigara yakmak isteyince dışarı çıktılar. Yancy tuzlu meltemi ciğerlerine çekti. Lokantanın içi, kızarmış spor çorabı gibi kokuyordu.

“Charlie koldan, başka kime bahsetti?”

“Kimseye,” dedi Madeline. “Ayılınca biraz paranoyaklaştı zaten. Ama para… Tatlıydı işte. Parayı alınca beni yemeğe çıkardı ve lokantadaki herkese içki ısmarladı. İki yüz dolar…” Derin bir nefes çekip izmariti bir su birikintisine fırlattı. “Alvin Einstein değildi sonuçta.”

Yancy, Madeline ile Phinney’nin gen havuzlarını bir araya getirmeye kalkmamalarını şansa yordu. “Kim yaptırmış peki bu işi Charlie’ye?” dedi. “Adını söylemedi mi hiç adamın?”

“Adam değil,” dedi Madeline. “Charlie demişti ki kolu bir kadın getirmiş. Adını bilmiyormuş ama parayı da aynı kadın ödemiş. Beyaz bir kadın işte. Beyaz, dar kot mu ne giyiyormuş. Nasıl ama? Sanki alışverişe gider gibiymiş.”

Yancy kızın elini tuttu. “Buralardan hemen ayrılman gerekecek, Madeline.”

16 Afrika kökenli bir tatlı su balığı. (ç.n.)

Dokuz

Haber vermeden, akşam vakti kapıya dikildiler. Köpekbalığı grisi takım elbiseler, ifadesiz yüzler… Simon Cox’a, Caitlin’le yalnız görüşmek istediklerini söylediler. Federal ajan rozetlerini gördüğü anda neredeyse tahrik olan Simon uysalca, mini spor salonuna çevirdiği konuk yatak odasına gitti.

Görüşme sadece yirmi dakika sürdü. Ajanlar Caitlin’in, bırak bir Kardashian, yeni vefat etmiş zengin bir tıbbi malzeme tüccarının kızı kadar bile refah içinde yaşamadığını görmüşlerdi. Caitlin’in ürkmesinin sebebi, ajanların utanç verici ekonomik durumlarını kuruşuna kadar bilmeleriydi. Simon’ın arabasının taksitlerinin bittiğini ama kendisininkini ödeyemediklerini biliyorlardı mesela. Kredi kartı borcundan da haberdarlardı. Hatta uyuşturucu için girdiği tedaviyi bile biliyorlardı.

Artık evini de biliyorlardı. LeBron James’in elbise dolabından küçüktü.

“Siz ne peşindesiniz peki?” diye sordu Caitlin sonunda.

“Paranın,” dedi ajanlardan biri.

“Gene mi ödememiş vergisini babam? Şaşırmadım.”

“Öyle bir şey değil. İşinden bahsetmiş miydi size hiç?”

“Epeydir konuşmuyorduk. Yani, hayır.”

Diğer ajan, “Ölümü halinde yerine getirmeniz için,” dedi, “bir takım talimatlar vermiş miydi?”

“E, ne dedim şimdi ben? Konuşmuyorduk diyorum! Duyduğuma göre vasiyetine bile almamış beni!”

Birinci ajan, “Her şey karısına kalmış görünüyor,” dedi. “On iki bin doların hepsi.”

Caitlin inanamayarak güldü. “On iki mi?”

İkinci ajan, “Neyle ilgilendiğimizi anlamışsınızdır artık,” dedi.

“Bok gibi para vardı babamda!”

“Bize ulaşan bilgi de o yönde. Ama adına açılmış tek hesaptaki toplam para on iki bin küsur dolar. Aşağı yukarı cenaze masrafı yani. Kalanının akıbetini sizden öğrenebileceğimizi umuyorduk.”

Caitlin ajanlara dimdik baktı. “Para işini Eve’le konuşmanız lazım. Hazır gitmişken, babamı öldürüp öldürmediğini de sorun! Öldürdü çünkü! Cinayetlere bakmıyor musunuz siz?”

“Somut delil varsa hemen polisi aramalısınız.”

“Çoktan aradım,” dedi Caitlin. “Keys’te bir dedektif var; vakayı soruşturuyor. Yancy adı.”

FBI ajanları ne tepki ne de ilgi gösterdiler.

Ajanlardan biri, “Babanızın, hayat sigortası dahil tüm finansal durumu konusunda Bayan Stripling’le görüşmek istedik,” dedi. “Rahat bırakılmak istediğini söyledi.”

Caitlin inanamazcasına, “Rahat mı bıraktınız siz de?” dedi.

“Adına çıkarılmış bir soruşturma emri yok, Hanımefendi.”

“Ne güzel! Beni de rahat bırakın o zaman!”

Ajanlar gider gitmez, Simon ortaya çıktı ve ne istediklerini sordu. Caitlin, anlaşıldığı kadarıyla Eve’in babasının paralarını ceplediğini söyledi.

“Şok, değil mi?” dedi. “Babamın tüm parası toz… Ne kadardı, kim bilir?”

“Bulurlar,” dedi Simon güvenle. Federallerden iyisi yoktu gözünde.

“Açgözlü orospuyla evlenerek aptallık etti.” Caitlin hâlâ heyecanlıydı. “Ömür boyu hapse tıkarlar inşallah.”

Telefon çalınca açtı; arayanın sesini duyunca şaşırdı. Arkasını dönüp alçak sesle konuşması, Simon’ın hiç hoşuna gitmedi.

Caitlin telefonu kapar kapamaz Simon, “Kimdi, aşkım?” dedi.

“Hayatta inanmazsın… Üvey annemdi arayan. Pek sevimli, pek şeker konuştu.”

“Eve mi?”

“Yeminle,” dedi Caitlin. “Baş başa görüşelim istiyormuş. Kız kıza bir gün geçirelim, dedi.”

“Hayda… E, sen ne dedin?”

“Ismarlıyorsan gelirim, dedim.”

Yancy ilk defa ta Miami’ye gitmeyi takmıyordu. Dr. Rosa Campesino, öğle yemeği teklifini kabul etmişti. Lakin upuzun köprüde, YAŞAMI SEÇ çıkartmalı bir minibüsün arkasına düşüverdi.

“Gaza bassana! Alo!” diye bağırıyor, kornaya abanıyordu.

Dinsel inançların araba çıkartmalarından duyurulması umurunda değildi ama böyleleri her daim ödlek ve yavaş araç sürerdi. Tuhaf bir durumdu ve trafik polislerinin hepsinin malumuydu. Bir defasında Burton’a, yardımcı şoförlüğümü Tanrı üstlenseydi, garajdan çıktığım dakika gazı köklerdim, demişti.

Rosa kararlaştırdıkları lokantaya laboratuvar önlüğüyle geldi; güzeller güzeliydi sahiden.

“Bu ne hal?” dedi hemen, “Kadidin çıkmış! Yemeği ben ısmarlayayım bari.”

Coral Gables tarafında bir lokantadaydılar. Menü hiç fena görünmüyordu ya, Yancy gece rüyasında Stoney’nin yerindeki fare leşlerini görmüştü.

“Midemi üşütmüşüm biraz,” dedi.

Rosa tınmadan biftek ısmarladı. Hafif ruj dışında makyajsız gelmesi, Yancy’yi fena etkilemişti. İlgilenme başlangıcı sayıyordu böylesini.

“Kovuldun mu? Yalan söyleme,” dedi Rosa birden.

Ter basmıştı. “Ceza aldım gibi bir şey,” dedi.

“Cık, kontrol ettim,” dedi doktor. “Pek başıbozukmuşsun, Andrew.” Çok şükür, gülümsüyordu. “Mendez meselesini de duydum ayrıca. Kötü biriymiş.”

“Doğuştan dalavereci,” dedi Yancy. “Teşkilatın yüz karası vesaire.”

“Dikkat etmeliymişsin bence. E, ne oldu bakalım Keys’te?”

“Hiç girmesek oralara...”

“Ne fena… Yaşam koçum, geçmişi karanlıklarla yatma demişti.”

“Bugünü karanlıklarla peki?”

“Yaşam koçum falan yok, Andrew. Ama tam açıklığa inanırım.”

Yancy her şeyi, yalandan pişman pozlarda anlattı. Dr. Clifford Witt’e yaptığı hunhar saldırı Rosa’yı etkilememiş görünüyordu ya, kadın sonuçta cephede doktorluk yapıyordu.

“Geçen hafta ta barsağına kadar bir klarnet sokulmuş birine otopsi yaptım,” dedi. “Ölüm sebebi de o değildi. Kıskanç bir sevgiliden kafaya tek kurşun… Kadın obuacıymış.”

“Shakespeare, vaktinden önce dünyaya gelmiş demek ki.”

“E, dedektifliği kaybettin ve şimdi lokantalarda fare kakası ve bakteri kovalıyorsun… Yükselişte bir kariyer diyemeyeceğim.”

“Şu an bile,” dedi Yancy, “işleri düzeltiyorum.”

Yemek geldi. Pek lezzetliydi ama Yancy birkaç lokmadan sonra bıraktı. Rosa kopuk kolu sorunca, bulduklarını anlattı. Ölü kılıçbalığı dümeni ilgisini çekmişti.

“Klasikmiş resmen,” dedi.

“Stripling’i karısıyla sevgilisinin öldürdüğünü düşünüyorum,” dedi Yancy.

“Tekneyi batırmadan önce mi, sonra mı?”

“Fark etmez. Bence adamın kolunu kesip pahalı kol saatini aldılar ama sonradan Eve hesapta kocasının kolunu tanıyabilsin diye platin yüzüğü bıraktılar. Sonra kolu tenha kumsallardan birine götürüp ufaklıklar dişlesin, görüntü olsun diye sığ sulara attılar.”

“Peki, kolu tekneye sokmak için Phinney’yi nasıl seçmiş kadın?” dedi Rosa.

“Valla limanda yeterince dolanırsan üç bin dolara anasını satacak adam bulursun. Turistin, kolu *Anam*’a çektiği dakika Eve’in işi hallolacaktı.”

“Phinney sağda solda paradan bahsedene kadar.”

Yancy başıyla evetledi. “O yüzden öldürüldü. Soygun değildi; paranın çoğunu yemişti zaten.”

“Öldüren tip mobiletle geldi, değil mi? Eski günlerin Bogota’sı mübarek.”

“Key West’te mobilet çok. Çalıntı bir ehliyet gösterilip nakitle kiralanmıştı. Herhalde Eve birini tutmuştur. Ya da belki sevgilisiydi.”

“Adını bilmediğin sevgili.”

“E, daha yeni başladık.”

“Yemeğini yesene,” dedi Rosa. “Bu kadar güzelini bırakmak günah resmen. Dulun aşk meleği Bahamalar’da dememiş miydin sen?”

“Bana öyle söylendi. Florida’ya uçuş bir şey değil oradan.”

“Gümrükten geçmiştir. Kaydı olmalı.”

“Yasalara saygılı vatandaşlardansa,” dedi Yancy. “Deniz uçakları alçaktan gidip her yere konabilir. Risklidir tabii ama cinayet de riskli sonuçta.”

Stripling’in kolunun kötü durumu yüzünden, ölüm zamanını kesin saptamak mümkün değildi. Suç, muhtemelen gümrük kayıtlarının Eve’i Nassau’da gösterdiği sırada işlenmişti. Ancak bir deniz uçağı ve yasadışı bir pilotla sabahtan Keys’e uçmak, kocayı öldürüp tekne kazasını düzenlemek ve aynı akşam Bahamalar’a dönmek işten bile değildi.

“Fazla cüretkar,” dedi Rosa.

Yancy, daha ilk yudumda gözlerini yaşartacak denli koyu bir kahve ısmarladı. Rosa tiramisu yiyecekti.

“Yani boş vaktinde bu soruşturmayla uğraşıyorsun, öyle mi?” dedi Rosa. Neşeli, yarım ağız gülerek azarlıyordu.

“Rozetimi geri almak istiyorum, Rosa. Davayı çözersem...”

“Dalga mı geçiyorsun sen? Öyle olmuyor o işler.”

“Miami’de belki… Ama Key West ufak yer. Hem şerifle de aram iyi.”

“Of ya, Andrew.”

Daha önce hiç çözülmemiş bir cinayetle uğraşmadığını söylemedi Yancy. Miami’deyken gasp ve hırsızlıklara, bir de kırk yılda bir silahlı soygunlara bakardı. Keys’teyse hepsi aile içi şiddete dayalı üç cinayete gitmiş, üçünde de failler itiraflarını olay yerinde yapmışlardı.

“Sıra sende, Doktor,” dedi. “Seni adli tıbbın neşeyle dolu dünyasına sürükleyen neydi?”

“Ya buna ya travma birimine girecektim. Debelenmeyen hastaları tercih ettim.”

“Üstüne bir de polisçilik oynamak var tabii.”

Güldü Rosa. “Bazen oluyor öyle.”

Ardından hayatını özetledi: New Jersey’de doğup büyümüştü; ebeveyni Küba göçmeniydi. Miami Üniversitesi’nden mezundu. Boşanmıştı; çocuğu yoktu ve bir akvaryum dolusu tropik balıkla oturuyordu. Sonbaharda otuz dokuzunu dolduracaktı; doğum gününü masaj ve bakımla geçirecekti.

“En karanlık sırrın peki?” dedi Yancy.

Rosa biraz düşündü. “Hah,” dedi sonunda, “bu karanlık bak. Bir defasında morgda, otopsi masasında seks yaptım.”

Yancy aklında canlanan sahneye bayılmıştı. “Bunun üstüne ne söylenir?” dedi.

“Gece yarısı. Çıktığım biri vardı. Acayip soğuktu içerisi.”

“Fikir kimden çıkmıştı?”

“Benden,” dedi Rosa kızararak. “Mark… Biraz ürkmüştü. Sonrasında görüşmedik zaten. Hiç aramadı.”

“Terapisi bir gün biter nasılsa.”

“Eh, işte. İşimi seviyorum ama bana kafayı yedirdiği kesin.”

“Bir de bana sor,” dedi Yancy. “Beni böcek devriyesine verdiklerinden beri kaç kilo verdim, sayamıyorum artık. Kabuslarımda hep küflü, yağlı mutfaklar; koşturan böcekler, fare leşleri falan var.”

Rosa kaş çatarak önündeki tiramisuyu bıraktı. Yancy hesabı ödeyip, Rosa’yı arabasına kadar geçirdi. “Stripling’in kol saatinin markasını buldun,” dedi, “teşekkür ederim. Etkileyiciydi sahiden.”

“Numara çok bende.” Hafif bir dirsek atarak arabasına bindi doktor. “Şu kocasına… saldırdığın kadın; birlikte misiniz hâlâ? Sınav sorusu, ona göre.”

“Sarasota’ya taşındı.”

“Yanıt bekliyorum.”

“Hayır. Hayatımın o sayfası kapandı. Format atma sürecimdeyim.” Umutla gülümsedi.

“Bakarsın bir gece kalkıp gelir, yemek yaparım sana,” dedi Rosa. “Seni acıktırabileceğime eminim.”

Bu lafın ardından çekip gitti.

Ortabatı Mobil Medikal Sistemleri, Miami Havaalanı’nın batısında bulunan Doral’da, yavan görünüşlü bir iş merkezindeydi. İş merkezinin doluluk oranı yüzde yirmiydi ve kalan yüzde seksen, başkanı Nicholas Stripling’in emekliye ayrılmasının ardından kapanan Ortabatı Medikal’i de kapsıyordu. Caitlin şirketin adı ve eski yerini Yancy’ye bir heves söylemişti.

Kapının kilidi kalitesizdi; Yancy’nin tornavidasıyla ilk zorlayışında pes etti. İçerisi, mekana telefonla pazarlama merkezi havası katan IKEA malı çıplak masalar haricinde boştu. Stripling veya çalışanları ne kadar dosya, bilgisayar ve yazıcı varsa götürmüşlerdi ve her yanda görülen konfetilere bakılırsa işin içine kağıt kıyıcılar da karışmıştı.

Yancy masalardan birinde, “elektrikli tekerlekli sandalyenin kıvraklığı ve rahatlığıyla oturaklı çim biçicilerin dayanıklılığı ve çekiş gücünü” vaat eden “Süper Teker”e ait bir broşür buldu. Süper Teker Mobil Sandalyelerin saatte on dört kilometre hıza ulaşabilen üç ve dört tekerlekli modelleri vardı. Ayrıca isteğe göre sandalyeye far, dokunmatik ses sistemi ve yüz seksen derece dönebilen “kaptan koltuğu” eklenebiliyordu. Fiyatları sekiz yüz dolarlık temel paketten başlayıp dört bin dolarlık glikoz ölçerli, elma şekeri kırmızısı modele kadar çıkıyordu. Sosyal Sigortalılara “bedava yahut çok az bir ödeme karşılığı” edinme garantisi veriliyordu. İstenenler, doktor reçetesi ve Ortabatı Medikal Mobil’in müşteri adına memnuniyetle doldurduğu CMS-849 kodlu, Oturmalı Mobil Mekanizma İhtiyaç Sertifikası başlıklı federal belgeydi.

“Süper Tekerimizle bir gezin,” diyordu broşür, “bağımsızlığınızı kazanacaksınız!”

Yancy kendini Süper Teker’de, kucağında Rosa Campesino’yla Seven Mile Köprüsü’nü geçerken hayal etti.

Gerdanı dolgun bir güvenlik görevlisi, açık kapıdan kafasını uzattı: “Burayla işiniz bitti zannediyordum.”

“Son bir bakıyoruz,” dedi Yancy. Rosa’yla yemeğinin ardından, daha polis görünebilmek için kravat takıp uyduruk bir keten ceket giymişti.

“Tutuklayacak mısınız birini sonunda?”

Yancy başparmağıyla tamamdır işareti yaparak, “Hiç merak etme, kardeş” dedi.

Aramaya devam etmek için güvenlik görevlisinin gitmesini bekledi. Herhalde, ondan önce federal ajanlar kurcalamıştı etrafı. Maalesef Nicholas Stripling, celbi çıkarılamadan dünya değiştirmişti.

Stripling’in kıyımından veya FBI aramasından kurtulmuş, buruşuk bir kağıt parçası buldu. El yazısıyla bırakılmış bir nottu bu: “Nicky, Dr. O’Peele geçen ay parasını alamadığını söylüyor. Arasın, dedi.”

Yancy akıllı telefonundan sağlık bakanlığının sitesine girdi. Miami-Dade bölgesinde lisanslı tek bir Dr. O’Peele vardı. Çevrimiçinden erişilebilen kayıtlara ikamet adresi de dahildi; Dr. Gomez O’Peele, Kuzey Miami sahilinde üç oda bir salon bir dairede oturuyordu.

Yancy bir saat sonra, gökdelenin girişinde, doktorun kapı düğmesine basıyordu.

Diyafondan yorgun bir ses yükseldi: “Kim o?”

“Müfettiş Andrew Yancy.”

“Hayda… Ne?” Kısa bir duraklama. “Yukarı gelin.”

O’Peele kapıyı sırtında rengi kaçmış bir bornoz ve tek ayağında terlikle açtı. Gözleri kan çanağıydı ev saçı salata kaşıklarıyla karıştırılmış gibiydi. “Kimlik görebilir miyim?” dedi.

Yancy dandik lokanta müfettişi kimliğini gösterdi; doktor kısık ve bulanık gözlerle baktı.

“Sabah oldu mu yahu?” dedi.

Yancy aldırmadan içeri daldı. “Gomez O’Peele,” dedi. “Alışılmadık bir isim.”

“Annem Kübalı. Babamdan ayrılıp bir İrlandalıyla evlenmiş. FBI’dan mısınız?”

“Açıklama yetkim yok.” İfadesiz bir sesle konuşuyordu. Akşamdan kalmamış birine asla çekmezdi böyle bir numara.

“Nasıl buldunuz beni?” dedi O’Peele. “Neyse, önemi yok. Haklarımı biliyorum ben.”

Dairenin her yanı kirli çamaşır ve boş pizza kutularıyla doluydu. O’Peele sallanarak, faal bir hamamböceği kolonisi belirtileri gösteren dağınık mutfağa gitti. Yancy derhal çevresinde hareket aramaya koyuldu. Doktor bir kadeh burbon doldurup dikledi ve hapse girmeye hiç niyeti olmadığını söyledi.

“Ne bildiğinizi sandığınızı söyleyin,” dedi, “ben de doğru iz üstünde misiniz, söyleyeyim.”

“Peki,” dedi Yancy.

“Dokunulmazlık verirseniz ama.”

“Bana değil, savcılara bakar o iş.”

“Gidin o zaman. Avukatım gaddarın önde gidenidir, ona göre.”

Yancy buzdolabını açıp temiz görünen bir gazoz kutusunu aldı. Açtı, mutfak masasına kuruldu ve sabırla doktorun dökülmeye başlamasını bekledi.

“Ortopedi cerrahıyım ben,” dedi doktor. “Atlanta’da, genelde spor yaralanmalarına baktığım, şahane bir muayenehanem vardı. Sonra bir iki kişisel sorun yaşadım. İşime hiç etkisi yoktu ama tıp kurulundakiler… Kalpsiz puştlar! Sonunda neyse ne deyip buraya taşındım ve Nick’le tanıştım.”

“Ortabatı Mobil Medikal’in hiçbir hastasına bakmadınız aslında, değil mi?”

Doktor boğuk bir sesle, “Öyle,” dedi. “Tek yaptığım reçete imzalayıp 849’ları doldurmaktı. Hiç kimseydim yani. Robot işçi gibi.”

Yancy, sahtekarlık, sahtekarlıktır, dedi. O’Peele devrilecek gibi duruyordu. “Bir takım maddelerle başım dertte,” dedi. “Hayatımı böyle planlamamıştım… Oturabilir miyim?”

“Elbette. Şu Bay Stripling’den bahsetmeye devam edin bakalım.”

O’Peele öyle hızla kafa salladı ki yanakları kızardı. “Olmaz.”

“Öyleyse en azından dümenin nasıl yürüdüğüne dair bir ipucu verin. Sigorta numaralarını nereden buluyordu mesela?”

“On bin küsur isimlik bir liste satın almıştı,” dedi O’Peele. “Hastanenin tekindeki bir memurdan… Mount Sinai miydi, Baptist miydi, hatırlamıyorum şimdi.”

Ortabatı Mobil Medikal, Yancy’nin kuşkulandığı gibi, belirtilen sigortalılara hiç teslim edilmeyecek elektrikli tekerlekli sandalyeden yürütece kadar bilumum dayanıklı tıbbi evde bakım eşyasını Sosyal Sigortalar’a fatura eden bir “hayalet-hasta” dümeni çeviriyordu. Kimlikleri araklanan yaşlı vatandaşlar, hükümet çekleri doğrudan Ortabatı Mobil’e yollandığından, dönen dolaptan elbette habersizlerdi.

Sosyal Sigortalar’ın soru sormadan ödeme tipi saçma sapan politikası yüzünden, bu tür sahtekarlıklar Miami’de alıp başını gitmişti. FBI, Nicholas Stripling tipi bir dolandırıcının peşine düşmeye kalktığında, dolandırıcı çoktan birkaç milyonu cepleyip tüymüş oluyordu. Nicholas Stripling, öldürülmeseydi şimdiye çoktan yeni bir şirket ve tabelayla aynı dümene yeniden başlardı.

“Size ne kadar ödüyordu?” dedi Yancy.

“Teker reçetesi başına bir yüzlük,” dedi O’Peele.

“Reçete imzalayan tek doktor siz değildiniz tabii.”

Kuru bir sesle güldü O’Peele. “Yaşayan tek doktor bendim. Diğerleri kim bilir ne zaman ölüp gitmiş tiplerdi. Nicky, nasıl becerdiyse, onların lisans numaralarını ele geçirmişti. Şirkette iki kızı vardı; sahte belgeleri onlar düzenlerdi.”

Doktordan öğrendikleri Yancy’nin çok hoşuna gitmemişti. Stripling’le ilgili kuşkularının doğru çıkmasına memnundu ama rezil bir dolandırıcının cinayetini çözmenin, mesela çok sevilen bir küçükler takımı çalıştırıcısını ya da mağazasının gözdesi Noel Baba’yı nallayanı bulmak kadar harika puan kazandırmayacağını düşünüyordu. Eve Stripling’in, alçak kocasını ortadan kaldırarak insanlığa ya da en azından Sosyal Sigorta bütçesine iyilik ettiği fikrini savunan bile çıkabilirdi. Benzer şeyler Yancy’nin de

aklına gelmişti ama davayı bırakacak değildi. Eve Stripling’in hakkı, idam değilse bile en azından kodesti. Para için can almıştı sonuçta.

O’Peele bir kadeh daha yuvarladı. “Bu aralar gammazlara ne ödüyordunuz?” dedi.

“O işlere bakmıyorum ben,” dedi Yancy.

“Bin dolar falan iyidir. O kadar bilgi verdim. Hem daha çok var. Tonla.”

Yancy, Stripling’in ölümünü nasıl duyduğunu sorunca doktor kekeleyerek hatırlayamadığını söyledi. Bornozunun cebinden küçük bir şişe çıkarıp, içinden aldığı üç beyaz hapı şiş dilinin altına yerleştirdi.

“Üzgünüm,” dedi.

“Öylesinizdir,” dedi Yancy.

“Sertifikalı doktordum ben, Müfettiş. Zamanında Amerikan Tıp Dergisi’nde makalem bile çıkmıştı.”

“Durun, tahmin edeyim: Kadın yüzünden düştünüz bu hallere.”

O’Peele takma dişleriyle sırıttı. “Siz ne bilirsiniz ki?”

“Tecrübe,” dedi Yancy. “Yatın bence.”

Keys’e dönmeden uğrayacağı bir yer daha vardı.

Süper Teker dümeni Stripling çiftine epey yaramıştı. Evleri, Venedik Sahil Yolu’na bakan Di Lido Adası’nda, İspanyol tarzı inşa edilmiş bir villaydı. Dört yatak odası, dört banyosu, ısıtmalı yüzme havuzu, Biscayne Körfezi’ne açılan iskelesi ve harika bir şehir manzarası vardı. Peyzaj mimarı Malezya palmiyelerine hayrandı anlaşılan.

Yancy’nin gene akıllı telefonu sayesinde ulaştığı MLS[17] kayıtlarına göre,tüm mülk kısa süre önce iki milyon dolar fiyatla satışa çıkarılmıştı. Bu tür üst tabaka semtlerde rastlandığı üzere, evin önünde herhangi bir satılık tabelası yoktu. Emlakçılar, potansiyel müşterilerine evin özellikle kendilerine gösterildiği ve ev sahiplerinin aslında o kadar satma heveslisi olmadıkları hissini vermek için bu numaraya başvururlardı.

Yancy evin önünden iki defa geçtikten sonra, arabasını sokağın daha ilerisine, ağaç gölgesine park etti. Dedektif gibi giyinmesine rağmen, döküntü arabası sivilliğini ele veriyordu. Di Lido’da neden bulunduğunu,

böcek devriyesi hüviyetinden hiç etkilenmeyecek gerçek polise izah etmeye niyeti yoktu. Miami-Dade Polisi'nde hâlâ arkadaşları vardı ya, hiçbiri gözaltına alınmasını engelleyecek rütbede değildi.

Yancy'nin yapması gereken, eve dönmekti ama akşam trafiğine girmekten hiç hoşlanmıyordu ve dönüş yolunun tıkanacağından emindi. Haliyle öldürecek vakti vardı. Şansını denemeye yetecek kadar…

Yazlık tadilat için kapatılmış bir ev bulmak zor değildi. Arabadan indi, ceketiyle kravatını çıkarıp lokantaların her türlü zararlıyla dolu depo ve benzeri yerlerini teftiş ederken kullanması gereken sarı bareti taktı. Bir de alet kemeri ekleyince, aşağı yukarı bir tamirat firması işçisine benzedi.

Sokakta, bütün gün güneş altında didinmekten beli kopmuş ve günlük tamirat programından geriye yapacak son bir iş kalmış gibi görünmeye çalışarak ilerledi. Stripling çiftinin evine yaklaştığında, bir kablolu TV bağlantı kutusu gördü. Evin her köşesinde yağmur oluklarının altına gizlenmiş birer güvenlik kamerası bulunduğundan, kutunun başına geçip kabloları tamir edermiş pozlarına bürünmeden önce, bareti iyice gözlerinin üzerine indirdi.

Eve'in sevgilisini ya da en azından evde bir erkek bulunduğuna dair bir işaret görmeyi umuyordu. Sandalyenin tekine atılıvermiş bir mayo, havuz başındaki kül tablasında bir izmarit; artık ne çıkarsa… Eve Stripling'in sevgilisini eve getirmeyecek denli temkinli davranması da mümkündü elbette ama deneyimleri Yancy'ye, şehvetin her daim temkini bastıracağını söylüyordu. Ayrıca Nick'in kızı sayıp dökmeye kalkışmamışsa ki pek olası değildi, Eve'in cinayet şüphelisi sayıldığını bilmesi için hiçbir sebep yoktu.

Evin arka tarafından eski bir şarkının tanıdık, hoş melodisi geliyordu. Eagles veya belki Poco… Hemen dibinde havuzun pompa motoruyla klima çalıştığından, melodiyi tam kestiremiyordu. Yancy'nin şanssızlığı, motor gürültüsünün şarkının yanı sıra, arkadan atılıp dişlerini sol kalçasına geçiren, komşunun chow-chow-cocker-rottweiler kırmasının hırıltısını da bastırmasıydı.

Kendine geldiğinde, çılgınca dönüp baretiyle hayvana vurmaya çabalarken dengesini kaybedip düştüğünü ve kafasını yere çarptığını

hatırladı. Kafası zonkluyordu; hava kararmıştı ve yırtık pantolonu kurumuş yapışkan kana bulanmıştı. Zebaniyse herhalde ilgisini kaybedince çekip gitmişti.

Bir süre kımıldayamadan, göğe bakarak yattı. Bulutsuz bir geceydi ama kentin muazzam parıltısı yüzünden yıldızları seçmek zordu. Everglades'te babasıyla kamp yaptıkları günleri hatırladı: Doğal karanlıkta takımyıldızları bulabilmek için uyku tulumlarını Miami'nin tam aksi yönüne sererlerdi. Yancy, dedektifliğe döner dönmez babasını Shark River veya Chokoloskee'de birlikte kampa davet etmeye karar verdi. Kış daha uygundu; hem geceler daha serin geçerdi hem de ateş yakmak için kuru dal vesaire bulmak gayet kolaydı. Üstelik böcek derdi de olmazdı. Annesinin böceklerden tiksinmesinin, babasının Everglades'teki görev süresini neredeyse işkenceye çevirdiğini hatırladı. Ama kadıncağız, sivrisineklerin lokma büyüklüğüne ulaştığı yaz aylarında bile dişini sıkıp dayanmıştı.

Yancy, bir kapının sertçe kapanma sesiyle şimdiki zamana geri döndü. Yanağından süzülen bir damla yaşı fark ederek şaşırdı. Döndü, önce bahçıvan eli bolca değmiş çalıların arasından, ardından da alçak bahçe duvarının dibinden havuz tarafına kadar süründü. Duvarın köşesinden kafasını uzattığında, daracık beyaz kotuna tıkışmış Eve Stripling'i, evin ufak iskelesine giden lambalı bahçe patikasında gördü. Yanındaki, yüzü gölgede kalan, uzun, şapkasız adamla konuşuyordu. Yancy neden bahsedildiğini çıkaramasa bile, her ikisinin de yüksek ses ve hararetle konuşmalarının bir tartışmaya işaret ettiği belliydi.

Yüz metre kadar ilerilerinde, suyun üzerindeyse bir deniz uçağı, hayalet bir pelikan misali bekliyordu.

17 ABD ve Kanada'da emlak fiyatlarının listelendiği veri tabanı. (ç.n.)

On

Evan Shook'un fikrine göre, sadece mazoşistlerle aptallar bütün bir yazı Keys'te geçirebilirdi. Rutubet cinai, sineklerse pes etmeyen cinstendi ama işte, gidemiyordu buradan. Oğulları Maryland'de, yaz kampında ergen enerjisi boşaltıyor, karısı kitap kulübü tayfasıyla Ege gezisinde gününü gün ediyor ve metresi Vermont'taki bir festivalde, muhtemelen bir müzisyenle al takke ver külah takılıyordu.

Big Pine Key'deki inşaat projesiyse, Evan Shook'un çorbaya dönmüş dünyasında baş belası konumunu sürdürüyordu. Mülkü emlak piyasasının çöküşünden sonra satın almış, iki yıl bekledikten sonra, üst kalite ada villalarına talebin patlayacağı umuduyla kazmayı vurmuştu. Yanılmıştı. Evi bir türlü bitirememişti ve fiyatta şimdiden dört defa tenzilata gitmişti. Doğru dürüst paralı alıcıların çoğu, lokanta ve barlara uzak kalmamak adına Key West'e daha yakın yerleri tercih ediyordu. Duval Sokağı'ndan uzaklaşıldıkça, alkollü araba kullanma cezasına çarptırılma riski artıyordu ve Big Pine'ın arzulanan merkeze uzaklığı kırk yedi kilometreydi.

Buna rağmen Evan Shook, önce ölü rakun, ardından arı kovanıyla gelen tuhaf talihsizliklere kadar umut verici gelişmeler yaşamıştı. Kovan meselesinin ardından bir hışım belediyeye koşmuş ama bırak ilgiliyi, şikayeti için adını alacak tek kişi dahi bulamamıştı. Sonunda tarım işlerinden bir görevliye ulaşabilmişti.

"Genel ilaçlama yapıp, adada ne kadar arı varsa ortadan kaldırılmalı!" demişti öfkeyle. "Avcılara da rakun başına elli dolar verdiniz mi, tamamdır!"

"Hiç komik değil," demişti tarım işleri görevlisi.

“Ne kadar emlak vergisi ödediğimi biliyor musun sen? Yıllık maaşını üçe katlar!”

“Ben size bir tavsiyede bulunayım,” demişti görevli. “Mülkünüzü doğru dürüst koruma altına alın.”

“Aman ne tavsiye!”

Bitmemiş inşaat, yaban hayvanlarına karşı elzem korumayı sağlayacak kapı ve pencerelerin yokluğundan mustaripti. Evan Shook, fırtınaya açık bölgelere şart koşulan darbeye dayanıklı, pahalı camlara para harcamadan önce, evi kendi isteklerine göre donatmaya hevesli birine satmayı umuyordu.

Arabasına atlayıp geri dönerken bir kez daha, evi bir emlakçıya teslim edip Syracuse’a dönmeyi düşündü. Ancak kâr olanağı bunca düşmüş ve daha düşecek gibi görünürken, üstüne bir de komisyon ödemeye hiç niyeti yoktu. Hem internet varken emlakçıyı ne yapacaktı?

Aynı sabah Oslo’dan evi görmeye orta yaşlı eşcinsel bir çift gelecekti. Adamlardan birinin, derin denizlerdeki petrol sondajlarında kullanılan malzemeleri üreten bir şirketi vardı ve Evan Shook para kokusunu almıştı. E-postalarında tüm ağırlığı “ılık Florida kışları”, “yan gel yat tarzı tropik hayat” ve “kartpostallara layık günbatımları”na vermişti.

Tipik Kuzeyliler hesabı, çift erkenden evi görmeye gelmişti. Evan arabasını park ederken, iki adamın çitlerin yanında, tuhaf komşusu Yancy’yle sohbet ettiğini gördü. Yancy’nin pantolonunun olmadığını ve Norveçli çiftin adamın kıçından gözlerini alamadıklarını fark etmemekse imkansızdı.

İçi çekildi Evan Shook’un. *Bu ne be?* İhtimalleri düşünmek üzere klimalı 4x4’ünde beklemeyi seçti.

Yancy’nin kadınlardan hoşlandığı kesindi, evet ama kim bilir, belki biseksüeldi? Eğer öyleyse ve Norveçliler hoşlandıysa, evi satma konusunda avantaj kazanacak demekti. Neme lazım düşüncesiyle, Yancy’nin özel sergisine müdahale etmemeye karar verdi. Radyoda kanal arıyormuş ve bir yandan telefonda konuşuyormuş pozlarına büründü. Dikiz aynasından yüzünü kontrol etti ve arı sokması şişlerinin iyice geçtiğini görerek sevindi.

Derken Yancy pantolonunu giyip evine döndü. Evan Shook derhal arabadan indi ve Peter ile Ole adındaki ikiliyi selamlamak üzere hızla yanlarına seğirtti. Gayet formda, beyaz tenli ikili, İngilizceyi Evan Shook'tan daha iyi konuşuyordu.

"Bay Yancy'yle tanışmışsınız. Sıradışı biridir."

"Evet," dedi Ole. "Yaşadığı için şanslı sahiden."

"Pardon?"

Norveçli ikili bakıştı. "Dün gece başına geleni anlatmadı mı size?" dedi Peter.

"Yok, henüz konuşmadık," dedi Evan Shook. *Eyvah*, diye geçirdi içinden.

"Akşam koşusunda saldırıya uğramış," dedi Ole.

"Koşu mu yapıyormuş?" Evan Shook'a mümkün görünüyordu. Yancy epey zayıftı sonuçta. "Soygun falan mı?"

"Isırılmış," dedi Peter. "Yaban köpekleri."

"Sürüymüş hem de," diye ekledi Ole.

Şaşakalmıştı Evan Shook. O güne dek, adada başıboş gezen yaban köpeklerine dair hiçbir şey duymamıştı. Norveçlilere bakılırsa, hayvanlar Yancy'nin "mabadını paralamışlardı."

"Boğazına atlamalarına ramak kala kurtulmayı başarmış," dedi Peter.

"Nerede olmuş bunlar?"

Ole parmağıyla işaret etti. "Tam şurada, sokağınızın başında."

"Feci," diye mırıldandı Evan Shook. *Her açıdan feci*.

"İlk defa olmuyormuş. Öyle dedi Bay Yancy. Normalde yanına ayı kovan spreylerden alırmış ama dün gece unutmuş."

Çaresiz kafa salladı Evan Shook. *Ayı kovan… Yok artık*!

Norveçliler kartpostallara layık günbatımı manzaralı müstakbel evlerine bakıyorlardı ama göz ucuyla ve korkuyla sokağı kestikleri belliydi.

"İnanın," dedi Evan Shook, "bugüne dek başıboş gezen bir yavru köpeğe bile rastlamadım ben buralarda."

Peter, İskandinavlara has zıvanadan çıkartıcı kayıtsızlıkla omuz silkti. "Bay Yancy bize izleri gösterdi," dedi. "Feciydi."

“Eh, umarım Hayvan Kontrol Birimi’ne haber vermiştir. Vermemişse bile emin olun, *ben* vereceğim. Başıboşların hepsinin toplanıp halledileceğine bizzat söz veriyorum. Şimdi, lütfen, gelin size sarayınızı gezdireyim.”

Ole özür dilercesine kafa salladı. “Vaktinizi harcamak istemeyiz, Bay Shook.”

“Yok, olur mu öyle şey hiç?”

“Maalesef artık ilgilenmiyoruz,” dedi Peter. “Aklımızdaki yer böyle değildi.”

“Ev gerçekten havadar ve hoş,” diye lafa girdi Ole. “Eminim başka birileri için harika bir ev olacaktır.”

Sanki biri iğneyi batırmış, omurilik sıvısını çekiyordu. “Lütfen,” dedi, Evan Shook, “hem fiyatta çok esneğim… İçeri bir girelim, güneşten çekilelim… İşçiler öğlene ancak gelirler.”

“Bizim kedilerimiz var,” dedi Peter. “Anlayacağınız, bu mahalle bize uygun değil.”

Ole kibarca açıkladı: “Köpek sürülerinden kaçamayacak kadar yaşlılar. Inge, on bir ve Torhilda, on üç yaşında…”

“Vah vah…” Evan Shook’un sesi patlayan lastik gibi çıkmıştı.

Norveçliler Shook’un elini sıkıp kiralık arabalarına atlayarak gittiler. Evan Shook dönüp çitin ötesine, sundurmasının kenarına yaslanmış duran Yancy’ye baktı. Köpek saldırılarına karşı tetikte bekler gibiydi; kolunun altında galiba bir çifte vardı. Evan Shook yere tükürdü ve omuzları düşük bir yürüyüşle 4x4’ünün klimalı serinliğine ilerledi.

Doktor Rosa Campesino kendi gözüyle görmek için ısrar etmişti.

“Andrew,” dedi, “canlı birinde bundan beter halde göt görmemiştim hiç!”

“Gaddar kırmanın tekiydi.”

“Kıpırdama.”

Rosa yaraya pansuman yaparken Yancy, Bonnie Witt’in kocasına saldırdığı yerden ısırılmanın gülünçlüğünü düşünüyordu.

“Valla koca bir ısırık almış,” dedi Rosa. “Kaldı ki sende doğru dürüst et yok…”

“Başka dikkate değer özelliklerim var.” Yüzüstü yatıyordu; Rosa bacağına uzanan eli pansuman pamuğuyla kovaladı.

“Birkaç dikiş atsak iyi olabilir,” dedi doktor. “Neme lazım diye çantamı yanıma almıştım zaten.”

“Harbi utanç verici ikinci randevumuz da böylece şahbaz olur.”

“Kes artık, Andrew.”

Miami’den eve dönüş, tek kalça üzerinde yan oturmak zorunda kalınca normalinden daha sinir bozucu geçmişti. Bonnie Witt’in saçma sapan yoga pozisyonlarından bile beterdi. Kafası betona çarpmaktan zonklayarak geçen üç saate yakın sürenin sonunda arabadan kireçlenmeden mustarip bir yengeç gibi inmişti.

Ertesi sabah Rosa’ya telefon açıp Eve Stripling’in evinde yaşadıklarını anlatmıştı. Rosa, programındaki son otopsiyi –sıradan bir intihar vakası– bitirir bitirmez geleceğini söylemişti. Yancy, oturmak fazlasıyla azap verdiğinden, ayakta beklemiş, arada komşu garabeti görmek için bekleyen Norveçli bir çiftle çene çalmıştı.

Rosa geldiğinde müthiş çekiciydi ya, üstünü değişip harika bir plaj elbisesi giydikten sonra bile Yancy’nin hamle yapacak hali yoktu.

Doktor kafasındaki şişi incelerken, “Var ya,” dedi Yancy, “bizden süper dedektif ikilisi olur.”

“Ne kadar içtin sen?”

“İnsaf be, kadın… Evde ağrı kesicim kalmamıştı.”

“Sarhoşlarla yatmam. O kadar.”

İç çekti Yancy. “Hep kural, hep kural.”

Rosa köşeye bırakılmış çifteyi sorunca Yancy, lokanta teftişlerinin tehlikeli olabildiğini söyledi. Rosa tatlı patatesle balık kızartacağını ve her bir lokmasını yemezse bir daha görüşmeyeceklerini beyan etti.

“Ha, bir de,” dedi, “Key Largo’ya uğrayıp ev yapımı havuçlu pasta aldım.”

“Nereden?”

“Ne fark edecek?”

“Rosa, anlamıyorsun. Sağlık raporlarını görüyorum ben. Her mutfağın nesi pis, biliyorum.”

Rosa dişlenmiş kalçayı dikmeye girişirken, sesini kesmesini emretti. Yancy, mahrem nahoşluklardan kaçınmak adına nasıl *Abbey Road*’un[18] ilk yüzü çalarken ana rahmine düştüğünü anlattı.

“İkinci yüzü diyorsun,” dedi Rosa. “Potpuri kısmı.”

“Yok, birinci yüz. Anneme bakılırsa, mühim an *Maxwell’s Silver Hammer*[19] sırasında gerçekleşmiş.”

“Şimdi anlaşıldı.”

Dikiş bitince Yancy’yi kaldırıp oturttu ve bir sürahi dolusu su içirdi. Yancy, sarhoşluğu geçmeye başlayınca, Eve Stripling’in evinin açığına kondurulmuş deniz uçağından bahsetti.

“Uçuşları takip eden bir web sitesinden kuyruk numarasını kontrol ettim. Boca Raton’daki bir firmadan kiralanmış bir Cessna Caravan. Önceki gün Congo Town’dan gelmiş ve Opa-Locka’da gümrüğe girmiş. Her şeyi yasal.”

“Congo Town nerede?” dedi Rosa.

“Bahamalar’da.” Başparmağıyla doğuyu işaret etti. “Andros Adası.”

“Senden iyi polis olurdu, Andrew.”

“Isırık yeri hâlâ feci acıyor. Ne yaptığını bildiğinden emin misin sen?”

“Bugüne dek yakınan hastam çıkmadı. Ölüydü gerçi hepsi.”

Aynı anda öpücüğü verdi Rosa. Pek güzel, unutulmaza yakın bir öpücüktü.

“Sırf yaralısın diye ha,” dedi ve bir daha öptü.

Yancy, doktoru kendine çekti. “Bunca dikişle nasıl olacak? Ayakta mı kalmam gerekecek?”

“Eh,” diye fısıldadı Rosa. “Diz çökebilirsin herhalde.”

Yancy kadının elbisesini çıkarıverdi. “Doktor sensin sonuçta.”

Ejder Kraliçe, “Pembe o’llana kaç para istiyo’n?” dedi.

Neville, maymunun satılık olmadığını söyledi.

“Yazık.”

“Ayrıca o’llan diyil o; maymun.”

“Adı ne?”

“Driggs.” Neville kesekağıdını açıp yeni rom şişesi ve bir kutu puroyu verdi. “Vudu Krissofır’da işe yaramadı,” dedi. “Git’çekti ama gitmedi.”

“Ney!”

“Evimi yıktı bi’ de!”

“So’ona gebermiştir belki?”

“Yok, bu sabah gelmiş gene. Uçakla gelmiş. Kadınıyla gelmiş, arabaya binmiş.” Neville kötü haberi, pistte çalışan kuzeninden almıştı.

Ejder Kraliçe çıplak topuğunda çaktığı kibritle purolarından birini yaktı. Neville’e, beyaz şeytana korkunç, kaçılamaz bir lanet okuyacağına söz verdi. “Bekle sen,” dedi. “Vakti gelince Andros’tan git’çek.”

“Vakti gelinceye dek bekleyemem,” dedi Neville. “İnşaata başlay’cak yakında!”

Neville, işçiler işediği aracın mazot filtresini değiştirirken çamların arasına gizlenip seyretmişti. Ejder Kraliçe’ye beyaz Amerikalı üzerinde ne tür bir büyü kullandığını sordu.

“Bana geti’diğin parça va’ ya… Hah, işte yakında derisi pul pul dökül’cek. Şeyi de kopup düşebili’.”

Romu açtı, damlatmamaya özen göstererek abartılı bir yudum aldı. Ardından ayağa fırladı ve el çırpmaya, sarılı kırmızılı entarisini savurarak dönmeye başladı. Neville’in bakışları, gelirken her türlü acilen tüyme ihtimaline karşı aralık bıraktığı kapıya kaydı. Driggs sarı dişlerini göstererek Neville’in omzuna tırmandı. Tam öğle saatiydi; feci sıcaktı ve yaprak dahi kıpırdamıyordu. Kraliçenin pencereleri açıktı; sinekler vızıldıyor, maymunun tüysüz yerlerini hedef alıyorlardı.

Neville, Ejder Kraliçe’nin büyüsünün tutmamasından dolayı ciddi hayal kırıklığı yaşıyordu ve iddialarından gitgide kuşkulanmaya başlamıştı. Bir kez daha denemeye, sırf kadının kara büyüdeki şöhreti yüzünden kalkışmıştı. Büyücüye, Christopher denen adamın işini halletmek için daha kuvvetli bir büyü gerektiğini söyledi. Ejder Kraliçe’yse kendisinin de bir takım ihtiyaçları bulunduğunu söyleyerek eteğini kaldırıverdi. Neville

böylesi kaba bir davetle hiç karşılaşmamıştı. Eli ayağı buz kesti. Driggs çığlık atmaya, altındaki bebek bezini çekiştirmeye başladı.

“Lütfen, Madam,” dedi Neville.

“Nesi va’ senin çi’kin o’llanın? Anadan doğma karı gö’medi mi hiç?”

Neville yalana başvurarak, Rocky Town’da bir tekne tamircisiyle görüşmesi gerektiğini söyledi. Cebini karıştırıp bulabildiği yirmi bir Bahama dolarını rom şişesinin durduğu sehpaya bıraktı. Ejder Kraliçe iç çekerek paraları aldı, kemikleri fırlamış göğsüne sıkıştırdı.

“Adamın başka şahsi eşyası lağzım,” dedi. “Geti’diğin parça yetmedi.”

Neville daha iyisini bulup getireceğini söyledi. Akşam gidip Christopher’ın kiraladığı evin önündeki çöpleri karıştıracaktı. Gömlek parçasını orada bulmuştu zaten.

“Şu pembe yavruyu kuca’ama oturtuve’,” dedi kraliçe. “İki makas al’cam.”

“Yok, Madam,” dedi Neville. “Isırır.”

“Ney!” Kraliçe akbaba misali öne eğilip titreyen hayvanı inceledi. “Biri bu delikanlıya fena büyü yapmış. Bırak bana, yepyeni yapayım onu.”

Maymun tıslayarak kaçtı. Neville aynı hızla izledi hayvancağızı.

Yemek enfesti. Yancy haftalar sonra ilk defa tabağını silip süpürmüştü. Ardından kayığıyla açıldılar. Rosa, Celia’dan sonra neden evlenmediğini sordu. Yancy iki defa çok yaklaştığını anlattı. Rosa’nın evliliği üç sene sürmüştü ve bitişinde kimsenin kabahati yoktu veya o öyle diyordu.

İşin aslıysa, Google Earth’ün ortaya çıkardığı üzere, çok daha nahoştu. Söz konusu olay, Miami-Dade morgunda nadir rastlanan sakin günlerden birinde yaşanmıştı. O gün Rosa’nın girmesi gereken tek otopsi vardı. Yaşlıca bir turist hanım, hiçbiri yüzme bilmeyen on dört akrabasının gözleri önünde, Key Biscayne’de boğulmuştu. Yüzme bilmeyen bir ailenin deniz kenarında ne demeye tatile geldiği sorusu, Rosa’nın soruşturma alanına girmiyordu. Tüm işlemleri öğleye kadar bitirmişti ve yemekten sonraki mesaisi bomboştu.

Gaylord adlı bir kan testi teknisyeni, Google Earth uygulamasını Rosa'nın dizüstü bilgisayarına işte o öğleden sonra indirmişti. Rosa çok geçmeden Hoover Barajı'nın, Havana'nın ve daha etkileyicisi, ailesinin New Jersey'deki Union City'de bulunan evinin görüntüleriyle baş başa kalmıştı. Gökyüzünden, kilometrelerce yukardan evin girişinde iki yana dizili çınarları, annesinin dikdörtgen çiçek bahçesini ve babasının duygusal nedenler yüzünden inatla sökmeyi reddettiği eski salıncağın siluetini görebilmişti.

Gaylord yetinmemiş, sokakların görüntülerini sağlayan Google Maps'i de yüklemişti. Rosa hevesle çocukluğunun, gençliğinin geçtiği sokaklarda gezinmeye başlamıştı. Ferraro ailesinin evi… Bobby'nin balo teklifini yaptığı, beyaz panjurları artık maviye boyalı ev… Angie Fernandez'in evi ıssız görünüyordu; önüne bir banka tarafından haczedilip satışa çıkarıldığını gösteren bir tabela çakılmıştı. Rosa'nın ebeveyniyle Küba'dan birlikte gelen Soto ailesi de gitmişti; yeni sahipleri köpek uyarılı bir çitle çevirmişti evlerini.

Rosa'nın, yatlarda marangozluk yapan o zamanki kocası Daniel'la oturdukları mahalleye de bakması son derece doğaldı. Google kamera aracının sürücüsü, Morningside sokaklarının haritasını çıkarmak için güneşli bir günü seçmişti ve Rosa kırmızı kiremitli, beyaz duvarları yeşil sarmaşıklı, palmiyeli, begonvilli evlerinin pek tropik ve hoş göründüğünü düşünmüştü.

Google görüntü ekibinin tepesi kameralı araçlarıyla sokaklarından geçtiği gün mahalledeki tek gariplik, Rosa'nın tanıyamadığı, evlerinin girişine park etmiş arabaydı. Araba Daniel'ın kamyonetinin yanına bırakılmıştı ve son model bir Camry ya da Accord'a benziyordu. Rengi lacivertti; orası kesindi. Plakası tam okunmuyordu –Gaylord'a bakılırsa Google, kişilik hakları yüzünden kasten böyle yapıyordu– ama Rosa biraz uğraşıp büyüttükten sonra UO harflerini çıkarabilmişti.

Bu iki harfi bir daha asla unutmayacaktı çünkü olaylar geliştikten sonra aklında hep Ucuz Orospu deyişini simgeleyeceklerdi. Doktor Rosa Campesino, o gün yapacak başka bir şeyi bulunmadığından, trafik

şubesinden bir arkadaşına başvurmuş ve sonunda sistemde Florida plakalı, UO harflerine sahip sadece tek bir lacivert Honda Accord'un kayıtlı olduğu bilgisine ulaşmıştı. Plakanın sahibi, otellerde cankurtaranlık yapıp ayrıca sörf dersleri veren, yirmi dokuz yaşındaki Sandra Jane Finn'di. Rosa kadını tanıyordu çünkü Daniel'a doğum gününde bir adet sörf ve üç adet ders hediye etmişti ve anlaşıldığı kadarıyla dersler başka şeylere dönüşmüştü.

Daniel, aynı gece çözülüp ilişkisini itiraf etmesiyle Google'ın görüntü kaydeden aracının onca gün varken Sandy'nin uğrayacağı tuttuğu güne –genelde kadının evinde buluştuklarını eklemişti– denk gelişine lanet etmişti. Rosa kocasını elde neşterle kovalamış ve zamanla hafızasının ücra köşelerine kazımayı becermişti.

"Konuşuyor musunuz hâlâ?" dedi Yancy.

"Öldü," dedi Rosa. "Ölmeseydi de konuşmazdım ama."

Bir yunus grubunun koya girişini fark eden Yancy, yaklaşmaları için suya hafifçe vurdu. Rosa çocuk yapmak konusunda karar veremediğini çünkü mesleğinin her gün insanın en beter yönleriyle karşılaşmasına yol açtığını söyledi. Yancy anlıyordu ne demek istediğini. Bonnie Witt bir defasında gözyaşları içinde kendisini hamile bırakmasını istemişti; talebi bir anlığına değerlendirmeye alışı bile, romantik hayallere kendini ne kadar kaptırdığının kanıtıydı. Çocukları, televizyonlardaki psikologlu programlara katılacak türden bir felaket olurdu kuşkusuz.

Yunuslar biraz oyalandıktan sonra akıntıya dalarak uzaklaştılar. Yancy kayığı daha durgun tarafa yönlendirdi. Sürekli oturmazsa fazla canı yanmıyordu. Kocaman bir bulut güneşi kapadı; eflatun bir gölge düştü üzerlerine.

"E, anlatsana şu son hastanı," dedi. "Sızlanmayanı."

"İntihar edeni mi diyorsun? Doktordu adam. İster inan, ister inanma."

Yancy bir anlığına Clifford'ı düşündü. Ama Sarasota'ya taşınmıştı onlar. *Tabii Miami'de bir tıp kongresi falan…*

"Lütfen şeyi elinde boğulduğunu söyleme!"

"Yok canım!" dedi Rosa. "Öylesine intihar değil, oto-erotik hesap hatası denir. Bu dediğim, işini tabancayla halletmişti."

“Daha kanlı ama utanç kaynağı değil en azından.”

“Zilzurna sarhoşmuş. Muhtemelen bir sürü de oksikodon içmiş. Evinde bir sürü boş şişe bulmuşlar. Laboratuvardan toksikoloji raporu gelince anlayacağız.”

Yancy hayranlıkla göğü seyretmeyi bırakarak, “Ortopedist değildi, değil mi?”

Burunda oturan Rosa hızla döndü. “Nereden bildin?”

“Adı da Gomez O’Peele miydi?”

“Öyle ama sen nere...”

“Dün, senle çıktığımız yemekten sonra görmeye gitmiştim adamı. Nick Stripling hesabına çalışıyordu.”

“Belki de senden korktu…”

“Valla aldığım tepki o değildi. Muhbirlik yapıp para indirme derdindeydi. İntihar notu bulmuşlar mı?”

Rosa kafa sallayınca, Yancy, “İntihar ettiğinden nasıl eminsin o zaman?” dedi.

“Sağ şakağa, yakın mesafeden isabet, silahta parmak izleri… Zorla eve giriş veya mücadele izi yok. Kardeşi işini kaybettiğini, aşırı alkol ve uyuşturucu kullandığını söylemiş. Kitapta yazanlarla birebir yani.”

“Belki değildir.”

“Adamın evinde tabanca görmüş müydün?”

“Hayır. Ne kullanmış?”

“Smith… .357.”

“Dur mermiyi tahmin edeyim,” dedi Yancy. “Kesik uçlu Winchester.”

“E ama yeter.”

“Charles Phinney’yi öldüren mermilerden.” Kayığı biraz daha açığa yönlendiriyordu. “Ne zaman olmuş?”

“Doktorun komşularından biri, yedi buçuk-sekiz sularında patlama sesi duymuş. Gidip kapısını çalmış, kapı açılmamış. Polis çağırmamış çünkü o sırada kendi evinde bulunan adam, kocası değilmiş.” Rosa’nın kaşları çatıldı. “Bu sabah, aynı apartmanda oturan bir haham, otoparkta arabasını

koyduğu yerde kan görmüş. O'Peele'in cesedinin bulunduğu balkondan damlıyormuş."

Ziyaretinin doktorun ölümünün öncesine denk gelişi Yancy'nin canını sıkmıştı. Gözetleyen biri mi vardı gittiğinde acaba? Ya da belki katil peşinden gelip bulmuştu doktoru. Eve ile sevgilisinin Di Lido Adası'ndaki hararetli konuşmalarını düşündü. O'Peele'den mi bahsediyorlardı acaba? Çoktan işini bitirmişler miydi?

E, iyi ama Nick zaten federaller dahil hiç kimsenin ulaşamayacağı bir yere gitmişken doktoru ne demeye öldüreceklerdi? Cinayet sadece, Eve'in Süper Teker dümenine bulaşmışlığı ve O'Peele'in aleyhine tanıklık yapacağından korkması söz konusuysa anlam taşıyabilirdi.

"Ölüm belgesini imzalamayıp bekleteceğim," dedi Rosa. "O'Peele ile Phinney'yi öldüren mermileri karşılaştırmak kolay. Sen de bu arada Kuzey Miami cinayet bürosuna bildiklerini anlatırsın. Ölümünden birkaç saat önce doktoru apartmanında ziyaret ettiğini ve sen gittiğinde adamın herhangi bir derdi olmadığını söylersin."

"Oraya gittiğimi söylemem kimseye."

"Ciddi bir durum bu, Andrew."

"Kariyerimi kurtarmak da öyle."

Kıyıya dönerlerken Yancy, O'Peele'in dairesinde geçirdiği kısa süreyi düşündü. Otoparktaki çöp kutusuna attığı için polislerin bakmayacağı gazoz kutusu haricinde herhangi bir yerde parmak izi bırakmadığından emin gibiydi. Şansına, doktora ne hükmü kalmamış dedektif kartvizitini ne de telefon numarasını vermişti.

Bununla birlikte, lokanta müfettişi kimliğini gösterdikten sonra O'Peele'in, burbon ve haplara rağmen adını bir kenara not etmiş olması gibi ufak bir ihtimal vardı. Yanından ayrıldıktan sonra adını bir yere karalayıverdiyse, başı derde girebilirdi.

Eve döndüklerinde Rosa dikişleri kontrol etti ve yara izi kalmayacağını öne sürdü. Yancy, Rosa'nın sarsılmaz Hipokrat tarafsızlığını, çiğnenmiş ve kurumuş gerisine duyduğu acımaya bağladı. Geceyi birlikte geçirmeyi teklif edince ret yanıtı aldı.

“Morga vaktinde yetişemem.”

Yancy pantolonunu çekerek, “Gitmeyiver bir gün,” dedi. “Benle böcek devriyesine gelirsin. Yarın tezgah altından marihuana sattığı söylenen bir tatlıcıya uğrayacağım. Lombardo’ya bakılırsa, depo kısmı fare kaynıyormuş ki o da karşıma dünyanın en sakin kemirgenleri çıkacak demek. Gene de destek işime yarayabilir.”

“Hep hayal ettiğim üçüncü randevu,” dedi Rosa. “Ama yine de almayayım.”

“Kuzey Miami’den çocuklarla konuştuğunda, O’Peele’in üstünde cep telefonu bulmuşlar mı, sorsana bir.”

“Bulmuşlar. Bornozunun cebinde.”

“Son aradığı numarayı bilmek isterdim doğrusu.”

“Bakarım,” dedi Rosa. Akıl alan türden bir öpücük daha verip çıktı.

Yancy, ayakta durunca canı yanmadığından ve cinayete daha rahat odaklanabildiğinden bulaşıklara girişti. Eve Stripling’in kocasının ölümündeki sorumluluğundan emindi ama O’Peele ve Phinney’nin ölümleriyle hiçbir ilgisinin bulunmaması ihtimalini henüz bir kenara atamıyordu. Tesadüf diye bir şey yoktur lafını her kim etmişse, hayatında polislik yapmadığı kesindi. Genç tayfayı, kaldırdığı para yüzünden her yanda böbürlenişini duyan bir uyanık halletmişti belki; doktorsa alkol ve uyuşturucunun dibine vurduktan sonra tabancayı kafasına dayayıvermiş olabilirdi. Smith&Wesson, Florida’da tercih edilen bir silahtı ve .357’ler birçok namussuzun gözdesiydi.

Yancy, görevden alınışıyla teslim etmek zorunda kaldığı beylik tabancası .40’lık hafif sıklet Glock’u, diğer pek çok polis memuru gibi, hiç ateşlememişti. Başlangıçta, koltuk altında tabanca yokken çıplak geziyormuş gibi gelmişti ya, zamanla alışmıştı. Evde, Miami’de oturduğu zamanlardan kalma alışkanlıkla tuttuğu bir çiftesi vardı. Keys’te ise bu tür bir silah anca dekor amaçlı işe yarıyordu.

Rosa Campesino’nun gidişinden bir saat geçmeden turuncu pançolu bir bisikletlinin saldırısına uğradığı sokağın başına, çöp dökmeye elde çifteyle çıkamazdı ya...

18 *The Beatles*'ın 1969'da yayınlanmış albümü. (ç.n.)

19 Söz ve müziğini yazan Paul McCartney'ye göre, "hayatta başa gelen beklenmedik şeyleri" simgeleyen ve Maxwell adlı bir adamın çekiciyle işlediği cinayetleri anlatan *The Beatles* şarkısı. (ç.n.)

On Bir

Yancy polis olmaya karar verdiği günü tamı tamına hatırlıyordu. Nenesinin toprağa verildiği gündü: Vefat ilanlarını taramada uzmanlaşmış bir hırsız çetesi, kadıncağızın evini cenaze töreni sırasında soyuvermişti. Ebeveyniyle eve girdiğinde, bu tür eylemlerde sıkça rastlanan dışkı bırakmayı da içeren dağınıklık karşısında afallamıştı. Annesi gözyaşları içinde yere çöküvermişti. Babası, içerde kimsenin bulunmadığını iyice anlayana kadar dışarı çıkarmıştı annesini. Nenesinin televizyonu, alyansı, belki iki bin dolar kadar edebilecek atadan kalma mücevherleri ve yatağının yanındaki oksijen tankı çalınmıştı.

Polisler birkaç fotoğraf çekip, mucize beklememelerini söylemişlerdi. Babası hırsızların pisliğini temizlerken annesinin ağlayışını görmek, Yancy'nin içini muazzam bir öfkeyle doldurmuştu. Böylesi ufak çaplı, uyduruk bir suçun bu kadar can yakabilmesi gözlerinden adeta bir perdeyi kaldırmış, böyle olayların günde kaç defa yaşandığını düşünmüştü. Tıklım tıkış Florida hapishaneleri, suçluların önünde sonunda yakayı ele verdiğinin kanıtıydı. Daha sonraları ne safmışım diyecekti ya, Yancy o zaman suçlu enseleme sürecine katkı yapmanın ciddi tatmin getireceğini düşünmüştü.

Dedektifliğinin üç veya dördüncü yılında bile, nenesinin cenazesi sırasında evini soyanları yakalama hayallerini bırakmamıştı. Hayallerinde hırsızlar tutuklamaya karşı koyuyor ve parmaklarının araba kapısında defalarca ezildiği, kafalarına pompalı tüfek dipçiklerinin yağdığı acı bir ders alıyorlardı.

Gerçek hayattaysa, enseledikleri genelde tutuklu kalma sürelerinin uzun sürmeyeceğini ve cezalarına fayda edeceğini bildiklerinden hiç direnmezdi.

İşi bilen hırsızlar, mahkemenin silahsızlara müsamaha gösterdiğini ve şiddete ancak salakların başvurduğunu kavramışlardı. Yancy arada sırada bir iki kovalamacaya girmiş, birkaç kişiyi elektrikli tabancayla cızırdatmıştı ama hiç saldırıya uğramamıştı. Kimi bar kavgasında yer almışlığı vardı ama kendini savunmaya yahut dövüş sanatlarına yönelik hiçbir bilgisi yoktu. Karate derslerini on iki yaşındayken, balık tutma vaktinden çaldıkları için terk etmişti.

Gerçi hiç fark etmeyecekti çünkü bisikletli, Yancy'yi tamamen hazırlıksız yakaladı.

Yancy çöp kutusunu tam kaldırıma bırakırken, havayı yaran tekerlek sesine döndü: Yüzü maskeli adamın turuncu pançosu, alacakaranlığın son dakikalarına aldırmadan parlıyordu. Bisikletin toslamasıyla yere devrildi ve kafasını kaldırdığında, yabancının tepesine dikildiğini gördü. Beynine ulaşan son görüntüyse kafasına doğru inen, bileği kocaman saatli bir yumruktu.

Daha sonra, zonklamalar eşliğinde ayıldığında, kafasına eski moda bir sopa veya bozukluk doldurulmuş bir çorap indirildiğine karar verdi. Darbe, aynı gün kafasını vurduğu yerin tam aksi tarafa inmişti ve başının iki yanında, yeniyetme geyiklerin çıkmaya başlayan boynuzları misali iki iri yumru vardı.

Pançolu adam Yancy'yi yakasından yakalamış, sürüklüyordu. Evan Shook'un satamadığı evi geçtiler. Sürtünme, Doktor Rosa Campesino'nun hassas dikişlerini patlatmıştı; Yancy'nin arka nahiyesi cayır cayır yanıyordu. Evan Shook'un mülkünün diğer ucu kanala bakıyordu; Yancy başına geleceği kestirebiliyordu şimdi. Ancak uzuvları pelteye dönmüştü ve beynin acil komutlarına kulak asmıyorlardı. Gözlerini kapadı, baygın numarasına karar verdi.

Kanala vardıklarında maskeli adam nefes nefese kalmıştı. Oflaya puflaya Yancy'yi baş aşağı suya bırakmaya uğraştı ama ayağı kayalardan birine takılınca, dedektifin yarısı dışarda kaldı. Maskeli yabancı küfrederek çekiştirmeye girişti ve sonunda Yancy suya doğru kaydı.

Yeterince dibe batarsa, canını almaya uğraşan adamın –Phinney'yi ve muhtemelen O'Peele'i öldüren adamın– kanalın bulanık suları sayesinde ne yaptığını göremeyeceğini biliyordu. Kol ve bacakları bir süre daha işlevsiz kaldılar ve nihayet harekete geçebildiklerinde, akciğerleri isyana başlamışlardı. Şansına, kanal dardı ve karşı kıyısı sık sazlarla kaplıydı. Yancy iyice zayıflamasının faydasını gördü: Karman çorman saz ve bitki kökleri arasından geçip, kafasını sudan çıkarmayı başardı. Karanlıkta kafası, suyun üzerinde herhangi bir hindistancevizi kabuğu ya da ipini koparmış bir ıstakoz şamandırasından farksızdı.

Pançolu irikıyım gölge, karşı kıyıda dikiliyordu. Hava kabarcıklarını arıyor, kurbanının yüzeye çıkıp çıkmadığını kontrol ediyordu. Yancy hiçbir dalgalanma yaratmamaya çabalayarak, kımıldamadan bekledi. Şiş kafası iyiden iyiye zonkluyor, midesinden yükselen bulantı pek can sıkıcı bir kafa sarsıntısı ihtimalini haber veriyordu. Kulak ve gözlerine doluşan sinekleri, yerini belli etmemek için kovamıyordu. Saldırgan biraz daha bakındı ve hızla uzaklaştı.

Beş dakika, Yancy'nin sineklere tahammül sınırıydı. Köklerin arasından dikkatle sıyrıldı ve köpekleme yüzerek karşı kıyıya ulaştı. Yoğun rutubetli gecenin havası, tuzlu su kadar ağır geldi. Evine doğru ilerlerken, oturma odası penceresinden süzülen ışığı ve ardından pançolu adamı gördü. Eline Yancy'nin çiftesini almış, dolu olup olmadığını kontrol ediyordu. Ki elbette doluydu.

Yancy iyice eğilerek Evan Shook'un evine girdi ve gömme dolap varsaydığı bir şeyin içine süzüldü. Kapısı henüz takılmamıştı ama yine de saklanıp kuruyabileceği bir sığınak sayılırdı. Hatta belki azıcık kestirebilirdi bile. Dolap taze çam kokuyordu ve tabanı talaşla kaplıydı. Köklere yapışmış midyelerin çizdiği kolları ve dizleri sızlıyordu. Kafasına dokununca eline peltemsi bir ıslaklık geldi. Ardından ıslak giysilerini çıkarma arzusuna kapıldı ya, uğraşmaya nefesi yetmedi.

Kendinden geçtiği sırada, zonklayan kafatasında John Hiatt'ın sert parçalarından "Master of Disaster" yankılanıyordu.

Evan Shook, Turble çiftini Key West Havaalanı'nda karşılamakta ısrar etmişti ve Big Pine'a bizzat getirmişti. Çift sarmaş dolaş oturmak adına 4x4'ün arka koltuğunu seçmişti. Hassas Norveçlilerin anısı bu denli tazeyken, Evan Shook baş belası evi satmak için gerekirse şapkası ve takımıyla şoför kıyafeti bile giymeye hazırdı.

Kendisine Kenny denmesini isteyen Ken Turble, perakende piyasasında öyle para kazanmıştı ki boşanmada parasının üçte ikisini kaybetmesine rağmen hâlâ feci zengindi. Yeni eşi Tanya, en ufak çocuğundan on bir yaş küçüktü. Kenny bu bilgiyi daha arabaya biner binmez gururla iletmişti Evan Shook'a. Tanya boş durmamış, neşeyle, "Açık öğretim mezunuyum!" demişti.

Evan Shook onuncu kilometrede, evliliğin yürümeyeceğine karar vermişti bile. Çift arka koltukta öyle mırıldanıyor, öyle sırnaşıyordu ki herhangi bir ortak noktalarının bulunması mümkün değildi. Ama Evan Shook ihtiyarın şehvete kapılmasından memnundu; karısına, Florida Keys'te yarı tamamlanmış bir ev dahil, ne isterse almaya hazır görünüyordu. Reklam piyasasından bir arkadaşı Tiffany's ve Porsche'nin sadece Viagra sayesinde ayakta kalabildiğini söylemişti ve Evan Shook, aynısının pahalı ev alımlarında da geçerli çıkmasını umuyordu. Dikiz aynasına göz attığında, Tanya'nın ellerinin ihtiyarı Evan Shook'un ikna konuşmalarına hazırlayacak türden yerlerde dolandığını gördü.

"Gözler yoldan ayrılmasın!" deyiverdi Kenny Turble.

"Baş üstüne!" dedi hemen Evan Shook.

Kısa süre sonra Tanya arabada kağıt mendil bulunup bulunmadığını sordu. Evan Shook, baş harfleri işli mendilini uzattı. "Sizde kalsın."

Güldü Tanya. "E, yani."

"Bence eve vurulacaksınız."

"Marco Adası'nda şahane bir yer gördük, değil mi bebişim?"

"Çok güzeldi," dedi Kenny Turble. "Golf sevmemem hariç."

"Açıkçası," dedi Evan Shook, "Marco size uygun değil. Yaş ortalaması seksen dört bir kere. Yanlış anlamayın sakın; anacığım orada oturuyor ve gayet mutlu. Ama siz ikiniz bana hiç briç kulübü tipi görünmüyorsunuz."

“Ya da golf,” dedi Kenny.

Tanya pencereyi açıp yapış yapış mendili dışarı savurdu. “Güzel bir spor salonu vardı ama.”

“Balık tutmayı sever misiniz? Bizim oralar inanılmazdır. Ton, kılıç, ne ararsanız…”

“Kenny seviyor onları. Ben güneşlenme taraftarıyım.”

“Güneşimiz boldur,” dedi Evan Shook. “Yılın üç yüz yirmi beş günü güneşlidir burada.” Ayaküstü uydurmuştu ya, doğru da çıkabilirdi. Öte yandan Marco Adası’ndaki anne tam palavraydı; kadıncağız Scottsdale’de oturuyordu.

Bir dişiyle iki yavrusunun yanından geçerlerken, “İşte geyiklerimiz!” dedi.

“Ne şeker! Çok da miniklermiş!”

“Mevsimi ne zaman açılıyor?” dedi Kenny.

“Kasım’da,” dedi Evan Shook. “Ocak sonuna kadar.” Bu da bir başka yalandı. Keys’te geyik vurmak demek, hapsi boylamak demekti ama avcılığa meraklı görünen Kenny’ye bu bilgiyi verip işi bozmaya hiç niyeti yoktu.

Eve vardıklarında hiçbir terslik çarpmadı gözüne. Yancy uyuzu da etrafta görünmüyordu. Kenny fırtınalara karşı sigorta ve bahçede sebze yetiştirme izinleri hakkında sorular sorarken, Tanya eve koşturdu. Ayrıca bir iskele yaptırıp yaptıramayacağını, gelgitlerde suyun ne kadar yükseldiğini de öğrenmek istiyordu. Kanal kıyısına doğru yürümeye koyuldular. Bir adet boş içki şişesi, bir adet olta kamışı ve iki sahipsiz terlik görmek, Evan Shook’un içinde terslik kıpırtılarını uyandırmaya yetti.

“Ne oldu?” dedi Kenny Turble.

“Haydi, gelin,” dedi Evan Shook, “içeri girelim, size evi gezdireyim.”

Lakin tur kısa sürdü. İçeri girer girmez müstakbel salonda, yerde çırılçıplak bir adamla karşılaştılar. Adam sırtüstü, çarmıha gerilmişçesine kollarını açmış yatıyordu. Kafasında kıpkırmızı iki şişlik, dizlerinde yeni kabuk bağlamış görünen yaralar ve kollarında berelerle çizikler vardı.

Evan Shook, “Yancy!” dedi hayretle. “Ne bu be?”

“Köpekler, kardeş,” dedi beriki. “Görmedin mi sen?”

Tanya Turble kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı. Kenny, tazecik karsının bakışlarını çıplak adamın alt bölgelerinden ayıramadığını fark etti.

“Bu da kim?” dedi. “Uyuşturucu falan mı çekmiş?”

Yancy kafasını kaldırarak öksürdü. “Gene azıttılar. Şansa kurtuldum resmen.”

Evan Shook yerdeki ıslak giysileri alelacele toplayıp Yancy’ye fırlatırken titriyordu.

Yancy yavaşça doğrularak, “Komşuyum ben,” dedi. “Yandaki evde oturuyorum.”

Tanya, “Ne tür köpekmiş bunlar?” dedi.

Kenny, Evan Shook’a, “Şu ev mi?” dedi. “Aman ne iyi.”

“Dün gece çöp dökmeye çıkmıştım,” dedi Yancy. “Sürü öyle çabuk çullandı ki üstüme, kanala zor bela kaçabildim.” Kalktı ve ıslak pantolonunu giydi. “Sudan çıktıktan sonra buraya saklandım.”

Evan Shook, olası komşulukta güveni artırmak adına Yancy’nin polisliğinden dem vurdu. Hem kim, bir polisle komşuluğun güvenliğini reddedebilirdi? Aynı anda Tanya’nın gözleri bir daha parıldadı ve parıltılar bir kez daha yaşlı kocasının gözünden kaçmadı.

“Ne cins polis?” dedi genç kadın.

“Açıklama yetkim yok.” Yancy duvara dayanmıştı şimdi. Evan Shook’a bakarak, “Kan için kusura bakma,” dedi, “seninkiler nasılsa bir gün boyayacaklar duvarları, değil mi?”

“Sen dün benim mülkümde balık mı tuttun?”

İç çekti Yancy. “Balığa çıkmış halim var mı sence?” Tanya Turble’a döndü. “Yaban köpekleri… Geceleri çıkıyorlar hep.”

“Kurt adamlar gibi mi?”

Kenny karısının yanına gelerek, “Hayır, tatlım,” dedi. “Başıboş sokak köpekleri işte.”

Evan Shook, bitkin bir sesle, “Ben hiç rastlamadım o hayvanlara,” dedi. “Bir kere bile.”

Genç Tanya, Yancy’ye bakarak, “Collie yerler mi acaba?” dedi.

“Dalga mı geçiyorsunuz? Buldok bile yer onlar.”

Tanya dudak büzdü. “Eh, biz de Barney’yi kafesinde tutarız. Köpeğimizi yani.”

Ken Turble, karısının ilgisini geri alabilmek adına, polisin bir an önce gömleğini giymesi için dua ediyordu. “Olmaz, tatlım. Barney’ye açık alan lazım. Bütün gün kapalı tutamayız.”

Evan Shook son bir gayretle üst katı göstermeyi teklif etti. Kenny gerek kalmadığını söyledi. Tanya, yaralı memur bey için ambulans çağırmalarını önerdi.

Yancy kapıya doğru topallarken, “Gerekmez,” dedi, “kız arkadaşım doktordur.”

Öyle canı yanıyordu ki duşa girince çığlığı bastı. Rogelio Burton, kasabadaki eczanenin tüm stokunu kapsayan dokuz tüp Neosporin merhemiyle geldi. Yancy bir yandan merheme bulanırken diğer yandan, Eve Stripling’in kocasının kolunu istemeye geldiğinden bu yana olanları anlattı.

“Derhal şerife haber vermelisin,” dedi Burton.

“İşi kesinleştirmeden veremem.”

“Saçmalama, Andrew. Hem kendini öldürtecek hem de davayı boka sardıracaksın. Hem nasıl buldu seni o puşt? Ha?”

“Bir fikrim var,” dedi Yancy.

Doktor O’Peele’in pek çok keşten daha sağlam hafızalı olduğu kanaatindeydi. Muhtemelen Yancy gider gitmez para koparma sevdasıyla Eve Stripling’i aramıştı. Bir polisin uğradığını söylemiş ve tahminen Süper Teker dümeni konusunda çenesini tutması karşılığında para istemişti. Eve, gene tahminen, doktora beklemesini, para getireceğini söylemiş ama para yerine .357’li pançolu elemanı yollamıştı. Pançoluysa Yancy’nin adını aldıktan sonra O’Peele’i öteki tarafa yollamıştı.

Big Pine’da oturduğunu bilen Eve için Yancy’nin evini bulmak zor değildi. İnternetten yapılacak basit bir mülkiyet araştırması adresini bulmaya yeterdi. Google, eksiksiz bir yol haritasına ilaveten ikramiye babında Yancy’nin şerif bürosundaki görevinden şutlandığı bilgisini de

sunardı. Eve’in bakış açısına göre, gözden düşmüş bir polis eskisini ortadan kaldırmak pek riskli sayılmayacaktı. Sevgilisiyle birlikte kocasının ölümüne kaza süsü vermişlerdi sonuçta; neden aynısını Yancy için yapamayacaklardı?

Burton bir daha, “Sonny’yi ara sen,” dedi.

“Sonny istemiyor bu tür konuları.”

“Beni çok sakata bindiriyorsun ama.”

“Ne sakatı yahu? Bir bira içmeye uğradın işte. Önemsiz.” Yancy merhemden parıldamaya başlamıştı artık. Tecavüze uğramış dev bir jelibon gibi görünüyordu. “Herif dün gece benim çifteyi yürüttü. Ha, bir de akıllıca bir numara çekmiş: Kıyıya boş bir şişeyle oltalarımdan birini bırakmış. Balık tutarken kafayı bulup suya düşmüşüm hesabı.”

“İyi.” Burton salonu arşınlamaya koyulmuştu. “Phinney’nin kız yok ortalıkta.”

“Kasabadan ayrıldı o.”

“Ya, bir şeyler giysene üzerine…”

“Her yerim yapış yapış,” dedi Yancy. “Baksana, kuyruk numaralarını versem uçağı kiralayanı bulabilir misin? Çaktırmadan yani. Firmanın adını veririm sana.”

“Valla kendi işimi düşünmem lazım, Andrew,” dedi Burton. “Bir karım ve günün birinde akılları başlarına gelip üniversite diye tutturabilecek iki çocuğum var. Niye bulaşayım bu pisliğe şimdi, ha? Kurbanlara bir bak ve kimin umurundalar, söyle. Bir tıbbi dolandırıcı, bir liman faresi ve bir de keş doktor… Stripling’in karısıyla pançolu eleman, sen sonuca ulaşamadan tüyerler. Bahamalar’da kaybolmak işten bile değildir, kardeş. Gayet iyi biliyorsun.”

“Aranırsa, herkesin bulunabileceğini de biliyorum.”

“Otel masraflarıyla uçak biletleri kimden çıkacak peki? Sağlık bakanlığından mı? Başka ülkeden adam alma işi mi yapıyor artık bakanlık?” Pes dercesine ellerini kaldırdı. “Neye yarayacak?”

“İki katili yakalamaya,” dedi Yancy. “Boş vaktimde halledeceğim zaten. Lokanta işinden gına geldi.” Uzanıp bir havlu aldı, beline doladı. “Eve

Stripling müteveffa kocasının saatini sevgilisine vermiş. Dün beni tepelerken kolundaydı herifin.”

“Ya Stripling, Miami’de öldürülmüşse?” dedi Burton. “Oradaki cinayetçiler vakayı çözmenin başarısını yedirirler mi sana? Hayatta yedirmezler! Mahkemeye çıkıp Özel Muhbir diye değiştirmediğin sürece, adın raporlarda geçmez bile.”

“Sen var ya,” dedi Yancy, “bir dahaki ziyaretinde sadece tavuk suyu çorba getir bana.”

“İyi, aman. Bakarım uçağına.”

Burton gittikten sonra, Yancy arkadaşından ödünç tabanca istemeyi unuttuğunu fark etti. Eve, *Citizen*’ın web sitesinde Yancy’nin trajik boğulma haberini arayacak, bulamayınca sevgilisini bir kez daha Big Pine’a yollayacaktı. Yancy, başına gelenleri anlatmak için Doktor Rosa Campesino’yu aradı ama sekreter, doktorun bir otopsiyle uğraştığını söyledi. Yancy bu sefer Caitlin Cox’ı aradı ve telesekreterine mesaj bıraktı.

Kapının vurulması üzerine uzanıp pencereden bakınca, sivil polis görünümlü –öyleydi zaten– solgun, irikıyım bir adam gördü.

Adam, içeri buyur edilince, “John Wesley Weiderman,” dedi. “Oklahoma Soruşturma Bürosu’ndan geliyorum.”

“Hayda.”

“Bir bardak soğuk su rica etsem?”

“Miami Uluslararası Havaalanı üzerinden mi geldiniz?”

“Evet, Beyefendi.”

“Su kesmez o zaman. Sert bir şey…”

“Su yeterli, teşekkürler.” John Wesley Weiderman evrak çantasını açıp, Bonnie Witt adıyla da tanınan Plover Chase’in karakol tipi çekilmiş eski bir fotoğrafını çıkardı. “Bu hanımı tanıyor musunuz acaba? Kocası burada bulabileceğimizi söyledi.”

Yancy dedektifin karşısına oturdu. “Epeydir görmedim kendisini. Başı belada mı?” Clifford’ın sevgili Bonnie’sini niye ispiyonladığını merak ediyordu.

“Bayan Chase hüküm giymiş bir seks suçlusudur. Yıllardır kaçak.”

“Eh, bizim bir… Beraberliğimiz… İlişkimiz... Artık ne derseniz işte, vardı. Ama şahsen kurbanı falan değildim, John… Sana John dememin mahsuru var mı? Diyeceğim, rızam vardı… Hatta pervasızca hevesliydim. Ama Dr. Witt’in pek çok şey anlattığına eminim zaten. Keys’te Bonnie adını kullanıyordu. Plover adlı bir kadınla hayatta yatmazdım şahsen.”

Dedektif, “Neyiniz var sizin?” dedi.

“Genel anlamda mı? Nereden başlasam acaba?” Her yanında parıldayan kaygan merhem yüzünden rahat durmayan havluyu düzeltti.

“Kavgaya mı karışmıştınız?”

“Civarda yaban köpekleri var, maalesef.”

“Bunlar köpek ısırığına benzemiyor.”

Yancy kalktı, döndü ve havluyu kaldırarak Eve Stripling’in komşusunun hain kırmasının bıraktığı izleri gösterdi. Oklahoma’lı dedektif hafiften bir adım geri çekildi.

“Kafanıza ne oldu peki?”

“Düştüm,” dedi Yancy. “Can havliyle kaçarken.” John Wesley Weiderman’ın bardağına tekrar su koydu. “Bunca zaman sonra hâlâ peşinde misiniz cidden Bonnie’nin? Kefalet memuru yaşlanıp ölmüştür yahu!”

“Dr. Witt sizin eskiden dedektif olduğunuzu söyledi.”

“Ne diyeceğim; Clifford’la konuşurken boynunda hiç ip izi gördün mü? Kendini boğarak boşalmaya meraklıdır çünkü… Ayıpladığım falan yok ama size şikayette bulunan kişinin oksijen sıkıntısı çektiğini bilmeniz lazım bence.”

“Valla ben işimi yapıyorum,” dedi John Wesley Weiderman.

Tulsa’ya hiç gitmemişti ama oralarda çalışan bir kamu hizmetlisinin yazın göbeğinde dahi Florida seyahatine balıklama atlayacağını tahmin edebiliyordu. Dedektif, Yancy’ye kartvizitini verirken kendisine saldıran kişinin Plover/Bonnie olup olmadığını sormayı ihmal etmedi.

“Saçmalama, John.”

“Ama yaban köpekleri değildi, değil mi?”

“Ne yapmış Clifford’ı kızdıracak? Yoksa *kimle ne yapmış* mı demeliyim?”

“Lütfen, gelirse bana haber verin. Çok ciddiyiz.”

Yancy masadaki açık merhem tüplerini taramaya girişti. “Valla bir enfeksiyon eksikti hayatımda,” diye söylenirken, boşalmamış bir tüp buldu. “İki dakika müsaade eder misin bana?”

“Yok, Key West’te bir randevum var,” dedi dedektif. “Öğlen yemeği için önerebileceğiniz bir yer var mı? Araba kiralama bürosundaki eleman, Stoney’nin yeri harikadır demişti gerçi…”

Gülümsedi Yancy. “Ben de öyle duymuştum.”

Dul kalmak resmen belaydı.

Eve Stripling kendini hazırladığını sanmıştı ama karşısına beklediğinden çok daha fazla kırtasiye işi çıkmıştı. Ayrıca başsağlığı dileyenlerin ardı arkası kesilmiyordu: arkadaşları, Nick’in arkadaşları, rahipler, varlıklarını hiç duymadığı akrabalar… Caitlin haricinde hepsi iyi niyetliydi ama Eve, evine bundan sonra elinde yiyecekle gelecek ilk kişiyi gırtlaklayacak hale gelmişti.

Sorun, hayatında fazla yas tecrübesi yaşamamışlığıydı. Pek çok yerde ağlamasının beklendiğini hissetmişti ama gözyaşlarını çağırmasının yegane yolu, dokuz yaşındayken kaybettiği evcil kaplumbağasını hatırlamaktı. Ufacık bir şeydi ve adı Şimşek’ti. Hayvancağız günün birinde evden çıkıvermişti ve annesi geri viteste park edeyim derken zavallıyı ezivermişti. Bir hafta boyunca kendine gelememişti Eve. Annesini kasten Şimşek’i ezmekle suçlamıştı; sözde kaza, hayvan mağazalarından alınan evcil sürüngenlerin taşıdığı bakteriler üzerine çıkan bir aile içi kavgadan hemen sonra gerçekleşmişti çünkü. Cenaze, bahçelerindeki limon ağacının dibinde yapılmış, Eve minik hayvanı, kalanlarını yerden kazıdığı maşayla toprağa vermişti.

Yıllar sonra Nick’in tabutunun başında hıçkırıklara boğulurken, ebeveyninin büyük hainlik göstererek yenisini almadıkları Şimşek’i düşünmüştü. Döktüğü her gözyaşı damlası, kocası değil, kaplumbağası içindi.

Yas dışındaki en önemli işi, Miami yargıçlarından birini kocasının ölüm ilamını imzaya ikna etmekti. Kopuk kolun trajik ölüme yeterli delili sağlaması, herhangi bir sorun çıkmaması gerekiyordu. Sorun, herkese Eve'in babasını öldürüp kolunu keserek cinayetine kaza süsü verdiğini söylemeye başlayan Caitlin'di.

Bir avukat tutup Caitlin'i iftira davasıyla tehdit etmek, saklayacak hiçbir şeyi bulunmayan masum bir dul için uygun bir strateji sayılabilirdi. Ama Eve Stripling için izlenecek en akıllıca yol, Caitlin'e barış teklifiyle yahut *başka* bir teklifle yanaşmaktı. Kızın düşmanlığının, saldırganlığının parayla halledilebileceğini geçmiş deneyimlerinden biliyordu. Başta eli bir türlü telefona gitmedi ama çok geçmeden başka seçeneğinin kalmadığını anladı. Kabuslarında Caitlin mahkeme salonuna dalıyor ve yargıca, alçak üvey annesinin, babasını tahtalıköye yolladığını haykırıyordu.

Kaldı ki babasını yıllardır görmemişti; çünkü bencil, mızmız, açgözlü şıllığın...

Şöyle derin bir nefes, dedi Eve, numaraları tuşlamadan önce.

İş konuşabileceğimiz, birbirimize katlanıyor pozu yapmamıza gerek kalmayacak sakin bir yerde öğle yemeği en iyisi…

Haydi, kızım, diye devam etti, *senden başkası beceremez bu işi*.

Becerdi de.

Design District'te, ufak bir Brezilya lokantasında buluştular. Caitlin lafa bodoslama dalıp, Nick'i öldürüp öldürmediğini yahut birine öldürmesi için para verip vermediğini sordu. Eve yutkundu, başını öne eğdi ve Şimşek'e, annesinin tekerlekleri altında pelteye dönen çocukluk arkadaşına odaklandı. İşe yaradı; Eve gözyaşları arasında Nick'i nasıl herkesten, dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğini söyledi. Nick, Eve'in dünyasıydı!

Caitlin şaşalamıştı. "Peki, Bahamalar'daki sevgilin neydi?"

Eve, gözyaşlarıyla bezeli yanaklarının kızardığını hissetti ama toparlanmayı başardı. Caitlin'i şimdilik yatıştırmış görünen, yaşlı amcasıyla ilgili şıpınişi bir hikaye uydurup, konuyu ustalıkla daha önemli konuya, paraya, özellikle Nick'in, yarısını üvey kızına vermeyi düşündüğü müthiş kabarık hayat sigortasına döndürdü. Ayrıca Nick –Caitlin'in heyecandan

ağzının suları akmaya başlamıştı– gelecekte doğacak torunları için yurtdışında bir hesap da açtırmıştı!

Birden duygusallaşan Caitlin, “Simon’la epeydir çocuk yapmaya uğraşıyorduk zaten!” deyiverdi.

İş bağlanmıştı. Eve hemen şarap ısmarladı ve Caitlin şişeyi, yemekleri gelmeden tek başına bitirdi.

Eve, tüm ciddiyetiyle uzanıp Caitlin’in eline dokunarak, “Babanı öldürmedim,” dedi. “Tıpkı dedikleri gibi, teknesi battığında öldü baban.”

“Biliyorum… Ah, biliyorum.” Caitlin akla gelen her şeyin söylendiği, sırların döküldüğü alkol seviyesine ulaşmıştı.

Eve Stripling üvey kızının Andrew Yancy’yle konuştuğunu o gün, o yemekte öğrendi.

On İki

Neville, Yeşil Kıyı'daki evi yıkıldıktan sonra sevgililerinin Rocky Town'daki evlerinde dönüşümlü kalmaya başlamıştı. Sabotaj girişiminde bulunduğu dozer yeniden çalışmaya başlamış, yanına iflas etmiş bir başka inşaattan getirilen bir ikincisi eklenmişti.

Zengin Amerikalı, inşaat alanına nöbetçi diye Nassau'dan bir yarma getirtmişti. Adamın yamru yumru bir kafası ve minik meyve yarasalarını andıran kulakları vardı. Söylenene göre, Fox Hill hapishanesinden, mahkumlara aşırı sert davrandığı için kovulmuştu. Christopher en paslısından bir de karavan getirtmişti; adam onda yatıyordu. Arada kasabaya inip yemek yediğini görüyordu Neville. Ama asla uzun kalmıyor, yemeğini bitirip dönüyordu.

Christopher'ın yeni yıkım makinesinin geldiği gün, Neville bir kez daha Ejder Kraliçe'ye gitti. Büyücüye, Christopher ile kadının kiraladığı evin önündeki, gömlek parçasını bulduğu çöp kutusundan çıkardığı siyah bir naylon erkek çorabı verdi. Ejder Kraliçe topuğu delik çorap tekine kaş çatarak baktı.

"Hepsi bu mu?"

"Lü'fen, Madam. Vaktim kalmadı."

"Adamın ayağı koc'manmış! Öteki büyümün işe yaramaması normal!"

Ejder Kraliçe'de bir değişiklik vardı; Neville ilkin kavrayamadı. Derken kadın, koluna konan sineği acayip hızlı bir hamleyle yakalayınca anladı: Kraliçe ayıktı. Büyücü, sineğin kanatlarını koparарak sehpaya bırakıp zavallının dört dönmesini seyrettiğinde, Neville'in ensesinde ne kadar tüy varsa dikildi.

“Ben gidip başka bi’ şiy bulayım,” dedi. “Ne istersiniz?”

Ejder Kraliçe sırıttı. Ağzında yedi tane diş ya vardı ya yoktu. “Ne mi isterim? Seni isterim.”

Neville’in, gelmemesi için dua ettiği andı bu; Ejder Kraliçe’nin erkeklere yönelik doymak bilmez iştahı efsaneviydi. Neville, kadının bahtı kara yeni sevgilisi durumuna düşmemek için bir savunma hazırlamıştı.

“Yok, Madam. Bende bit va’.”

“Bakiyim bi’.” Öne eğildi, bir puro yaktı.

Kafa salladı Neville. “Cık. Olmaz.”

Ejder Kraliçe ısrarcıydı: seks yoksa Christopher’a büyü de yoktu. Neville kızmıştı ama kendini tuttu. “Şeytan, babamın do’du’u evi yıktı bile. Harabeye çevi’ddi.”

Ejder Kraliçe yere tükürerek, “Beyaz Şeytan,” dedi.

“Yardım edin bana.”

“Bit yok sende. İndir pantolu, bakaca’m.”

“Başka neyle ödeyebilirim? Elli dolarım va’.”

Ejder Kraliçe kıkırdadı ve ekşimiş lapa kokan dumandan bir halka üfledi. “Neville efendi,” dedi, “ner’de senin şu pembe o’llan?”

“Dışar’da. Niye?” Neville, Driggs’i bisikletinin gidonuna bağlamıştı.

“O zaman şö’lle yapıyo’z.” Ejder Kraliçe’nin tek gözü kısılıvermişti. “O’llanı bana veriyo’n; benim oluyo’ ve ben de Krissofır’a büyüyü yapıp adaya ayak bastı’ına pişman ediyo’m. Hatta ölür bile. Tek isteğim bu: Para da istemem fiki fiki de. O’llanı ver.”

“Madam, dedim size ya. O’llan diyil o!”

“Sen ö’lle diyo’n.”

“Niye istiyo’nuz ki?”

“Yalnızım bur’da ben. Sırf yanımda kalsınlar diye sineklerin kanatlarını yoluyo’m. Senin Driggs dans edip güldürü’ beni. Ayrıca ona rom koymayı ve ayaklarımı ovmayı ö’retirim.”

“Ama...”

“Teklif bu. Sağlam büyü istiyo’san ya o’olanı ver’cen ya şeyinin her milimini.” Ejder Kraliçe purosunu söndürüp, Neville’in getirdiği çorap

tekinin içine koydu.

“İyi bi’ maymun değil o, Madam.”

“Biliyo’m.”

Neville, pek çok sevecen hareketine inatla ters karşılıklar veren maymunu neden sevdiğini bilmiyordu. Akıllı ve becerikli bir hayvandı ama terbiyeye hiç gelmiyor, her türlü girişimi baldır ve kalça türü yumuşak dokuları dişleyerek karşılıyordu. Kışkırtılmadığında bile tuhaf şeyler yapıyordu. Mesela sokaktayken, hiç kaçırmadan beyaz turistlere yanaşıp avuç açıyordu. Reddedenler, hayalara aparkat yahut meme ucu çimdiklemesi türü tepkilere maruz kalıyordu. Hatta bir keresinde, bir Alman turist fotoğrafını çekmek istemiş ve bikinisinin üstüyle ciddi kırbaçlanmıştı.

Neville, beslenme bozukluğuna bağlanabileceğinden kuşkulanmakla birlikte, Driggs’in yaramazlıklarından bezmişti. Tüy dökmeye başladığında endişelenmişti ama hayvanı kızartmalardan bir türlü uzak tutamamıştı. Kız arkadaşları maymundan ürküyor, gece ziyaretleri sırasında daima dışarı bağlamasını istiyorlardı. Driggs bu tavra, altındaki bebek bezini karıştırıp bulduklarını pencereden içeri sallayarak karşılık veriyordu. Neville’in aşk hayatını epey baltalamıştı böyle yaparak.

“Akıllı bi’ kere,” dedi Ejder Kraliçe. “Acayip vudu figürleri ö’retirim buna ben.”

“Ama can’nı yakmıyaca’nız, diyil mi?”

“Ney!” Eteğini havalandırınca Neville kafasını çevirdi. “O’llanın can’nı yakmak mı? İki üç güne gel, karşında dünyanın en mutlu pembe o’llanını bul’can! Benleyken Galler Prensi gibi yaşıy’cak!”

Neville maymunun sekiz yüz dolar ettiğini söyledi. Domino oyununda kazandığında süngercinin söylediği fiyat buydu.

“Sekiz yüz? Saçma!” dedi Ejder Kraliçe.

“Coni Dep’le film çevirdi bi’ kere! Valla do’oru!”

“Kaptan Sparo’yla mı? Ha’ddi canım! O pis maymunu bu mu oynadı yani?”

“Evet, Madam. Korsan filmlerindeki. Ayrıca, *bi’ maymun o*!”

Ejder Kraliçe kabarıverdi aniden: "Ödemeni o'llanla yap, senin beyaz şeytana jumbo büyü yap'yım!"

Karar veremiyordu Neville. "Bi' düşüniyim ben. So'na gelirim."

Drigss dışarda, Neville'in bıraktığı yerde, yaralardan kıpkırmızı, duruyordu. Manzara her ikisinin de hayatını değiştirecekti. Altındaki bezi parçalayıp atmıştı; Neville'in bisikleti dışkı içindeydi.

Neville feci kokan manzaraya dayanamayacaktı. "Bıktım senin yaramazlıklarından!" diye bağırdı birden. "Yürü, yeni anana gidiyo'z!"

Maymun, tasmasını dişlemeyi bırakıp Neville'e baktı. Üst dudağı sırıtırcasına kalktı ama kel kafasındaki kırışma, endişeye işaret ediyordu.

"Evet, ö'lle dedim!" dedi Neville. "Vedalaşıyo'z!"

Koca Luke'un Istakoz Cenneti'nin sahibi, bir ellilik emekli jokey Luke Motto'ydu. Koca Luke denmesinin sebebi, altı kardeşin en uzunu olmasıydı.

Istakoz Cenneti, Yancy'nin, Lombardo'nun emriyle çıktığı ve her gününü balık tutarak geçirdiği on günlük iznin ardından ilk uğradığı yerdi. Yalnız kalmak adına Content Keys'e gitmiş ve kayığındaki vaktinin tamamını dondan başka hiçbir şey giymeden geçirmişti. Tuzlu su havası hem kabasındaki yaraların hem de diğer çiziklerinin iyileşmesini hızlandırmıştı. Baş ağrıları berelerin hemen ardından geçmişti. İri bir kılıç dahil, bir sürü balık yakalamıştı. Rosa iki defa gelmiş, yatıya kalmıştı.

Koca Luke, suçlar bir vurguyla, "İki defa saydın onu," dedi.

"Maalesef hayır."

Yancy'nin her teftişte sayması gereken hamamböcekleriydi tartışma konusu. Böcek sayımı, amiri Lombardo'nun biraz yol göstermesine rağmen gayet zorlu bir işti. Florida eyaleti, artık her niyeyse ölü ve canlı hamamböceklerinin ayrı sayılmalarını talep ediyordu. Kim bilir, belki ölü hamamböcekleri, dolaşanlarından daha az iğrenç kabul ediliyordu ama işin aslı, böceğin ölüsüyle dışkısı arasında önem bakımından pek fark yoktu.

Yancy ölülerini tercih ediyordu çünkü tezgahın altına kaçıveren kara kahve parıltılar, haddinden hızlı hareket ediyorlardı. İşe başladığı ilk

haftalarda, protokolden tam emin olamadığından, sayıyı köşeye kıstırıp ezebildikleriyle sınırlı tutmuştu. Pek çoğu kaçmayı başarıyordu ve Yancy, işini hakkıyla beceremediği hissinden bir türlü kurtulamamıştı.

Sonunda Yancy, Luke Motto gibi sağlığa hakaret eden mülk sahiplerinin öfkesine aldırmadan, canlı böcekleri bir araya toplayıp gereğince saymasını sağlayan bir yöntem geliştirmişti. Sağ eline, ucuna bir badminton raketinin baş kısmını çaktığı bir isteka, solunaysa Dr. Witt'te kullandığının ufağı, el tipi model bir elektrikli süpürge alıyordu.

Koca Luke'un mutfak tezgahının altında hızla yaptığı tarama hamlesi, süpürgenin haznesini epey doldurmuştu. Ardından süpürgeyi, ağzını yukarı tutup içindekilerin tırmanamayacak kadar derine, filtre torbasının içine düşmesini sağlayacak kuvvetle salladıktan sonra, torbayı makineden çıkarıp tezgahın üzerine koymuş ve bir elde cımbız, diğerinde Amazon'dan 2.99'a aldığı sayaçla sayıma girişmişti.

"Şunu diyorum!" Israrcıydı Luke. "İki kere saydın onu!"

Toplamda altmış sekiz hamamböceği, Yancy'nin nazarında istilaya eşitti. Doktor maskesinin ardından, "Daha lavabo altına girmedim," dedi.

"Girme!" dedi Luke telaşla.

"Bugün iki yüzü bulacağımıza beş dolar koyuyorum."

Yancy, sayacın her tıklamasıyla plastik mühür ağızlı torbaya bir hamamböceği atıyordu. Lombardo, böcekleri kanıt niyetine saklama talimatı vermemişti. Yancy, homurdanan mekan sahiplerine raporunun bir kopyasını sunduktan sonra, sımsıkı kapadığı torbayı götürüp arabasının tekerleklerinden birinin altına yerleştiriyor ve otoparktan çıkarken dümdüz ediyordu. Onaylanmış bir imha tekniği değildi ya, şimdiye dek şikayet eden lokanta çıkmamıştı.

"Buraya öylesine dalıp lokantamı kapatamazsın!" itirazında bulundu Luke Motta. "Nazi Rusya'sı değil burası!"

Yancy geçici kapatma emrini doldururken adamın söylenmelerini dinlemedi bile. Koca Luke'a Marathon'daki bir zararlılarla mücadele şirketinin telefonunu verip, üç gün sonra ikinci teftişe geleceğini söyledi.

Ardından böcekleri arabasıyla ezdi ve Nick ile Eve Stripling'in Duck Keys'teki dairesini görmeye gitti.

Bina sorumlusu dairenin anahtarını, Yancy sağlık bakanlığı kimliğini çıkarır çıkarmaz verdi. Hafta sonu geçirmelik bir daire niyetiyle bakılırsa fena sayılmazdı. Salonun balkonu Atlantik Okyanusu'na, yatak odasıysa bitişiğindeki rengi atmış çocuk havuzuyla şekli amipleri andıran havuza bakıyordu. Yancy dolaplarda bir sürü kıyafetin yanı sıra olta takımları, zıpkınlar, şnorkelli dalış takımları ve badana yapılırken yahut adam doğranırken serilen türden bir adet şeffaf muşamba rulosu buldu.

İkinci ihtimal aklına, bulaşık makinesinde tertemiz bulduğu nacağı görünce gelmişti. İşin içine kadın karışınca, nacağın bardak ve tabakların yanına konmadan önce durulanması daha makuldü. Çöp öğütücünün bıçaklarına dikkat ederek, elini lavabodan içeri soktu. Kırık bir zeytin çekirdeğinden başka bir şey bulamadı.

Ardından banyoya gitti, duşa girdi ve duş giderinin kapağını söktü. Gider borusunu, bükerek düzelttiği bir askıyla kurcaladı ve borudan bir top kapkara saç çıkardı. İğrenç yumağın içinde, kedi yavrusu dişi kadar minik, üç tane beyaz kemik parçası buldu. Hepsini plastik mühürlü delil torbalarından birine koydu, daireden çıktı, anahtarı paspasın altına bıraktı ve arabasına dönüp Caitlin Cox'a telefon açtı.

"Babanı nerede öldürdüklerini buldum."

Kızın yanıtıyla şaşakaldı: "Aslında ben de sizi arayacaktım…"

Yancy arabasının yorgun klimasını sonuna dek açıp bekledi.

"Şey," dedi Caitlin. "Eve konusunda yanılmışım. Bahamalar'da sevgilisi falan yokmuş. Paris dönüşü amcasına uğramış sadece. Babamın nikah yüzüğünü de kıyamadığı için alıp, yerine ucuzunu koymuş. Bir kuyumcuya götürüp kolye yaptırmış yüzüğü. Çok utandım yani. Düşünüyorum da… Yani."

Yancy hamleyi öngöremediği için kızdı kendisine. "Caitlin, dinle beni," dedi. "Eve o yüzüğü Nassau'dan, babanın bırak ölüm, kaybolduğu haberini bile daha duymamışken aldı. Ki o da bildiğini gösterir. Hazır lafı geçmişken

söyleyeyim: Hayalî sevgili geçen gece beni öldürmeye kalktı. Bileğinde babanın saati vardı.”

“Haydi canım!”

“Haklısın. Başka işim yok, uyduruyorum hepsini.”

“Müfettiş Bey,” dedi Caitlin, “bu işe karıştığınız için süper özür dilerim ama babamın ölümüne öyle üzülmüştüm ki gerçekleri görmek istemedim yani… Teknesi alabora oldu, babam da boğuldu; o kadar. Sahil Güvenlik’in dediği gibi yani. Balıkçıların başına gelir değil mi böyle şeyler? Fırtına falan yani.”

Yancy dairede bulduğu muşambaları ve nacağı anlattı. “Ayrıca duş giderinde kemik parçaları vardı…”

“Aman ya,” dedi Caitlin. “Herhalde istiridye kabuğu parçalarıdır.”

“Nacak peki?”

“Babam düz tarafıyla kıskaç kırardı. İki defa indirdin mi, tamamdır.”

Yancy, Caitlin’i ikna edemeyeceğini çoktan anlamıştı ama en azından anlaşmanın nasıl bağlandığını öğrenmek istiyordu. “Eve’in sigortadan iki milyonu götürmesine kızmıyor musun artık?”

“Yok öyle bir şey.”

Ardından bir sessizlik geldi. Yancy sırıttı, marşa basıp vitesi geçirdi.

“Yani,” dedi Caitlin, “anlayacağınız Eve ile ben, ortak lehtarmışız meğer. Yarı yarıya bölüşeceğiz yani parayı. Babam o kadar kızgın değilmiş bana yani.”

“Ne zaman öğrendin bunları? Soruyorum çünkü son konuştuğumuzda, ‘açgözlü orospu’ üvey annenin sana kazık attığı türü bir şeyler söylemiştin.”

“Üzgündüm, tamam mı?” dedi Caitlin. “Doğru dürüst düşünemiyordum.”

“Neye kadar?”

“Eve’le görüşene kadar… Babamın yüzüğü boynundaydı. Sigorta poliçesiyle diğer şeyleri anlattı bana.”

“Diğer şeyler?”

“İşte… Miras şeyi.”

Yancy içinden, *bir tek büyük ikramiye vuran piyango bileti eksik*, diye geçirdi. “Nerede gerçekleşti bu barışma sohbeti?”

“Yemeğe çıkardı beni.”

“Tahmin edebiliyorum… Sen neredesin şimdi?”

“Adliyede.”

“Dur, bir tahmin daha edeyim: Yargıca, Eve’le aynı fikri paylaştığını, babanın ölü ilan edilmesi gerektiğini söyledin.”

“Öyle. Yani?” Nick Stripling’in kızı telefonun diğer ucunda kocaman bir kaktüsü yutmaya çalışıyordu sanki. Yutkunmalı gecikmenin ardından, “Hem neyiniz var sizin?” diye cırladı. “Hiç hayatınızda son diye bir şey duymadınız mı? Aileler, ne olursa olsun sonunda birbirine sarılmalı yani!”

“Milyon dolarlık son gibisi de yoktur tabii.”

“Babam, dedikleri gibi, teknesi batınca boğuldu. Bırakın artık.”

“Mümkün değil, Caitlin. Senle tekrar konuşacağız.”

“Niye? Konuşmayacağız bir kere!”

“Adını söyle o zaman.”

“Kimin?”

“Nassau’daki amcanın.”

“Hıyarsınız resmen!” dedi Caitlin.

Yancy telefonu yan koltuğa atıp gaza bastı.

On Üç

Yancy gençliğinde bir ara babası gibi park koruculuğu yapmak istemişti. “Niye yapmadın?” dedi Rosa Campesino.

“Çok tembeldim. Maaşı da kötüydü.”

“Palavracının önde gidenisin, Andrew.”

“Park korucusu olsaydım karşılaşmazdık. Öyle bak olaya.”

“Bir timsah tarafından yutulmadığın ve otopsin bana düşmediği sürece.”

“Benden geri bir şey kalırsa tabii,” dedi Yancy.

“Kalır, kalır,” dedi Rosa. “Timsahlar özensiz yer. Bu arada gayet güzel iyileştin.”

“Fark edeceğini umuyordum zaten.”

Rosa otopsi masası üzerinde masaj yapıyordu Yancy’ye. Morgdaydılar; saat gece yarısını geçmişti ve on iki Adli Tıp istasyonuna sahip ana salonda yalnızdılar. Masalar paslanmaz çeliktendi; Rosa birinin üzerine birkaç havlu sermiş, kafa yerleştirme kısmını çıkarmış ve Yancy’ye yüzüstü yatmasını söylemişti.

“Biri gelirse?” demişti Yancy.

“Ölü taklidi yaparsın. Ciddiyim.”

Rosa’nın üzerinde sadece laboratuvar önlüğü, ayaklarındaysa saboları vardı. Teoride Yancy’nin had safhada coşması gerekirdi ama mekan ürkütücüydü. Kadınlarla envai çeşit yerde seks yapmıştı; Bonnie’yle yaptıklarından ayrı, mini golf sahasından metro vagonuna, boş bir karayolu gişesinden Miami deniz-akvaryumundaki manta havuzunun yanındaki şipşak fotoğraf kabinine kadar bir sürü yer sayabilirdi. Kamuya açık

yerlerde seksin heyecanını iyi anlıyordu ama ölüler arasında yapmak bambaşka bir cüret istiyordu.

Miami-Dade morgu en feci uçak kazası senaryolarına uygun tasarlanmıştı; dolu bir jumbo jetin tüm yolcu ve mürettebatının cesetlerini –555 adet– alacak kapasitedeydi. Bu geceyse soğutma birimlerinde sadece altmış altı ölü yatıyordu. Yancy, Rosa'nın tesisi gezdirme teklifini geri çevirmişti. Kulunçlarının ovulması gayet hoştu ama gerginliği geçmiyordu. Morgun soğuğu ölüm kokmuyordu belki ama körfez kokusuna benzemediği açıktı.

"Sırtüstü şimdi, Andrew."

"Ama o zaman ölü taklidi yapamam."

"Niyeymiş o?"

"Ölülerinki böyle kazık kesilmez."

"Sen doktorunun dediğini yap bakayım."

Rosa tepedeki lambayı kapatıp Yancy'nin üstüne tırmandı. Otopsi masası rahat değildi ama sağlamdı. Yancy çok geçmeden gevşedi ve yumuşak ritimleri tutturduğunda başına geldiği üzere zihni düşünceler arasında dolanmaya başladı. Rosa'yla ilgisi yoktu; Yancy'nin beyni her daim meşguldü. Doktor halinden memnun göründüğünden, Yancy ritmi bozmadan günün olaylarını düşünmeye koyuldu.

Kafası kıyak bir tanker şoförüyle karşılıklı küfürleşmesi haricinde, Miami yolculuğu olaysız geçmişti. Önce bir mastır öğrencisinin Nick Stripling'in kopuk kolundan çıkan köpekbalığı dişini inceleyip sığ sularda avlanan tipik bir *Sphyrna tiburo* ya da halk arasında bilinen adıyla çekiç buruna aitliğini saptadığı, Virginia Key'deki Rosentiel laboratuvarına uğramıştı. Bu saptama, Eve Stripling ile suç ortağının, Nick Stripling'in kopuk kolunu, ısırıkları boğulma hikayesine katkı yapar umuduyla sığlığa bırakıp köpekbalıklarını davet ettiklerini kanıtlıyordu.

Yancy'nin duş giderinin borusunda bulduğu beyaz parçalar, Caitlin Cox'ın iddiasının aksine, istiridye kabuğuna değil, kesinlikle insan kemiklerine aitti. Rosa kemikleri, Yancy bulduğu saç yumağıyla birlikte önüne koyduğu anda saptamış, saç ve kemik parçalarına DNA testi yaptırıp

sonuçları Key West'te Dr. Rawlings'in aldığı doku örnekleriyle karşılaştıracağına söz vermişti. Yancy eşleşeceklerinden emindi. Kolun koparılmasında kullanıldığını varsaydığı nacağı da çaktırmadan bir alışveriş torbasına atıvermişti.

Buluştukları *café*de Rosa, öldüğü gece Dr. Gomez O'Peele'in cep telefonundan tuşlanmış tek numarayı vermişti. Bu kilit bilgiyi, var gücüyle kendisini tavlamaya çalışan bir Kuzey Miami cinayet bürosu dedektifinden edinmişti. Söz konusu arama, Yancy'nin doktorun dairesinden ayrılışından birkaç dakika sonra yapılmıştı.

Yancy numarayı yazmış ve dışarı çıkıp tuşlamıştı. Çok geçmeden elinde bir isim vardı: Christopher Grunion. Telefon numarasına kayıtlı faturalandırma adresi, South Beach'teki bir posta kutusuydu. Yancy oturdukları masaya dönünce Rosa'yı çekip ayağa kaldırmış ve diğer müşteriler alkışlamaya başlayana kadar öpmüştü. Coşmuştu çünkü Christopher Grunion, Rogelio Burton'ın, Yancy'nin Stripling çiftinin evinin açığında duran deniz uçağına dair yaptığı araştırmada bulduğu, uçağı kiralayan kişinin de adıydı.

Grunion'ın herhangi bir sabıkası hatta Florida'da kayıtlı bir sürücü ehliyeti bile yoktu ama Yancy adamın, Eve Stripling'in gizli sevgilisi ve suç ortağı olduğundan emindi. O'Peele, Yancy'nin beklenmedik ziyaretinin ardından adamı arayıp susma parası istemeye kalkmış ve açgözlülüğünün karşılığını kurşunla almıştı herhalde. Morga giderlerken ağzındaki mangolu buzlu çubuğu çıkararak, "Pançolu herif!" demişti. "Phinney'yi öldüren ve beni temizlemeye kalkışan eleman!"

Otopsi masasında masaj, heyecanını biraz yatıştırmıştı. Rosa'yı kalçaları vasıtasıyla indirip kaldırırken, uzanıp saçlarını arkasında toplayınca karamel boynu ve omuzlarının ortaya çıkışı, manzarasına bir Elizabeth dönemi havası katıverdi. Rosa, onca bedensel çabaya karşın birilerini uyandırmaktan –ki ciddi başarıya girerdi– korkarmışçasına sessizdi.

Zemine sabitlenmiş paslanmaz çelik otopsi masasında sevişmenin bir avantajı masanın, Yancy'nin döküntü yatağının aksine hiç gıcırdamamasıydı. Yatağındaki ilk beraberliklerinde Rosa gıcırtılara o kadar

takılmıştı ki havaya girememişti. Yayların çıkardığı sesin canlı canlı derisi yüzülen maymunları hatırlattığını söylemişti. Oysa şimdi, sayısız cesedin kesilip biçildiği otopsi masası üzerinde, yüzünde gülücüklerle gidip geliyordu. Birden sarsıldı ve Yancy'ye eğilerek nemli yanağını göğsüne yasladı. "Tamam," diye fısıldadı, "ciddi manyakça bu… Belki bir psikologla görüşmeliyim."

"Valla bence şahaneydi."

"Yalan söyleme, Andrew."

"Dalga mı geçiyorsun? Vezüv gibi patladım yahu demin!"

İç çekti Rosa. "TV dizileri yüzünden. Bir vampir dişlerim eksik."

Yancy doktorun kafasına bir öpücük kondurdu. "Benden park korucusu olmazdı," dedi. "Oltalarımla çadırımı alıp haftalarca kamp yapardım. Hele kaçak avcılar… Hayvancıklardan birini vurmaya kalkışan birilerini yakalasam tutuklamakla yetinebilir miydim, bilmiyorum. Babam çok disiplinli adamdır. Bana geçmemiş o genler."

"Çocuk istemiyorum ben," diye mırıldandı Rosa. "Pis bencillik mi şimdi bu? Aman, neyse. Daha içimden çıkmamışken sormak haksızlık sonuçta."

"Ölü keserek geçiniyorsun sen. Esas kendine haksızlık etme."

Pek bezgin, doğruldu Rosa. "Bir zahmet giyinmem lazım."

"Videonuz var mı burada?"

"Elbette var." Masanın tepesine yerleştirilmiş ufak kamerayı işaret etti. "Telaşlanma, Andrew. Kapama düğmesi var; *o kadar* sapıtmadım henüz."

"Bir hafta sonu baş başa kamp yapalım. Flamingo'da falan."

"Çok tatlısın," dedi doktor. "Çıkalım artık buradan."

Yancy ertesi sabah Big Pine'a döndüğünde, kapısında park etmiş, yamru yumru Oklahoma plakalı eski bir kamyonet görerek şaşırdı. Sıkı yağıyordu; bagajdan krikosunu kapıp eve koştu.

Bonnie Witt mutfakta yumurta çırpıyordu. Sırtında bir futbol forması vardı ve ayak tırnaklarındaki ojeler altın sarısıydı. Kaçak hayatı bronz tenini soldurmuştu.

Şımarık bir vurguyla, "Anahtarım hâlâ duruyor," dedi.

"Hata bende."

“Hepsini açıklayacağım ama önce çok özel biriyle tanışmanı istiyorum. Tatlım?”

“Hey, n’aber?” Üstü çıplak bir eleman, koltuğuna yayılmış, spor kanalını izliyordu. Yancy’ye yalandan bir kanka selamı yolladı.

“Andrew,” dedi Bonnie, “bu, Cody. Cody, bu da yakın dostum Andrew.”

Yancy krikoyu bir kenara bırakıp uzanan eli sıktı. Lisede, Bonnie aklını alırken nasıl görünüyordu kim bilir ama büyüyünce tombalaklaşmıştı; saçları seyrelmiş, cildi çillenmişti. Bağcıkları serbest sallanan şortunun üzerinden sarkıyordu göbeği. Yancy, gününün en harika kısmı çıkacağını kestirebildiği aşk hikayesini rahatça anlatabilmeleri için kahvaltı hazırlama işini üstlenmeyi teklif etti.

“Hiç aklımdan çıkmıyordu,” dedi Bonnie. “Sonra bir gün, nedir anasını satayım, hayat kısa zaten, dedim. Sabahın köründe atladım, Sarasota’dan Tulsa’ya on dokuz saat hiç mola vermeden direksiyon salladım. Facebook’ta bulmuştum tabii; ondan sonra...”

“Ama bana arkadaşlık isteği bile yollamadı,” diye lafa daldı Cody. “Bir akşam salata barının yanında karşıma çıkıverdi.”

“Olive Garden’da müdür yardımcısı...”

“Müdür dangalağın tekiydi. Hayatımda bir karar verme zamanım gelmişti.”

“Cliff gittiğimi fark edince,” dedi Bonnie, “tozutmuş. OSB’yi arayıp gammazlamış beni.”

OSB, Dr. Witt’in ihbarından sonra Bonnie’nin peşine Ajan John Wesley Weiderman’ı takan Oklahoma Eyaleti Soruşturma Bürosu’ydu. Ajanın soruşturması, Stoney’nin Yeri’nde lüplettiği bozuk istiridyeler yüzünden maalesef yarım kalmıştı. Yancy sorumluluk hissediyordu ve Brennan’a bir sürpriz teftiş daha yapmak niyetindeydi.

“Yani istifa ettim,” dedi Cody. “Artık Bayan Chase ile ikimiz ciddi kanun kaçaklarıyız.”

Bonnie kızardı. “Onca yıldan sonra bana hâlâ böyle hitap ediyor. Bayan Chase! Polis benim 4x4’ü bildiği için Cody’nin kamyonetini aldık.”

“Radyosu bozuk maalesef.”

“Dün geceyi Bahia Honda plajında geçirdik.” Bonnie çaktırmadan Yancy’ye anı dolu bir göz kırptı. “Rakunun teki yiyeceklerimizi aşırdı.”

“Peşinden koştum ama yakalayamadım.”

Yancy iki tabağa yumurtayla jambon koyarak önlerine sürdü. Cody, çörek bulundurup bulundurmadığını sordu.

“Peynirli mi, reçelli mi?” dedi Yancy.

Beriki zevkle sırıttı. “Yaşa!”

Bonnie gayet ciddiyetle, “Hep sevdim onu, Andrew,” dedi. “Biliyorsun.”

Yancy’nin öyle bir şeyden haberi yoktu ya, ses çıkarmadan dümeni düşünmeye koyuldu. “Clifford’ın haberi var mı Cody’den?”

“Aman, yok! Seyşeller’e kaçtığımı sanıyor. İzimi bulamasın diye veda notuma öyle yazmıştım.”

“Yok artık, Bonnie!”

Cody kafasını kaldırdı. “Bonnie mi? Kim uydurdu o adı?”

Yancy içinden Cody’nin üstüne bir şey giymesini diliyordu. Kıllı göğüsleri benlerle dolu ve sarkıktı; fenası sol memenin dibinde bir ısırık morluğu vardı. Açık fikirli davranması gittikçe zorlaşıyordu.

“Cliff’i terk edişimden önceki gece,” dedi Bonnie, “banyoya bir girdim… Duştan sarkıyordu; bir yandan debeleniyor, diğer yandan ufacık şeyini çekiştiriyordu. Üstelik silinmek için Hermès eşarplarımdan birini almıştı! Her şeyin bir sınırı var yani!”

“Kabul edilir gibi değil,” dedi Andrew.

Cody, jambonla dolu ağzına aldırmadan, “Bayan Chase,” dedi, “Bonnie’ye devam edecekseniz benim adım da Clyde olur ha!”

Bonnie gülerek Cody’nin tombalak elini tuttu. Yancy dönüp ekmek kızartıcısındaki yanmaya yüz tutmuş çöreği çıkardı ve üstüne Cody’nin talep ettiklerini sürdü.

“E, nereye gidiyorsunuz peki?”

Bonnie burada, Yancy’nin evinde kalmayı umduklarını söyledi. “Polis peşimizi bırakana kadar… Lütfen.”

Yancy, ajanın ziyaretini anlattı. “Burası güvenli değil,” dedi. “Ayrıca kız arkadaşımın hoşuna gitmeyecektir.”

“Kimin?” Bonnie’nin tek kaşı kalkıvermişti. Çatalını bıraktı ve dişine sıkışan bir susam tanesini yeşile kaçmaya başlamış serçe parmağı tırnağıyla çıkarmaya uğraşan Cody’ye, “Andrew’nun yeni bir hatunu varmış,” dedi.

“Bir doktor,” dedi Yancy.

“Ne tür doktor?”

“Cerrah.”

“Uzmanlık alanı yok mu?”

“Genel,” dedi Yancy. Yalan değildi; otopsi masasında her türden kesim yapıyordu Rosa.

“İlginç,” dedi Bonnie.

“İnanmadın galiba.”

“Yok. Komik ama. Ben doktoru bırakıyorum, sen doktoru buluyorsun.”

Yandaki inşaatta kimse yoktu. Yağmur, Yancy’nin müttefikiydi.

“Bayan Chase kocasının kıçına hortumu nasıl tıkadığını anlattı,” dedi Cody. “Süper delikanlı işmiş.”

Yumruk tokuşturmak üzere uzandı. Yancy gencin okul yıllığında nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı. Şimdiki haliyle herhangi bir yaşında Bonnie’yi tavlaması düşünülemezdi. Belki görünmeyen başka özellikleri vardı. Yirmi küsur santimlik bir…

“Bir soru sorabilir miyim sana?” dedi. “Bayan Chase’in mahkemesi hakkında… Okuduğuma göre, tanıklık etmişsin.”

“Annemler zorlamıştı.”

Bonnie lafı değiştirmeye kalktı ama Cody devam etti: “Esas önemlisi, yine birlikteyiz… Değil mi?”

“Duyduğuma göre pek ateşli bir günlük tutmuşsun,” dedi Yancy.

“On beşimdeydim yahu! Yazar olmak istediğimi sanıyordum!”

Bonnie gururla katkı yaptı: “*Portnoy’un Feryadı*’na[20] bayılıyordu!”

“Eminim öyledir,” dedi Yancy. “Şimdi günlük tutuyor musun peki, Cody?”

Kızardı beriki. “Hayır! Şey… Niye tutayım?”

“Yakalanırsanız diye… Bonnie içeri tıkılır ve boyalı basın hikayen için sana tonla para döker. Ama tabii, eminim sen öyle bir şey yapmazsın. Daha kahve isteyen?”

Bonnie ile Cody bir telaş evini terk ettikten sonra Yancy komşu inşaatın müstakbel salonuna bir Santeria[21] sunağı kurmaya gitti. Doğaçlamaya girmiş, tahtadan oyma bir savaş tanrısı Chango heykelciği almıştı. Adak babındaysa bir sürü elma, bakır para, Hayvan Kontrol’ün Simonton Sokağı’ndan kaldırdığı bir horoz leşi ve veteriner bir arkadaşından aldığı bir kavanoz kedi kanı getirmişti. Hepsini zemine tebeşirle çizdiği bir pentagramın çevresine dizdi. Ortasına, üzerine 666 yazdığı bir fare kafatası yerleştirdi. Okült meraklılarının sahneyi amatör işi bulacakları kesindi ama Yancy için müşteri kaçırmak, kültürel otantikliği korumaktan çok daha önemliydi.

Öğle saatinde atlayıp Stoney’nin Yeri’ne gitti ve Ajan John Wesley Weiderman’ın zehirlenmesindeki sorumluluğunu reddeden Brennan’ın karşısına dikildi. “Adamın sülalesinde divertikül iltihabı varmış zaten!” diyordu Brennan.

“Umarım mahkemede donuna kadar alır,” dedi Yancy.

“Otursana, Andrew. Şu istiridyelerin tadına bir bak, sonra konuşursun.”

“Mutfağı görmek istiyorum ben. Ne yapacağını biliyorsun.” Yanında vakumlu karafatma yakalama aygıtını getirmişti.

Brennan telaşla bonesini giymeye uğraşırken, “Geldiğine sevindim aslında,” dedi. “Geçende seni sordular. Hey! Belindeki tabanca mı yahu?”

“Aynen.” Yancy, Eve Stripling’in suç ortağının saldırısından sonra gidip el konan beylik tabancasının aynısından satın almıştı. Aslında çifteyi tercih ederdi ama onlar epey pahalıydı.

Heyecanlanmış gibiydi Brennan. “Böcek devriyesi emanet taşımaz!” dedi. “Nilsson’ın çakısı bile yoktu!”

“Mesleğin zorlukları var, malum.”

“Böyle yaparsan çıkar tabii. Taşıma iznin var mı hem?”

“Kimdi beni soran?”

“Şu kız işte,” dedi Brennan. “Phinney’nin kızı.”

“Madeline mı? Geri mi gelmiş?”

“Bir haftadır buralarda. Haydi, bırak mutfağı da gel, şu istiridyelerden...”

“Nerede kalıyormuş?”

“Kasabada. Sivilceli bir Rus hıyarıyla. E, gidiyor musun?”

“Şanslı gününmüş,” dedi Yancy.

Brennan meydan okurcasına bonesini çıkararak arkasından bağırdı: “Saklayacak bir şeyim yok benim! Ne zaman gelirsen gel!”

Madeline’ı aynı uyduruk tişörtçüde buldu. Pestov gene arka taraftaydı. Dediğine göre, artık polis tarafından şüpheli sayılmadığı için geri dönmüştü Madeline. Saçını iyice kısa kestirip, kılıçbalığı zokalarında pek tutulan açık yeşile boyatmıştı. Ayrıca yeni bir dövmesi vardı: Bileğine ölen sevgilisinin baş harflerini yazdırmıştı.

“Endişem polis değil,” dedi Yancy. “Buralardan gitmeni istememin nedeni polis değildi.”

“Kimdi peki? Niye biri bana zarar vermek istesin?”

“Çünkü… Dur bir dakika.” Yancy dükkanın arka tarafına girip Pestov’u dışarı kovaladıktan sonra Madeline’a, Charlie’yi vuran kişinin kendisini de öldürmeye kalktığını söyledi.

“Pançolunun paçası tutuşmuş anlayacağın,” dedi.

“İyi ama *beni* öldürmesi için nedeni yok ki! Hiçbir şey bilmiyorum ki ben!”

“Charlie’nin onca parayı nereden bulduğunu biliyorsun.”

“Korkutmasana beni ya! O tabanca ne hem?”

Yancy, Madeline’ın kız kardeşinden bahsettiğini hatırlıyordu. “Bu rezillik bitene kadar yanına git. Lütfen, Madeline.”

“Millie geçen Ekim’de dine döndü.”

“Ha…”

“Üçüncü defa hem de! Ne zaman gitsem İsa Efendimiz falan, yirmi dört saat vaaz veriyor. Salak sığırlarından birini yıldırım çarpmış; Tanrı böyle istedi falan diyor! Hayatta yanında kalmam o delinin ben! İlaçlarımı falan çöpe attı son gittiğimde!”

“Yanına gidebileceğin başka biri vardır,” dedi Yancy.

“Ruslar kollar beni. Pestov’la konuştuk.”

“Pestov gerzeğin teki.”

“Bu işe ihtiyacım var benim.”

“Ciddi misin? Tonla başka tişört dükkanı varken mi?”

Yeni gelen meme zımbalarından isteyen iki striptizci dükkana girince sustu Yancy. Müşteriler çıktıktan sonra Madeline gülümseyerek, “Merak etme beni,” dedi. “İlgilenmen hoş ama iyiyim burada ben.”

Big Pine’a döndüğünde yağmur dinmişti ve hava açmaya başlamıştı. Evan Shook yan bahçede, etrafına toplanmış işçilere bir şeyler anlatıyordu. Yancy adamın hareketlerinden işçilere yalvardığını çıkardı. Bazıları sunaktan veya şeytani yıldızın ortasındaki kafatasından korkmuştu anlaşılan. Yancy sahneyi geniş bir batıl inanç yelpazesine hitap edecek şekilde hazırlamıştı.

Bir saat sonra müzik dinlerken Evan Shook kapısına dayandı. Pek kızgın duruyordu. Tüttürdüğü cigaralığı sakladı, kulaklığı çıkardı ve lokanta teftişlerinde taktığı parlak lacivert kravatını düzeltti. Kravatın üzerinde mini minnacık kelepçe desenleri vardı.

Selam babında, “Yaban köpeklerinden haber var mı?” dedi. “İçeri gel, lütfen.”

Evan Shook, kabadayılık etmeye alışık küçük adam tavrıyla eşikte dikilmeyi seçti. Yancy’nin boyundan ziyade belindeki tabanca yüzünden tereddüt ettiği açıktı.

Ters bir sesle, “Gene benim eve mi girdin?” dedi. “Biri…”

“Evet?”

“Biri… Salonu tahrif etmiş.”

“Aman Tanrım! Ne zaman?”

“Bu sabah.”

“İnanılır gibi değil! Gündüz gözüyle, öyle mi? Kesin çocuklardır.” Yancy muhafazakar boyunbağı ve tabancanın lehine çalışacağına güveniyordu. Vandallar kravat takıp tabancayla dolaşmazdı genelde. Ancak yanık ot kokusu, inanılırlığını baltalayacak gibiydi.

“Sabahtan beri işteydim,” dedi. “Daha yeni geldim.”

“Hayır, gitmedim diyorsun yani.” Yancy’nin yalan söyleyemeyecek denli kafayı tütsüleyip tütsülemediğini merak ediyordu şimdi Evan Shook.

“Çalmışlar mı bir şey?” dedi Yancy. “Bir an önce kapı ve pencereleri taktırmalısınız. Sırf hırsızlık değil, kasırga mevsimi yaklaşıyor, malum.”

“Hı-hı.” Evan Shook’un daha edecek lafı çoktu ama bakışları tabancaya kayıp duruyordu. Gelirken kurduğu suçlamalar, tehditler, hepsi kafasında kalacaktı.

Yancy destek verir pozlarda, “Mahalle iyice bozuldu,” dedi. “Eskiden güvenli ve sakindi buralar.”

“Eğer benim evde bir şey görürsen...”

“Tabii tabii.” Yancy kapıdan uzanıp telaşla etrafı kontrol edermiş gibi bakındı. “Bundan sonra dikkatim evinizdedir, Bay Shook.”

“Teşekkürler.”

“Eskiden arazinize geyikler gelirdi, biliyor musun? Her akşam, günbatımında. Artık gelmiyorlar.”

Evan Shook hiçbir şey anlamadan kafa salladı. Sivrisinekler boynuna ve yüzüne, trafiği yoğun havaalanı muamelesi yapıyordu.

“Buraya taşındığımda,” dedi Yancy, “hep ufak evler vardı. Bungalov türü… Senin ev gibisi yoktu. Kaç katlı? Dört mü?”

“Kapanmadan,” dedi Evan Shook, “hırdavatçıya uğramam lazım benim.”

Yancy koltuğuna çöküp kulaklığını taktıktan sonra bir belgesel kanalı açtı. Joni Mitchell eşliğinde antilop sürüleri… Evan Shook’un çektikleri hoşuna gitmiyordu ama kötü, kötüydü: Adamın malikanesi garabetin önde gideniydi. Yancy’nin amacı, tamamlanmasını ve satılmasını engellemekti.

Üç adet karameli ve fıstığı bol çikolata yedi ve tartıya çıktı: Yetmiş üç kiloluk bir fasulye sırığıydı artık. Eve Stripling’in, yarım kalan işi tamamlaması için Christopher aygırını hâlâ yollamayışına şaşıyordu. Yancy’nin boğulmadığını ve davayı kurcalamaya devam niyeti taşıdığını şimdiye Nick’in kızından öğrenmiş olmalıydı. Kanal değiştirip bir sohbet programı açtı ve kulaklığın tekini çıkarıp dinlemeye koyuldu. Programdan sonra kalkıp mutfak dolaplarında fare izi aramaya başladı. Bazı açılardan

böcek devriyesinin polislikten fazla farkı yoktu: Failler genelde geceyi tercih ediyor ve illa iz bırakıyordu.

Bir süre sonra küveti doldurup cigaralığının kalanını içmeye koyuldu. Derken birden Doktor Rosa Campesino'nun sesini duydu. Cep telefonundan geliyordu ya, klozetin üstüne bıraktığı telefonu ne zaman alıp kulağına götürdüğünü hatırlamıyordu.

"Andrew, hemen gelmen lazım."

"Ne-Ne oluyor? İyi misin sen?"

"Ayıl!"

"Dur bir…"

"Kol geri geldi!"

"Ne?"

"Duydun işte! Kol… Şu anda karşımda!"

Yancy küvetten fırladı. "Stripling'in kolu mu? İmkansız!"

"Kaldır kıçını artık!"

20 Amerikalı yazar Philip Roth'u şöhrete kavuşturan, ülkemizde müstehcenliği nedeniyle 1999'a kadar yasaklı kalmış 1969 tarihli roman. (ç.n.)

21 Katoliklikten etkilenerek yaratılmış, Batı Afrika ve Küba kökenli yapay din. (ç.n.)

On Dört

Santeria rahipleriyle üst seviye vudu büyücülerinin talepleri doğrultusunda doğan insan kemiği piyasası yüzünden mezar soygunculuğu, Florida'da sıkça rastlanan bir suçtu. Mezarlıkların çoğu gece bekçisine para harcama hevesi göstermediğinden, mezar soygunculuğu özel bir gizlilik gerektirmemekle birlikte, kas gücü ve sağlam sinir istiyordu.

Flaco Chavez ile sokaklarda Delta Force lakabıyla tanınan ortağı hırsızlıkla geçiniyorlardı ve şimdiye dek hiç tabut açmaya kalkışmamışlardı. Hapishanede tanışmış, sonrasındaysa pek dikkatsiz bir şartlı tahliye memuruna düşmüşlerdi. Delta Force, iddiasına göre, eskiden komandoydu; arada kapanış saatlerinden sonra spor salonlarına girer, çalışırdı. Flaco Chavez'in uzmanlığı yaşlı bankamatik kullanıcılarını soymaktı ama son dönemlerde zırhlı araçlara terfi etmekten bahsediyordu.

Bir gece, bir benzin istasyonunda soyacak araba bakınırken pek çekici bir teklif aldılar: Bir mezarı soymak için altı yüz dolar… Paranın yarısı peşin, diğer yarısıysa alınanların Biscayne Bulvarı'ndaki Denny'nin Yeri diye bir lokantada tesliminde ödenecekti. İş iki kafadara kolay göründü; derhal hamile bir hemşirenin arabasını çalıp Kuzey Miami'deki St. Lazarus Bahçe ve Su Parkı'na gittiler. Yolda durup bir hırdavatçıyı soyarak iki kürek, bir kazma, eldiven ve fener edindiler.

Soygunun en zorlu tarafı, hedeflenen mezarı bulmak çıktı. Delta Force kokain çektiğinden, odaklanma zorluğu yaşıyordu; Nicholas Stripling'in, artık her kim idiyse bu *hıyar*, mezarını bulmak Flaco Chavez'e düştü. Bulunduktan sonra, Flaco Chavez ayağını burktuğu numarası yaparken Delta Force'un derviş hızıyla kazmasıyla tabutun çıkarılması bir saat bile

sürmedi. Geri dönerlerken, çalıntı araçları bir devriye polisince fark edildi; polis sert bir U dönüşüyle tepe ışığını yakıp peşlerine takıldı. Flaco Chavez sessizce teslim önerdi ama bir sürü şartlı tahliye ihlaliyle karşılaşacak olan Delta Force gaza yüklenmeyi seçti.

Her ikisi de emniyet kemeri takma zahmetine girmediğinden, kokainin performans artırıcı özelliklerine bel bağlama yanılgısına düşen Delta Force'un kaçış fikrinin yoldan çıkarak saatte yüz elli kilometre hızla bir ağaca toslamayla sonuçlanmasıyla birlikte kafaları ön camda patladı. Çarpmanın şiddetiyle açılan bagajdan fırlayan golf çantasındansa sopalar, toplar, bir adet zıpkın ve derhal Adli Tıp'a yollanan kopuk, mumyalanmış bir kol çıktı.

İşin eğlenceli tarafı kolun, ellerinde çalıntı bir çifteyle (tamamen korunma amaçlı) mezar soyguncularını bekleyen çiftin bulunduğu Denny'nin lokantasının önünden geçmesiydi.

Buluşma için kararlaştırılan zamandan bir saat sonra Eve Stripling, "Dallamaların üç yüz doları alıp fıydıklarına inanamıyorum," dedi.

Artık resmen sevgili makamına çıkmış adam, "Nesine inanamıyorsun?" diye homurdandı.

"Teslimatta beş yüz teklif etmeliydik."

"Ya da kol yoksa para yok demeliydik."

Eve sıkıntıyla ofladı. "Tamam, şekerim. Kazıklandık. Ne yapacağız şimdi?"

"Pilotu arayacağız. Geliyoruz, diyeceğiz."

Arkadaşları Neville'e, aile mülkünün satışından gelen parayı alıp başka bir sahile şahane bir ev dikmemekle aptallık ettiğini söylüyorlardı. Olanca saflıklarıyla bölgeye turist doları yağdıracağına inandıkları Kıvrık Kuyruk Resort'a militanca karşı çıkışını anlayamıyorlardı. Neville'in kelimelerle arası çok iyi değildi ve içini yakan yitmişlik hislerini açıklamakta zorlanıyordu. Üç sevgilisi, Driggs'in her türlü yaramazlığını özletecek ölçüde dırdır ediyor, aptallığına verip veriştiriyordu.

Maymun, Rocky Town’da Ejder Kraliçe’nin aile içi evlilik ürünü kuzenleri ve pörtlek gözlü yardım dilenenlerden mamul karman çorman maiyetinin omuzlarında görülüp duruyordu. Bu arada istenmeyen Amerikalı Christopher, herhangi bir vudu etkisi emaresi göstermiyordu. Neville eski arazisinin güzelim ağaçlarının plaja ve inşaata yer açmak adına kesilişine, mahzun köklerinin tutunamamış pençeler misali göğe bakışına çok üzülüyordu.

Christopher’ın kiralık zebanisi, elde kriket sopasıyla iğdiş edilen domuzlar gibi böğürerek karavanından fırladığında tam çitin üzerindeydi. Döndü, bisikletine atladı ve öfkeyle yumruğunu sallayarak kaçtı. Aynı öfkeyle Ejder Kraliçe’nin kapısına dayandı ama kapı açılmadı. Yan taraftaki bir pencereden baktığında, masada boş bir rom şişesiyle tümüyle erimiş bir mum gördü. Manzaraya puro ve uzun süre su yüzü görmemiş maymun kokusu eşlik ediyordu.

Rıhtıma döndü ve derme çatma bir balık büfesinin gıcırtılı sandalyelerinde, elde içki oturdu. Neville, Bahamalıların pek çoğu gibi, ilerlemeye karşı durmaz ama ilerlemeden endişe duyardı. Andros, Florida’ya yakınlığına rağmen, uygunsuz sığlıkta ve doğal koylardan yoksun batı sahili nedeniyle, Bimini yahut Freeport gibi akın altında kalmamıştı. Adanın orta bölümü çoğunlukla balta girmemiş türden ormandı. Ekonomisi, Bahamalar’ın büyük kısmını besleyen tarlalara ve Rocky Town gibi birkaç balıkçı köyüne bağlıydı. En güçlü kaynaklarından biri tatlı suydu: Çoğu Androslu’nun uğramamayı tercih ettiği Morgan’s Bluff’ten Nassau’ya günde yedi milyon galon su naklediliyordu.

Kıvrık Kuyruk Resort, Neville’in nazarında herhangi bir Bay Street dümeninden farksızdı. Birilerinin (üvey kız kardeşi dahil) satın alındığından emindi. Bu tür büyük çaplı girişimlerin geleneksel sonucuysa elbette iflastı. Christopher, sabrı ve parası tükenene kadar yağlanıp yolunacaktı. Ardından öfkeyle Bahamalar’a veda edecek, inşaatı yarım kalmış turist tuzağıysa, sıradaki dangalak gelene dek çürüyerek bekleyecekti. Neville hızla harekete geçip egemenliği geri almazsa, Yeşil Kıyı’nın kaderi sonsuza dek şantiye kalmaktı.

Ejder Kraliçe'yi gördüğünde, üçüncü birası önüne gelmişti. Hareketli taht havası saçan "modifiye" tekerlekli sandalyesi ve peşinde ahlaktan yoksun maiyetiyle anayoldan geliyordu. Driggs dümene tünemiş, alt bezini tahtın yan aynalarından birine sürtüyordu. Kafasında, rengi Ejder Kraliçe'nin flamingo pembesi kraliyet elbisesine uygun, batik bir bandana vardı. Yaklaştıklarında Neville, kraliçenin kurbağamsı sesiyle şarkı söylediğini duydu. Kadının yüzünü, bir ara Haiti polisinin pek tuttuğu kocaman bir güneş gözlüğü gizliyordu.

"Madam! Durun!" Neville taburesinden fırladığı gibi yaklaşan kafilenin önüne atıldı. "Madam, benim!"

Maymun cıyakladı ve kraliçenin maiyeti derhal, hareketini sürdüren mobil tahtın çevresine kalkan kurdular. Türlü tehdit ve küfür eşliğinde kovalandı Neville; bir kez daha seslendiğinde, kraliçenin tek tepkisi elinin tersiyle yaptığı kovma hareketi oldu. Kafile Neville'in yanından geçip gitti.

Şaşkına dönen Neville, yolun karşısına geçip gölgede kalmış bir duvarın dibine çöktü. Derken bir golf arabası mırıltıyla geldi. İçinden Kıvrık Kuyruk Resort şantiyesinin kiralık zebanisi çıktı. Neville'e tanıdığını belli edecek denli uzun kaş çatıp, kraliçe ve avenesinin girdiği palmiyeli derme çatma balıkçıya ilerledi. Neville, ızbandudun Ejder Kraliçe'nin önünde diz çöküp heyecanlı alkışları koparacak denli uzun süre elini öpüşünü fal taşı gözlerle izledi. Derken müzik başladı ve kraliçeyle zebani dansa başladılar. Bekçi ayımsı hareketlerle ağzı açık debelenirken, Ejder Kraliçe elektrikli mobilet sandalyenin dümenine asılmış, etrafında dört dönüyordu şimdi. Driggs, aracın tepesinde zevkle cıyaklayan bir posta arabası sürücüsünü andırıyordu.

Neville küçük dilini yutacaktı neredeyse. Ne feci bir hata yapmıştı! Aşağılık-şıllık-kahpe-fahişe Ejder Kraliçe hem parasını hem maymununu almıştı!

Ve şimdi beyaz şeytanın kiralık zebanisiyle iş tutuyordu!

"Dur, sana günümün nasıl geçtiğini anlatayım," dedi Sonny Summers. "Düzeltebilmek isterdim ama…"

“Belki düzeltebilirsin, Andrew.”

Şerifin masasında yenilikler vardı: Karısının ağzında şnorkel, elinde baygın bir ıstakozla çekilmiş yeni bir fotoğrafı, ticaret odasından gelme pirinç bir kürdanlık ve Hemingway’in balıkçı teknesi *Pilar*’ın uyduruk bir maketi…

“Şeyi… E… Bana bir iyilik yapmıştın, hatırlarsan.”

“Kopuk kola bakıcılığı diyorsun,” dedi Yancy.

“Hah, işte. Dul hanıma teslim etmiştin yanılmıyorsam.”

“Aynen.”

“Dul da uygun bir törenle gömmüştü.”

“Evet, tanığıyım bizzat.”

Summers öne eğildi. “Sabah Dr. Rawlings aradı. Miami Adli Tıp’tan birileri koldan aldığı doku örneklerini talep etmiş.”

Talep, elbette işini gereğince yapan Doktor Rosa Campesino’dandı.

Yancy pek masum pozlarda, “Belki aynı bedenin başka bir parçasını bulmuşlardır,” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Açıkçası, öyle *ummuştum*. Ama az evvel Dr. Rawlings bir daha aradı ve bil bakalım ne dedi? İnanmayacaksın, Andrew! Kolun kendisi Miami’deki Adli Tıp’taymış! Aynı kol! *Anam*’ın bulduğu!”

Yancy elbette kolu gidip Miami-Dade morgunda bizzat görmüştü. Cenaze evinin mumyacısı, görev bilinciyle orta parmağı düzeltmişti ama kol saatinin izi hâlâ duruyordu. Polis, boğulmuş bir balık meraklısına ait gömülmüş kolun, cesetleri aynı morgda yatan iki ufak çaplı suçlunun eline nasıl geçebildiğini henüz çözememişti. Yancy, Rosa’ya, Caitlin’in çenesini tutamayıp nacak ve kemik parçalarını Eve’e anlattığını tahmin ettiğini söylemişti. Cinayet soruşturmasından korkan Eve, çıkarıp inceleyebilecek Adli Tıp’tan önce davranarak kolu ortadan kaldırmak için iki dangalak tutmuştu muhtemelen.

Bu arada Rosa, cinayet büro dedektifleriyle konuşurken laflarına çok dikkat etmek zorunda kalmıştı. Yetki alanı dışında kalan bir cinayet davasında çaylak bir lokanta müfettişine defalarca yardım ettiğinin ortaya çıkması işine mal olabilirdi.

Şerif Summers ellerini yakarırcasına kaldırarak, “Ne bu şimdi, Andrew?” dedi.

“İşimi geri ver, halledeyim hepsini.”

“Halledilmesini niye isteyeyim yahu? Bana bulaşmasın istiyorum ben!”

Şerif, bürosuna sırtında ütülü lacivert ceketle gelmişti. Yakasında Amerikan bayraklı bir iğne vardı. Biraz kilo almış gibiydi.

“Sıradan bir kaza değil miydi bu? Eleman balığa çıkıyor, tekne yan yatıyor, köpekbalıkları üşüşüyor, falan filan… Sonra kolunu bir turist çekiyor denizden. Oradan bu noktaya neden geldik, hiç anlamıyorum!”

“Kaza olmadığı için geldik, Sonny.”

“Sen hâlâ görevden alınmana bozuksun. Bu mudur mesele? Lağımı mı çomaklıyorsun?”

Yancy bir kez daha, bürokratik idam mangasının önüne alınabilecek Rosa’yı düşündü. Artık elinde, dosya numarasıyla gerçek bir vaka vardı doktorun. Buna rağmen, Yancy’ye geri durmasını yahut ayakaltından çekilmesini söylememişti. Sağlam kızdı vesselam.

“Kolun o tarafa gitmesini isteyen sendin,” dedi. “İstediğin oldu işte. Derdin ne?”

“Kanal 7, Andrew.”

“Yok artık.”

“Kokusunu alacaklardır. Almazlar deme sakın.”

“E?” dedi Andrew. “Sana ne? Yanlış bir şey yapmadın ya.”

“*Herald* da atlayacaktır hemen. Karım sonraki seneye eyalet savcılığına adaylığımı koymamı istiyor. Talahassee’deki[22] özel okullara bakmaya başladı bile.”

Yancy, şerifin büyüklük hayallerinden etkilenmişti.

“Anlamıyor musun?” dedi şerif. “Kötü ne varsa dökülecek ortaya. Haftalar önce o rezil kol ortaya çıktığında basına vakayı Miami’nin devraldığını söylemiştim. Rawlings de raporuna öyle yazmıştı. Ama doğru değildi tabii. Kol senin...”

“Buzluğumdaydı.”

“...kişisel gözetimindeydi. Ve sen artık polis değilsin.”

“Halledebilirsin onu,” dedi Yancy. “Rozetimi geri vermen yeter.”

“Kolu saklayıp yalan kıvırdığımı söyleyecekler! Delil karartma falan, neye giriyorsa işte… Olay örtbas operasyonu gibi görünecek!”

“Cık. Yetki alanı karışıklığı sadece. Suçu bana atarsın… Yok, dur, atma…”

“Dur bir…” Şerif kalemini çıkarmış, ajandasına “yetki alanı karışıklığı” yazıyordu.

Yancy şerifi diken üstünde tutmanın akıllıca olacağına karar verdi. “Tabii,” dedi, “Stripling’in Miami’de değil, burada, Monroe İlçe sınırları dahilinde öldürüldüğünü unutmamak lazım.”

Sonny Summers kafasını kaldırdı, dışkı yığınına saplanmış kurbağa misali göz kırpıştırdı.

Yancy ciddi bir vurguyla, “Duck Key’deki apartman dairesinde doğranmış adam,” dedi. “Sahtekarın tekiymiş ama gene de hoş bir son değil tabii. Cinayetin nasıl işlendiğini biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Karısıyla sevgilisinin işi… Stripling’in cesedini parçalayıp teknesini batırdılar.”

Summers alt dudağını dişledi. “Cesedin kalanı nerede peki?”

“Kim bilir?”

“Peki kadının gömdürdüğü kol Miami-Dade morguna nasıl gitmiş?”

“Boka batan bir mezar soygununun sonucu.”

“Of ya!” Şerif, duymak istemezmişçesine kulaklarını kapadı.

Yancy hafifçe sesini yükseltti: “Bahse girerim kolu çıkartmak için iki hıyara para vermişlerdir!”

“Niye be?”

“Bendeniz,” dedi Yancy, “peşlerindeydi de ondan. Stripling’in duluyla sevgilisinin paçaları tutuşmuştu.”

Summers arkasına yaslanınca, koltuğu yeni kiloları altında gacırdadı. “İyi ama sen cinayet büroda değilsin, Andrew! Böcek devriyesindesin yahu!”

Yancy pek içten bir vurguyla, “Polis, daima polistir,” buyurdu.

Bulunan bedensel parça sıklığı yüzünden, kopuk bir kol normalde Miami'de yerel basının dikkatini fazla çekmezdi. Ancak söz konusu ceset parçalarının çoğu bir golf çantasında değil, genellikle lağımlarda veya çöp kutularında bulunurdu. Böylesi renkli bir ayrıntının, bir muhabire sızdırılması halinde manşetleri süslemesi işten bile değildi. Sonrasında Nick Stripling'in çevirdiği dolapların ortaya çıkması için azıcık kurcalamak yetecekti. Sonrasıysa *NBC* akşam haberleriydi…

"Tekne kazası diyen ben değildim," itirazını sundu şerif. "Sahil Güvenlik hazretleri söyledi onu!"

"Sonny, lütfen bırak bitireyim şu işi. Çok yaklaştım çözüme."

"Hayatta olmaz."

"Sorana daha ilk günden beni bu davaya atadığını söylersin, ha? Özel görev hesabı. Niye? Çünkü sen, kanun adamlarının hasısın! Daha en baştan kuşkulanmıştın. İçgüdülerin cinayet demişti sana! Ben, Eve Stripling'i taammüden adam öldürmekten tutuklayınca basına bunları söylersin işte! Yıldız olursun yahu!"

"Yavaş gel, Andrew."

"Bu işi çözebilecek tek adam benim!"

Summers kolay ikna olacağa benzemiyordu. "Ne buna ne de başka davaya bakabilirsin çünkü yediğimin bordrosunda adın yazmıyor artık! Artık dedektif değilsin çünkü kentimizin ileri gelenlerinden birine en işlek meydanda bir temizlik makinesiyle tecavüz ettin! Bütün gazetelere çıktın, arkadaşım!"

Yancy'nin oynayacak bir kartı daha vardı. "Vurulan tayfa vardı hani… Bizim yetki alanımızda. Charles Phinney."

"Hatırlıyorum tabii. Bar çıkışındaki soygun olayı."

"Yanlış."

"Lokanta çıkışı mıydı?"

"Soygun değildi, Sonny. Oğlan, kol hakkında çok şey bildiği için öldürüldü."

"Migrenimi azdırıyorsun."

"Stripling'in karısı bitirtti işini. Öldüren, kadının sevgilisiydi."

“Bak, ne diyeceğim: Yeter.”

“Üç cinayet,” dedi Yancy. “Hatta neredeyse dört… Beni de nallamaya kalktılar.”

Şerifin sesi yalvarma tonuna bürünüyordu artık. “Verimli bir sohbet değil bu…”

“Bırak düzelteyim işte.”

“İzne çık, Andrew. Lombardo’yla konuşurum ben.”

“İzin falan istemiyorum. İşimi geri istiyorum!”

Sakinleşmeye ihtiyacı vardı; gidip Conch Treni’ne atladı ve ağırkanlı bir kent turuna başladı. Karşısına oturan hoş çift, Hemingway Evi’ndeki polidaktil kedilerden[23] bahsediyordu. Söylenene göre, kedilerden birinin tam yirmi altı adet parmağı vardı ve Whitlock çifti, bir anlığına bile olsun görebilmek uğruna ta Ohio’dan gelmişti. Yancy liman yakınlarında trenden inip uyduruk tişört mağazasına uğrayarak Pestov’a, Madeline’ın sağlığının önemini iyice anlattı. Sözlerinin altını, endişeye meyilli şerifin yanına giderken takmadığı tabancasıyla çizdi.

Big Pine’a döndüğünde evinin bir kez daha, kendisine artık Plover denmesini isteyen Bonnie&Cody çiftinin işgaline uğradığını gördü. Yaz yağmuru çiftin kamp macerasını çamura bulamıştı; Cody, dudak uçuğu ve pirelenmekten mustaripti. Yancy, çifti komşusunun bitemeyen evine götürdü ve salonun ortasına çadır kurmalarına yardım etti. Evin tesisatı döşenmişti ama kapı ve pencerelerin yokluğu yarım porsiyon denebilecek bir kır deneyimi havası sağlıyordu.

Rosa Campesino’yla iş çıkışında, sağlıklı raporu yazdığı bir Tayland lokantasında buluştular. Her buluşmalarında, her yemeğe çıkışlarında iştahı açılıyordu. Yemekten sonra Stripling’in Duck Key’deki apartman dairesine gittiler. Apartman görevlisi, Doktor Campesino’nun, lokanta müfettişininkinden çok daha etkili Adli Tıp kimliğini görene kadar kapıyı açmadı.

Eve Stripling’in, arama emri korkusuyla evi baştan aşağı temizlemişliğinin barizliği, Yancy’nin Caitlin Cox hakkındaki kuşkusunu

doğruluyordu. Yancy saç tutamıyla kemik parçalarını duş giderine, güzelce sildiği nacağı da sapını işini yarım yamalak bilen her olay yeri memurunun kolayca göreceği şekilde çıkararak evyenin altındaki borunun arkasına yerleştirirken, Rosa balkonda bekledi.

“En iyisini söyleyeyim,” dedi Rosa. “Kolu nacakla kesmemişler.”

“Ya neyle kesmişler?”

“Ameliyat testeresiyle.”

“Yuh.” Anında müteveffa ortopedist Doktor O’Peele gelmişti aklına.

“Kestikten sonra, testere izini yok etmek için nacağı kullanmışlar.”

“Böylece pervaneye kapılmış gibi görünecekti.”

“Balta yarasıyla pervane yarası hiç benzemez ama bilmiyorlar tabii. Köpekbalığı ısırığı için de aynı durum geçerli: Uygun türü bulmakla uğraşmamışlar.”

“Amatörler matinesi.”

“Evet ama neredeyse becereceklerdi sıyrılmayı,” dedi Rosa.

“Bizim şerif feci tırsıyor. Sizin oralar ne alemde?”

“Şimdilik iyi. Artık tamamen bilim kısmına bakacağım; davaya dair duyduğum her şeyi söylenti sayacağım. Mesela yasaya aykırı taşıdığımız saç ve kemikleri resmen ne gördüm ne de duydum.”

“Ne saçı?” dedi Yancy. “Hangi kemikler?”

Duck Key’deki suç mahallini yeniden kurduktan sonra, peşinde Rosa’yla Big Pine’a döndü. Komşu eve baktığında, Cody ile Bonnie/Plover’a ödünç verdiği gaz lambasının en üst katın penceresinde titreşen ışığını gördü. Geldiğinde Evan Shook’a neler söylemeleri gerektiğini de tembihlemişti ve sahneyi bizzat izleyemeyeceği için üzülüyordu.

Rosa’yı eve soktu, müziği açtı ve iki kadeh kırmızı şarap koydu. Ardından zorunlu izninden bahsetti. “Sonny şiddetle izne çıkmamı tavsiye ediyor. Stripling’in koluyla ilişkimin sorun yaratacağını düşünüyor ve olası röportaj veya sorgularda yer almamı hiç istemiyor.”

“Eminim nereye gittiğini biliyorsundur, Andrew.”

“Sen birkaç gün izin alamaz mısın?”

“Bu ara mümkün değil. Ölü piyasası patladı.”

Yancy seyahat çantasını çıkardı; içine mayo, don ve balıkçı tişörtlerini doldurdu. “Aslında,” dedi, “çok sapkın bir fantezim var… Otopsi masasından çok daha iyi… Ama korkmayacağına söz vermelisin.”

“Eyvah.”

“Sen, ben ve Biltmore’da kocaman bir yatak.”

“Sapığın önde gideniymişsin meğer! Ödemeli kanaldan porno da açacak mıyız?”

“Yastığa Fransız çikolatası bile bıraktıracağım.”

“Dur, toplanmana yardım edeyim.”

Ertesi sabah, Rosa işe gitmeden önce odalarında kahvaltı ettiler. Yancy kahvaltıdan kalan isli somon dilimini bir peçeteye sardı, otelden ayrıldı ve dosdoğru zimmetçi polis eskisi Johnny Mendez’in evine gitti. Alçağın tombul Siyam kedisi evin merdivenlerinde güneşlenmekle meşguldü. Lakin hoş kokulu dilimi görür görmez Yancy’nin peşinden arabasına kadar geldi.

Venetian Pool’da bir ağaç altına park edip, Mendez’in ev numarasını tuşladı. “E,” dedi, “senin tombalak pire torbası nasıl bakalım?”

“Kimsin ulan sen?”

“Monroe İlçesi’nden Dedektif Andrew Yancy. Haberler iyi, Beyefendi: Natasha’yı buldum.” Hayvanın adı tasmasında yazıyordu. “Zavallıcık, ara sokaklarda sarhoş orospular misali dolanıyordu. Şansına, önüme çıktı.”

“Manyak mısın sen be?”

“Bu yaratığı karından çok sevdiğini hiç inkar etme, Johnny. Cep numaranı ver bakayım.”

Yancy, parmaklarındaki somon kalıntılarını yalayan Siyam kedisinin fotoğrafını çekip, altına “Hiç seni özlemiş görünmüyor” yazarak Mendez’in cebine yolladı.

Mendez derhal telefon etti. “Ruh hastasısın sen, Yancy.”

“Sen de alçağın önde gidenisin. Ama heyhat, yardımına ihtiyacım var. Zimmetine geçirdiğin paraların kefareti sayabilirsin.”

“Ne yardımı? Emekliyim lan ben!”

“Biliyorum,” dedi Yancy. “Ama eminim bana bir polis rozeti bulabilirsin.”

“Seninki nerede? Ha! Gene kovuldun, değil mi?”

“Natasha’yla gezmeye çıkalım biz o zaman.”

“Hemen mi lazım? Elimde sadece eski rozetim var.”

“O da uyar. Posta kutuna koyup evine gir ve ben üç defa korna çalana kadar çıkma. Üç korna demek, Prenses Natasha eve döndü demek. Polise falan haber verirsen bir daha bu fıstığı göremezsin.”

“Natasha’ya zarar verirsen öldürürüm seni!”

Kedilere alerjisi olan Yancy şiddetle aksırarak, “Böyle bir güzelliğe zarar vermem ben,” dedi. “Ama tasmasını çıkarıp sen ve Bayan Mendez’den daha insan birilerinin bulmasını sağlayabilirim. Haydi, kımılda! Rozet posta kutusuna!”

“Azıcık müsaade et, bulayım.”

“Yirmi dakikan var,” dedi Yancy. “Uçağım kaçar yoksa.”

22 Florida eyaletinin başkenti. (ç.n.)

23 Polidaktil kedi: Genetik anormallik sonucunda bir veya birkaç patisinde normalden fazla parmakla doğmuş kediler. Hemingway’in Kuzey Amerika ve İngiltere’nin güney batı bölgelerinde rastlanan bu kedileri çok sevmesi, ölümünden sonra evinin polidaktil kedilere ayrılmış bir tür barınak/müzeye dönüştürülmesine yol açmıştır. (ç.n.)

On beş

Aşk meşk işleriyle uğraşacak hali kalmayan Neville, üç sevgilisini aynı öğleden sonra içinde terk etmeye kalktı. Üçü de Neville'e salaksın, hainsin, pissin demesine rağmen, hiçbiri ayrılmaya yanaşmadı. Neville, hâlâ fikrini değiştirip aile arazisinin satışından gelecek para yığınını almayı kabul edeceği umuduna sarıldıklarından kuşkulanıyordu. Eninde sonunda zengin sevgili rolüne ısınacağını zannediyorlardı.

Denizaltı üssü yakınlarında balığa çıktı ve akşam yemeği, kahvaltı ve öğleye yetecek kadar balık tuttu. Yaz mevsimini kapalı geçiren Lizard Cay kılçıklı balık lokantasında çalışan bir arkadaşı, avladıklarını pişirebilmesi için mutfağını açtı. Geceyi Yeşil Kıyı açıklarına demirlediği teknesinde geçirdi ve uyurken gelen bir dalga irisi yüzünden epey ıslandı. Şafaktan hemen önce ılımış birayla su içti. Ardından sessizce kıyıya yüzdü ve henüz kesilmemiş birkaç ağacın arkasına saklanıp, mesanesinin iyice şişmesini bekledi.

Ancak Neville, Christopher adlı beyaz adamın ilk olayın ardından tüm yıkım makinelerinin mazot depolarına kilitli kapaklar taktırdığından bihaberdi. Dolayısıyla biralı çişle bozmayı planladığı dozere müdahale edemedi. Lanet kapak inatçı mı inatçıydı. Çok geçmeden mesanesi iyice ağrımaya başlayınca aracın operatör mahalline tırmandı ve nesi varsa kontrollerin üzerine saldı. Saldırısının fayda getirmeyeceğinin farkındaydı; makine her türlü hava şartında çalışmaya uygun tasarlanmıştı.

İçi ve mesanesi ferah aşağı indiği anda, kulakları düşük ceninleri andıran güvenlik ızbandudu tek kelime etmeden üstüne çullanıverdi. Adamın adı Egg'di ya da en azından rıhtımda istiridye temizleyen bir oğlan Neville'e

öyle söylemişti. Neville'den rahat on beş kilo fazlası vardı ve teri, bozulmuş ıstakoz kokuyordu. Silahı, balıkçıların güverteye alındıktan sonra tepinmeye devam eden dikenleri zehirli balıkları halletmekte kullandıkları kısa alüminyum sopalardandı. Neville taze kazılmış toprağa yuvarlandı ve kafasını elleri arasına alıp büzülerek her darbede ayrı inledi. Sonunda adam Neville'i yaka paça sahile sürükledi, suya fırlattı ve gülerek uzaklaştı. Neville kusana kadar emekler pozisyonda sığlıkta kaldı. Dermanının sonunu teknesine yüzüp tırmanmaya harcadı.

Ertesi sabah, uçuş korkusuna rağmen bir Nassau uçağına binip avukat aramaya gitti. Görüştüklerinin hiçbiri davasını peşinatsız almaya yanaşmadı ki Neville'de öyle bir para yoktu. Avukatlar tazminat değil, sadece üvey kız kardeşince yasalara uygun satılmış aile arazisini geri almak istediğini duyunca hayal kırıklığına uğruyorlardı. Genel kanıya göre mahkemede hiçbir şansı yoktu.

Neville geceyi, eğlenmek için Atlantis oteline gitme teklifini reddettiği bir yeğeninde geçirdi. Egg'den yediği dayaktan sonra hem her yanı hem gururu sızlıyordu. Yeğeni sorduğunda, bir kız işi yüzünden kavgaya karıştığını söyledi.

"Kalbin kırı'mmış senin."

"Cık. Yok."

"Tamir edecek bi'ssürü karı biliyo'm."

"İyiyim ben."

Ertesi sabah bir güneş gözlüğü aldı ve posta teknesine atlayarak Andros'a döndü.

Yancy, Nassau'da gümrükten kolayca geçti. Yanında sadece çantası ve olta takımı taşıması, para dökmeye gelmiş Amerikalı yanılgısı yaratıyordu. Öyleleri her daim hoş karşılanırdı. Bir taksiyle genel havacılık terminaline gitti ve karşılama bankosundaki pek hoş hanıma bir pilot arkadaşını aradığını söyledi.

Uçuş takip sitesinden indirip bastığı fotoğrafı uzatarak, "Uçağı bu," dedi. "Burada buluşacaktık."

“Emin misiniz?” dedi kadın. “İki saat önce gitti bu uçak.”

“Hayda! E, balığa götürecekti beni?”

“Lizard Cay’e gittiler. Her zamanki gibi.”

“Sıpaya bak! Beni bekleyeceğine söz vermişti!”

“Tropical genelde her gün üçte uçuş yapar. Telefonlarını vereyim size.”

Gülümsedi Yancy. “Tatilimi kurtardın, hayatım.”

Yancy sadece balıkçılık değil, ufak uçak sevdasını da babasından almıştı. Park hizmetleri her sene, Everglades’teki kartal yuvalarının havadan sayımını yapardı ve on sekizinden sonra babası ve görevli pilotun yanında uçma izni çıkmıştı. Her uçuşa mutlaka dürbünüyle çıkardı.

Uçağı beklerken Rosa telefon etti ve Gomez O’Peele’i öldüren mermiyi Key West polisine yolladığını söyledi. Yancy, merminin Phinney’yi öldürenle eşleşeceğinden emindi. Rosa, doktorun ölümüyle ilgili ayrıntıları dedektiflere aktarmamıştı.

“Ama mermilerde eşleşme çıkarsa,” dedi, “anlatmam gerekecek.”

Yancy onu bu duruma soktuğu için Rosa’dan özür diledi. Rosa’ysa artık büyüdüğünü ve neyin ne olduğunu bildiğini söyledi. Yancy golf çantasından çıkan kopuk kol konusunda arayan bir muhabir çıkıp çıkmadığını sordu.

“Şansımız yaver gitti gibi,” dedi Rosa.

“Bizli konuşmana bayılıyorum.”

“Müteveffa muhteşem Dawkins Brophy’ye borçluyuz şansımızı. Mezar soyguncularının Stripling’in kolunu yürüttükleri gece Bay Brophey...”

“Brophy’yi adamın adı sanmıştım ben.”

“Neyse işte, Andrew. Vaka benim değil zaten,” dedi Rosa. “Ne diyordum? Hah, bizim kopuk kolun ortaya çıktığı gece, bu Bay Dawkins Brophy yahut Bay Brophy Dawkins, bir şişe cinle üç tane ekstazi yuvarlamış. Ardından son model turbo bilmem nesine atlayıp sahil yolundan rıhtıma, rıhtımdan da tam gaz *Karayipler Düşesi*’nin burnuna dalarak kendini ve adını telaffuz edemediğim Rus manken sevgilisini öldürmüş.”

“Fena.”

“Ne fena hem de.”

Brophy Dawkins, “İsa Cihada Çağırmaz” adlı, 9/11 sonrası bir meydan okuma şarkısıyla zirveye çıkmış bir country yıldızıydı. *Karayipler Düşesi*’yse dünyanın en büyük turistik yolcu gemilerinden biriydi.

“Sineğin arabaya çarpması gibi bir şey,” dedi Rosa. “Bay Dawkins’in kafası kopmuş ve haliyle parçalarının bulunup toplanması bir iki gün sürmüş. Sonrasında medya devreye girdi, Andrew. Kudurmuşçasına saldırdılar desem yeri.”

“Birinci kural: Bir ünlü her zaman kimin olduğu belirsiz bir kopuk kola ağır basar.”

“Rezillik ama öyle. Bir şey soracaktım… Şu Andros gezisini düşünüyordum…”

“Biletin benden. Lütfen gel.”

“Yok, öyle değil. Şimdi, de ki o cani kadınla sevgilisinin izini buldun. Sonra? Yasal açıdan tutuklama yapamazsın. Bahama polisiyse, elinde bulunmayan çünkü zaten var olmayan ABD tutuklu iade belgelerini görmeden işe karışmaz. Risk-kazanç oranı pek güzel değil, Andrew.”

“Herkese yapacak bir şeyler lazım sonuçta.”

“Telefonu kapayınca Google’da neyi arayacağım biliyor musun? Nassau’daki kefalet memurlarını.”

“Yapma yahu! Azıcık inancın olsun.”

Claspers zamanında önce ot, ardından kokain kaçakçılığı yapmıştı. Hiç yakalanmamıştı ama zenginliği de uzun sürmemişti. Artık bütün boklar ya Meksika üzerinden kamyonlarla ya da havadan, uçmayı daima reddettiği Haiti üzerinden getiriliyordu. Ama yasal ve yasadışı dört bin küsur saatlik uçuştan sonra hâlâ yasal işler bulabiliyordu. Bahamalar, Bimini’den Exumas’a, avucunun içi gibiydi. Bugünlerde ufak uçaklarla, eskiden sadece otomobil farları eşliğinde geceleri DC-6 indirdiği ufak havaalanlarına zengin turist taşıyordu.

Durumu fena değildi; para içinde yüzmüyordu ama evinin kirasını, arabasının taksitlerini, nafakasını ve kızı yaşındaki bir barmenin ilgi gösterir göründüğü, Lauderdale’deki kulüpte harcadıklarını çıkarabiliyordu.

Oyalanmak, görüp alamamak umurunda değildi: Kızın muazzam iri, yapma memeleri ve sıkı espri anlayışı vardı. Claspers bir ara geçmişte ne müthiş bir kaçakçı olduğunu anlatmayı düşünmüştü ya, kızı yatağa atma şansına fayda edeceğini hiç zannetmiyordu. Eskiden garantiydi elbette ama kızın nesli, farklı bir nesildi. Kızın, Apple'da çalışan birinden veya bir sörfçüden çok daha etkileneceğinden emindi Claspers. Gene de kıza gereğinden fazla bahşiş bırakıyordu çünkü öylesi hem anılarını canlandırıyor hem geçkin yüreğine iyi geliyordu.

Son zamanlardaysa, ABD gümrük uygulamalarından pek hazzetmeyen, Christopher Grunion adlı bir tipi uçuruyordu. Grunion arada bazen Andros Adası ile Florida Keys arasında kaçak uçuş talep ederdi. Bu tür uçuşlara karşılık Claspers'a, elbette uyuşturucu dönemlerindeki gibi değil ama yeterli diyebileceği ve sadakatini sürdürmeye yetecek ilave bir ücret ödüyordu. Bu uçuşların bir başka faydasıysa, yasadışı uçuş numaralarının pasını almasıydı.

Grunion'ın kiraladığı uçak, on koltuklu bir Cessna deniz uçağıydı. Claspers, Andros'tan (Congo Town veya Lizard Cay'den) güneye kırar, deniz sahasının Bahamalar'a, hava sahasının ise Küba'ya ait olduğu eşsiz bölgeye inerdi. Burası genel anlamda, polis için bir tarafsız bölgeydi ve Claspers bölgeye girer girmez alçalıp radarlardan çıkarak Florida'ya yönelirdi. Alçaktan, neredeyse dalga sırtında gelmek tek çözümdü çünkü ABD hükümeti Cudjoe Key'e Şişko Albert adıyla bilinen ve Narkotik Büro'nun birçok hava nakliyesini yakalamasını sağlamış bir takip sistemi kurmuştu.

Christopher Grunion bu uçuşlar boyunca nadiren konuşur, genellikle kafayı cama dayayıp uyurdu. Böyle yaptığında, Claspers adamın sarhoş, tütsülü veya hasta olup olmadığını merak ederdi. Eve adlı sevgilisiyse, sorularla dolu çalçenenin önde gideniydi. *Hâlâ Bahamalar'da mıyız? Şu adanın adı ne? Hızımız kaç? Yeterince yakıt var mı? Sahil Güvenlik bizi görürse ne yapacaksın?* Dırdırı Claspers'a, yıldızlı gecelerde, kulaklığındaki nahoş İspanyol ses haricinde tek başına uçtuğu geçmiş güzel günleri daha da fazla özletiyordu.

Uçağı indirmek için sakin deniz gerekliydi ve öylesi genellikle adaların rüzgaraltı kuytularında bulunurdu. Günışığı da, özellikle her yanın, kızaklara zarar vererek şahane bir inişi bozabilecek tuzak şamandıralarıyla dolduğu ıstakoz mevsiminde işe yarıyordu. İnişten sonra Eve hemen bir taksi çağırırdı. Ardından kargo diye yanlarında getirdikleri botu şişirir, kıçtan takma ufak motorunu bağlar ve pata pata kıyıya çıkarlardı.

Claspers kürek çekmenin balıketini aşmış çifte yarayacağını düşünüyordu ama Grunion'ın kürek çekmek için, sürekli giydiği turuncu pançosunu çıkarması gerekecekti. Plastik örtüsünün altında feci terlediği kesindi ya, Claspers bu durumunun altında garip bir fobinin yahut göze nahoş tıbbi bir sorunun yattığı kanısındaydı. Pilot arkadaşlarından birinin akla ziyan bir çıyan korkusu vardı ve yün çoraplarını yıkanırken bile çıkarmazdı. Garibim sonunda koltuk değneklerine mahkum olmuş, bir daha uçamamıştı. Daha sonraları ayaklarının fotoğrafı resimli mantar enfeksiyonları atlasına alınmıştı.

ABD'ye çaktırmadan girip çıkmak hoşuna gidiyordu ya, Grunion hesabına yaptığı rutin uçuşların çoğu Andros-Nassau seferleriydi. Grunion üst kalite bir tatil yeri yaptırıyor, haliyle Claspers sürekli Lizard Cay'e mimarlar, mühendisler, dozer operatörleri ve Grunion'ın projesini ballayıp anlattığı emlakçıları taşıyıp duruyordu. Eve ise haftada bir Miami'ye uçuyordu ama onunkiler pasaportundan gümrüğe, tümüyle yasal uçuşlardı. Claspers bu uçuşları seviyordu çünkü evine uğrayıp dinlenme fırsatı yakalıyordu. Nassau'ya gitmek de ağır iş değildi ya, oradaki kumarhane ve barlarda fena para harcıyordu.

İşin en zorlu kısmı, bazen günlerce uçmayıp Grunion veya sevgilisinden haber beklemekti. Rocky Town, şantiyeye en yakın yerleşimdi ve orada bira içip balık yiyerek prostat öküz kurbağası kadar şişene dek pineklemekten başka yapılabilecek bir şey yoktu. Radyolarda sürekli Bob Marley çalması bile bir yerden sonra sıkıyordu adamı.

Grunion'la kadın deniz kıyısında bir ev tutmuş ama Claspers'ı bir kerecik bile yemeğe veya içkiye çağırmamışlardı. Balığa ya da zıpkına da çıkamıyordu çünkü Grunion, Moxley'nin Yeri denen ufak havaalanının

pistinde duran uçağa her zaman en fazla on beş dakika mesafede bulunması gerektiğinde ısrarcıydı.

Nassau'dan gelen ikindi uçağı piste konduğunda Claspers orada, pist yanında oturmuş bira içiyordu. Önce alışveriş torbaları dolu üç Bahamalı kadın, onların ardındansa otuzlarının sonlarında yahut kırklarının başlarında görünen uzun bacaklı bir adam çıktı uçaktan. Olta takımı ve spor çantası vardı. Claspers adamın yanık teninden Amerikalı olduğunu anladı; İngiliz ve Kanadalılar uçaktan sütbeyazı iner, uçağa karides pembesi binerlerdi. Amerikalı etrafına bakındı, deniz uçağını görünce Claspers'ın yanına geldi ve uçağın pilotunu tanıyıp tanımadığını sordu.

"Özel uçak bu," dedi Claspers.

"Tüh," dedi Amerikalı. "Water Cays tarafına inmek istiyordum. Beni götürecek birini arıyorum."

Claspers Amerikalıya ümitlenmemesini, buralarda fazla deniz uçağı bulunmadığını söyledi. "Yardım etmek isterdim ama gidemem bir yere."

"Pilot sensin yani."

"Aynen."

Amerikalı elini uzattı. "Andrew ben."

"Ben de K.J. Claspers."

"Bir kadeh atacak vaktin var mı?"

Claspers teşekkür etti; işi vardı. "Patron bir sefer yapmamı istiyor."

O sırada yan tarafı vuruk, lacivert bir minibüs geldi; içinden Grunion'ın kiralık zebanisi çıktı. Yumurta kafalı, perişan görünüşlü kulaklara sahip bir azmandı adam. Egg diyorlardı ya, kimliğindeki adı Ecclestone'du. Abanoz tenine tamamen zıt, bembeyaz bir tişört giymişti.

"Gidelim," dedi Claspers'a.

"Bir dakika duracaksın." Claspers adamdan ne korkuyor ne de hoşlanıyordu. Bezelye beyinli kas yığınlarından biriydi sonuçta. "Çişim var. Git, uçakta bekle."

Egg, buharlaşmakla meşgul pistte bekleyen uçağa gitti.

Amerikalı, "Patrona gel," dedi.

Sırıttı Claspers. “Yok ya,” dedi. “Eleman sadece o. Dişi mi ne ağrıyormuş; Nassau’da bir dişçiye götüreceğim. Dandik iş işte.”

Claspers tuvalete gitti ve içerdeki tek pisuara ebediyete yakın gibi gelen bir süre boyunca işedi. Miami’de bir doktor bir takım haplar yazmıştı ya, genellikle unutuyordu içmeyi. Kulüpteki barmen kız bir el atsa, tesisatına özen göstermeye başlayabilirdi aslında.

İşerken aklına Amerikalıya ne demeye yazın en sıcak zamanında, tüm balık lokantaları kapalıyken geldiğini sormak düştü. Bu mevsimde buralarda balıkçı turiste nadir rastlanırdı ve gelenler, tekne parasını kırışmak için hep çift gelirdi.

İşi bitip dışarı çıkınca, güneşe karşı kasketinin siperliğini iyice indirdi. Egg uçağın gölgesinde oturuyordu.

Amerikalı ortalarda yoktu.

On Altı

Evan Shook, mülkünün önünde park etmiş çamurlu kamyoneti görünce şaşırdı. Oklahoma plakası da garibine gitti; Lipscomb çifti Virginia'dan geldiklerini söylemişti. Ayrıca daha gelmelerine kırk beş dakika olması lazımdı.

Içerde biri çekici bir sarışın, diğeri daha genç görünüşlü bir tombalak, iki beleşçiyle karşılaştı.

Kadın derhal, "Lütfen kızmayın," dedi.

"Polisi çağırmadan defolun!"

Tombalak genç, "Fena dara düştük, birader," dedi. "Kalmak istediğimiz yer burası değildi zaten."

Daha ziyade kadın konuştu ve cüzdanlarının çalınmasıyla ilgili bir talihsizlik hikayesine daldı. Ne nakitleri ne kredi kartları vardı ve Evan Shook, dinlermiş gibi bile yapmıyordu.

Kadın lafı, kederli bir tonla, "Üstelik ikinci balayımızdı," diyerek bağladı.

Evan Shook son cümleyi kaş kaldırarak duydu: Kadın, böylesi bir hıyarla yatamayacak kadar seksiydi. Gerçi aynısının kendisi ve metresi için söylendiğinden haberdar değildi. Kadın son zamanlarda karısından boşanması için epey bastırıyor, dırdırlarını yatak odasının en mühim anlarında zalimce devreye sokuyordu. Evan Shook'un maddi durumu, malikanesini satmadan altı ay daha dayanmaya yetmeyeceği gibi, bol nafakalı bir boşanmayı da kaldıracak gibi değildi. İnşaat kredisi ve ipotek arasında kalmış, yakayı bankaya kaptırmıştı.

“Kamp yapalım dedik,” diye vızıldadı tombalak. “Ama sivrisinekler canımıza okudu…”

Evan Shook etrafa bakındı. Çadır haricinde ev, Lipscomb çiftine gösterilmeye hazır sayılırdı. Zemine çizilmiş hain pentagramın üstünü, saçma sapan Batılı boş inançlara pabuç bırakmayan bir Sih işçiye boyatmıştı. İç ürpertici Santeria malzemelerini çıkaran da, horoz leşini kanala atan da, fare kafatasını zımparayla un ufak eden de aynı işçiydi.

Atkuyruklu seksi kadın, “Bela çıkarmaya niyetimiz yoktu,” dedi. “Sadece kuru ve emin bir yer arıyorduk.”

“Bittiğinde çok sıkı olacak burası,” diye ekledi tombalak hıyar salatası.

Evan Shook başıyla onayladı. “Ya. Öyle olacak.”

Telefonda konuşurken, Lipscomb çifti pek alıcı gibi gelmemişti. Adam, dediğine bakılırsa finans piyasasından emekliydi ve at yetiştiriyordu. Karısı, kendi pırpırları Jackson Hole’daki piste fırlayan bir baba geyiğe çarptığından bu yana uçmayı reddettiği için, Florida’ya karayoluyla geliyorlardı. Hilton Head’de yazlıkları ve Boundary Waters’ta bir dağ evleri vardı. Evan Shook anlatılanları saygıyla dinlemiş ama hevesle karşılık vermemişti. Deneyimleri, ciddi paraya sahip kimselerin, kendilerine mülk satmak için dil dökmeye hazır kişilere mal beyanı vermeye hiç kalkışmadıklarını söylüyordu çünkü.

Ama belki yanılıyordu. Belki Lipscomb çifti ciddi alıcıydı. Şansı belki sonunda değişecekti…

“Yalvarırım,” dedi kadın, “lütfen polis çağırmayın. Gidecek yerimiz yok.”

Evan Shook cüzdanını açtı ve iki, üç, dört yüz dolar çıkardı. “Toplanın ve gidip bir oda tutun.”

Evan Shook, yanağına müteşekkir bir öpücük kondurmak için uzanan kadının açılan yakasından içeri baktı. “Tanrı sizden razı olsun,” dedi kadın.

Hangi Tanrı? Evan Shook söylendi içinden. *Bir saate kalmadan, parasını ödediğim bir odada şu dingilin altına yatacak*.

Tombalak çilli hararetle elini sıktı ve ciddiyetle, “Sağ ol, baba ya,” dedi. “Çok sağ ol yani.”

Acıklı ulan, dedi Evan Shook. *Haksızlık resmen*!

Rosa'nın Doktor O'Peele'in telefonundan bulduğu Christopher Grunion'ın numarası –doktorun arama yaptığı son numara– kullanılmamaktadır mesajı veriyordu. Yancy, adamı durduk yerde arayıp sigorta satıcısı veya Cumhuriyetçi anket görevlisi numarası çekmeyi planlamıştı. Tek istediği, canını almaya kalkışan herifin sesini duymaktı.

Lizard Cay'de tuttuğu oda fena değildi; kliması pek sıkı üflemiyordu ama safir mavisi kanallarla bezeli bembeyaz kumlu manzarası şahaneydi. Ufuktaki posta teknesi haricinde deniz bomboştu. Deniz uçağının kalktığını duydu ve motelin üzerinden geçip yavaşça Nassau'ya dönüşünü izledi. Pilot fena birine benzemiyordu ama yumurta kafalı yolcusu kötüye işaretti. Herif, Grunion'ın nazarında, diş sorunu için uçak kaldırmaya yetecek denli önem taşıyordu anlaşılan.

Telefonuna baktığında Caitlin Cox'un bıraktığı mesajı gördü:

"Bakın, *Müfettiş*," diyordu Caitlin, "Miami'deki yargıç babamı ölü falan ilan etti. Lütfen peşimizi bırakıp sıkıcı hayatınıza dönün yani."

Mahkemenin kararı şaşırtıcı değildi. Nick Stripling'in kopuk kolu, ölüm kararı için yeterli delildi. Sonradan mezarından çıkarılıp çalıntı bir araçtan fırlaması, yargıcın vereceği ölüm kararını etkilemezdi. Kaza mı cinayet mi önemi yoktu. Yancy, Caitlin'in sigorta parasından payına düşenle Eve'in diğer söz verdiklerini almasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Motelin paslı koleksiyonundan bir bisiklet seçip Rocky Town'a indi. Eve veya Grunion'a görünmemek elzemdi; kuşandığı gerzek zengin balıkçı kıyafetine rağmen Yancy'yi tanıyabilirlerdi. Ama maalesef, sokaklarda dolanan ve yemek yemeye karar verdiği döküntü balıkçı büfesine giren tek beyaz oydu. Tezgahta balık temizleyen kadın pek dostane görününce, şansını deneyip Christopher adlı bir Amerikalı tanıyıp tanımadığını sordu. Kadın göz devirerek meşhur ada kahkahalarından birini attı ve neden sonra Grunion'ın projesi Kıvrık Kuyruk Resort'tan bahsetmeye başladı.

"Ya ya… Spası, toprak teynis kortu ve bi' de güneydeki beş yıl'lız bi' otelden gelme şefi ol'cakmış."

“Müthiş görünüyor,” dedi Yancy.

“Mista Grunyon’la Miami’den mi a’kadaşsın sen?”

“Ya ya, tabii. Nerelere takılıyor genelde?”

“Yok ya, takılmıyo’ bi’ yere. Bazen geçer bur’dan ama çoğunluk Bannister Point’tedir. Hanımıyla şu Gibson Evi’ni tuttula’. Kadın arada gelip yiyecek alır. Adın neydi senin? Bi’ rom da’a alsan ya.”

Yancy bir rom daha aldı. Balıklı salatasıyla ıstırap yüklü bir mücadeleye girişmişti; her lokmayı önce didikliyor, böcek parçası arıyordu. Diğer müşterilerin sırıtarak izlemesine aldırmıyordu. Rocky Town, lokanta müfettişi çalıştıracak denli büyük değildi ya, Andros’ta öyle bir mesleğin varlığı da kuşkuluydu. Lokantalığa anca özenebilecek bu büfe, kırık dökük tahta sandalyeleriyle üstü örtülü ufacık bir yerden öte değildi. Menü tahtasının yanında, üstünde veya altında herhangi bir sağlık bakanlığı sertifikası yoktu ama tahta, sarhoş turist karalamalarıyla doluydu.

Fakat yemek şahaneydi. Bitirdikten sonra her yanı gacırdayan bisiklete atlayıp zifiri karanlık gecede motelin yolunu tuttu. Tepenin bitişinde tekerleği bir çukura denk gelince devrildi, yuvarlanarak sırtüstü düştü. Bir motor sesi duyduğunda, yolun kenarındaki kaldırıma oturmuş küfrediyordu.

Tepeden aşağı yavaşça inen tek bir far vardı. Motosiklet farı denemeyecek kadar ufaktı. Yancy doğrulup bisikletini kaldırdı, yanmayan bir sokak lambasının direğine yasladı. Beyaz ışık sallana sarsıla yaklaştıkça, neyin geldiğini bir türlü kestiremeyen Yancy, gülen ve şarkı söyleyen hışırtılı bir ses duymaya başladı.

Mobilet-tekerlekli sandalye karışımı bir araçtı gelen; kontrolündeki kadın, ufak lambanın dar ışığı Yancy’nin üstüne iner inmez frene bastı. Pek cafcaflı giyinmişti ve peşinde hafifçe el çırpıp kafa sallayan, baygın bakışlı bir grup vardı. Motorlu sandalyenin gidonuna, tütü giydirilmiş, alt bezi tümden yamulmuş bir maymun tünemişti.

Tahtlı kadın, “Yaralandın mı?” dedi.

“Yok,” dedi Yancy. “Bisiklet devrildi ama iyiyim.”

“Beyaz mısın sen? Yalan sö’lleme bak! Ner’den geldin?”

Kadın pek zayıf, pek zararsız görünüyordu ya, gene de Yancy'nin içinden bir ürperti geçti. Pembe batik türbanlı kadın, yerine tam oturmayan bir bardaktan birkaç yudum aldı. Hava, Yancy'nin kadının tüm yüz hatlarını göremeyeceği denli karanlıktı ama seyrek dişli ağız gözden kaçacak gibi değildi. Maymununda da bir tuhaflık vardı sanki.

"Bu, Prens Driggs!" dedi kadın. "Film yıldızıdır! Siz iki yakışıklı, el sık'şın bakalım!"

"Yok, almayayım ben."

Maymun hırıldayarak elini uzatmıştı.

"Sıksan iyi edersin," dedi kadın. "Can'na oku' yoksa."

Yancy minik nemli eli tuttu ve "E, ben gideyim artık," dedi.

"Benle gel," dedi kadın. "Kuca'ana otururum."

"Yok, yok. Tekerlekli sandalye kıyakmış yalnız."

"Ne teke'lekli sanda'yyesi be! Sakat mı sandın beni?" Kadın ayağa fırladı, takipçileri heyecanla inledi. "Bu," dedi, "lüks taşıttır! iPod yuvası bile va'!"

"Hoşmuş." Aracın markasını okumak için öne uzandı. Süper Teker… Nick Stripling'in çevirdiği dolapta kullandığı marka…

"Nereden buldunuz bunu?"

"A'kadaşımdan. Benim gibi kadının a'kadaşı çok olu'." Tekrar oturdu yerine ve eteğini düzeltti.

"Ben de isterdim böyle bir şey," dedi Yancy.

"Şanslı günündü' belki. İş konuşalım."

Kadın belinden tuttuğu gibi Yancy'yi kendine çekti ve hevesle avuçlamaya başladı. Yancy, kemikli parmakların nereyi yokladığını anlayınca afalladı. Kadının elinden kurtulmak istedi ama maymun üç parmağını kemerine geçirivermişti bile. Anca Yancy'den, kılsız koltukaltına çimdiği yiyince cıyaklayarak bıraktı.

"Canını yakmasana prensimin!" dedi kadın. "Şimdi ru'una kara büyü yapaca'm! Ölü karası!"

Yancy nihayet kadından kurtulmuştu. Kızgın maymun önce tütüsünü, ardından alt bezini çıkarıp Yancy'nin ayaklarının dibine fırlattı. Takipçiler

homurdanarak harekete geçtiği anda Yancy, terliklerini fırlatıp tabanları yağladı.

Yolculuğun son kısmı biraz sarsıntılı geçince, birkaç yolcu kusmaya başladı. Esinti şiddetlenirken, Neville doğuda biriken bulutları gördü; posta teknesinin kaptanı, Hispaniola tarafından tropik fırtına geleceğini söylemişti. Mevsim için normaldi. Dediğine göre, fırtınaya Françoise adı verilmişti ki bu da, kimsenin umursamayacağı anlamına geliyordu. Gene dediğine göre, Miami'deki hava tahmincileri, halkın dikkatini çekmek istediklerinde fırtınalara Brutus veya Thor gibi daha ürkütücü isimler verirlerdi.

Neville'in televizyonu yoktu; haliyle hava raporlarını denizden alırdı. Genelde güvenilirdi bu yöntem: Bazı kılavuz ve balıkçılar, cep telefonlarını Ulusal Okyanus ve Atmosfer Gözlem raporlarını ve radar okumalarını almaya ayarlamışlardı; böyleleri teknelerini kuytulara çekmeye başladığı anda, Neville büyük bir şeyin geldiğini anlardı. Kendi kayığı epey dar ve hafifti; her türlü sığlığa, kanala ve dereye kolayca kaçabilirdi.

Posta teknesi limana yanaştığında, hâlâ fırtınadan endişe etmiyordu. Françoise kuzeye veya güneye dönebilir ya da Andros'a varana dek şiddetini kaybedebilirdi. Neville'in esas endişesi, Yeşil Kıyı'daki aile arazisinde dönenlere yönelikti. Vudu planı işe yaramamıştı ve Kıvrık Kuyruk Resort'u durdurmak için başka bir çare bulmak zorundaydı. Ejder Kraliçe, Christopher'ın zebanisini baştan çıkarmış, şehevi arzularını Neville'e verdiği profesyonel söze yeğ tutmuştu. Beyaz şeytana herhangi bir lanet okunmayacaktı; Christopher'ın dünyevi yollardan halli gerekecekti.

Bisikletini pistte bıraktığından, Rocky Town'ı yaya ve Egg'e karşı tetikte geçmesi gerekti. Yediği dayaktan hâlâ her yeri sızlıyordu ve kayık yerine gerçek bir yatakta uyumayı iyice özlemişti. Bildiği en yumuşak yatak, üç sevgilisinin en sert mizaçlısı Joyous'un evindeydi. Neville, ucunda adam gibi yatıp uyuyabilmek varsa, biraz daha dırdıra katlanabileceğine karar verdi. Joyous kütük misali uyur ve nadiren horlardı.

Joyous, Victoria Creek civarında oturuyordu ve yol Neville'i, Christopher ile kadınının Bannister Point'te tuttukları yerden geçirdi. Neville birden yoldan ayrılıp kıyıya yöneldi. Rüzgar güneydoğudan esiyor, dalgalara beyaz köpükler ekliyordu. Gibson Evi'ni arkadan gören bir mercan kayalığına oturdu. Arkasındaki çalılardan hışırtılar geliyordu; iki tombul kertenkele günün son ışıklarında çiftleşiyordu.

Posta teknesinin yavaşlığı ve sarsıntısı Neville'i yormuş ve susatmıştı. Seçtiği zorlu yolu düşünürken gözleri kapandı, çenesi sarktı. Herkes, Yeşil Kıyı'dan vazgeçip parayı almamakla delilik ettiğini söylüyordu. Balıkçıda alay edip aptallıkla suçlamaları kanına dokunmuştu. Neville, bela çıkaran yahut arayan biri değildi; iyi huyluydu. Hayatında kimseye öfkeyle yumruğu yapıştırmamış, hiçbir yerde olay çıkarmamıştı ama karşısındaki kavga, kaçabileceği türden değildi.

Hem zengin olsa, şimdi yapmadığı neyi yapabilecekti? Nereye ve ayrıca niye gidecekti? Zaten akla gelebilecek en güzel yerde yaşıyordu; artı, uçmaktan hiç hoşlanmazdı. Posta teknesine o yüzden binmişti; denizde yedi saati, havada yirmi dakikaya tercih ederdi.

Parayla alabileceği hiçbir şey gelmiyordu aklına. Yaşlı bisikletiyle, bir arabanın gidebileceği her yere zaten gidiyordu ve üstüne üstlük, benzine para vermiyordu. Yeni bir balıkçı teknesine de ihtiyacı yoktu. Elindekinin maşallahı vardı; Yamaha 150 motorunun garanti süresi yıllar önce dolmuştu dolmasına ama bir gün dahi teklememişti. Elindekilerle yetinmesi, aklında bir sorun bulunduğu anlamına mı geliyordu acaba?

Tekrar gözlerini açtığında, gece kıyıyı örtmüştü. Christopher'ın evinde ışıklar yanıyordu. Neville kayadan kalktı ve evin bolca bahçıvan eli değmiş bahçesine doğru usulca ilerledi. Tenteli verandadaki hoparlörlerden müzik yükseliyordu. Amerikan tarzı rock: *Koşturmak için doğmuşuz, yavrum!* Burnuna konan bir sivrisineği kovaladı. Pencerelere baktı; içerde hiçbir hareket göremedi. Evin dış duvarlarından birinin dibinde, Ejder Kraliçe'ye büyüleri için topladığı eşyayı bulduğu plastik çöp kutusu duruyordu.

Ayaklarına sürünen yumuşak bir şeyle irkildi. Bir tekir yavrusu… Eğilip okşamaya kalktığında, arkasındaki karanlıktan bir erkek sesi yükseldi:

“Kımıldama zenci! Kafanı patlatırım yoksa!”

Neville yavaşça doğrularak döndü. “Yapma, lütfen.” Üzerine doğrultulmuş tüfeğin iki koca namlusu vardı.

“Kimsin lan sen? Ne dolanıyorsun buralarda?” Christopher’ın yüzü karanlıkta pek seçilmiyordu ya, turuncu pançosu kendi ışığını kendi yayar gibi parıldıyordu. Panço yüzünden upuzun, pelerinli ve hayaletimsi görünüyordu.

“Kedimi arıyo’dum,” dedi Neville.

“Senin kedin değil o.”

“Kus’ra bakmay’n ama benimkine benziyo’.”

Maalesef, tekirin ayaküstü kıvrılan palavraya destek vermeye niyeti yoktu. Neville kucağına almak için eğilir eğilmez kaçtı. Christopher güldü.

Neville, adamın gözaklarını görebiliyor ama burnunu veya ağzını göremiyordu. Christopher’ın, yerel kılavuzların güneş yanığından korunmak için taktıklarına benzer bir maske taşıdığını tahmin etti.

“Pekala, kıyı zencisi… Adın ne bakalım?”

“Neville Stafford.”

“Nerelisin sen? Yaşın kaç?”

“A’tmış dört.”

“Yok yahu? Bir moruk için gayet sağlam görünüyorsun.”

“Ona bi’ şi’ diyemem.” Neville içinden, keşke atılıp tüfeği elinden kapabilecek denli genç olsaydım, dedi. Öyle yapabilse, namluları adamın alnına dayar ve yıkım makinelerini alıp Florida’ya dönmesini salık verirdi.

Ama maalesef tek yapabileceği, canının bağışlanması için yakarmaktan ibaretti. İçinden bir dua okudu, ardından Christopher’dan gitmesine izin vermesini rica etti.

“Ha, bir dahaki doğum gününü görmek istiyorsun yani?”

“Evet,” dedi Neville.

“Benim memlekette, altmış beşi gördüğün gün bedava sigorta kapsamına alınırsın. Hastalandığında, neredeyse tüm masraflarını hükümet karşılar. Bu adalarda var mı öylesi?”

“Ona bi’ şi’ diyemem. Hastalanmadım hiç.”

Christopher bir daha güldü. “Aferin lan, marsık!” Tüfeği bir daha doğrulttu. “Tavuk gibi koşarsın sen şimdi.”

Neville’in kafasından bir metre yukarı ateş ederek gecede kocaman bir delik açtı. Neville ciğerleri çatlayana kadar koştu.

On Yedi

Tropik kasırga Françoise, Andros'ta kimseyi endişelendirmemiş gibiydi. Bir gün boyunca Grand Turk'te[24] durmuştu ve şimdi yavaştan kuzey batıya devam etmeye başlamıştı. Ulusal Fırtına Merkezi'ne bakılırsa, atmosfer şartları hortuma dönüşmesine elverişliydi. Bu duyurunun ardından çıkan TV yorumcusu, "ölüm konisi" teşhisi koyduğu kasırganın Bahamalar'dan Florida'ya izleyebileceği olası yolları harita üzerinde heyecanla göstermişti.

Yancy televizyonu, okyanusa bakan bir lokantanın ikinci katında izliyordu. Hava raporunun ardından dikkatini önündeki kıpkırmızı karides çorbasına çevirdi. Böcek parçalarını onca soğan ve kırmızıbiber arasında yakalamak kolay değildi. Kaşığının ucuyla kurcalamaya girişti. Gece boyunca, en büyüğünü alnında gezerken uyanarak yakaladığı toplam yedi adet, erişkinlik safhasına girmiş Alman hamamböceği öldürmüştü.

Kır düşmüş atkuyruğu saçlı, Amerikalı lokanta sahibi tepesine dikildi. "Ne yapıyorsunuz, Beyefendi?"

"Oyalanıyorum," dedi Yancy.

"Adanın en nefis çorbasıdır bu. Taze domatesle yapıyorum."

Başka çaresi yoktu, bir yudum aldı. Adama başıyla onay vererek, "Nefis," dedi.

"Herhalde."

"Balıkçılık nasıl buralarda?"

"Sıcağa dayanırsanız şahanedir."

"Sıcağı severim."

Yancy, inişe geçmek için yavaşlayan bir uçak motoru sesi duyar duymaz aceleyle fırladı, ödünç bisikletine atladı ve şiddetlenmeye başlayan rüzgarda

nihayet piste vardığında, beyaz uçağı ufak terminal binasının berisinde buldu. Pilot Claspers bir yandan cep telefonuyla konuşurken bir yandan tekerlerin altına takoz sıkıştırıyordu. Yumurta kafalı korumaysa çitin dibinde dikiliyordu. Kahverengi gömleğinin koltukaltlarında ter lekeleri vardı. Yüzünün şiş tarafı, pek neşeli geçmemiş bir dişçi randevusuna işaret ediyordu.

Yancy bisikleti terminalin gölgede kalan duvarına yasladı. Çok geçmeden bir taksi geldi; zebani bozması oflaya puflaya ön taraftaki yolcu koltuğuna geçti. Yancy atıldı, arka kapıyı açıp arabaya daldı.

“Bisikletimin lastiği patladı. Kasabaya kadar sizle gelebilir miyim?”

“Ot’rafa gitmiyo’m ben,” dedi yarma.

“Önce seni bırakırız öyleyse. Benim adım, Andrew. Seninki ne?”

Yanıt şoförden geldi. “Egg derler ona.”

Yarma çenesini ovuşturuyordu. Şoföre Kıvrık Kuyruk tarafına çekmesini söyledi.

“Yeşil Kıyı mı?” dedi şoför.

“Tabelasında ö’lle yazmıyo’.”

“Siz ner’ye Mista’?”

“Sahildeki balık büfesine,” dedi Yancy.

Şoför güldü. “Yemek saati zaten.”

Egg cebinden bir hap kutusu çıkardı, üç adet yuvarladı. “Bırak yeme’i, yürü.”

Yancy, Florida’dan geldiğini, Bahamalar’ı pek sevdiğini ve Andros’tan bir yer, belki bir devremülk tutmayı düşündüğünü anlattı. Egg dinlemiyordu.

Şantiyeye varınca Egg şoföre parasını ödedi, indi ve uçurumdan yuvarlanmışa benzeyen döküntü bir karavana girdi. Yancy herhangi bir mülkiyet ya da inşaat tabelası görmedi.

“Kıvrık Kuyruk burası mı?” dedi şoföre.

“Hı-hı.

“Beş yıldızlı bir tatil köyü yapılacakmış diye duydum.”

“Ö’lle.”

“Yeni başlıyorlar herhalde?”

Güldü şoför. “Miami di’yil bura. Yavaş gider işler.”

“Karnın aç mı?” dedi Yancy.

Şoförün adı Philip’ti ve adanın kuzey ucundaki Nicholls Town’dandı. Yancy, oturdukları anda tezgahtaki kadınlarla flörte girişen adama kızartma ve bira ısmarladı. Sonrasında şoför Yancy’ye Lizard Cay’i gezdirdi. Yancy yol boyunca, bazı ailelerin pencerelerine tahta çaktıklarını gördü ya, genel havaya telaş hakim değildi. Taksi tekleyip tıksırmaya başlayınca şoför, Victoria Creek’teki feribot limanına çekti. İngiliz anahtarıyla karbüratörü döverken yağmur bastırınca, arabaya kaçtılar.

Yağmurun dinmesini beklerlerken, Yancy karşılaştığı motorize tahtlı kadından bahsetti. Şoför kaş çatarak, Yancy’ye dikkatli davranmasını, bahsettiği kadının erkekleri yuttuğunu söyledi.

“Harbi seks cadısı yani.”

“O ne demek?”

“Amcalarımdan biri onla iş tuttuktan üç ay so’na öldüydü,” dedi Philip. “Artık yapmıy’cam diyince zeğir içirmiş amcama. Kötü kadın o; uzak dur.”

“Maymun ne ayak peki?” dedi Yancy.

Philip maymunun, şımarıp hır çıkarınca kovulana kadar Johnny Depp’li korsan filmlerinde oynadığını anlattı. Söylenene bakılırsa maymun, kostüm odasında oyuncuların taktığı perukların üstünde mastürbasyon yaparken yakalanmıştı. Sonra bir domino oyununda Neville Stafford adlı bir yerliye geçmişti. Adamcağız maymunla çok uğraşmıştı. Neville’in, maymunu ne demeye vuducu karıya verdiğini bilen yoktu.

“Ejder Kraliçe diyo’llar ona,” diye ekledi Philip.

“Motorlu sandalyeyi nereden bulmuş?”

“Yeni sevgilisinden. O da dayanmaz ama. Hiçbiri uzun dayanmaz.”

Yancy, kadının kullandığı Süper Teker’in, Nicholas Stripling’in sigorta dümeninden arta kalan mostralıklardan olduğunu düşündü. Christopher aracı Eve’den alıp Ejder Kraliçe’ye vermiş olabilirdi ya, gözü gören herhangi bir erkeğin büyücüyle gönül ilişkisi kurabileceği akla yatkın görünmediğinden, ihtimal epey zayıftı.

“Büyücünün sevgilisi ben yaşlarda bir beyaz Amerikalı mı?”

Kıkırdadı Philip. “Yok yav! Tanıştın ya demin. Egg işte!”

“Haydi oradan.”

“Valla ö’lle! Ejder Kraliçe cadı diyorum sana! Tüm çükler te’llikede bur’da!”

“Grunion diye birini tanıyor musun peki?”

“Tabii. Egg’in patron işte.”

“Evini göster bana.”

“Niye?” Meraklanmış gibiydi Philip.

“Çünkü… Arkadaşımdır kendisi.”

“Ö’lle o’ssun. Hayır dersem?”

Yancy, emekli polis Johnny Mendez’in rozetini çıkardı. Rozette ad yazmaması yararınaydı.

Şoför sakince, “Bur’da tutuklayamazsın kimseyi,” dedi.

“Dost yardımı alabileceğimi umuyordum. Neyi soruşturduğumu öğrenmek istemez misin en azından?”

“Cık.”

“Florida’da işlenen üç cinayet söz konusu.”

Philip derin bir iç çekerek, “Oy oy,” dedi.

Yancy, adama para uzattı. “Bela aramıyorum,” dedi. “Silahımı bile getirmedim.”

“Hata. O adam, kötü adam.”

“Christopher, değil mi?”

“Egg de öyle. Dikkat etmen lazım.”

“Dikkat göbek adım zaten.”

Dönüşte, Christopher’la “kadınının” oturduğu okyanus kıyısı evin önünden geçerken yavaşladılar. Yancy, girişe park etmiş sarı cipe baktı. Etrafta herhangi bir hareket yoktu. Motele dönünce bel çantasına zoka kutusuyla bir şişe su koydu; oltasını aldı, başka bir bisiklete atladı ve Bannister Point’e yollandı.

Deniz yükseldiğinden, derinlik gayet iyiydi. Havanın kapalılığına aldırmadan, burnuyla yanaklarını en kalınından beyaz güneş kremine buladı. Kocaman camlı güneş gözlüğünü takıp, üzerine bol alacalı, uzun siperlikli balıkçı kepini geçirdi. Tropik iklime uyarlanmış bu bombacı terörist kılığı sayesinde, bu mesafeden ne Eve ne de sevgilisi tarafından tanınabilirdi.

Oltasını çıkardı, makul görünüşlü bir zoka seçip taktı. Arada hayalî balıkları saptamış pozlarda duraklayarak yavaşça kıyıda ilerlemeye başladı. Rüzgar sertti ama nasıl duracağını biliyordu; uzaktan bakan herkes, Yancy'yi dangalak turistlerden değil, ciddi balıkçılardan zannederdi.

Eve Stripling'in evi görüş alanına girer girmez, kadını gördü. Kırmızı bir kanoyu evin yan tarafındaki korunağa çekiyordu. Yancy tüm dikkati oltasındaymış pozlarında ilerlemeye devam etti. Kadın, işi bitince gözden kayboldu ve çok geçmeden bu sefer tekerlekli bir mangal irisini iterek aynı yere getirdi. Televizyonda hava raporunu izlemişti anlaşılan.

Yancy oltasını kolunun altına sıkıştırıp, yeni zoka takıyor numarasına girişti. Grunion'ı görme umuduyla ağırdan alıyordu. Diz kapaklarının üstüne kadar gelen su ılıktı ve rüzgar, sinekleri uzak tutuyordu. Bir yerlerden, sörf müziğine has gitar solosu yükseliyordu. Dalgalar, sığlığın az açığındaki mercanlarda köpürüyordu; Yancy, Andros'ta yapmaya kalkışacağı şeyin işe yaramayacağı hissine kapıldı.

Derken kara tarafından bir çığlık duydu. Eve Stripling denize uzanan bir kaya çıkıntısının üstünde durmuş, el kol sallıyordu. Yancy'nin ilk dürtüsü kaçmaktı ya, kaçışı ağır çekim kalmaya mahkumdu. İnsanoğlunun dizleri, diz boyunu aşan suda hızla koşmak için yaratılmamıştı.

Nasıl tanıdı beni yahu, diye düşündü Yancy.

Derken rüzgar kesilince, kadının söylediklerini duyabildi: "İmdat! Tillie'yi kurtarın! İmdat!"

Gözlerini kısarak bakınca, kadınla kendisi arasında bir şeyin kımıldadığını gördü. "Yok artık," diye homurdandı.

Avuç içi kadar bir köpek yavrusu, elektriğe kapılmışçasına debelenerek Yancy'ye doğru yüzüyordu. Tipik kent miniklerindendi; kalem incesi

kuyruğu, ardında incecik bir iz bırakıyordu.

“Baraküdalar!” diye cırlıyordu Eve. “Yardım edin!”

“Tamam, tamam!”

“Köpekbalıkları!”

“Duyduk, iyi,” diye mırıldandı Yancy. Kaz adımlarıyla ilerleyip yavru köpeği yakaladı.

E, ne yapacağım şimdi, diye düşündü. Hayvancığı Eve’e kadar götürmeye kalksa, onca savaş boyası ve gözlüğe rağmen kuşkusuz tanınır, akabinde orada bulunma nedeni hemen anlaşılırdı.

“Sağ olun, bayım! Sağ olun!” diye haykırdı Eve.

Yancy alçakgönüllü pozlarda el salladı. Köpeği suya bırakıp Eve’e doğru çevirdi. “Haydi bakalım, anneciğe yüz şimdi.”

Ama yavrunun gitmeye niyeti yoktu. Döndü, Yancy’nin şortuna tutunmaya çalıştı. Yancy bir daha hayvanı yollamayı denedi. Sonuç değişmedi. Küçük Tillie’nin yüzecek takati kalmamıştı.

Çare yoktu. Ne köpekçiği boğulmaya terk edebilir ne de karaya dönüp kimliğini ortaya çıkarma riskini alabilirdi. Döndü ve bir elinde olta, diğerinde Tillie, aksi yönde, sığlıklara ilerlemeye başladı.

“Hey!” diye bağırdı Eve. “Nereye? Hey!”

Rüzgar bir daha bastırınca, kadının sesi yitip gitti. Yancy dönüp baktığında, turuncu pançosuyla liman şamandırası misali parlayan Christopher’ın Eve’in yanına geldiğini gördü. İkili, Yancy’ye paralel kalmaya gayret ederek kayalıklardan geliyorlardı şimdi. Yetişmeleri zor değildi çünkü Yancy artık beline kadar sudaydı. Balıkçı botları deniz kabuklarını çıtırdatıyordu. Birden altında bir kum bulutu yükseldi ve ufak bir vatoz hızla derinlere kaçtı.

Grunion kumsalın başladığı yere erişir erişmez Eve’den ayrılıp koşmaya başladı. Pançosu, fırtınada fermuarı açık kalmış çadır misali savruluyordu. Yancy başına geleceği hemen kavradı. Christopher doksan derecelik bir dönüşle suya girdi ve Yancy’nin yolunu kesecek hızla ilerlemeye başladı. Yancy’nin iki kaçış yolu da sorunluydu: Aksi yöne dönmesi, Eve’in evine ilerlemesi demekti. Diğer istikametse açık denizdi. İşin komikliğinin de

farkındaydı: Ufak köpekleri hiç mi hiç sevmezdi. Bir diğer konuysa, evcil hayvan kaçırmanın Bahamalar'da ağır suç sayılıp sayılmadığı sorusuydu.

Yancy yerinde kalmayı seçti. Köpeği bel çantasına tıkıştırdı ve oltasını savurma pozisyonunda tutarak, yakalaşan Grunion'a ağdalı İrlanda aksanıyla bağırdı: "Yaklaşma len, dümbelek!"

Ardından oltayı art arda ve hızla fırlatıp çekmeye başladı. Uzaktan bakanın aklına, babasının en sevdiği film olan *Bizi Ayıran Nehir*'deki balık tutma sahnesi gelirdi. Tabii Yancy'nin buradaki hedefi alabalık değildi.

1/0'lık çelik zokası cerrahi hassasiyette üretilmişti ve Yancy, birkaç denemenin sonunda pançolu düşmanının burnunun kenarına isabet ettirmeyi başardı. Grunion küfrederek geriledi. Sonraki hamle tıraşsız yanağa denk geldi; bir sonrakiyse adamın gözünü sıyırıp geçti. Yancy'yi tanımamış görünen Grunion, korunma derdine düşmüştü artık. Arı saldırısına uğramışçasına, koluyla yüzünü kapamaya çabalıyordu.

Yancy kolun bitimindeki bilekte, daha önce Big Pine'da saldıran adamın bileğinde gördüğü saat irisini gördü. Nick Stripling'in bileğindeki izin sahibi aynı saatti; emindi artık.

"Çağır itini gelsin!" diye bağırdı.

"Ne?"

"Aynen öyle, angut! Çağır len itini!"

Oltayı sallamaya ara vermeden, dönenlerden habersiz köpekçiği sol eliyle bel çantasından çıkarıp suya bırakarak Grunion'a doğru iteledi. Eve, yüz metre kadar ötelerinde telaşla kıyıyı arşınlıyordu.

"Tillie, gel!" buyurdu Grunion.

Yavru köpek telaşla daireler çiziyordu şimdi.

"Tillie! Buraya! Gel kızım!"

Yazık valla, diye düşündü Yancy. Olta savurmayı bıraktı ve kamışın ucuyla hayvanı dürtükledi. "Islık çal len, dingildek!"

Grunion ıslık çalınca Tillie'nin minik kulakları dikildi.

"El çırp!" dedi Yancy.

Beriki el çırpmak yerine bir kez daha ıslık çaldı. Yavru köpek bu sefer sese döndü ve zikzaklar çizerek yüzmeye başladı. "Aferin kızıma!" diye

seslendi Grunion. Birkaç dakika sonra Tillie kucağındaydı.

Yancy, Grunion'ın iki kaşının arasını nişanlayarak olta sallamaya tekrar başladı. Adam eğile kalka, Eve'in beklediği kumluğa ulaştı. Yancy rüzgar hızını dikkate almadan pançoyu yakalamaya kalkınca, zoka Grunion'ın kulağına isabet etti. Köpeği Eve'e veren Christopher, kanayan kulağını tutarak eve koşturdu. Eve adamın peşinden, kıymetli prensesini kaçırmaya kalkan alçağa bakarak gitti.

Yancy misinayı sararak kuzeye ilerledi. Dedektiflik kariyerini diriltmesini umduğu cinayet soruşturması, kör talih ve planlama eksikliği yüzünden tepe üstü çakılacak gibi görünüyordu. İntikam peşindeki Grunion'ın, yanında muhtemelen Yancy'nin evinden yürüttüğü çifteyle direksiyonunda oturduğu sarı cipin sahil yolunda belirmesini bekliyordu. Açık hedef konumundaydı. Olta, ne denli maharetle kullanılırsa kullanılsın, çifte karşısında işe yaramazdı.

Ama gelmedi Grunion. Hiçbir müdahaleye uğramadan karaya dönebildiğine göre, Eve de polisi aramaya kalkmamıştı. Serpiştirmeye başlayan yağmur altında Rocky Town'a doğru pedal basarken, çiftin, balıkların kaçmasına sinirlenen ruh hastası bir balıkçı olduğuna karar verdikleri sonucuna vardı.

Motele varmasına az kala kopan gök gürültüsüyle birlikte, yol kenarındaki terk edilmiş bir evin yanındaki önü ve arkası açık, tavanı beton garaja sığınmayı seçti. Zemindeki bira şişesi kırıkları bisikletinin lastiklerini tehdit ediyordu ama en azından yağmurdan kurtulacaktı ve ötesi, yıldırımlı tropik fırtınaların tehlikesini çocukluğunda öğrenmişti. Babasıyla kamp yaptıkları bir gün, dallarına akbabalar tünemiş yaşlı bir çama yıldırımın düşüşünü, ağacın kıvılcımlar saçarak yarılışını bizzat görmüştü.

Gökyüzü hızla karardı ve sağanak indi. Önünden birkaç dakikada bir arabalar geçiyor, birikintilerde yavaşlıyor ve devam ediyorlardı. Ama hiçbiri sarı cip değildi. Yancy oltasını duvara dayadı ve bisikletinin üstünde, ne yapacağını düşünmeye başladı. Makul seçenek, Keys'e geri dönüp cinayet davasını eski usul, adli tıbbından tanığına araştırarak kurmaktı.

Andros’ta kalmak, Eve ile Grunion’ı ürkütme riskine girmekti ki o zaman soruşturma, kurtarılamayacak ölçüde batağa saplanabilirdi. Seyahati boşa gitmişti; tek öğrenebildiği, çiftin birlikte saklandığı ve göründüğü kadarıyla müteveffa Nick Stripling’in sigorta dümeninden gelen parayı ABD yetkililerinden uzakta bir otel inşaatına yatırdığıydı.

Sağanak iyice şiddetlenmişti ve Yancy artık dışarda, arada çakan şimşekler haricinde hiçbir şey göremiyordu. Kirişlerden damlaların indiğini görünce, ayağıyla cam kırıklarını temizleyerek yer değiştirdi. Evin içinden gelen mutsuz ciyaklama ve pıtırtıları farelerin çıkardığını tahmin etti. Baharatlı tütün dumanının kokusu burnuna eriştiğinde dikleşti.

Çürümüş kapıdan kafayı uzatınca, hiç beklemediği bir sığınak ortağıyla karşılaştı: Büyücü kadının maymunu, sırılsıklam ve alt bezsiz, bir köşeye sinmiş, minik parmaklarıyla tuttuğu bir lületaşından oyma pipoyu tüttürüyordu. Piponun deseni, eski kadırgaların önlerindeki göğüsleri meydanda şehvetli melek figürlerindendi.

Taksicinin anlattıkları doğruysa –maymun sahiden *Karayip Korsanları* filmlerinde oynamışsa– hayvancağızın şöhret merdiveninden tepetaklak düştüğü kesindi. Yancy ufaklığın, attığı çimdiği hatırlamayacağını umdu.

Pipoyu emercesine tüttüren maymunun yüzünde hiçbir ifade yoktu. Derken gök gürledi ve hayvan –ya da belki Yancy’nin yüzünü gördüğü için– kahverengi lekelerle kaplı dişlerini göstererek çığlığı bastı.

“Sakin ol, koçum,” dedi Yancy.

Maymun pipoyu fırlattığı gibi Yancy’ye saldırdı; çıplak bacaklarını, bileklerini tırmalamaya başladı. Yancy, bisiklet yüksekliğinin avantajıyla, yürüyüş botlarının ucunu nihayet hayvanın çenesine isabet ettirip, onu geri, kırık pencereden dışarı tepetaklak savurana kadar tekmeleriyle kendini savunmaya çalıştı.

Bacaklarından kanlar süzülürken pedallara yüklenip yola çıktı. Sağanak yüzünden göz gözü görmediğinden, bitmek tükenmek bilmez yol çukurlarından kaçamadı ve nihayet motele vardığında alt dudağını tümden dişlemişti. Alelacele içeri daldıktan sonra Celia’nın yıllar önce doğum gününde hediye ettiği oltayı terk edilmiş evde bıraktığını fark etti. Omuzlar

çökük, bataklığa dönüşmüş çimden odasına doğru ilerlerken kapının aralık olduğunu fark ederek durakladı.

Bir süre yağmur altında öylece dikildi. *Grunion bizzat mı geldi yoksa işi Egg'e mi havale etti?* Yanıtı çarçabuk verdi: *Ne fark edecek?*

Kenara dizili bambu meşalelerden birini kaptı ve var gücüyle savurarak içeri daldı. Bambu kırılana kadar, iki başucu lambasıyla dekorasyon amaçlı bir manzara resmini parçaladı. Derken Doktor Rosa Campesino, iç çamaşırları ve endişeli bakışlarıyla banyodan çıktı.

"Ne yapıyorsun yahu?"

"Ha… Şey, başkasısın sandım."

"Sürpriz yapacaktım… Kırmızı orospu ruju bile getirdim yanımda."

"Harika görünüyorsun."

"Son uçağa yetiştim."

"Mum yakalım, dur."

"Kasırgadan önceki son uçağa."

"Ne?"

"Çıkarsana üstünü! Her yeri sırılsıklam ettin."

24 Turks&Caicos Adaları'nı oluşturan Turk adalarının en büyüğü. Adaların adı, fes veya kavuğu andıran biçimi nedeniyle "Türk Başlığı/Kepi/Şapkası Kaktüsü" adıyla bilinen *Melocactus intortus*'tan gelmektedir. (ç.n.)

On Sekiz

“Yatırım fonu alıyor musun?” Ford Lipscomb kafasını kaldırmadan sormuştu.

“Yok,” dedi Evan Shook. Lipscomb’un çeki yazışını eşit ölçüde coşku ve inanamazlıkla seyrediyordu.

“Elli bin yeter mi diyorsun? İyi niyet işareti sayalım; daha birkaç pürüz var çünkü.”

“Elli yeter.” Yeter ne, harikuladeydi.

“Avukatının adını bir daha söyle bakayım... Üçüncü taraf hesabı.”

Evan Shook tekrar söyledi. “Güney Miami’de kendisi. Tüm emlak işime o bakar.”

“Yatırım fonlarından uzak dur, arkadaşım. Güzel günler geride kaldı,” dedi Lipscomb. “Kaymağını yedim ve son anda sıyrılmayı başardım ben. Jayne nereye gitti?”

“Üst katta. Manzara seyrediyor.”

“Olay altında şimdi. Glenn Beck’i[25] dinliyor musun? Herifin birkaç tahtası eksik belki ama altın meselesinde haklı.”

Evan Shook kendini çimdiklemek istiyordu. Daha ikinci turun sonunda Lipscomb çifti evini almaya karar vermişti! Virginia’dan Ford ve Jayne Lipscomb çifti… Florida’ya ilk defa gelen Lipscomb çifti… Arka koltukları Keys seyahati anısı taze pelikan kakalarıyla bezeli üstü açık bir Bentley’le gelen Lipscomb çifti; pahalı ithal arabalarındaki kakaları sadece hafifçe kaş çatarak karşılayan harikulade, azimli Lipscomb çifti…

Pek hoştular, canım. Sadıktılar birbirlerine; çocukları çoktan büyümüştü. İyi eğitim almışlar, iyi işlere girmişlerdi. Evan Shook, çiftin eve, kırk küsur

sene önceki ilk buluşmalarındaki gibi el ele yürüyüşünü gıptayla izlemişti. Evin her yerini hevesle gezmiş ve Evan Shook'un satış konuşmasını başta kuşku uyandıracak ölçüde dikkatle dinlemişlerdi.

Rakun leşi, sapıtmış arılar, büyücü sunağı ve çatlak komşu Yancy'nin çıplak gösterisi derken art arda gelen talihsizliklerden sonra endişelenmesi gayet doğaldı. Tabii Lipscomb çiftinin ilk ziyaretinden sadece birkaç dakika önce evi boşaltan, sinir bozucu ölçüde haksızlık duygusu yaratan beleşçi çifti de unutmamak lazımdı.

Kısacası, can alıcı önem taşıyan ikinci ziyaret gününde, Evan Shook'u işi bozacak bir felaketin –mesela Yancy'nin habire bahsettiği vahşi köpek sürüsünün– ortaya çıkmasını beklemesi yüzünden ayıplamak hiç doğru sayılmazdı. Zihninde Lipscomb çifti, paçalarına yapışmış köpeklerle arabalarına koşturup duruyorlardı. Evan Shook kendini mantıklı ve gerçekçi sayardı ya, evin, karısı ve metresinin ayrı zamanlarda vurguladıkları üzere sahiden lanetli olduğuna ufaktan inanmaya başlamıştı.

Ama işte; ortalıkta ne köpekler vardı ne Yancy. Ötesi, ikinci gün de ilki kadar olaysız geçmişti. Çift tur boyunca ter içinde kalmış, inip kalkan sineklere şaplaklar atmış ama kibarlıklarını hiç bozmamıştı. Ford Lipscomb'un sorduğu birkaç soru, Evan Shook kendine, hayatında ilk defa Körfez'de günbatımı gören biriyle uğraştığını hatırlatana kadar, bir Wall Street kurdundan gelmeyecek ölçüde safça görünmüştü. Oysa adamcağız bin bir emekle kazandığı emeklilik mangırlarının ilk kısmını har vurup harman savurmadan önce tatillerini Bridgehampton yahut Breckinridge'de geçirmeye alışmıştı.

İşte böylece Evan Shook, fazla geçmeden doğal endişesini bir kenara bırakıp, Ford Lipscomb'un, esasen hemen tüm aşırı başarılı, aşırı iş bilen Amerikalınınkiyle aynı denebilecek, gelir vergisi toplanmayan bir eyalette ebedi güneş altında ve deniz kıyısında yaşama fantezisini beslemeye girişmişti.

Jayne Lipscomb merdivenlerden inerek, az ötedeki dere ağzında iki balıkçıl kartalın avlandığını gördüğünü söyledi.

“Her gün gelirler oralara,” dedi Evan Shook. “Kuş meraklılarından mısınız?”

“Değilim ama fena fikre benzemiyor.”

“Tam kuş cennetidir buralar.”

“Ford, at sattığını anlattı mı size?”

Kocası derhal müdahale etti: “*Biz* satıyoruz. Kararı ortak almıştık.”

Jayne Lipscomb iç çekti. “Şahane hayvanlar… Dramatiktirler ama.”

“Keys’te oturmak çok hoşunuza gidecek,” dedi Evan Shook.

Ford Lipscomb çeki uzattı. “Tekne almak istiyorum. İşi öğrenince balığa çıkarım.”

“Ama önce pencereler,” dedi Jayne Lipscomb. “Bir de tavan penceresi… Yapılabilir mi, Bay Shook?”

“Yapılamayacak şey yok.”

Florida’daki tüm tavan pencereleri yağmur mevsiminde sızıntı yapardı; ama Evan Shook buna değinmedi çünkü her türlü gereksiz ilave doğrudan kârınaydı. İki ila üç yıl içinde pencerenin silikon yalıtkanı bozulmaya başladığında, herhalde Syracuse’da, boğazına kadar boşanma evrakıyla uğraşıyor olacaktı.

Metresi geçenlerde, “Ya karın ya da…” diyerek ağır bir uyarıda bulunmuştu.

Ya da tehdidinin söylenmeyen yerinde, kadının folk festivalinde cigaralık paylaştığı bir müzisyen/şair duruyordu. Evan Shook’a, uyduruk bir banjocudan daha ürkütücü geleceğini bildiği için adamın mandolin çaldığını söylemiş, ardından hiç acımadan bir de, *uzun boylu* diye ilave edivermişti. Pabuçsuz bir seksen beş…

“Ada en son ne zaman doğrudan kasırga gördü?” dedi Ford Lipscomb.

“Doğrudan” kısmını dar anlamda almayı yeğleyen Evan Shook, “Hiçbir zaman,” dedi. “Hem zaten artık inşaatlar eskisine nazaran çok daha sağlam yapılıyor. Fırtına camları, destekli çatı makasları… Yasalar öyle.”

Jayne Lipscomb, Françoise Kasırgası’nın durumunu hava raporlarından takip edip etmediğini sordu. “Çünkü kusura bakmayın ama ev tamamen açıkta… Ne penceresi var ne kapısı. Çatısı ta Küba’ya uçabilir.”

Evan Shook sabırlı bir gülümsemeyle, “Yok, her yere levhalar çakacağız,” dedi. “Hem kasırga bu tarafa gelmiyor; endişelenmeyin. Dosdoğru Bahamalar’a gidiyor.”

“Demedim mi sana?” dedi Ford Lipscomb.

Kadın havaya bir S çizerek, “Katrina ne yapmıştı peki?” dedi.

Evan Shook’un eli, az evvel yazılan çeki koyduğu gömlek cebine gitti; kumaşın altındaki katlı kağıda dokunmak iyi geliyordu.

Ford Lipscomb, “Konuşmamız gereken önemli bir ayrıntı kaldı,” dedi.

Evan Shook’un barsaklarında nahoş bir kasılma başladı. Tüm bedenini işi bozacak darbeye hazırlayarak, “Buyrun,” dedi.

“Kanalizasyon mu, foseptik mi?” dedi Ford Lipscomb.

Evan Shook’un bakışları ve zihni birlikte boşa düştü. Adamın dudaklarının kıpırdadığını görüyor ama hiçbir şey duyamıyordu. Çaresizce kafa salladı.

Jayne Lipscomb, çerçevesi işlemeli gözlüğünü hafifçe indirerek, “Ev,” dedi, “ana kolektörlere bağlı mı?”

Evan Shook ferahlama getiren geğirtisini zor bastırdı. “Yok, yok,” dedi, “son model, harika bir foseptiğimiz var. Gelin, tankının gömüldüğü yeri göstereyim.”

Neville kayığını ilk sağanaklar başlamadan hemen önce Victoria Creek’e aldı. Kasırga boyunca Joyous’la aynı yere tıkılıp kalma fikri pek hoşuna gitmediğinden, Rocky Town’a yaya dönerek diğer sevgililerini şaşırtmaya karar verdi. Dönüş yolunda Bannister Point’ten uzak durdu; yaşadığına şükrediyordu. Christopher adlı beyaz adam yukarı ateş etmek yerine kafasını dağıtabilir, polise bir hırsızı vurduğunu söyleyebilirdi. Biraz düşündükten sonra, adamın ona merhamet etmediğine, sadece dikkatleri üzerine çekmek istemediğine karar verdi.

Bahamalar hükümetinden bir takım kıyaklar talep edecek Amerikalı bir iş adamının yerli balıkçılardan birini öldürmesi hiç akıllıca olmazdı. Neville’in öldürülmesi, Nassau’dan ciddi polislerin gelmesine, açılacak soruşturmaysa Kıvrık Kuyruk Resort inşaatının aksamasına ve halkta

öfkeye yol açardı. Christopher bunları biliyordu anlaşılan. Gene de karşılaşmaları Neville'i hem sarsmış hem de kuşkuya düşürmüştü. Şimdiye kadar kimse kendisine "kıyı zencisi" dememişti; bariz hakaret tonu haricinde, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Christopher, Yeşil Kıyı'da dümdüz ettiği evin Neville'e ait olduğunu, dozerin benzin deposuna Neville'in işediğini, Egg'in sopaladığı adamın Neville olduğunu biliyor muydu yoksa?

Cık, onu bilmiyo'dur, diye düşündü Neville. *Bilseydi kıyı zencisinden başka şe'ller de sö'llerdi. Bi' da'a arazime girersen Egg bacaklarını kıra'*, *derdi mesela*.

Neville kasabaya yaklaşırken yağmur şiddetini iyice artırdı. Okyanusun dev köpüklerle bezeli çamursu mor renkli öfkesi endişe vericiydi. Alelacele tepeye davranıp Ejder Kraliçe'nin kulübesine koştu. Kulübenin panjurları kapatılmıştı ve yamru yumru tahtların arasından, şarkı söyleyen yahut söylemeye uğraşan bir kadınla adamın sesleri geliyordu. Neville yağmurun en sıkı dövdüğü, en gürültülü, soluklarının içerden duyulamayacağı duvarı seçti, uygun pencerenin altına çömeldi ve yamuk panjurla kırık pervaz arasındaki açıklıktan içeri baktı.

Ejder Kraliçe, kapkara bedenini motorize tahta zor bela sığdırmış olan Egg'in kucağındaydı. Araç durmaksızın ufak daireler çiziyordu; büyücüyle ızbandudun turlardan serseme döndükleri belliydi. Egg'in üzerinde terden sırılsıklam bir gömlek vardı ve altında muhtemelen hiçbir şey yoktu; tuhaf denecek ölçüde kadınsı, kocaman ayakları kraliçenin gökkuşağı desenli uzun eteğinin altından çıkıyorlardı.

Eski dostu Driggs'i gördüğü anda çığlığını zor bastırdı Neville. Vahşi primat boş rom şişeleri ve yarısı yenmiş, üzerleri sineklerle kaplı meyvelerle dolu bir tabağı taşıyan masada, sapsarı dişlerinin arasına sıkıştırdığı pipoyu bir mumun sarı alevinde yakıyordu. Neville hayvanın bu yeni ve nahoş alışkanlığından öfkeye kapılırken beriki havaya art arda, panjurların arasından giren ani bir esintiyle dağılan halkaları ustaca üfledi. Driggs pipoyu, Egg'in kıkırdayarak yönlendirdiği motorize tahttan elini uzatan kraliçeye verdi. Ejder Kraliçe derin bir nefes çekti ama ikinciye

vakit bulamadı; tahtın bir sonraki turunda Driggs uzanıp pipoyu dudaklarından alıverdi.

Neville'in gömleği sırılsıklamdı ama üşümüyordu; tropik yağmur ılık yağardı. Yerinden ayrılmadı. Derken Egg aracı durdurdu ve maymuna parmak şaklattı; ardından başlayan hafif hareketlenme Neville'in tüm safrasını ağzına getirdi: Ejder Kraliçe ile yeni sevgilisi iş tutmaya başlıyorlardı!

Parlak araç nemli tahta zeminde gacırdamaya başladı; kısa süre sonra adamın inlemelerine kraliçenin hışırtılı çığlıklarına karıştı. Neville arkasını döndü, kulaklarını kapadı.

Nedir bu kadının kudretinin feci tabiatı, dedi içinden.

Şimşek çaktı ve altına çömeldiği pencere aniden açılıverince Neville kendini yüzükoyun yere attı. Pencereden ağzında pipoyla Driggs fırladı. Bir elinde plastik bir çakmak, diğerindeyse tütün kutusu vardı. Neville'e dönüp bakmadı bile; bir anlığına durup iyice dolmuş alt bezini çıkarıp attı ve yağmur altında hızla uzaklaştı. Neville ardından seslendi ya, yoğun sağanağın gürültüsü sesini hemen boğdu. Fırladı, görüş mesafesini sıfıra yakına indiren yağmurda körlemesine koşmaya başladı. Vicdan azabıyla kavruluyor, büyücü kadına sattığı küçük dostunun adını haykırıyordu.

Hiç uğruna satmıştı arkadaşını…

Virgil Cooper'ın Havana'ya gidip Miguelito adlı bir tur rehberine tutulmasından beri boş duran eski evine ulaştığında, ciğerleri patlayacak gibiydi. Garaja daldı ve art arda çakan şimşeklerin bitmesini bekledi. Ayağının dibindeki su birikintisinde yüzen boş tütün kutusunu görünce eğilip aldı.

Elbette markası Dunhill'di.

"Driggs?" diye seslendi heyecanla. "Gel!"

Maymun içerde değildi. Harabeye dönmüş evin her odasına, her dolabına ayrı baktı. Tabanları öyle meşinleşmişti ki –nadiren ayakkabı giyerdi– ne cam kırıklarına ne de kıymıklara aldırdı. Driggs'ten hiçbir iz yoktu ama garaja döndüğünde, daha önce gözünden kaçan bir şeyi fark etti: Kuru köşeye bir olta yaslanmıştı.

Pahalı, yerlilerin kullanmayacağı türden şık ve uzman işi bir oltaydı bu. Üzerinde pas yoktu; diliyle dokununca tuz tadı aldı. Zengin, balık meraklısı bir turist acaba maymuna denk gelmiş ve hayvana acıyıp yanına almış olabilir miydi?

Yıldırımların kesilmesi bir saati buldu. Yağmur dinince Neville, elde olta, karanlığa karıştı.

“Hep kasırga sırasında yapmak istemişimdir,” dedi Rosa.

“Teknik açıdan kasırga öncesindeyiz.”

“Bozmasana hayalimi.”

“Sen dedin, daha altı saat var diye.”

“İyi. Bunu ısınma turu say o zaman.”

Yancy iki göğüs ucuna birer öpücük kondurup, yanağını Rosa’nın karnına yasladı.

“Bir de şuna Françoise adını vermeselerdi… Çok zayıf kalıyor,” dedi Rosa. Saçlarını karıştırdı. “Neydi demin mırıldandığın melodi?”

“Hangi demin?”

“Demin işte. Üstümde debelenirken. Hatırlamıyor musun mırıldandığını?”

“Ha… *Yellow Submarine*.”

“Temelde seks oyuncağınım yani.”

“Sadece mutluyken şarkı mırıldanırım ben,” dedi Yancy. Bazen dozunu kaçırırdı; bir defasında Bonnie, bir Paul Simon şarkısına kaptırmışken kulaklarını kapatarak, “Julio’yla birlikte siktirin gidin buradan!” demişti.[26]

Rosa ıslık çaldı. “Şu rüzgara bak yahu!”

“Andrew da bir kasırga için bulunabilecek en şiddetli isim değildi ama yaptıkları malum.”

“Andrew gayet güzel bir isim, Andrew.”

“Can alacak bir kasırga için fazla ergen. Miami’yi dağıtmadan önce öyle denmişti.”

“Kim demişti? Çıktığın kızlardan biri mi?”

“Mariah’ydı adı.”

“Kıskanmıştır,” dedi Rosa. “Kendi adı konsun istemiştir. Kaç yaşındaydın o zaman?”

“Yirmi iki.” Yancy, Françoise’dan yararlanmayı ciddi düşünmeye başlamıştı.

“Yirmi ikimdeyken Paris’e gitmiştim ben,” dedi Doktor Campesino. “Benimkilerin mezuniyet hediyesiydi. Bir gün Rodin müzesine gittim ve onca seksi heykel karşısında resmen tahrik oldum. Gittin mi sen hiç oraya? Nemflere ve minotorlara takmış adam. Müthiş şeyler yapmış. Neyse işte, Boston’dan gelme bir değişim programı öğrencisiyle tanıştım; fena tip değildi. Sonunda müzenin tuvaletinde…”

“Rodin’e karşı.”

“Evet. Pencereden *Düşünen Adam* görünüyordu.”

“İnanmak istiyorum hikayene,” dedi Yancy. “Tüm kalbimle.”

“Yemin ederim doğru. Müzede ilk ve son kezdi.”

Yancy görmemişti Fransa’yı. Fransa dendiğinde hep dinmeyen puslu yağmurlar gelirdi aklına. “Uçuş nasıl geçti?”

“Fenaydı. Yanımdaki gariban elindeki tespihle ne kadar dua varsa okudu. Bacaklarına ne oldu senin?”

“Bir maymun saldırdı.”

“Kocasını kastediyorsun herhalde.”

“Yok, şaka yapmıyorum. Feci bir yaratıktı.”

Rosa yakın dönemdeki hayvanlı maceralarına dikkat çekti. “Önce Miami’de bir köpek kıçını ısırdı, şimdi de bu. Şansına lisanslı bir sağlıkçıyla iş tutuyorsun.”

“O ufak alçağı kışkırtacak hiçbir şey yapmadım ben.”

“Johnny Mendez’in kedisini kaçırmanın cezası bunlar bence. Karmaya inandığına eminim; inanmayan polis görmedim daha. Neyse, yanımda merhem var. Sürsek iyi olur.”

“Esas derdim başka benim. Gayet verimli bir öğleden sonrayı, Eve Stripling’in sevgilisine zoka takarak heba ettim.”

“Çaktırmadan izlemekten anladığın bu yani. Aferin.”

“Beni tanımadığına eminim ama ucu ucunaydı resmen.”

Rosa derin bir iç çekerek Andrew'nun kafasını kaldırdı. "Maalesef," dedi, "kötü haberlerim var."

"Şimdi vermesen? Lütfen." Rosa'nın göbeğini öptü.

"Havamızı bozmasın diye demin lafını açmadım," dedi Rosa. "Zamansız meseleler yüzünden dikkatinin dağılmadığını hiç söyleme."

"Aşırı işlek bir beyne mahkum edilmişim," dedi Andrew.

"O'Peele'i öldüren kurşun, Phinney'yi öldürenle aynı silahtan çıktı. Doktorun evinde bulunan silahtan. Balistik raporunu bu sabah gördüm."

"E? Nesi kötü bu haberin? Tam umduğumuz şey bu."

"Key West polisi de şahane haber dedi," diye mırıldandı Rosa. "Hatta öyle memnun kaldılar ki Phinney dosyasını hemen kapamaya karar verdiler. O'Peele'in çocuğu uyuşturucu anlaşmazlığı yüzünden vurduğunu, sonra kafa kıyak Miami'ye döndüğünü ve ayılınca yaptığını fark edip kendini öldürdüğünü düşünüyorlar."

"Salaklar!" Doğrulup oturdu Yancy. "O'Peele ile Phinney'nin tanıştıklarına dair bir kanıt var mıymış?"

"Yok," dedi Rosa. "Aynısını ben de sordum."

"Doktorun o gece Key West'e gittiğine dair bir bulgu peki? Panço ile güneş maskesi almış mı? Duval Sokağı'ndan mobilet kiralamış mı?"

Rosa kafa salladı. "Ellerinde sadece mermi ve silah var."

"Bir de kimsenin umursamadığı ölü tayfa."

"Ben bozulmadım mı sanıyorsun? Mermiyi onlara yollayan benim yahu!"

"Sen O'Peele için intihar raporu vermeden Phinney dosyasını kapatamazlar," dedi Yancy. "Yoksa uyduruk teorileri gümler."

"Resmen duyurmadan dosya kapamak zor değil, Andrew. Bazen dosyalar çekmecelerde kaybolur."

"Biliyorum." Yancy temiz bir gömlek ve şort giymeye koyulunca Rosa tek kaşını kaldırdı.

"Bu fırtınalı karanlıkta nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, Müfettiş?"

"Oltamı az ilerdeki boş bir evde unuttum."

"Yarın alırız. Şimdiyse canım kızarmış balık salatasıyla bira istiyor."

“Tam da yerini biliyorum.”

Rosa gülümseyerek örtüyü üzerinden attı. “Çamaşırlarım, lütfen.”

“Yalnız şöyle bir durum var… Şimdi, soran çıkarsa evliyiz biz, tamam mı? Andros’a balık tutmaya ve ikinci bir ev bakmaya geldik. Kasırga yüzünden gidemiyoruz bir yere.”

“Çocuğumuz var mı peki? Nereliyiz?”

“Boca Raton’dan tabii. Sen gene doktor kal. Genel cerrah deriz.”

“Yakın sayılır.”

“Oğlumuz Kyle bu sene okul takımına seçildi. İkiz kızlarımız üstün yetenekli çocuklar okulunda. Köpeğimiz, Cheney adlı, huysuz mu huysuz bir buldok.”

“Çok güzel,” dedi Rosa. “Evimiz de sarı bir denizaltı tabii.”[27] Banyoya geçip saçını fırçalamaya koyuldu. “Senin uyduruk mesleğin ne peki? Sorarlarsa yani.”

“Yatırım yapıyorum diyeceğim ki o da kaynağı kuşkulu aile servetini yiyorum demektir. Petrol… Yok, mikroişlemciler daha iyi.”

Rosa elinde merhemle çıktı banyodan. “Getir bakalım bacakları. Bu arada, şu sözde saldırganı görmeyi talep ediyorum.”

“Dediklerine göre Johnny Depp filmlerinde oynamış ama sonra kovulmuş.”

“Bugünlerde her filmde bir maymun çıkıyor,” dedi Rosa. “Şirin şeyler.”

“Bu psikopat öyle değil. Hey, yavaş biraz!”

“Kımıldama. Eve ile katil sevgilisini tuzağa düşürecek bir planın var mı? Yoksa körlemesine mi gidiyoruz?”

“Tabii ki var,” dedi Yancy.

“Aklı başında, iyice hesaplanmış bir plan mı?”

“Aklı başında derken ne kastettiğine bağlı.”

“Biliyordum.”

Yancy, “Oy! Yakıyor ya! Yavaş biraz!” diye yakındı ya, Rosa’nın bir Adli Tıp doktorundan beklenmeyecek derecede yumuşak, hassas dokunuşundan memnundu.

25 Muhafazakar eğilimli ABD’li televizyon ve radyo programcısı. (ç.n.)

26- “Me and Julio Down By the Schoolyard.”: Paul Simon’ın suçüstü yakalanan iki ergenin tutuklanışı ve daha sonra bir rahibin araya girmesiyle kurtuluşlarını anlatan şarkısı. (ç.n.)

27- Yellow Submarine; bir The Beatles şarkısı. (ç.n.)

On Dokuz

Claspers, uçağını kasırganın yolundaki uyduruk pistte bırakmanın aptallığa vardığı fikrindeydi. Florida'ya götürmek istemişti ama Christopher Grunion, bizi bok uçuşan bu adada bırakamazsın, o kadar, demişti. Bunun üzerine Claspers, kasırga gelmeden hep birlikte gitmelerini önermiş, Grunion'sa hiçbir yere gitmeyeceklerini söylemişti. Dediğine göre, oturdukları ev, kale gibiydi.

"Benim kaldığım yer ise ölüm tuzağı," demişti Claspers.

Grunion ya imayı anlamamıştı ya da Claspers'ı konuk etmek niyetinde değildi. Sonuçta ortada kalakalmıştı Claspers. Kim bilir, belki kasırga uğramazdı Lizard Cay'e. Ya da kafadan dalardı ve güzelim uçak, hurda alüminyuma dönerdi.

"Ya, ben ne bilirim zaten," dedi Claspers. "Alt tarafı pilotum işte."

"Ya, şeker," dedi güzel barmen kadın. "Göklerin Kralı." Üçüncü kadehini dolduruyordu.

"Kategori İki mi bu?"

"Dört bile çıkabilir diyo'llar."

"Aman ne güzel," diye mırıldandı pilot.

Rüzgar, derme çatma lokantayı gölgeleyen palmiye irisini sarsıyordu. Müzik çalmıyordu; tüm dikkatler, hava raporu kanalına ayarlı radyodaydı. Rocky Town'daki çanak antenlerin çoğu rüzgar yüzünden devre dışıydı – Claspers gelirken yola savrulmuş bir çanak bile görmüştü– ve vatandaşın pek çoğu fırtınaya dair son haberler için balıkçıya doluşmuştu. Hayatlarında kasırga yaşamamış gençler gülüşüp şakalaşıyor, daha yaşlılarsa radyoya yakın oturuyor, fısıldayarak konuşuyordu. Françoise'ın Exuma tarafını sıkı

dövdüğü ve Andros'a doğrudan girmese bile, adanın epey sarsılacağı bildiriliyordu. Sabaha hepsi bitecekti.

Claspers kadehini iki elle tutmuş, viskinin yüzeyindeki karamel dalgaları izliyordu. Mekandaki, pistte tanıştığı fasulye sırığı Amerikalı dahil yarım düzine beyazdan biriydi pilot. Balık meraklısı Andrew… Hemen yanında, muhtemelen göründüğü kadar şahane kokan bir Latin kadın oturuyordu. Ciddi içi gıcıklanıyordu pilotun.

Tezgahın diğer ucundaki kadın ise eski günlerden tanıdığı, canını sıkanı vurmayı alışkanlık edinmiş bir hıyarla evli olmasa evlenebileceği bir başka güzelliği hatırlatıyordu. Kocanın alışkanlığını iyi bilmesinin sebebi, o aralar hesabına kaçak ot taşımasıydı.

Donna'ydı kadının adı. Bugün herhalde ellilerine varmıştı ve muhakkak eskisinden bile güzeldi. Birkaç sene önce adamın bir genelevden çıkarken kurşunlandığına dair bir söylenti duymuştu ki koruma diye işe yarım akıllı yeğenlerini alanları genelde aynı son beklerdi. Claspers kimi geceler uçağa atlayıp Kolombiya'ya gittiğini, en sıkı gülümsemesini takınarak bir şişe şarapla Donna'nın kapısını çaldığını hayal ederdi. Oradaki pisti, kuzey burnundaki İspanyol tarzı villayı ve özellikle vadiyi gören ikinci kattaki yatak odasını gayet net hatırlıyordu.

"Şu güzellere benden birer bardak yollayıver," dedi barmene.

Jeste Claspers'ı yanlarına davet ederek karşılık verdiler. Andrew, Latin kadını eşi Rosa diye tanıştırdı; öğleden sonra gelmişti adaya.

Claspers güldü. "Zamanlaman berbatmış, kusura bakmazsan."

"Yapacak bir şeyler buluruz, canım," dedi Rosa. "Sen hiç uçtun mu fırtınada?"

"Yok. Ama birkaçını uykuda atlattım. Zannettiğinden daha kolaydır." Fırtına hazırlığını göstermek istercesine koca bir yudum aldı viskisinden.

Dediğine bakılırsa cerrahtı kadın. "Umarım kimse zarar görmez ama ben her ihtimale karşı malzememi hep yanımda taşırım."

"Bu adada," dedi pilot, "hastane yerine geçersin o zaman."

Biri radyonun sesini açtı. Raporu okuyan spiker neşesiz bir sesle Françoise Kasırgası'nın saatte 170 kilometreyi bulan rüzgarları

“topladığını” bildiriyordu. Kasırga, kuzey-kuzeybatı yönünde hareketini sürdürüyordu.

Balık meraklısı, elini Claspers’ın omzuna atarak, “Bir şey sorabilir miyim?” dedi. “Duyduğumuza göre Kıvrık Kuyruk’u yaptıran senin patronmuş. Grunion mıydı adı?”

“Öyle,” dedi Claspers.

Rosa pilota doğru eğilerek, Bahamalar’da bir ev almayı düşündüklerini fısıldadı. “Andrew bayılıyor buralara,” dedi. “Ben de.”

“Bir de güneş çıktığında görün.”

“Merak ettiğimiz,” dedi balık meraklısı, “acaba Bay Grunion olası bir alıcıyla tanıştırılmak ister mi?”

“Valla ister bence.”

“Emlakçılarla uğraşmak istemiyoruz pek. Ayrıca icabında nakit ödeyebiliriz.”

“Nakde kimse hayır demez.” Claspers hoşlanmıştı çiftten. Bir anlığına içinden gerçeği açıklamak, Grunion’ın projesinin pek hızlı ilerlemediğini, Nassau’daki bürokratların henüz pençelerini projeden çekmediklerini, yabaninin tekinin şantiyeye saldırdığını ve şimdiye dek sadece iki alıcının –biri Tayvan, diğeri Dubai’den– devremülk için peşinat yatırdığını söylemek geldi.

Ama aynı anda pilotun aklına satıştan komisyon koparabileceği fikri düştü. Hem bu güzelim çiftle cennet düşlerinin arasına girmek Claspers’a mı düşerdi, canım?

Rosa, “Bu gece olmaz mı?” dedi. “Yağmur dindi nasılsa.”

Claspers kuşkuyla göğe baktı. Bir sonraki yağmura tahminen birkaç saat vardı ya, Grunion’la uğraşacak havada hissetmiyordu kendisini. “Uygun değil bu akşam,” dedi.

Balık meraklısı omuz silkti. “Kasırga geçsin, ilk uçakla gidiyoruz,” dedi. “Mütevelli heyetim dört gözle dönmemi bekliyor zaten. Belki sonra gelirim yine. Geriye bir şey kalmışsa bakarım artık.”

Claspers doğruldu. “İki dakika durun, arayayım. Ha, bu arada soyadınızı duyamamışım.”

“Gates,” dedi Yancy. “Kuzen Bill’inkiyle aynı.” Rosa’nın alttan çimdiği sayesinde gülmemeyi başardı.

Pilot çimdiği fark etmemişti. Suya dayanıklı telefonunu çıkarıp uzaklaştı. Birkaç çalıştan sonra telefonu Eve açtı. Claspers’ı biraz dinledikten sonra körkütük sarhoşlukla suçladı.

“Ne işin var dışarda? Kasırga geliyor, gerzek!”

“Harbi alıcı bunlar diyorum! Bay Grunion fırsatı kaçırmasın istedim.”

“Nereden biliyorsun harbi alıcı olduklarını?”

Of, diye düşündü pilot. *Sarhoşum sahiden*.

Derken telefonu Grunion aldı ve kalayı bastı.

“İyi, tamam,” dedi pilot. “Aramadım sayın öyleyse.”

“Nereden geliyormuş adamın parası?”

Claspers hemen mütevelli heyeti lafından bahsetti. “Adamın adı Andrew Gates. Bill hesabı!”

“Siktirsin,” dedi Grunion.

“İyi, aman. Ben bara dönüyorum. Kıyametten sonra görüşürüz.”

“Dur, dur. Karısından bahset bakayım.”

“Kübalı. On üzerinden rahat dokuz nokta sekiz eder. Adı, Rosa. Süper kafalı kızlardan.”

“Kafa kıyakken sana hepsi öyle görünür.”

“Yok, görünmez,” dedi pilot, dili dolaşarak. “Doktor bu kadın.”

“Neyse, peki. Evi bulabilir misin yoksa Egg’i mi yollayayım?”

“Aman, yok. Yollama onu.”

Bara dönen pilot, bekleyen çifte toplantının ayarlandığını söyledi. “Bir taksi bulursak,” dedi.

Andrew, taksi mesele değil diyerek yandaki masalardan birinde domino oynayan rasta şapkalı bir adama seslendi. “Philip,” dedi, “adamımdır.”

Claspers şoförü piste gelip gidişlerinden tanıyordu. Philip’in Bannister Point’e gitmeye pek gönlü yoktu ama Andrew’nun çıkardığı yirmi doları görünce keyfi yerine geldi.

Taksi, kırpışan bir sokak lambasının altındaydı. Claspers arkaya bindi ve Bayan Gates hemen yanına oturdu. Kocasının binmeye niyeti yok gibiydi.

“Ne oldu?” dedi pilot merakla.

“Buradan sonrası Rosa’nın işi,” dedi Andrew. “Ben şimdilik geri plandayım. Merak etme; işini iyi bilir.”

Homurdandı pilot. “Bay Grunion pek sevinmeyecek.”

Balık meraklısı, “Bay Grunion şaşıracak,” dedi pilota göz kırparak.

Philip gaza bastı; Claspers yolluk aldığı viskiyi yudumlayıp, yol boyunca Bayan Gates’le sohbetin tadını çıkardı.

Eve ve Christopher’la görüşmeye yalnız gitmek Rosa’nın fikriydi. Yancy’yle gidemezdi çünkü Eve’le yüz yüze geldikleri anda tanınırdı. Yancy itiraz etmeli, en azından tartışmalıydı ama galiba maymun yaralarının tedavisi sırasında, Rosa’nın yanında getirdiği tekilanın tadına baktığı için tartışmamıştı. Rosa polisçilik oynamaya fazlasıyla hazırdı; Eve’in dikkatini çekmesi ve ciddi alıcı sayılmasını sağlaması kesin Christian Louboutin sandaletlerini giymişti.

“Ya herrü ya merrü,” demişti. “Sloganım bu.” Küpe seçimi, Yancy’nin hiç kurcalamamayı akıl edebildiği, geçmişteki bir sevgilinin hediyesi yeşim gözyaşı damlalarıydı.

Plana kusursuz demek zordu ama başlangıç fena değildi. Grunion’ın yalnızlık çeken pilotunun balıkçıya geleceğini kestirmek için bir FBI profil çıkarma uzmanına gerek yoktu; hava şartları yüzünden uçamadığında Rocky Town’da gidebileceği tek yer vardı.

Grunion’ın fırsata atlamasındaysa Yancy, müteahhit tayfası arasında akut kasırga kaygısı adıyla bilinen hastalığa bel bağlamıştı. Françoise Kasırgası’nın Lizard Cay’i dümdüz etmesi, Grunion’ın projesinin batması anlamına gelebilirdi. Grunion yeni alıcı, özellikle tatilci piyasasının kilit öğesi kabul edilen aşırı ödemeye hazır alıcı bulmakta büyük sıkıntı yaşayabilirdi. Mülke zarar ölçeğinde kasırgalar, yanardağ infilakları ve sızıntılı nükleer santrallerden sadece bir gıdım altta kaldıklarından, Grunion mide asidinin tümü ağzında, adanın tek yıldızlık altyapısı mahvolduğunda beş yıldızlık tesisi nasıl inşa edip pazarlayabileceğini düşünerek televizyon başında olacaktı.

Eve ile Grunion, Stripling’in dolandırıcılıktan gelme parasına yüklenip Yeşil Kıyı için nakit mi ödemişlerdi yoksa yüzsüzlüğü iyice ele alıp banka kredisi mi kullanmışlardı? Yancy bilmiyordu. Önemi yoktu; inşaattan satışlar gerçekleşmediği sürece Kıvrık Kuyruk batardı. Grunion bu yüzden telefonu Claspers’ın suratına kapatamamış, Rocky Town’daki Amerikalı çifti bu yüzden reddedememişti.

Rosa’nın görevi tuzak kurmaktı. Dediği gibi, rol kesecek, kahramanlığa kalkışmayacaktı. “Kocası” Andrew’nun, kasırga ne yaparsa yapsın bu harika tropik adadan bir, hatta bir değil, iki, belki üç yer almayı arzuladığını anlatacaktı.

Sonrasındaysa Eve Stripling’e, ailenin karmaşık varlık yapısından dolayı para transferlerinin ve sözleşmelerin Florida’da yapılması gerektiğini söyleyecekti. Florida’da, Yancy’nin İç Güvenlik’teki arkadaşı, ülkeye yasadışı giriş ve çıkış suçlamalarına dayanarak Eve ile sevgilisini gözaltına almak üzere ajanlarla bekleyecekti. Tanıklığı, pilot lisansının elinden alınmaması uğruna K.J. Claspers yapacaktı. Savcılar en azından bir cinayet davasını açabilecek duruma gelene kadar Eve ile Christopher’ın gözaltına kalmasını sağlamaksa Yancy’ye düşecekti.

En azından plan böyleydi. Rosa şimdiye Bannister Point’e varmış olmalıydı. Yancy endişeliydi.

Otopsi masası üstünde baştan çıkarıldığı andan beri böylesi bir heyecan arzusunu nasıl doyurabileceğini düşünüyordu Yancy. Rosa’yı iki katille görüşmeye yollamak, hafta sonu kaçamağına renk katmanın bir yoluydu tabii ama su yatağındayken farklı hızlarda çalışabilen seks oyuncaklarıyla deneyler yapmak çok daha güvenliydi.

Yancy, Christopher Grunion hakkında, cinai melekeleri haricinde hiçbir şey bilmiyordu. Kamu kayıtlarında ya da eyalet suç veri bankasında adamın izi bile yoktu. Adamın sahte ad kullanması şaşırtıcı değildi ama ihtimal, Yancy’nin Rosa için duyduğu endişeyi körüklüyordu. Saat ona kadar geri gelmezse, kontrole gidecekti Yancy. Kol saati sekiz kırk altıyı gösteriyordu.

Rüzgarın kirişlerden savurduğu tombalak bir hamamböceği tam karşısına, bir tabak kızarmış balığın yanına düştü. Yerel lezzeti tatmakla

meşgul bir kadın turist çığlığı bastı. Her birinin yanağı aynı ölçüde güneş yanığı arkadaşları hemen koroya katıldılar. Altı bacaklı saldırgan derhal toparlandı, upuzun antenleriyle tarayıp, yarısı bitmiş bir kokteyl bardağının dibindeki damlalara yöneldi. Müşteriler, müdahaleye gönülsüz görünen barmene seslendiler.

Tantanayı kaldıracak halde değildi Yancy. Kalktı, ilk bağıran kadının yanına gitti ve tek şaplakta böceği ezdi. Ezilme sırasında yerfıstıklarıyla kaplı bir zeminde ilerleyen kovboy çizmesinin topuklarından duyulabilecek bir ses çıktı. Yancy, izleyen sarsak birkaç alkış ile bir iki tezahürata aldırmadı. Florida'da olsalar, şimdiye kapama emrini yazmaya başlamıştı.

Avucunu kokteyl peçetesiyle sildi; kadınlar öteberilerini toplayıp çıkarlarken mekana pespaye kılıklı bir ihtiyar girdi ve gayet şık bir oltayı tezgaha dayadı.

Yancy, barmene, "Kim bu beyefendi?" diye sordu.

"Neville Stafford. Garibim, maymununu arayıp durdu bütün gece."

"Hepimizin başına geliyor öyle şeyler. Benden bir bira uzatıver."

Amerikalı yanına oturunca, Neville bira için teşekkür etti.

"Kötü günler, ha?"

"Ya."

"Senin bitliye rastladım," dedi Yancy.

Bacağındaki ısırık ve tırnak izlerini gösterdi. Üzüldü Neville. Amerikalı, terk edilmiş bir evde çıkan hengameden sonra kaçtığını söyledi maymunun. Ardından ekledi: "Bay Neville… Yanılmıyorsam bu olta bana ait."

Neville başıyla onaylayarak oltayı adamın yanına koydu. Yaramaz maymunun adının Driggs olduğunu söyleyip, Johnny Depp bağlantısından bahsetti. Amerikalı, hayvanı ilkin Ejder Hanım'ın motorize tahtında gördüğünü anlattı.

"Kraliçe," diye düzeltti Neville. "Ejder Kraliçe."

"Korkuttu beni biraz."

"He'kesi korkutur."

"Sevgilisi, şu Christopher Grunion hesabına çalışan yumurta kafa mı?"

"Sen ner'den biliyo'n Mista Krissofır'ı?"

“Kıyıya turistik tesis yaptırdığını duydum.”

“Ö’lle. *Benim* kıyıma.” Neville devamını getirmedi. Birasını bitirdi. Amerikalı bir tane daha ısmarladı.

“Sen mi sattın araziyi?”

“Evimi yıkıp bi’ de çitle çevirdi. Çok fena. Anlaşmayı benim üviy kardeş yaptı. Kimse bana so’mmadı.” Neville satış meselesini baştan sona anlattı. Amerikalının, diğerleri gibi kendine deli gözüyle bakıp bakmadığını kestiremiyordu.

Adam, lafın sonunda, “Dediğin para epey çok, Bay Stafford,” dedi. “Zengin olabilirmişsin.”

“Ne gibi?”

Amerikalı içtenlikle gülümsedi. “Aynen. Benim adım, Andrew.”

Neville’in tokalaştığı el gayet kuvvetliydi. Amerikalı, Florida’nın en güney ucundaki Big Pine Key’de oturduğunu, Neville de Miami’ye iki defa ve bir kere de ben aldırmaya Fort Lauderdale’e gittiğini söyledi. Amerikalı evini, pembe ve sıcak günbatımlarını, minik geyikleri anlattı. Dediğine göre, geyikler köpek boyundaydı; ilgisini çekmişti Neville’in.

“Her akşam gelip çalı çırpı yerlerdi,” dedi Amerikalı. “Sundurmamda oturur, karanlık basıp gitmelerine kadar seyrederdim.”

“Andros’ta hiç geyik görmedim ben,” dedi Neville. “Domuzlar va’ bi’ tek.”

“Ama sonra New York’tan Shook diye biri gelip komşu araziyi aldı ve şimdi kocaman, saçma sapan bir ev yaptırıyor. Belediyenin izin verdiği yüksekliği aşıyor; birilerine rüşvet yedirmiş anlaşılan,” diye devam etti Amerikalı. “En fenası ne, biliyor musun? Yaptırdığı evde oturmaya niyeti yok adamın. Sıcağa ve sineklere katlanamıyor. Tek derdi, her şeyden habersiz safdilin tekine evi kakalayıp kuzeye dönmek.”

Amerikalı, bahsettiği komşunun araziye yaptığından ciddi rahatsız görünüyordu. Neville, Bay Shook gibisine çok rastlamıştı ama Andrew türü bir turist görmemişti hiç.

“Küçük geyikler n’oldu?” dedi merakla.

“Gelmiyorlar artık. Sunta yiyemiyorlar çünkü.”

Adam susunca Neville, peki, ne yapacağını sordu.

"*Sen* ne yapacaksın?" dedi Amerikalı.

Neville, büyü yapması için Ejder Kraliçe'yi tutuşunu anlattı. "Ama işe yaramadı," dedi. "Üstüne bi' de maymunumu aldı elimden."

"O meselede en iyiyi kaptığını zannetmiyorum."

"O da va'."

"Film yıldızları işte… Başa beladan başkasını getirmezler. Bir şey göstereceğim sana." Amerikalı, altın kaplama rozetini çıkarıp barın altında, sadece Neville'in göreceği şekilde tuttu.

"Polis misin?" diye fısıldadı Neville.

Andrew rozeti tekrar cebine attı. "ABD polisi Bay Grunion'la yakından ilgileniyor. Ayrıca adamın gerçek adı o değil. Kıvrık Kuyruk projesinin yasadışı yollarla, dolandırıcılıkla elde edilmiş parayla yapıldığını düşünüyoruz. Ayrıca çok tehlikeli biri olduğuna inanıyoruz."

Neville evetledi. "Ateş etti bana."

"Valla mı? Ne zaman?"

"Kocaman bi' tüfekle. Bannister Point'teki evinin hemen yanında."

"Has…" Amerikalı endişeyle saatine baktı.

Neville, Amerikalıyla ortak noktaları bulunduğunu düşünerek birasını dikledi. Her ikisi de nadir bulunan, yerine yenisi konulamayacak bir şeyi mahvetmeye kalkışan açgözlülerden mustaripti.

Derme çatma balıkçının kirişlerinden sarkan ampullerin kırpışmaya başlaması, adada elektriğin yakında gideceğine işaretti. Neville, kasırgada Driggs'in nereye saklanacağını düşünüyordu. İnşallah büyücü karının yanına gitmezdi. Nasıl bir iblis, bir maymuna sigara içmeyi öğretebilirdi?

"Ejder Kraliçe'yi ilk görmeye gittiğimde," dedi, "Krissofır'a ait bi' şi'i götürmüştüm."

"Ne?"

"Seninki gibi bi' balıkçı gömleğinin kolu. Maviydi. Kraliçe onla adama büyü yap'cak, kıyım bana kal'caktı. Bi' şi' olmadı ama."

"Kol mu dedin?" Andrew dirseklerini tezgaha dayayıp ellerini kavuşturdu. Neville'e biraz rengi kaçmış göründü.

“He, yırtı’mmış bi’ gömlek kolu. Krissofır’ın çöp kutusunda buldum.”

“Yırtılmış mıydı yoksa kesilmiş miydi?”

“Kesilmişti gal’ba.” Parmağıyla makas hareketi yaparak destekledi görüşünü.

“Oy oy.”

“N’oldu?”

“Araban var mı, Stafford?”

“Yok. Kayı’ım va’ ama...”

“Boş ver.” Amerikalı biraz para çıkarıp tezgaha bıraktı ve hızla fırlayıp karanlıkta gözden yitti.

Neville adamın pahalı oltasını alıp Joyous’un evine yollandı. Şıpınişi güreşin ardından hindistancevizi ve palmiyelerin hışırtısını dinleyerek Amerikalının dediklerinin, polisliği dahil, doğru olup olmadıklarını düşündü.

Yirmi

Ajan John Wesley Weiderman, bozuk istiridyeler yüzünden üç kilo kaybettikten sonra Plover Chase'i kovalamaya devam etmek üzere azimle Florida'ya dönmüştü. Kaçak kadının Oklahoma Soruşturma Bürosu'nu arayan emekli dermatolog kocasından elde ettiği yeni bir ipucu söz konusuydu.

Dr. Clifford Witt, Bonnie Witt adını kullanan şüphelinin, doktorun erişebildiği (parolası herturlu2'ydi) bir kredi kartı hesabından harcama yaptığını keşfetmişti. Tümü Key West'te yapılan harcamalar arasında yiyecek, dudak koruyucu, sarı saç boyası, bira, prezervatif, diş ipi, araba kirası, yetmiş dokuz dolarlık benzin, dört bidon benzin ve Güney Roosevelt'teki Best Western Oteli'nde oda servisi vardı.

217 numaralı otel odasındaki adam, "Nakit suyunu çekince plastiğe yüklendik," dedi.

Dediğine balkırsa, adı Clyde Barrow'du ve kapısına dayanan kanun adamından etkilenmiş görünmüyordu. Ajan John Wesley Weiderman, alttan almalı yaklaşımı seçti.

"Plover Chase adında bir kadın tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Bıraktı beni ya. Topukladı."

"Nereye gitti?"

"Kaçmaya devam herhalde. Bir kere suç işledin mi, falan işte."

"Gerçek adınızla başlayalım o zaman."

"Tamam ya," dedi adam, "yakaladın işte."

Tombalak ve güneş yanığıydı. Üzerinde KEY WEST: HAFİF BALIK SORUNLU İÇKİCİ KASABASI yazan siyah bir tişört vardı.

“Cody Parish’im ben.”

Ajan John Wesley Weiderman hemen tepki vermedi. Takip ettiği vakanın gittikçe azalıyor görünen adli sonuçlarını tartıyordu.

“Kurban Cody Parish diyorum.”

“Anladım,” dedi John Wesley Weiderman.

Plover Chase’in not karşılığında yatağa attığı oğlandı bu. Büyümüştü. Hatta saçı dökülmeye bile başlamıştı.

“Onca zaman sonra yani, bir araya geldik. Facebook’tan bulmuş beni. Tam peri masalı. Hepsi günlüğümde yazılı; hepsi derken, *hepsini* kastediyorum.”

“Okuyabilir miyim?”

“Önce avukat bulmam lazım,” dedi Cody. “Önce kitabı çıkar, sonra da herhalde filmini yaparlar. O yüzden dikkatli davranıp kimsenin sızdırmamasını sağlamam şart.”

Ajan, Cody’ye isteği dışında zorla kaçırılıp kaçırılmadığını sordu. “Silahtan daha ölümcül bir şeyi var,” dedi Cody. “Amı asla yenemezsin denir ya hani… Bizzat Merle Haggard’ın[28] lafıymış.”

“Tehdit etmedi veya bedensel zarar vermedi, öyle mi?”

“Kalbimi paramparça etmesi sayılır mı?

“İngilizce dersinde tanışmıştınız, değil mi? Zamanında demek istiyorum.”

“Normalinde değil, ileri İngilizce dersinde,” dedi Cody. “Süper ileri yani.”

“Anladım.” John Wesley Weiderman zerre espri anlayışına sahip değildi.

“Onu eskiden sevdiğim kadar seviyorum ben,” dedi Cody. “Hiçbir şey değişmemiş, zaman falan durmuş gibi sanki.”

“Bu sefer niye terk etti sizi dersiniz?”

“Ya, yok artık yani! *Neyi niye* yaparlar, kim biliyor? Dün üstü açık, yeşil bir arabayla geldi; nesi varsa toplayıp gitti işte. Hormonları sapıttı bence.”

Ajan, Plover Chase’in kaçtığından kuşku duymuyordu; dolapta kadın giysileri veya banyoda ruj, vesaire yoktu. Dağınık yatakta, etrafta kadın

bulunsa Cody türü bir gerzeğin bile saklayacağı cinsten erkek dergileri vardı.

“Nereye gitmiş olabilir?”

“Bilmem,” dedi Cody. “Eve?”

“Tekrar bir araya geldiğinizden ailenizin haberi var mıydı?”

“Babam altı sene evvel göçtü. Annem bakımevinde; kendini Shirley MacLaine sanıyor. Hem ben otuz yaşındayım, arkadaşım. Yasaya uygun ve evet diyen herkesi düdükleme hakkına sahibim. Bayan Chase ise evet demekle kalmadı, evet, evet, evet, daha sert, evet, Cody, dedi. Herhangi bir yasa çiğnemedim ben yani.”

John Wesley Weiderman, aranan bir suçluya yardım ve yataklık etme suçuna işaret etti.

“Yatakta tek yaptığım aklını almaktı benim! Bu yüzden hapse mi atacaklar yani?” Cody var gücüyle sağlam durma peşindeydi.

“Jüri sizin gibi bakabilir meseleye,” dedi ajan. “Ama iyi avukatlar pahalıdır. Gerçi o zaman kitabınız sayesinde zengin olursunuz zaten, değil mi?”

Cody terk edilmekten rahatsız görünmüyordu ama mahkemeye çıkarılma fikrinden endişelenmiş gibiydi.

“Ha, şimdi hatırladım,” dedi. “Big Pine Key’de bir eleman var; Bayan Chase’in onla da bir ara şeyi olmuş.”

“Konuştum kendisiyle. Eski bir polis.” Ajan John Wesley Weiderman’ın, sözde yaban köpeklerinin açtığı yaraları göstermek için pantolonunu sıyıran Yancy’yi hemen unutması mümkün değildi.

“E, orada olabilir yani,” dedi Cody. “Onunla birlikte.”

“İlişkilerinin bittiğini söylemişti bana.”

“Kararları alan o değildir belki. Bayan Chase’le tanışmadığınız belli.”

“O da olacak bir gün,” dedi ajan.

“Elemanın yeni manita yapmasından hoşlanmamıştı, onu diyorum. Aman ne güzel falan çekti ama bozulduğundan eminim.”

“Diyorsunuz ki adamı geri almaya gitti. Öyle mi?”

“Bilirsin işte öyle işleri. Şimdi, adamın yeni manita, doktormuş, tamam mı? BayanChase’in katlanacağı bir durum değil yani. Hepsi günlükte yazılı. Her gece yüz kelime yazıyorum. Elle değil ama iPad’imde yani. O da sayılır, değil mi?”

“Tabii tabii.”

Ajan John Wesley Weiderman, Plover Chase’i kovalamanın Oklahoma’daki vergi mükelleflerine haksızlık anlamına geleceğini fark etmişti artık. Yakalanması, eyaleti daha güvenli kılmayacak, aksine, bir öğretmen eskisiyle Weiderman’a seks düşkünü bir dangalak görünen, artık büyümüş, kitabı muhtemelen çoksatarlara girecek kurbanını boyalı basına malzeme yapacaktı. Plover Chase’in Tulsa’ya kelepçeli getirilişinin panayıra dönüşmesi işten bile değildi. Ayrıca gayet şahane bir hücre harcanacaktı.

Ama Ajan John Wesley Weiderman tam bir emre itaat adamıydı; ötesi, göreve yollanılabilecek, Florida Keys’ten çok daha beter yerler vardı.

“Şu benzin bidonları niçindi?” dedi.

Beriki gevşekçe omuz silkti.

“Kredi kartı dökümünde altı galonluk dört bidon alındığı yazıyordu.”

“Garip.” Bayan Chase bidonları tek başına çıktığı gün almıştı herhalde.

“Herhangi bir şekilde şiddet eğilimi gösterdiğine şahit oldunuz mu?”

“Asla,” dedi Cody. “Ama dediğim gibi, büyük aşk yaşıyorduk.”

“Belki Bay Yancy’ye farklı hisler besliyordur.”

“Yabani bir tarafı vardı tabii. Hepsi günlüğümde.”

“O konuda arayacağız sizi,” dedi ajan.

Tam çıkarken Cody, “Yakalarsanız nerede bulacağınızı benden öğrendiğinizi bilmesin.”

“Merak etmeyin,” dedi ajan. “Kaynaklarımızı daima koruruz.” Eğitimde öğretilen cümleydi bu ve hemen her duyan yutardı.

Cody Parish, terliklerini şıpırdatarak peşinden seğirtti ajanın. “Yirmi galon benzin… Niye sizce?”

“Yirmi dört.”

Kafasında altıyla dördü çarparken dudakları oynadı Cody’nin. “Belki eve dönüş için yedekleme yapacaktı… Benzincilerde durup vakit kaybetmemek için…”

“Hiç zannetmem,” dedi John Wesley Weiderman.

Sadece gerzekler öyle zannederdi çünkü. İnsanlar bidonla benzini çim biçme makineleri ve benzeri araçlar için alırdı ama kafasında çok başka bir şey dolanmayan birinin tutup dört bidon benzin alması akla yakın değildi.

Doktor Rosa Campesino, eski kocası Daniel’ı nadiren düşünürdü. Eve Stripling’le birlikte Andros sahilindeki evin terasında şarap yudumlarken adamı aklına getiren şey, burnuna dolan tıraş losyonu kokusuydu.

Beast Down… Daniel’ın gözde losyonuydu. Aynısını süren başka erkeğe rastlamamıştı. Tabii Rosa, yandaki odada telefonla konuşan adamın Daniel olmadığını biliyordu çünkü Daniel, iki bin dolarlık dağ bisikletiyle bir uçurumdan yuvarlanarak can vermişti. Otopsisi Montana’nın Bozeman kentinde yapılmış, profesyonel nezaket icabı Rosa’ya fakslanmıştı. Rosa gelen raporun dört kopyasını, Daniel’ın evlilikleri boyunca yatağa attığı –rezil ayrıntılarını boşanma avukatı gün yüzüne çıkarmıştı– sörf öğretmeni ve diğer üç kadına yollamıştı.

“Sandaletler çok güzel sahiden,” dedi Eve Stripling.

“Teşekkür ederim. Çok rahatlar.”

“Parlak kırmızıları dökülünce ne yapmak lazım acaba? Sprey boya mesela?”

“Valla, iyi soru,” dedi Rosa.

İşler sarpa sarmadan önce geçen havadan sudan konuşma bu minvaldeydi. Eve’in kucağında, herhalde Andrew’nun boğulmaktan kurtardığı minnacık bir köpek vardı.

“Bay Grunion daha ne kadar telefonda kalır acaba?”

“İş meselesi,” dedi Eve. “Biraz daha şarap?”

Elbette, dedi Rosa. Saatine baktı. Epey vakti vardı daha. “Belki Kıvrık Kuyruk’taki evlerin fiyatlarını sen söyleyebilirsin bana,” dedi. “Eşimle şöyle denize nazır, iki üç tane yer bakıyoruz. Nakit ödemeyi düşünüyoruz.”

“Kredi kullanmadan mı?” Eve, heyecanlanmıştan çok şaşırmış görünüyordu.

“Anlaşmayı Florida’da yapmamız gerekecek,” dedi Rosa. “Andrew’nun fonlarını yöneten yerde. Para işlerine heyet bakıyor.”

“Hiç zannetmiyorum.”

“Nassau’daki avukatlarınızla Skype üzerinden görüşebiliriz.”

“Onu demek istemedim,” dedi Eve. “İlgileneceğimizi zannetmiyorum demek istedim.”

Rosa kaşlarını kaldırdı. “Nakit ödemeyle ilgilenmiyor musunuz? Ciddi misiniz?”

“Şekerim,” dedi Eve, “bu işin ciddi hiçbir yanı yok. Gayet iyi biliyorsun.”

Köpek kucakta zıplayıp bir köşeye kıvrıldı. Eve bir şarap şişesi daha açtı. Dalgalar mercanları dövüyor, palmiyeler hışırdıyordu. Rosa sabırsızca bekledikten sonra, “Hata bende, Eve,” dedi. “Ev satma işindesiniz sandım sizi.”

“Buranın olayı şu,” dedi Eve. “Doğru davranmayı bilirsen doğru kimselerle arkadaşlık kurabiliyorsun. Dur, bir örnek vereyim: Bahamalar gümrüğünde bir arkadaşımız var. Ne dedi, biliyor musun? Nassau’ya son günlerde Rosa Gates diye biri gelmemiş. Fresh Creek veya Congo Town’a da… Rosa Campesino diye biri var ama…”

Rosa, işin yan yattığını anlamasına rağmen, “Kızlık soyadımı kullanıyorum,” dedi.

“Kocan da mı kızlık soyadını kullanıyor? Listelerde Andrew Gates diye biri de yok; ondan soruyorum.” Eve, daracık beyaz kotuyla kurulduğu geniş salıncakta, keyfine bakıyor denemeyecek bir hızda sallanıyordu şimdi. “Andrew Yancy diye biri gelmiş buralara. Keys’ten bir polis eskisi… Şahsen tanıyorum. Zırvayı kes yani.”

Rosa kadehi bıraktı. “Bay Grunion’a akşamınızı boşa harcattığım için özürlerimi ilet, lütfen,” dedi. “Yanlış anlama söz konusu herhalde.”

“Uzatmasan.”

Rosa sakince çantasına uzandı ve kalktı. “Yazık oldu,” dedi.

Eve gülümsedi. “Hiçbir yere gitmiyorsun, şekerim.”

Aynı anda kapı açıldı ve tere karışmış Beast Down kokusu burnunu zapt etti. Bir an kusacağını sandı Rosa.

Rüzgara karşı, yokuş yukarı, yokuş aşağı koşuyordu. Eski günler geride kalmıştı; atlet değildi artık. Bacakları ağrıyor, ciğerleri yanıyordu. Yolda ayağına batıp duran bir sürü çakıl taşı vardı.

Ağrıya, sızıya katlanabilirdi. Kana da… Esas burnunun ucundakini göremeyişini, işi batırışını düşünmek ıstırap veriyordu.

Karşıdan gelen araba, Philip’in taksisi çıktı. Kasabaya dönüyordu; içindeki tüm ışıkları kapalıydı. Reggae sesi uzaktan bile barizdi ve ön tarafta oturan pilot sigara içiyordu. Yancy el kol salladı ya, nefesi bağıramayacağı kadar tükenmişti. Taksi hızla yanından geçip giderken, Yancy aracın tepesindeki küçük karaltıyı gördü. Bay Stafford’ın maymunu…

Bir evin duvarına dayalı bir çocuk bisikletine rastlayana kadar koşmaya devam etti. Evin pencerelerine tahta çakılmıştı. Aradan ışık ve sesler geliyordu. Lastikleri inik bisikleti aldı, bindi ve dizleri gidonda pedallara yüklendi.

Bannister Point’e yaklaşırken, Egg meselesi kafasına dank etti. İtiş kakış becerilerini, polislik becerilerini düşündü ve şimdiye dek Egg ebadında ve duyuları alkol yahut uyuşturucu yüzünden körelmemiş biriyle hiç kapışmadığını kavradı. Egg bu akşam muhtemelen cellat kadar ayık ve tetikte olacaktı. Şaşırtarak indirmesi zordu. Sonra diş derdi aklına geldi ve ilkin çeneyi hedeflemeye karar verdi.

Kol demiri veya sağlam bir boru en iyisiydi ama bisikleti bıraktığı yerde, eve üç yüz metre mesafede bulduğu kalınca bir çam dalıyla idare etmek zorundaydı. Yolun kalanını adanın üzerine çöken koyu mor bulutların altında, yaya aldı. Evin her yanı kullanılmış araba galerisi misali ışıl ışıldı. Adalarda lüks sayılabilecek mazotlu jeneratör homurdanıyordu. Kısacası, duvarları çökmediği sürece içerdekiler kasırgayı müzik dinleyip uzanarak geçirebilirdi bu evde.

Yancy hızla ilerledi; ağaçların hışırtıları ayak seslerini bastırıyordu. Egg'i ön tarafta görmemişti. Arka taraf da boş görünüyordu. Eve Stripling terasta, birbirlerine dolanmış rüzgar çanlarını çözmekle uğraşıyordu. Evin etrafında, eğilip kalkarak, pencerelere göz atarak dolandı. Ne Rosa vardı görünürde ne de başkası. Karnına kaynayan bir yumruk oturmuştu adeta.

Derken Eve'in minik köpeği havlamaya başladı. İçinden sövdü Yancy.

Ön kapıya gitti, açıp içeri girdi.

Elde dal, bileklerine saldıracak köpeği, daha aynı gün kurtarmasa çoktan boğulup gitmiş olacak köpeği beklerken, *azıcık iyilik etmemin cezası*, diye düşündü.

Havlama kesildi birden.

Yancy sessiz birkaç adım attı; durdu, kulak kabarttı.

Hol köşesinden kafasını uzatıp çekti. Hiçbir şey göremedi.

"Bu tarafa, gerzek," dedi bir ses.

İlerledi ve girdiği odada karşısına tertemiz, bordo renkli bir Süper Teker'e oturmuş, Yancy'nin çiftesini dizlerine yatırmış bir adam çıktı. Hemen arkasındaki pirinç askıdan turuncu panço ve birkaç tane kara güneş maskesi sarkıyordu.

"Rosa nerede?" dedi Yancy.

"Otur." Başıyla bir iskemleyi işaret etti adam.

"Nerede?"

"Bende tüfek, sendeyse dal var."

"Sana bir soru sordum, Nick."

"Eve hemen çakacağını söylemişti. Ben, o kadar kafalı değil, demiştim."

"Ben de polis vurmayacak kadar kafanın çalıştığını söylüyorum." Serbest eliyle Johnny Mendez'den ödünç aldığı rozeti çıkardı. "Gördüğün gibi, ekibe geri döndüm."

"Öncelikle," dedi Nick Stripling, "kanunlar insanın kendi kolunu kesmesini yasaklamıyor."

"Belki."

"Belki değil, öyle."

“Cinayeti yasaklıyor yalnız,” dedi Yancy. “Charlie Phinney ile Doktor O’Peele’i öldürdün ve beni öldürmeye kalkıştın.”

“Herhangi birini kanıtla da göreyim.”

“Kanıtlayacağım. Bu arada senin şu sigorta dümeninden başlayalım,” dedi Yancy. “Federaller yaşadığını öğrenince ne yapacaklar, bil bakalım.”

“Nereden öğrenecekler? Senden değil herhalde. Ortadan kalkacaksın çünkü.”

Nick Stripling’in üstünde kısa kollu ve sol kolu eksik, bordo bir balıkçı gömleği vardı. Boşta kalan gömlek kolu dikilerek, ardındaki manzara örtülmüştü. Kulaklarından biri sarılıydı ya, esrarengiz olta ustasının kimliğini bilmediği belliydi. Odayı son derece ağır, kayısıyla mum karışımı bir losyon kokusu sarmıştı.

“*Herald*’daki ölüm ilanında fotoğrafının yayınlanmadığını hatırlıyorum,” dedi Yancy.

“Vermedik çünkü yayınlamaları için.”

“İyi fikirmiş. Nassau’da gazeteyi görselerdi hapı yutardın.”

“Otur dedim sana.”

“Sabıka fotoğrafını alabilirdim aslında,” dedi Yancy. “Ama on küsur sene önce çekilmişti.”

“Ehliyetimdeki resim yeniydi. Yüce bilgisayarlarınızdan bakmak gelmedi mi aklınıza?”

“Neye benzediğinin önemi yoktu çünkü öldüğünü zannediyordum. Katilinin peşindeydim.”

Ağzını çarpıtarak sırıttı Stripling. “Komik.”

“Kızının haberi var mı ölmediğinden?”

“Caitlin’i düşünme sen. Vakti gelince söylerim.”

“Yılbaşına yetiştir bari,” dedi Yancy. “Ona göre alsın hindisini.”

“Espri miydi bu şimdi? Karşıma geçmiş komiklik mi yapıyorsun yani?”

“Unutmadan söyleyeyim; koluna şahane baktım. Buzluğumda, votka ve dondurmalarla birlikte tuttum. Söylemedi mi Eve?”

“Çok lazımdı.” Parmakları yavaşça çiftenin tetiğine kaydı. Kıllı kolundaki saat parıldadı.

“Nick, sabırlı davrandım, bak. Rosa nerede?”

Süper Teker’in konsolundan bir bip sesi geldi. Aracın ayak koyma yeri yavaşça yere indi ve Nick, çifteyi Yancy’ye doğrultarak ayağa kalktı.

“Bir konuda haklısın,” dedi. “Polis vuracak kadar salak değilim. Ama böcek müfettişleri konusunda çekincem hiç yok.”

28- Amerikalı country şarkıcısı ve bestecisi. (ç.n.)

Yirmi Bir

Gayet sağlıklı bir kolu kesmek, her şeyden önce gülle ebadında *cojones*[29] isterdi. Nicholas Stripling bugüne dek sigorta dolandırıcılığından yakalanma tehlikesiyle karşı karşıya kalan hiç kimsenin böyle bir şey yapmadığından emindi. Kendini ölmüş göstermek sıradan, her zaman yapılan numaralardandı. Numaraya başvuranlar genellikle Meksika veya Kosta Rika'da enselenirdi. Böyleleri, iz bırakmadan denizde veya çölde kaybolunduklarında federallerin e, ne yapalım, boş verelim, dediklerini zannederlerdi.

Mesele insanın ne kadar aptallık edebileceğiydi ve tek çözüm, iz bırakmadan değil, *iz bırakarak* ortadan kaybolmaktı. Salaklara morga yatıracak bir şeyler, gerçek insan parçaları verdin mi, tamamdı. Haliyle DNA analizi yaptıklarında, çürüyen uzvunuza baktıklarında kafalarında öldüğünüze dair kuşku kalmazdı.

Kim kendi kolunu kesecek kadar saçmalayabilirdi? Değil mi?

Eve yapmaması için yalvarmıştı ama Nick Stripling'in kodese, en açığına dahi girmeye niyeti yoktu. Miami'deki federal tayfası dolandırıcılara hiç acımıyordu; Nick'in şahsen tanıdığı üç kişi çift haneli sayılarda hapse mahkum edilmişti. İçlerinden biri, Sam Amca'ya, hiç yapmadığı sekiz bin iki yüz fizik tedavisi fatura etmeye kalkmış Kübalı bir beyefendiydi. Adam üçüncü evre akciğer kanseriydi ve buna rağmen salmıyorlardı! Nick Stripling karısına içerde nezleyi bile kaldıramayacağını, hapis diye bir seçenek bulunmadığını belirtmişti.

Ortabatı Mobil'in en sağlam döneminde on bir küsur milyon dolar götürmüştü; Florida Amerika'nın, en kaşarların üşüştüğü sigorta üçkağıdı

merkeziydi. Stripling en çakallarıyla rekabette bulmuştu kendini: İpotek/çek kıranlar, kimlik hırsızları, silah satıcıları, finans casusları ve uyuşturucu kaçakçıları; hepsi tıbbi malzeme piyasasına üşüşmüştü çünkü hükümetten çalmak hem daha kolay hem daha az tehlikeliydi. Sigorta dolandırıcılarının pek çoğu Nick Stripling'den daha fazla para kazanmıştı ama buna rağmen Nick, Süper Teker (ve ayrıca yürüteçler, elektrikli hastane yatakları, tansiyon aletleri ve benzerlerinin) siparişlerinden ciddi vurmuştu voliyi.

Yakayı ele verirse, federaller paranın tümünü geri almaya kalkacaklardı ki hayatta kabul edemezdi. Kara parasının sürekli hareket etmesini sağlamış, Cenevre'den Barbados'a, Lüksemburg'a ve nihayetinde Nassau'daki bir bankaya, Christopher Grunion adıyla açılmış bir hesaba aktarmıştı. İsmi, Lizard Cay'deki bir kıyıya yapacağı yatırımın gereğinden fazla kurcalanmaması için uydurmuştu. Eve, *Nassau Guardian*'da çıkan ve zengin Asyalıların güneşe boğulmuş Bahamalar hayatının güzelliğini keşfetmesinin ardından lüks emlak piyasasından beklenen patlamayı anlatan makaleyi görene kadar, projeye kuşkuyla bakmıştı. *Nasıl, Çinliler falan mı yani?* Nick, sabırlı ve iyimser kalmaya gayret ederek Andros'a düzenlenecek akını bekliyordu artık.

Planın en zor, Nick'i en ürküten tarafı, ameliyatı O'Peele gibi eli ayağı titreyen bir bağımlıya yaptırmaktı. Ama fazla seçeneği yoktu; yasalara uyan hiçbir cerrahın yapacağı iş değildi çünkü. Adamın biri geliyor, kolumu kesmenizi istiyorum, diyor… Doktor, nesi var, diyor. Kangren mi melanoma mı? Adamsa yok bir şeyi, sadece bana gerekmiyor artık; keser misiniz rica etsem, diyor…

O'Peele sadece Stripling'e iş yaptığından değil, paraya feci ihtiyaç duyduğundan da peki demişti. Leblebi misali yutmaya başlayınca, haplar pahalıya patlıyordu. Ve bir de, Ortabatı Mobil batmaya başlamıştı. Kimlik numaralarını arakladıkları bunaklardan birkaçı sigorta belgelerini görmüş ve Sosyal Sigortalar'ı arayıp Süper Teker diye bir şey ısmarlamadıklarını ama gelirse gayet memnun kalacaklarını söylemeye başlamıştı. FBI etrafta dolanmaya başlar başlamaz, Stripling kepenkleri indirmiş, aralarında

Gomez O’Peele’in de bulunduğu sadık çalışanlarına, gelecekte açacağı yeni tıbbi malzeme şirketinde iş vaat etmişti.

O’Peele, Stripling’in kolunu kesip pervane tarafından koparılmış gibi görünecek şekle sokması karşılığında teklif ettiği beş bin dolara balıklama atlamıştı. Ameliyat, çiftin Keys’teki dairesinde gerçekleştirilmişti. Eve hemşireliği üstlenmiş, Nick haplarla uyuşturulup morfine bağlanmıştı. Stripling ameliyat testeresi ve diğer malzemeleri yeni almıştı; hepsi tertemizdi. Başlamadan önce O’Peele’i bir kaba işetmiş, üstüne bir de alkol için üfleterek doktorun ayıklığını gözüyle görmüştü.

Doktorun ellerinin titremeyişi, tamamen ayık çıkması takdire şayandı sahiden. Daire içinde domuz boğazlanmış gibi görünmesin diye muşambaları tercih etmişlerdi.

Eve, hastane maskesinin ardında, üstüne kocasının kanları sıçrarken gözyaşlarına boğulmuş, doktorsa bir yandan enerji içeceği diklerken diğer yandan İç Savaş’ı düşünmüştü. Ne yapmıştı o çağın cerrahları? Savaş alanında kesmişlerdi kol ve bacakları! Hepsi veya en azından çoğu çocuk yaştaydı; ne anestezi vardı ne de antibiyotik… Botların iplerini söküp yara dikmiş, kurt kaynayan açık yaraları bandaj yerine pis üniformalardan kopardıkları şeritlerle sarmışlardı.

Kurtulacağım, toparlanacağım, demişti Nick Stripling kendi kendine. Feci acımıştı ama omzu. Ağrıdıkça ağrımıştı. Ama sonunda özgür kalmıştı işte.

Tüm edevatıyla balığa çıkacak şekilde donattığı teknesini ameliyattan bir gün önce batırmıştı. Eve kiraladıkları bir botla takip etmişti. Stripling neden kullanmaya kalkmadığı merak edilmesin diye cankurtaran botunu da kancayla yırtmıştı. Ardından Eve’in getirdiği bota atlamış ve teknenin Atlantik sularına gömülüşünü seyretmişlerdi.

Ertesi sabah bıçak altına yatmış, akşamınaysa kolu gidip köpekbalıklarına atmışlardı. Florida Keys’te boğulmak demek, köpekbalıklarının ziyafet sofrasına düşmek demekti.

Kol saati mi? Saati almasının bir nedeni vardı: Eve, Rolls Royce’u niye uçurumdan atacaksın, demişti. Hem, saatini çok seversin sen diye ilave

etmişti ki haklıydı. Nick'in nazarında Tourbillon tam bir sanat eseriydi. Bir çekiç kafanın midesine gitmesini istememişti.

Birkaç hata yapmışlardı, kesin.

Birincisi, *Anam Ağlar IV*'ün gerzek tayfasıydı. Eve limanı dolaşmış, tayfaları incelemiş ve oğlanı bizzat seçmişti. Kolu gösterip ertesi sabah *Anam*'ı kiralayacak kuzenine şaka yapmak istediğini söylemişti. Kol, tıp fakültesindeki kadavralardan, merak etme sen, demişti. Manyak fikir, kuzeninin üniversitedeki ruh hastası arkadaşlarından çıkmaydı. Masalı yutan Phinney, Eve üç bin doları sayarken resmen altına kaçırmıştı.

Ama sonra çenesini tutamamış, Key West'te önüne gelene içki ısmarlamaya başlamıştı; Stripling çok geçmeden kafayı iyice bulduğu bir anda koldan da bahsedeceğini anlamıştı. Bir mobilet kiralayıp oğlanı, bir bar çıkışında süprüntü sevgilisiyle yakalayıp nallamıştı. Soygun süsü vermek uğruna cüzdanını bile almıştı. Oğlanın hayatının en büyük işinden indirdiği paradan geriye yedi yüz iki dolar kalmıştı.

Hepsini baştan yapma şansı bulsaydı… Ama işte, kolu buldurmanın tek yolu, ton peşindeki hevesli bir turiste tutturmaktı. Başta Eve kolu, sürüklenip kıyıya vurmuş gibi göstermek için birinin evinin önüne falan bırakmayı önermişti. Ama Nick rakun, kedi veya köpeklerin kolu kapabileceğinden endişelenmişti. Unutulmaması gereken, kolun bulunması ve Nick'e ait olduğunun belirlenmesinin gerektiğiydi. Ölü ilan edilmesi, federallerin peşini bırakmasının üstüne bir de hayat sigortasından gelecek tatlı para demekti.

Stripling gömleğinin boş kolunu karısına göstererek, "Onca rezilliği spor olsun diye çekmedim ben!" demişti. "Çolak kalmayı hayal ettiğimi mi sanıyorsun?"

Kısacası, Nick'in kolunu balık yerine kullanarak eski turist kazıklama dümenini çevirmesi için tutmuşlardı Phinney'yi. Oğlan çenesini tutabilseydi sorun çıkmayacaktı. Gerzek…

Caitlin sorununu halletmek için haddinden fazla beklemek, iki numaralı hataydı.

Bu da Nick'in kararıydı. Eve'le evlendiğinden beri kızıyla arası açıktı. Caitlin'in de çenesi düşüktü ve ayrıca bir asker eskisiyle evlendiğini unutmamak lazımdı. Simon Cox öyle doğrucuydu ki bir defasında Salı yerine Perşembe günü bahçe sulayan komşusunu, sırf uyduruk bir eyalet yasasını çiğnediği için şikayet etmiş, adamcağıza elli dolar ceza kestirmişti.

Caitlin'in, kocasına Nick'in planından bahsetmesi, baston yutmuş it soyunun iki dakika içinde soluğu FBI'da alması demekti. Stripling kızını bu yüzden planından haberdar etmemişti; sonunda Simon'dan, herifin kazık karakterinden sıkılıp boşanacağını ummuştu. O zaman Nick durumu açıklamak için deniz uçağını, mesela doğum gününde yollayıp kızına sürpriz yapacak ya da benzer ucuzlukta başka bir numara çekecekti.

Bu arada cenaze töreni düzenlenecekti. Stripling kızının Yancy'yle –kolu zimmetinde tutan polisle– cenazede konuşmaya başladığını sonradan öğrenmişti. Bütün Keys gazetelerinde yazmasına rağmen, Caitlin fal ve alışveriş sayfaları dışında bir şeye bakmadığı için Yancy'nin artık polis olmadığından habersizdi. Hırslı, açgözlüydü kızı; haliyle Eve'in kocasını öldürdüğü ve mirasa konma peşinde koştuğu yollu senaryoyu kuruvermişti. Anlaşıldığı kadarıyla Yancy'ye bunları anlatmıştı. Öğrendikleri, polis eskisini Ortabatı Mobil'e, oradan Gomez O'Peele'e götürmüş, sonucundaysa sabık doktor, Stripling'i arayıp bu sefer susmak için para talep etmişti.

O'Peele telefonda, dedektifin teki geldi, demişti. Sigorta şeyiyle ilgili bir sürü soru sordu! İnanmıyorsan adını vereyim.

Yancy'ye Süper Teker ve form doldurma ve özellikle kendine ölmüş süsü verebilmesi için kolunu kesmesi konusunda hiçbir şey söylemediğine yemin billah etmişti doktor. Ama demişti, açıkçası sen gününü gün ederken ve kanun adamları kapıma dayanırken daha ne kadar dayanırım, bilmiyorum. Bir beşlik daha işlemez mi, Nicky? Bulursun, biliyorum.

Tamam, peki, demişti Nick Stripling. Ardından lateks eldivenleri giyip adamın evine gitmiş, Charles Phinney'ye yaptığı sürprizin aynısını yapmıştı. Tek farkı, bu seferkine intihar süsü vermesiydi.

Sonra sıra Caitlin'i halletmeye gelmiş, bunun için de her sevgi dolu ebeveynin yapacağı üzere, cırlayıp duran şıllığa Eve vasıtasıyla önden üç beş atıp ardından sigorta parasının yarısını söz vermişti. Eve parayı kırışmaya hevesli değildi ama böylesinin en hızlı ve ucuz yol olduğunda hemfikirdiler. Caitlin teklife balıklama atlamış, babası için tuttuğu yas, milyonerlik hevesi karşısında gaz sızıntısı misali dağılmıştı.

Eve'in katilliği konusunda atıp tutması mı dediniz? Mucize kavlinden unutuvermişti Caitlin. Derhal Yancy'yi arayıp Eve hakkında yanıldığını, yas yüzünden falan saçmaladığını söylemişti. Babam teknesi devrilince boğuldu, o kadar, demişti.

Kız hâlâ bilmiyordu babasının yaşadığını. Geçmişte yaptıkları ve Simon dangalağı ortadayken, Stripling'in tek evladına açılmak için acelesi yoktu.

Üçüncü ve galiba en beter hataysa, Yancy'yi öldürmeye kalkışması, daha doğrusu, becerememesiydi.

Eve adamla kolu almaya gittiğinde tanışmıştı. Tuhaf biri ama zararsız görünüyor, demişti. Daha sonrasında dedektiflikten böcek devriyesine şutlandığını öğrenmişlerdi; *Citizen*'ın bunu haber yapmasının nedeniyse adamın daha önce sevgilisinin kocasına yüzlerce turistin gözü önünde elektrik süpürgesiyle saldırmışlığıydı. Nick'e pek zararsız görünmemişti adam. Ama Eve, inan bana, şekerim, demişti. Tehdit değil bize o adam.

Ama adam O'Peele'in kapısına dayanıp soru sormaya başlayınca, haklıymışsın, demişti. Ortadan kalkmalı. Stripling, iti hemen halledip kanala atmayı planlamıştı. Kaza süsü verecekti: Kıyıya sarhoş kafayla balık tutmaya gitmiş, vesaire. Vurmaktan daha mantıklıydı çünkü eski polis bile olsa, öteki türlüsünü yetkililer mutlaka kurcalardı.

Fakat o gece, Yancy kurşun misali dibe battığında kuşkuya düşmüştü Nick. Yeterince sert vurmuş muydu acaba? Ya dipte uyanıp karşı kıyıya yüzerse ne yapacaktı?

Sahiden de öyle olmuştu anlaşılan. Yancy karşı kıyıya geçmişti ve artık Caitlin'in Eve hakkında söylediklerinin doğruluğundan emindi çünkü Eve'in yeni "sevgilisini" onu öldürmeye yolladığı açıktı. Sonra ne yapsın beğenirsiniz Yancy? Duck Key'deki apartman dairesine gitmiş nacağı ve

kemik parçalarını bulmuştu. Bunları Caitlin'e anlatınca, kız derhal Eve'i, Eve de panikle Nick'i aramıştı.

Yeni bir sorun çıkmıştı karşılarına: Yancy çıkartmak için mahkeme emri almadan, kolu mezardan almak zorundaydılar. Çünkü yeni ve süper gelişmiş CSI zımbırtıları sayesinde, kafası çalışan bir Adli Tıpçı, kolun koparılmadığını, ameliyatla kesildiğini ortaya çıkarabilirdi.

Haliyle Eve, ölmemiş eşini öldürmekten tutuklanabilirdi.

Böylece iki pisliğe, Nick'in tek elle uğraşması bütün gece sürmese kendi yapacağı bir iş için para ödemek zorunda kalmışlardı. Ama mezar soyguncuları buluşma yerine gelmeyince topuklamışlar, şafakla uçağa atlayıp Andros yoluna çıkmışlardı.

Öğleye doğru mezarlık idaresinden acil başlığıyla gelen bir e-posta, Eve'e kocasının mezarının taciz edildiğini bildirmişti. Derhal araması isteniyordu. Şanslarına, mezarlık çalışanları, zorla açılmış tabut haricinde hiçbir delile rastlamamışlardı.

Kol mu? İki pisliğin kolu çıkardıktan sonra ne halt ettiklerini kim bilebilirdi? Kaybolup gittiği sürece nereye gittiği hiç umrunda değildi Nick'in. Kola ne duygusal ne de başka yönden bağlıydı.

Şimdiyse esas derdi –kasırganın üstüne hem de– kendi çiftesiyle nallamaya hazırlandığı Andrew Yancy'nin Bahamalar'a gelmesiydi.

İşin aslı, ceset yok etmek için zamanlama gayet uygundu. Bir sürü insan kasırgalarda kaybolur, uçup giderdi.

"…böcek müfettişleri konusunda çekincem hiç yok," diyordu Nick Stripling. Yancy'nin en son bunları duyması niyetindeydi.

Tam o sırada Eve içeri girdi.

"Merhaba, Bayan Stripling," dedi Yancy. "Yine görmek ne güzel seni."

Eve kocasına sert bir sesle, "Burada yapma," dedi.

"Çünkü?"

"Pislik çıkacak çünkü. Depozitomuz yanacak."

Stripling kendini zor bela tutarak, "Ciddi misin sen?" dedi. "Yeni bir halı alıveririz yahu!"

“O saate kadar temizliği kim yapacak peki? Bu evde iki ele sahip kim varsa o yapacak! Hayır, Nicky! Çıkarıp dışarda vuruyorsun adamı!”

Sinirden eli titremeye başlamıştı Stripling’in; silahı doğru tutamıyordu. Eve’e, gidip müziği sonuna kadar açmasını söyledi.

“Bir dakika,” dedi Yancy. “Karın haklı. Her yana kanlı barsaklar saçılacak. Sonra beni sürükleyerek çıkarman gerekecek. Bir sürü iz kalır geriye. Adli Tıp illa bulur.”

“Sussana sen!”

Yancy omuz silkerek, “Dışarısı rüzgarlı; silah sesi duyulmaz. Tabii, patron sensin, Nick,” dedi. “Eve… Rosa nerede?”

Stripling, “Tek laf etme!” diye bağırdı karısına.

Ancak işi dışarda halletmenin faydalarını görebiliyordu. Kasırgayla yağmur, saçılacak kanı temizlerdi. Kalktı, çifteyle Yancy’yi dürterek dışarı çıkardı ve evin kuzey tarafına yürüttü. Eve çok geçmeden yanlarına geldi.

“Burası iyi,” dedi Stripling.

Yancy endişeli görünüyordu; damlalar yüzünde patlıyordu.

Derken karanlıktan cırlak bir havlama yükseldi. Ardından Eve, “Tillie!” diye bağırdı. “Gel buraya, kızım!”

Şımarık yavru ortalıkta koşturmaya başlamıştı.

“Götür şunu!” diye bağırdı Nick.

“Tillie! Gel kızım! Otur! Tillie!”

Yancy ıslık çaldı ve hayvan hiç beklemeden kollarına atılıverdi.

“Nicky, dur!” diye haykırdı Eve.

Yancy gülümseyerek köpeği göğsüne bastırdı. “Beni vurursan Tillie de gider,” dedi.

Eve kopmak üzereydi. “Hayır! Nick! Sakın!”

“Ya, maalesef,” dedi Yancy sakin bir tonla. “Çiftelerin sorunu bu. Hem gürültü ederler hem de kocaman bir delik açarlar.”

Stripling diş gıcırdatıyor, aralıksız inen damlalar yüzünden gözlerini kırpıştırıyordu. Çifte mi? Tek elle kullanılacak şekilde tasarlanmamıştı. Nick gibi irikıyımlar için bile zordu. Ağırdı, kayıyordu.

“Bırak köpeği!” dedi.

Tillie'nin pembe dili hepten sarkmıştı. Yancy hayvanın hem başını, hem karnını okşuyordu. Kaygısızca silahı bırakmasını söyleyince, Nick gülerek kafayı yiyip yemediğini sordu.

"Bu zavallıcığı öldürmek istemezsin herhalde," dedi Yancy. "Hanımın kalbi kırılır. Her yan kanlı parçayla dolar."

"Yenisini alırım, dert değil."

Eve, "Hayvan!" diye haykırarak kocasıyla uyanık lokanta müfettişinin arasına giriverdi.

Nick Stripling'in planı mı? Boka batmıştı birdenbire.

29- Testis. (ç.n.)

Yirmi İki

Hatırlamıştı Tillie!

O kadar şaşırmamıştı Yancy. Bir zamanlar takıldığı bir veteriner hanım, köpeklerin, birinin kokusunu bir kere aldıktan sonra asla unutmadıklarını söylemişti. Dediğine bakılırsa, kurtlardan süs köpeklerine kadar tüm türlerin belleklerinin merkezi burunlarıydı. Stripling barsaklarını dökmek üzereyken, ufaklığın hiç beklenmedik bir atletik beceri sergileyerek kucağına zıplayıvermesine gene de şaşırmıştı. Hayvanın hamlesini, onu sahte balıkçılık gezisi sırasında köpekbalığı kaynayan sulardan kurtarmasına duyduğu şükrana saymıştı.

Tillie'yi canlı kalkan niyetine kullanması Eve için feciydi belki ama Yancy, Stripling'in sırf işini bitirmek uğruna hayvana kıyabileceğini düşünmüyordu. Hayvancığa duyduğu sevgiyle ilgisi yoktu; mesele ev içi huzurdu: Köpeği vurursa Eve asla affetmezdi ve Eve'in sadakatini yitirmesi, yeni başladığı hayatı iyice yan yatırabilirdi.

Hoş, Yancy, elinde köpek yerine, Bahamalar gümrüğünde hoş karşılanmayacağını bildiği için evinde bıraktığı tabancayı tutmayı tercih ederdi elbette. Dizkapakları kollarında Tillie varken de çifteye karşı savunmasızdı sonuçta. Yancy yere düşmeden köpek havaya savrulur, Stripling'e açık hedef doğardı.

Aynı fikir galiba Nick'in de aklına –ama maalesef tam karısı araya girdiğinde– gelmişti. Eve'in Rubens'e layık kalça genişliği, Nick'in dizlere hedef almasını imkansız kılıyordu artık.

"Tüfeği bırakmasını söyle," dedi Eve'e. "Yoksa yavrucağın kafasını koparırım."

Dramatik etki adına, parmaklarını köpeğin incecik boynuna doladı.

“Yalan söylüyor!” dedi Stripling.

“Umrunda mı sanki senin?” diye haykırdı Eve. Tekrar Yancy’ye döndü. “Lütfen, lütfen bir şey yapma. Böbrek sorunu var zaten… Konuşarak halledelim.”

“Ünlü dermatolog Dr. Witt’e yaptıklarımı görmüşsündür. İnternette bolca var.” Yancy kadını, akla hayale gelmedik hainlikler yapabileceğine inandırmak istiyordu. “Eve, son kez soruyorum: Rosa nerede?”

“Rosa’nın bir şeyi yok. Değiş tokuş yapabiliriz belki… Ha?”

“Kes sesini!” Nick Stripling’in yaklaşımı hiç verimli değildi doğrusu.

Eve kocasına hırsla parmak hareketi çektikten sonra Yancy’ye, sevgili yavrucuğunu bırakırsa Rosa’yı salıvereceğini söyledi.

“Rosa’yı sağ gördüğüm anda,” yanıtını verdi Yancy. Tillie parmaklarını yalamaya başlamıştı; kötü adam pozlarını korumak zorlaşıyordu.

Stripling, ağız dolusu küfrettikten sonra Yancy’ye alçak orospu evladının teki olduğunu söyledi. Şiddetlenen rüzgarda sesini duyurmak için bağırıyor, Yancy ise elinden kaçıp savrulmasın diye yavru köpeği iyice sıkı tutuyordu şimdi. Işığı arkadan alan Eve’in kızıla çalan saçları uçuşuyordu; koluyla yüzünü korumaya çalışıyordu. Yağmur şiddetle ve rüzgar yüzünden neredeyse yatay yağmaya başlamıştı.

“Çekil!” diye böğürdü Nick Stripling.

“Hayır!” diye karşıladı Eve. “Değiş tokuş yapacağız!”

“Asla!”

Yancy, Stripling’in esir değişimine yanaşmamasına şaşırmadı. Düşünceleri kaçmaya kaydı; çolak alçaktan daha hızlı koşabileceğinin farkındaydı. Çiftenin öldürücü menzili fazla değildi ve şiddetli hava şartları, lehineydi.

Ama tereddüt ediyordu. *Buradan kaçabilsem bile, Rosa’yı nasıl kurtarırım*, diye düşündü. Büyük ihtimalle evin içinde bir yere kapamışlardı sevgili doktorunu.

Çoktan öldürmedilerse elbette.

Kaçma fırsatı, öfkeden köpüren Stripling'in ani bir hamleyle karısını, çiftenin namlusuyla yana savurmasıyla ortadan kalktı. Tillie, Eve'in kaygan çimlere boylu boyunca savruluşunu ciyaklarcasına havlamaya başlayarak protesto etti.

Stripling'in bağırarak dizkapaklarını patlatacağını beyan etmesi üzerine Yancy, ufak köpeği göğüs hizasından bel hizasına indirdi. Nick'in ifadesi, tek koluyla silahı tutmakta zorlandığı açıkça görülmesine rağmen değişmedi. Tillie'ye aldırmadan tetiğe asılmaya kararlıydı.

Bu arada Eve dizleri üzerinde doğrulmuş, çılgınca el çırparak köpeği çağırmaya başlamıştı. Hayvansa buna karşılık Yancy'nin kollarında viyaklayıp debelenmeye girişti.

Yancy sonunda, "İyi, aman," diyerek hayvanı yere bıraktı.

Tillie heyecanla anacığına koştu; köpeğini hevesle kucaklayan Eve, Yancy'ye, "Teşekkür ederim," dedikten sonra kocasına baktı: "Vursana artık şunu!"

Yancy'nin son pişmanlıklarının en affedilmezi, Doktor Rosa Campesino'nun iki katille buluşmaya gitmesine izin vermesiydi. Gerçek polisler gibi gizli göreve girme konusunda öyle hevesli, öyle sakin ve öyle kendinden emindi ki… Ama gene de izin vermemeli, boş ver, başka numara düşünürüz, demeliydi. Ama nadiren haklıyken bile kadınlara hayır diyemiyordu Yancy. Zaafı sonunda ölümcül çıkmıştı.

Yancy son bir zaman kazanma çabasıyla çifteyi işaret ederek, "Kurşunlar çoktan ıslanmıştır, Nick," dedi.

"Bakalım öyle miymiş?" Nick gayet sakindi şimdi.

Yancy derin bir nefes aldı. Gözlerini yummayı düşündü ama öylesinin ancak idam edilen keşişlere yakışacağına karar verdi. Ne ruhani bir yanı vardı ne de huzur bulacağı kanısındaydı; ölümün çekici gelen hiçbir tarafı yoktu nazarında.

Kollarını kavuşturdu, dimdik durdu ve donuk bir sesle, "Cehenneme kadar yolun var, çolak puşt," dedi.

Eve'in kocası, yapımları için gerekli paranın sigorta dümeninden geldiği kolayca tahmin edilebilecek, bembeyaz otuz iki dişiyle sırıtarak yanıt verdi.

Yancy, dürüst lokanta müfettişi sıfatıyla bu derece parlak ve beyaz dişler edinemezdi; hayatında son gördüğü şeyin kara parayla aklaşmış dişler olması hiç hoş değildi.

Beklenen patlama sesi geldi.

Ama ne patlayan çifte ne de sağanak altında yere devrilen Yancy'ydi.

Lipscomb çiftinin sahici meşe parkede karar kılması Evan Shook için heyecan verici bir gelişmeydi. Deerfield Beach taraflarındaki bir ustadan pek ballı bir fiyat almıştı; adam, ölçümler için bizzat gelmişti. Evan Shook, zemin ustasıyla kalfası rahatça işlerini halledebilsinler diye işçilere erken öğle molası verdi; kapıda sırıtarak dikildi. Sırıtıyordu çünkü zeminin metrekaresini tamı tamına biliyordu ve Lipscomb çiftine kaktıracağı fiyatı önceden hesaplamıştı.

Tanımadığı bir araba, girişe yanaştı. Arabadan koyu takım elbiseli, geniş omuzlu bir adam inip eve doğru yürümeye başlayınca, Evan Shook içinden *umarım*, dedi, *yeni inşaat müfettişi değildir*. Aylardır görüştüğü diğer müfettiş, Delano'da iki gece ve bir Marlins maçına loca koltukları karşılığında yükseklik ve diğer ihlalleri görmezden gelmeyi kabul etmişti.

"John Wesley Weiderman," dedi adam. "Oklahoma Soruşturma Bürosu'ndanım."

Görgü gereği el sıkıştılar. Evan Shook, Ortabatı'dan bir kanun adamının, Ford ve Jayne Lipscomb'un müstakbel malikanelerinin mermer basamaklarında ne aradığını tahmin edemiyordu.

"Valla içeri buyrun derdim," dedi Evan Shook, "fakat gördüğünüz gibi, inşaat henüz bitmedi."

"Güzel ev," dedi Ajan John Wesley Weiderman. Hava otuz beş dereceydi ve ajandan ter fışkırıyordu. "Komşunuz Bay Yancy'yi son günlerde görüp görmediğinizi sormaya gelmiştim."

Evan Shook içinden, *şimdi ne çıktı yahu*, diye düşünerek, "Bir iki gündür görmedim," dedi.

"Arkadaşınız mıdır?"

“Yok, pek tanımam kendisini.” İçinden Yancy’nin birkaç tahta eksik dolaştığını söylemek geldi ya, bir polisi diğerine kötülemek ters tepebilirdi. Meslek birliği, biraderlik vesaire…

“Tehlikede olduğuna inanmamı gerektiren sebepler var,” dedi John Wesley Weiderman.

“Hayda… Ne tehlikesi? Kimden?”

“Kovaladığım bir kaçakla ilgili.”

Evan Shook tanıdık bir ürpertiyle titredi. Önce yaban köpekleri, şimdi de kaçak bir psikopat…

“Benim dört çekerde konuşalım,” dedi Evan Shook. “Kliması canavardır.”

Aracın için serin ve hoştu. John Wesley Weiderman iç genişliği ve döşemelerin kalitesini övdü, yakıt tüketimini sordu. Çevreye zarar rakamlarını önemsemez göründü. “Kasırga gelirse,” dedi, “kuzeye mi gideceksiniz?”

“Yok. Biraz eser, biraz yağar ama fazla zarar vermez. Bahamalar’ı fena vuracağı kesin ama.”

Evan Shook, kasırganın gidişatını Miami televizyonlarının abartma meraklısı hava raporcularından takip ediyordu. Françoise’ın beklenmedik bir dönüş yaparak batıya yönelmesi halinde, evin tüm gedikleri alelacele kapatılacaktı. Lipscomb çifti villalarının yerle bir olacağı korkusuyla saat başı telefon açıyordu.

“Şu kaçaktan bahsetsenize,” dedi.

Evan Shook’un endişesinin Yancy’nin güvenliğiyle ilgisi yoktu; derdi, mahallenin huzuru ve bu huzurun bozulmasının sözleşme imzasına yapabileceği etkiydi. Yeni evleri için duydukları tüm heyecana karşın, Lipscomb çiftinin, civarda işlenecek bir cinayet karşısında imzadan kaçma ihtimalleri yüksekti. Evan Shook, Yancy’nin hayatını tehlikeye atacak ne yaptığını merak ediyordu; kim bilir, belki zamanında içeri tıktığı bir gangster kaçmış ve intikam yemini etmişti…

“Adı, Plover Chase,” dedi John Wesley Weiderman. “Bonnie Witt adını kullanıyor. Tanıyor musunuz?”

“Tanımıyorum.” *Yancy’nin sapığı kadın mıymış?*

“Bir ara sevgiliymişler.”

“Ya…” Kaçık Yancy’nin başka bir manyakla takılması şaşırtıcı gelmemişti Evan Shook’a.

“Kocasından aldığımız bir fotoğrafı var yanımda. Bay Yancy sizi kız arkadaşlarıyla tanıştırdı mı hiç?”

“Yok.” Evan Shook fotoğrafa baktı. “Geçen gün buradaydı bu kadın,” dedi. “Genç bir tip vardı yanında. Yarım akıllı bir şey.”

“Ayrılmış ondan,” dedi John Wesley Weiderman.

“Benim eve yerleşmişlerdi. Çadır, uyku tulumları falan… Ta bilmem nereden gelmişlermiş; soyulduk demişti kadın. Motel parası verdim.” Evan Shook, geri vermeden önce fotoğrafa bir daha baktı. Evet, kesinlikle bu kadındı. “Ama Yancy’den bahsetmedi hiç.”

Ajan Weiderman, Plover Chase’in Tulsa’da bir seks suçundan hüküm giydikten sonra kaçtığını söyledi.

“Nasıl bir seks suçu?” Evan Shook’un hayal gücü devreye girmeye heveslenmişti derhal.

“O kısmına hiç girmeyeyim.”

“Ama tehlikeli, öyle mi?”

“Anladığım kadarıyla, yeni biriyle, bir doktorla çıktığı için Bay Yancy’ye kızgınmış. İkisine de zarar verme niyeti taşıdığından şüpheleniyoruz,” dedi John Wesley Weiderman. “Ancak Bayan Chase’in geçmişinde şiddet suçu bulunmuyor. İşlediği suç için… İstismar diyebiliriz.”

Evan Shook yalandan ayıplama pozlarında cık cık çekti. Oysa feci ilgisini çekmişti anlatılan. Hayatında hiçbir kadının cinsel istismarına maruz kalmamıştı ama karısının ve son aylarda metresinin yatak odasında yaptıkları tekdüze uygulamaların yanında pek çekici göründüğü kesindi.

Oklahoma’dan gelen kanun adamı, “Aşk üçgenleri beladır,” dedi. “Kişilerin verecekleri tepkileri öngörmek mümkün değildir. Bana, Bayan Chase’in hesaplaşmak üzere buraya gelebileceği söylendi. Kundaklama türü bir girişim mümkün bence.”

Evan Shook, Yancy gibi bir komşuyu kaybetmenin mahallenin hayrına dokunacağını düşünmekle birlikte, "Eyvah eyvah," dedi. Yancy'nin döküntü evinin, emlak fiyatlarına zarar verdiği açıktı. Kaçak kadın evi yakmaya kalkarsa, Lipscomb çiftine, Yancy'nin elde sigara uyuyakaldığı yollu acıklı bir hikaye uydurabilirdi.

"Lütfen komşunuzda olağandışı bir durum görürseniz haber verin," dedi Ajan John Wesley Weiderman.

"Elbette. Kartvizitiniz var mıydı?"

"Var."

"Şu resmi bir daha görebilir miyim? Neme lazım…"

"Alın, sizde kalsın. Bende kopyaları var."

Evan Shook, uygunsuzluğunu gayet iyi bildiği hevesini gizlemeye çalışarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Neville, Christopher ve kadınının evine koşturan Yancy adlı adamı aklından atamadığı için bir türlü uykuya dalamıyordu. Neden Christopher'ın kesik gömlek kolundan bahsedince o kadar heyecanlanmıştı acaba? Neville, Amerikalı polisin –sahiden polisse– Yeşil Kıyı mücadelesinde kendine arka çıkabileceğini umuyordu.

İyi ama kasırga kapıya dayanmışken tek başına ne yapacağını sanmıştı? Christopher'ı tutuklamaya mı niyetliydi? Bir şey yapamadan Egg pestilini çıkarır hatta adamı öldürebilirdi bile…

Neville kalktı, giyindi, Yancy'nin oltasını aldı ve Joyous'un evini arka kapıdan terk etti. Joyous'un kızının bisikletini ödünç aldı ve Bannister Point'e varana dek var gücüyle pedal bastı. Çok geçmeden karşısına bir çift far çıktı; tam gaz giden bir araba yüzünden yoldan çıkmak zorunda kaldı.

Christopher'ın sarı cipiydi bu: Şoför mahallinde oturansa Egg'di. Kocaman ellerinden biri direksiyonda, diğeriyse siyah saçlı, dehşete kapılmış bir kadının saçlarındaydı. Neville kadının Kübalı yahut Porto Rikolu olabileceğini düşündü.

Christopher'ın evine vardığında, sırılsıklam ve rüzgar sersemiydi. Neredeyse yatay yağan yağmur, evin ışıklarında gümüş iğneciklere

dönüşüyor; hindistancevizi ağaçları, delirmiş devler misali sarsılarak eğiliyordu. Neville için bu manzara, daha önce kasırga geçirdiğinden, o kadar cehennemden çıkma değildi. Eve yaklaşırken silah seslerini duyunca atıldı, gölgelerde kalmaya dikkat ederek ilerledi.

Evin kuzey tarafında üç kişi, kudurmuş yağmurun altında dikiliyordu. İçlerinden biri, Bay Yancy'ydi. Diğer ikisinden biriyse kucağında domuz yavrusu ya da benzeri bir yaratık tutan bir kadındı. Christopher'ın kadını… Neville'e arkası dönük duran adamsa Egg kadar irikıyım ama çok daha fazla saçlıydı. Herhalde Christopher'dı bu adam ve Yancy'ye doğrulttuğu da herhalde bir tüfekti.

Üzerlerine düşen ışık Neville'e Christopher'ın suçluluğunu ve Amerikalının önemini bir kez daha gösteriyordu. Christopher, ciddi tehlike sunmadığı sürece birini öldürme zahmetine girmezdi.

Neville'in taş veya sopa arayacak vakti yoktu. Oltayı dizinde kırdı, fırladı ve elindeki parçayı Christopher'a sapladı. Darbenin şiddeti, oltanın kalan parçasını yardı; sarması yerinden fırlayarak bir su birikintisine düştü.

Neville genç değildi ama onca yıl tekneyle uğraşmak ve büyük balık tutmak yüzünden kolları kuvvetliydi. Oltanınsa sap kısmı sağlam ve katı kalmak üzere tasarlanmıştı. Christopher Grunion zor bela duyulabilecek zayıflıkta bir çığlıkla yüzükoyun devrildi. Tüfek altında kalmıştı. Kadın dizüstü çökerek böğürmeye başladı.

Neville, Yancy'yi kolundan yakaladı. “Yürü! Çabuk!”

“Gelemem!”

“Koş!” Neville, Amerikalıyı ite kaka önüne düşürdü; çalıların, sarsılan ağaçların arasından yola fırladılar.

Yüz metre kadar sonra Yancy aniden durdu, nefes nefese öne eğildi.

“Rosa,” diyebildi.

“O kim?”

“Benim kadın… Orada kaldı.”

“Yok, kalmadı,” dedi Neville.

Yancy doğruldu. “Hayatta yani?”

“Ö'lle. Gördüm ben.”

“Tamam. Tamam.” Polis, elleri belinde, hâlâ nefes nefeseydi. Çakan şimşeğin metalik beyazı Neville’e adamın aklından geçenleri anlatmaya yetti.

“Nerede, söyle, Bay Stafford.”

Neville başka şimşekler bekleyerek, “Biliyorum galiba yerini,” dedi.

Yirmi Üç

Beyaz suratlı kapuçin maymunu Driggs, gösteri dünyasında yer bulmuş bir ailenin evladıydı. Babası, *Friends* adlı pek gözde bir dizide birkaç sezon çalışmış; kuzenlerinden biriyse Jim Carrey'nin epey gişe getirmiş filmi *Budala Dedektif*'te rol almıştı. Aile ağacının derinlerindeyse Nazi işgali altındaki Paris'i anlatan bir müzikalde, cilalı çizmeleri ve süpürgeden yapılma peruğuyla laternacı çırağı rolünü üstlenmiş büyük nenelerinden biri vardı.

Bebek Tom adıyla doğmuş, Santa Barbara yakınlarındaki bir çiftlikte birçok diğer kapuçinle büyümüştü. Atalarının oyunculuk yeteneklerinden yoksundu; huysuzdu ve dikkatini hiçbir şeye veremiyordu. Diğerlerinin aksine cinsel organıyla olgun bir ilişki kuramaması da kariyerini mahveden nedenlerden biriydi.

Husye okşamaya derinden kaptırışının büyük ekrandan tüm stada seyrettirilmesi, Los Angeles Angels takımının maskotluğu kariyerinin pek kısa sürmesine yol açmıştı mesela. Ertesi sabah, Martell adında, sinema ve televizyon dünyasını saran maymun çılgınlığından faydalanma hayalleri kuran bir hayvan terbiyecisine satılıvermişti.

Sonrasındaysa akla ziyan bir takım bağlantılar dizisi sayesinde Disney'in yaptığı *Karayip Korsanları* adlı gözde bir eğlencelik film serisi için seçmelere girme fırsatı bulmuştu. Rol, ufacık bir silahşor için yazılmıştı. Driggs'in giyinmeye alerjisini bilen Martell, sorunu hayvancağızın içeceğine viski katarak çözmüş ve Disney seçmeleri tarihinin en sakin, en rahat rol yapan oyuncusu böylece kendini Bahamalar'da Johnny Depp'le bulmuştu.

Driggs, Dolly adındaki, dikkatini verebilen, gayet uysal bir diğer kapuçine yedek niyetine alınmıştı işe. Martell, dişi maymunla Driggs'in çekimler dışında iyi anlaşacağını, bu sayede Driggs'in durulacağını ummuştu. Öyle olmayacaktı ama.

Martell, güverteli tırmanmalı sahneler yüzünden –sarhoş maymunlara hiç uymayacak çekim noktaları– viski işine ara vermişti. Driggs'in böyle bir durumda, Angels'taki işine mal olan huylarına geri dönmesi şaşırtıcı değildi. Çok geçmeden çeşitli çekim alanlarından durduk yerde ısırma, aksesuar ve kostüm parçalama ile mutsuz maymunların en ünlü protesto yöntemi denebilecek dışkı fırlatma şikayetleri gelmeye başlamıştı. Depp, sadece Driggs'in kendinden hoşlanması sayesinde hasarsız sıyrılırken, aktörlerin çoğu ve dublörlerden biri, Dolly'nin kullanılmadığı çekimlerde yer almayı reddetmeye başlamışlardı.

Dolly'nin varlığı Driggs'i sakinleştirmek şöyle dursun, tam aksi etki yaratmıştı. Sonunda yönetmen yardımcısının Driggs'i kahverengi peruklara boşalırken yakalaması bardağı taşırmış, Driggs ve dolayısıyla Martell derhal kovulmuştu. Stüdyo, Martell'in Nassau'ya dönüş parasını vermeyi kabul etmiş ama epey pahalı denebilecek Los Angeles biletini almamıştı. Driggs içinse kargo bileti bile almamışlardı.

İyice bezen Martell, Driggs'i yetmiş beş Bahama doları karşılığında Andros'tan gelen bir sünger avcısına satmış; adamcağız yeni hayvanını evine kan ve kaka içinde getirebilmişti. Neyse ki kader, olayları domino taşları misali art arda devirmekten vazgeçmemiş ve sonunda maymun, Neville Stafford adlı, pek saf bir balıkçıya itelenmişti.

Neville iyi huylu ve sabırlı bir adamdı. Ötesi, Driggs adamdan nefret etmemişti. Adının Tom'dan Driggs'e çevrilmesine uyum sağlayışı, sağlıklı, çekirdeksiz meyvelerden kızartmalara ve kısa süre içinde pek sevdiği hindistancevizli keklere geçişi kadar kolay olmuştu. Teni kısa sürede kurumuş, kabuklanmış ve sonrasında avuç dolusu tüy dökmeye başlamıştı. Nahoş görüntüsü, tropik sıcaklar ve sineklerin biteviye ziyafet saldırıları yüzünden iyice beterleşmişti. Yabani kapuçin maymunları büyük kırkayakları kırıp sıvılarını üzerlerine doğal böcek kovucu niyetine

sürerlerdi ama Driggs'in soyu, anavatanları Orta Amerika'dan, bu tip numaraları doğası icabı bilemeyecek kadar uzaklaşmıştı artık. Haliyle Driggs özellikle yazları acınacak hale gelmişti ki Neville'in onca hoşgörü gösterip katlanmasının temelinde muhtemelen bu yatıyordu.

Driggs, huysuzlukları ve azgınlığıyla Rocky Town'da nam salmıştı. Romdan gözünü açamayan turistler ve inatla maymun değil, sıradışı bir oğlan olduğuna inanan Ejder Kraliçe dışında hayvanı sevimli bulan yoktu. Zaten yaşlı büyücü kısa süre içinde maymunu ele geçirmişti. Çok geçmeden Neville'le yaşadığı hayatı özlemeye başlamıştı Driggs. Kapuçin maymunları doğaları icabı duygusal hayvanlar değillerdi ama hafızaları çok güçlüydü; Driggs, hayatının tepetaklak gideceğini kısa sürede kavramıştı.

Neville, Driggs'e hiçbir zaman büyücü kadının davrandığı gibi davranmamıştı. Tamam, alt bezinden nefret ediyordu ama Neville en azından kirlendiklerinde değiştiriyordu. Tembel Ejder Kraliçe'yse isyan edip olay çıkarmadığı sürece pisliğinde oturmasına aldırmıyordu. Ayrıca üzerine, çaydanlıkta yansımasını gördüğünde çığlık attığı kız giysileri giydirip duruyordu. Leş kokulu kulübesi, maymun ölçütlerinde bile pisti; oysa Neville kulübesini her daim temiz ve tertipli tutardı.

Kraliçenin motorize tahtının tepesinde gezmeyi sevmekle birlikte, zorla yaptırdığı danslardan hiç hazzetmiyordu. Ama karşı gelmesi, kızartma yiyememesi demekti. Pipo için de aynısı geçerliydi.

Tütün içmeyi de Ejder Kraliçe sırf komiklik olsun diye, fındık fıstıkla zorlayarak öğretmişti. Ancak içine çekme demeyi atladığından, Driggs kısa sürede kadının, hayvanı kıskandığı ayak parmaklarındaki mantarlar kadar açık görülebilen irikıyım dazlak sevgilisinin getirdiği Dunhill tütününün müptelası oluvermişti.

Bazı geceler, kraliçe sızdıktan sonra, Egg denen bu adam yanına gelip iğrenç laflar fısıldıyordu. Maymunsa buna karşılık diş gösterip, ihtiyar büyücü en azından kımıldayana kadar çığlık atıyordu. Hatta bir defasında boş bir şişe fırlatmış ama Egg saldırıyı koluyla savuşturmuştu. Yerde patlayan şişeyle uyanan Ejder Kraliçe, hayvanı tasmasıyla dövmüştü. Sıkıcı ama güvenilir Neville asla yapmamıştı böyle bir şey.

Driggs kaçış planlarına o gece başlamıştı. Fırsat ise hemen ertesi gün, yaşlı kadınla sevgilisinin, maymuncağızın kavga zannettiği insan usulü sekse girişmeleriyle doğmuştu. Driggs hamlesini hızla yapmış, pencereden kaçmadan önce pipo, çakmak ve tütün almayı ihmal etmemişti. Doluşan bulutlar gibi, diğer yazlardakinden farklı görünen yağmur altında var gücüyle kaçmıştı.

Yabani bir kapuçin maymunu, bir kasırganın yaklaştığını içgüdüleriyle anlardı; anlamasa bile büyüklerince uyarılır, en sık yapraklı, en kalın köklü ağaçların altına sığınan gruba katılırdı. Ama Driggs doğma büyüme kent maymunuydu; tek bildiği kuru, sıcak ve gerçekten altına etmesine yol açan şimşeklerden uzak bir yere sığınması gerektiğiydi.

Bulabildiği sığınaklar insanları da çekiyordu; dik duran türlere hiç mi hiç güvenmeyen Driggs, her birinden ayrı topukladı. Gece çöktüğünde hem yorulmuş hem acıkmıştı; üstüne bir de pek sevdiği piposunu beyaz bir adamla kapışırken yitirmişti. Yol neredeyse bomboştu ama bir süre sonra kenara çekilmiş, sahibi çalılarda hacet gören bir minibüs gördü. Sessizce tırmandı ve egzoz dumanları arasında Rocky Town'ın girişine kadar gittikten sonra atladı ve dönüp Ejder Kraliçe'nin kulübesine yollandı.

Gevşek kalmış panjurlardan birinin arasından zor bela geçip, gözlerini kısarak mum loşu kulübeye girdi. Cadıyla sevgilisine ilaveten, kemerlerle bir iskemleye bağlanmış daha genç, daha uzun saçlı, yabancı bir kadın görünce şaşırdı. Egg denen adam Driggs'e söylendi ama motorize tahtındaki Ejder Kraliçe hayvanı neşeyle karşılayıp yanına çağırdı. Atlara layık homurtularla tahtı üzerine sürdü ama araç duruverdi. Egg pilinin bittiğini söyleyince, kraliçe yenisini takmasını emretti ama beriki reddetti.

Driggs motorize tahtın üzerinden, büyücünün parlak renkli eşarplarından biri ağzını tıkadığı için konuşamayan genç kadının kucağına sıçradı. Kadının temiz kokusu pek hoştu ve Driggs kulübeyi sarmış her türlü pis kokudan kurtulmak istercesine yüzünü kadının bağrına bastırıp kokusunu derinlemesine içine çekti. Ardından şekerleme veya başka gizli hediyeler bulmak amacıyla kadının bluzunu karıştırmaya girişti. Göz göze

geldiklerinde korkusunu anlayınca, oyuncak bebeklerinkileri andıran parmaklarıyla kadının saçlarını okşamaya başladı.

“Çekil or’dan küçük prensim!” diye bağırdı Ejder Kraliçe.

Driggs yeni kadının elbisesine tutunmaya çalıştı ama Egg, hayvancağızı kuyruğundan tuttuğu gibi savuruverdi. Masaya yuvarlanan Driggs, gözüne çarpan bir başka pipoya hemen asıldı ve çektiği nefesle dişleri dondu. Merakla piponun içine baktığında, tanımadığı, beyaz kristallerden mamul, macunsu bir kütle görünce şaşaladı. Ejder Kraliçe tahtından kalktı ve eteğini yeni gelen kadının yüzüne savurmaya başladı. Kadın kafasını çevirdi. Egg’in arkadan yaklaşıp kadının kafasını bir tokatla öne çevirişi, Driggs’i iyice kızdırdı.

Çıplaktı Egg. Önünden sarkan upuzun, kapkara şey, Driggs’e kendininkini hatırlatıyordu. Ter içinde parıldayan abanoz zebani, tutsağın etrafında dönmeye, Ejder Kraliçe’yse el çırparak hoplayıp zıplamaya başladı. Bağlı kadından korku dolu bir inleme yükseldi.

Driggs’in cıyaklamalarıysa orada bulunmayı, olacakları görmeyi hiç istemediğinin işaretiydi. Paniğe kapılmıştı ve köşeye sıkıştırılmışlık hissiyle dolmuştu. Ama dışarda rüzgar uğulduyor, ağaçlar çatırdıyordu: Nereye kaçabilirdi?

Ejder Kraliçe, Driggs’i masadan alıp, sırtına kahve lekeleriyle kaplı minik bir smokin giydirdi. Hayvanı yakasından tuttu ve Egg’e “Ha’di!” diye bağırınca, beriki hızla kadını bağlayan kemerleri çözmeye girişti.

“Ha’di!” diyordu yaşlı büyücü. “Şimdi!”

Tutsağın bağları çözüldüğünde, Egg karşısında, elleri belinde, kaba mı kaba bir poz verdi. Ejder Kraliçe abartılı bir inleme eşliğinde, sözde basan ateşini serbest eliyle yelpazeledi. Egg tutsak kadını kavradı; ağzı hâlâ bağlı olan kadın, Egg’in göğsünü yumruklamaya, debelenmeye başladı. Ejder Kraliçe’nin sahne karşısında çıkardığı zevk sesleri Driggs’e ters etki yaptı: Büyücünün elinden kendini kurtaran kapuçin maymunu, gerçek cengel öfkesiyle adama doğru fırladı.

Egg’in çığlığı, rüzgarın homurtusunu bastıracak şiddetteydi. Aynı anda kulübenin kapısı hızla açıldı. Kapıyı açan rüzgar değil, Driggs’in önceki

kapışmalarından tanıdığı beyaz adamdı.

Ama beyaz adamın arkasında… Evet, arkasında… Neville vardı!

Dişlerini Egg'in, maun ağacı dalı misali yakaladığı kapkara sallantısının etine saplamamış olsa sırıtırdı Driggs.

Yancy'nin sahneyi kavrayıp sindirebilmesi kolay değildi.

“Oy anam,” dedi, “Adamın şeyinde maymun var…”

Şaşakalmıştı Neville. “Driggs bu,” diyebildi sadece.

Egg'in, Rosa'yı yana iterek çılgınca maymunu tokatlamaya başlaması, hayvanın dişlerini iyice derine batırmasına yol açtı. Ayaklarına kan damlıyordu artık. Derken tokatlamayı bıraktı; iki buçuk kilo bile gelmeyen hayvancağız, dökme demirmişçesine ağır geliyordu asıldığı yerde.

Yancy atıldı ve böğürtüyle üzerine gelen Ejder Kraliçe'yi iterek gerisingeri Süper Teker'e oturttu ve ağzındaki bağı çözdüğü Rosa'yı kapıya itekledi. Neville, ısrarla Egg'in önünde sallanmaya devam eden maymunu almadan gitmemeye kararlıydı.

Bir böğürtü de ızbanduttan geldi: “Al şunu şeyimden yoğsa bit'ririm seni bak!” Durum feci hassastı; kımıldamamaya gayret ediyordu Egg.

Ejder Kraliçe bir kez daha, büyücü zırvaları sayarak atılmaya kalktı. Bu sefer Neville tarafından itilerek yerine oturtuldu.

Neville sakin ve yumuşak bir sesle Driggs'e, “Ha'di, o'lum!” dedi. “Baba evde kızartma yaptı, gel.”

Aç hayvanın dayanamayacağı sözlerdi bunlar. Egg'i bırakarak hızla eski makamına, Neville'in tepesine tırmandı. Büyücü kadının bir avuç dehşetli sövgüsü eşliğinde, Yancy ile Rosa'nın peşinden çıktılar.

Kasırga adayı vurduğunda, Neville'in bir başka sevgilisinin tuttuğu ufak bir evde güvende gibiydiler. Kızın adı Coquina'ydı ve Neville pek sevgi dolu bir sesle Kübalı olduğunu söyledi. Elektrik kesildiğinde, Coquina iki gaz lambası yaktı; pencerelere günün erken saatlerinde Neville'le birlikte bir sürü tahta çakmışlardı.

Ev denize yakındı ve kıyıyı döven dalgaların gürültüsü sohbeti zorlaştırıyordu. Coquina hepsine kuru giysiler ve zorla giydirilen ceketini

paralayıp attıktan sonra portakalla mısır ekmeği tıkınmaya girişmiş Driggs için ufak bir havlu getirdi.

Neville, Yancy'yi bir kenara çekerek, "Mista Krissofır ölmüş müdür?" dedi.

"Bilmem. Neyle vurdun adama?"

"Vu'madım. Senin oltayı sapladım."

"Benim oltayı mı?"

"Ha. Sı'ttına." Neville, oltayı nasıl kırdığını ve sap kısmını mızrak gibi nasıl kullandığını gösterdi. "Ya a'ar yaraladıysam? Öldüyse?"

"Valla ben bir şey görmedim."

"Kadın?"

"Yağmur vardı… Karanlıktı. Sarhoştu."

"Sarhoş mu?"

"Bana sorarsan," dedi Yancy. "Bahse girerim öyleydi."

Dışardan devrilen bir şeyin gürültüsü geldi. Rosa ile Coquina odanın diğer köşesinde Driggs'e kraker yediriyorlardı. Gürültüye hepsi birden kafa çevirdi; Coquina muhtemelen bahçedeki edevatın devrildiğini söyledi.

Yancy, Neville'e Bannister Point'te doğruyu yaptığını belirtti. "Adam suçlu… Katil. Yaptığın şey, tümüyle hayatımı kurtarmaktı Bay Stafford."

"Belki…"

"Gerçek adı, Stripling. Aklında tutabilir misin? Birileri gelip sormaya kalkarsa önemli… O kadınsa karısı… Yüzünü gördü mü?"

"Yok," dedi Neville. "Kim gelip soru sor'cak? Miami veya Nassau'dan mı gel'cekler?"

"Nicholas Stripling. Sakın unutma. Florida'da iki kişiyi öldürdü."

"Oy'nacı'm!" dedi Neville.

"Buraya gelmeden önce bir cerraha sol kolunu kestirdi. O yüzden sürekli panço giyiyor. Çöpünde kesilmiş gömlek kolu bulman da o yüzden; karısı kesip dikiyor kol yerlerini."

Neville, iki oktav ses yükselterek, "Ne demeye kesti'miş kolunu?" dedi. "Deli mi?"

"Hayır, Bay Stafford. Hepsi para için. Soğukkanlı puştun teki o adam."

Rosa gaz lambalarından biriyle yanlarına geldi, Yancy'nin elinden tuttu ve odalardan birine girip kapıyı kapadı.

Neville oturup düşünmeye koyuldu. Saf açgözlülük uğruna kolunu feda edebilen biri, Ejder Kraliçe'nin dediği gibi, gerçek bir beyaz şeytandı. Belki de büyüsü işe yaramıştı aslında. Neville'e bir rol biçmiş ve son darbeye giden yolu mu çizmişti acaba?

Takırdayan panjurlara baktı. Ardından dönüp maymuna, "Benle kalabilirsin ama bazı şe'ller değiş'cek," dedi. "Tütüne ve yaramazlığa son ver'cen."

Coquina gözlerini devirerek Neville'e aptalsın sen, dedi.

Driggs kayıtsızca gözlerini kırpıştırarak elindeki portakal dilimini emmeye devam etti. Kasırgadan kurtulmak hoştu doğrusu.

Yancy, Rosa'ya sarılarak, "Çok, çok özür dilerim," dedi.

"Hata bende. Birinci kural: Asla tekilayı çekmişken plan yapma."

"Canını yaktılar mı?"

"Pek sayılmaz ama yakacaklardı, ona eminim," dedi Rosa. "Manyak karı, ne yaptı, biliyor musun? Sutyenimi yırtarak çıkarıp içine Bacardi doldurdu. Kel herifse gülüp şeyiyle oynuyordu."

"Ondan önce peki? Stripling'in evinde ne oldu?"

"Ha… Toplantı şahaneydi. Numaramızı anlamışlar. Nassau gümrüğünde rüşvet verdikleri bir memure varmış. Andrew Gates'i de, karın olduğumu da yutmamışlar. Tuzak kurduğumuzu anlamışlar."

Yancy, Rosa'yı yatağa oturttu ve beriki yeter artık diyene kadar özür dilemeye devam etti.

"Eve'in sevgilisi, sevgilisi falan değil," dedi Yancy.

"Adamı göremedim hiç. Başka bir odadaydı. Beni yakalayan kel elemandı. Centilmen falan da değildi; Tanrı o maymundan razı olsun valla."

"Demek istediğim," dedi Yancy, "sevgilisi, aslında kocası. Nick Stripling yaşıyor yani."

Rosa sırtüstü bıraktı kendini. "Ha… E?"

“Öldü görünmek için kolunu kestirmiş. Ameliyatı Doktor O’Peele yapmış. Nick’le Eve tekneyi batırdıktan sonra.”

“Nassau gümrüğüne göre hâlâ oradayken mi?”

“Deniz uçağının güzelliği bu zaten.”

“Ameliyatı Duck Key’deki apartman dairesinde yaptılar… Kemik parçalarını açıklıyor bu.”

“Aynen öyle,” dedi Yancy. “Ardından kola birkaç köpekbalığı ısırığı yaptırdıktan sonra değiştirme dümeni için *Anam Ağlar*’a gitmişler.”

“Yuh. Plana bak.”

Rüzgarın kirişlerde çıkardığı ses, frenleri bozulmuş, tepe aşağı giden bir lokomotifinkine benziyordu. Yancy, kulak zarını zorlayan basıncı iyiden iyiye hissediyordu artık.

“Ameliyattan sonra Nick gelip Andros’ta saklanmış. Eve’le evi çoktan tutup büyük devremülk projelerine girişmişlermiş. Gayet hoş bir kıyıyı, herhalde Nick’in sigorta dümeninden kaldırdığı parayla satın almışlar. Ama Florida’yla işi bitmemişti tabii. Phinney, ardından O’Peele ve sonra da beni halletmek üzere gizlice gelip gitmiş. Turuncu pançolu eleman, Nick’in ta kendisiymiş, Rosa. Kesik kolunu gizlemek için giyiyormuş.”

Rosa saçlarını geri atarken, Yancy parmaklarında kulübedeki itiş kakıştan kalma sıyrıkları gördü.

“Adam kolunu kestirmiş, Andrew,” dedi. “Az iş değil.”

“Parmak kestirenleri duymuştum gerçi.”

“Ha, tabii. Meşhur Wendy’s dümeni.”[30]

“Burger King diye biliyordum ben onu.”

“Neyse işte. Müşterinin boğazına bir şey takılır, boğulmaya falan başlar, olay çıkar. Biri tutup yerel TV kanalını çağırır. Ama dümeni hemen çakozlarsın çünkü hamburgerin içinden çıkan daima serçe parmağıdır. En az kullanılan yani. Gerçek kıyma makinesine parmak kaptırma kazalarında baş veya işaret parmakları kopar çünkü esas iş gören onlardır.”

“Ha, tabii. Bıçaklara en yakın duranlar.”

“Aynen,” dedi Rosa. “Ama serçe parmaklı vakalara daima kuşkuyla yaklaşılır. Biri öyle bir iddiayla ortaya çıktığında hemen aile fertleri ve yakınları kontrol edilir. Kaç dangalağın üç kuruş tazminat uğruna bu işlere kalkıştığını bilsen şaşarsın.”

“Valla kararlılığa hayran kalmamak zor.”

“Çünkü *fast-food* şirketleri daima mahkeme öncesi anlaşma yoluna gider. Jüri önüne çıkmak istemezler. Dolandırıldıklarını bilseler bile riske girmezler.”

“Hele Güney Florida’da…”

“Andrew… Serçe parmak bile epey iştir. Kolu tümden feda etmekse… İlk defa duyuyorum.”

“Ne şahane bir çağda yaşıyoruz, değil mi?”

“Caitlin biliyor mudur?”

“Hayır. Sadece Eve.”

“Peki, korkusuz Bay Stripling nerede şimdi?”

“Öldü mü sağ mı, bilmiyorum. Kahramanım Neville sırtına altı yüz dolarlık oltamın sapını sapladığında beni vurmak üzereydi.”

“Vay vay,” dedi Rosa. “Güzelleştikçe güzelleşiyor ve şimdi de kasırgaya maruz durumdayız.”

“Bir de adına Françoise demişler ya.”

“Tadını kaçırma, Andrew. Çıkar artık şu pantolonu.”

Kasırganın merkezi, okyanusta kalarak ılık sulardan besleniyordu. Buna rağmen, doğuya devam edip giderken Andros’ta epey hasar bıraktı. Lizard Cay’de rüzgarın hızı saatte yüz kilometreye kadar ulaşmıştı. Yancy sakin bir havada, rahat ve gevşekken olabilecekleri düşünemiyordu. En ufak kasırgada bile kapalı bir yerde, sığınakta kalmak, en hafif deyişle sinir bozucuydu ve ilaveten, akşam boyunca başlarından geçenler dikkatini daha da dağıtmıştı. Rosa rahatlamasını, Neville ile Coquina’nın onları duyamayacağını söyledi. Yancy, maymunun meraklanmasına karşılık tedbir amacıyla kilitlemişti kapıyı.

Rosa ön sevişme sırasında, mezbahalardaki ustabaşılara yaraşacak tonlamalarla yatak odası emirleri buyurmaya meraklı bir adama tutulan deneyimsiz bir kadının anlatıldığı müstehcen bir roman okuduğunu itiraf etti. Kadın tüm hevesi ve masumiyetiyle bir kölelik sözleşmesi imzalıyor; ardından fosforlu dalgıç giysileri içinde Olga Korbut'un[31] bile gözünü korkutacak hareketlere zorlanıyordu.

Rosa kitaptan hoşlandığını söyledi. Yancy, seksin fantezili taraflarını pek becerememesine rağmen –role bürünmüşken komik laflar söylemeden, ukalalık etmeden durmak zordu– ilgilenmiş görünmeyi seçti. Bir defasında Bonnie'nin zoruyla pervasız otostopçu rolünü üstlenmişti. Bonnie ise pembe arabasıyla yolunu kaybetmiş masum kızdı. Yancy gülmeden duramamış, fantezi, Bonnie'nin sinir kriziyle sonlanmıştı.

Rosa'nın hayalindeki buyurgan gaddar rolüne bürünmek epey sahne becerisi gerektiriyordu ve Yancy, cüretkarlıkla iğrençlik arasındaki çizginin inceliğini kişisel deneyimlerinden biliyordu. Yatakta genellikle sade, tamamen hissiyata dayalı yolları seçerdi. İşin içine bir oyun sokmak gözüne her daim ev ödevi gibi görünmüştü.

Ancak Rosa için her şeyi denemeye hazırdı. Önce morg, şimdi kasırga sırasında… Ev resmen temelinden çatırdıyordu. Dert değildi.

Romandaki karakterleri kast ederek, "Thad," dedi Rosa, "Juliette ile daima Rus'muş gibi konuşuyor."

"Rus taklidi yapamam pek."

"Doğu Blok'undan herhangi bir yer de uyar."

"Kötü İrlandalıdan ötesi yok bende," dedi Yancy.

Rosa bir öpücük kondurarak, "Tamam," dedi, "duyalım bakalım." Gaz lambasının ışığında çok hoş görünüyordu ya, yanık teni ve mayo izleriyle masum Juliette rolünü hayatta çıkaramayacağı açıktı.

"Hazır mısın?" dedi Rosa. "Tamam. Şimdi bana hakaret et ve ayağımı enseme kaldırmamı emret."

"Yapabilir misin sahiden öyle bir şey?"

"Haydi!"

“Kapa çen’ni len, ancuk! Dediğimi yap yoksa kırbacı kıçında kırarım!”

Rosa kahkahalara boğuldu. “Yatakta Shrek var sanki!”

“Aksan konusunda uyarmıştım seni.”

“Bir de Daniel Craig yap!”

Yancy üzerine çıktı ve Rosa’yı, iki kolunu iki yana bastırarak kımıldayamaz hale getirdi. Becerebildiği en tok sesiyle, “Kımıldama,” diye homurdandı.

“Tam oldu şimdi.”

Az daha vurulmasından sevgilisini bir büyücü kulübesinden kurtarmasına kadar onca başından geçene rağmen, Yancy’nin zihnindeki gerginliğin çözülmesi uzun sürmedi. Tüm ağırlıklar, Rosa’nın kollarında üzerinden birer ikişer kalktı. Kasırga sayesinde sevişmeleri daha egzotik bir hava kazanmıştı; mahsur ama güvendeydiler. Gaz lambası söndüğünde el yordamıyla birbirlerini buldular ve dışarda bir yerlere çarpıp duran, belki gevşek bir sundurma tahtasınınkini ritim edindiler.

Daha sonradan düşündüklerinde, Coquina’nın çatısının ne zaman uçtuğunu farklı hatırladıklarını gördüler. Yancy’ye göre bitişten birkaç saniye önce, Rosa’nın tırnakları kollarına batarken uçup gitmişti çatı. Oysa Rosa, çatıyı tutan çivilerin tam geldikleri anda çatırtılarla yerlerinden koptuklarından emindi.

Yancy gürültünün anlamını bakmadan anlamıştı. Birdenbire altındaki Rosa’yı, Rosa’ysa bulutları görmeye başlamıştı. Kasırganın geceleri bile kendine özgü bir ışığı olurdu çünkü. Açıkta kalan odada rüzgar uğulduyor ama yatay devam eden yağmurun tek damlası dahi yatağa inmiyordu.

Rosa, Yancy’yi omuzlarından tutup sarsarak gülmüştü.

“İşte bunu diyordum! Bunu!”

Bu kısmını ikisi de aynı hatırlayacaktı.

30- Anna Ayala adlı bir Amerikalı 22 Mart 2005’te, bir Wendy’s lokantasında hamburger sosundan insan parmağı çıktığı iddiasıyla dava açmış, yapılan soruşturma sonucunda parmağın lokanta çalışanlarından birine değil, Ayala’nın kocasının bir arkadaşına ait olduğu ortaya çıkmıştır. Suçunu kabul eden Ayala 2006’da 9, parmağı temin eden kocasıysa 12 yıl 4 ay hapis cezasına çarptırılmıştır. Araştırmalarda Ayala’nın daha önce kalkıştığı ve yaptığı başka dolandırıcılık faaliyetleri de ortaya çıkarılmıştır. (ç.n.)

31- 1972 ve 1976 Olimpiyatlarında dört altın ve iki gümüş madalya kazanmış efsanevi jimnastikçi. (ç.n.)

Yirmi Dört

Şafakla birlikte hava açıldı ve rüzgarın hızı kesildi. Françoise Kasırgası gitmişti. Lizard Cay'in pisti dallar, hindistancevizleri, tahtalar ve yakındaki tavuk çiftliğinin plastik çatı parçalarıyla doluydu.

Claspers, başka iki pilot ve birkaç mahalle çocuğuyla pistte ilerlerken önüne çıkan iki horoz leşini kaldırdı. Kasırga üç ufak uçağı devirmişti ama Claspers kendininkini pistin bitimindeki kayalığa saplı bağlama kazıklarına zincirleyerek iyi iş yapmıştı. Françoise, pervanesine keçi sakal misali taktığı palmiye yaprakları haricinde uçağa zarar vermemişti.

Diğer pilotlar kasırgayı zengin müşterilerinin kalemsi evlerine davetiyle kolayca atlatırken, Claspers uğultulu geceyi her an uçup gitme korkusuyla, döküntü motel odasının duşuna var gücüyle sarılarak geçirmişti. Cüretkar pilotluk becerisinin –bugünlerde kim Güney Florida'ya radarlara yakalanmadan uçmayı göze alabiliyordu?– Christopher Grunion için büyük önem taşımasına rağmen, Bannister Point'ten kimse arayıp sığınmaya davet etmemişti.

Puştlar.

Fazla odaları yok sanki.

Claspers yepyeni müşteriyi –şu Kübalı fıstık işte– ta kapılara kadar getirdiğinde bile davet etmemişlerdi. Grunion'ın kadını, eline bir şişe bira tutuşturup, "Al sana yolluk," demişti.

Motel yıkılsaydı, Claspers'ın yaptıklarını yapacak başka pilotu nah bulurlardı ama. Göze aldığı riskler yüzünden lisansını kaybedebilir, hatta hapse bile düşebilirdi. E, hani, neredeydi karşılığı? Takdir, saygı neredeydi?

Claspers, Grunion'ın nasıl bir dümen çevirdiğini bilmiyordu ama mecbur kaldığında adamı batırabilirdi. Pek çok iyi pilot gibi, Claspers da tüm uçuşlarının ayrıntılı kaydını tutardı. Ne zaman, nereden nereye… Grunion hesabına yaptıkları sorgulandığı anda yetkililere teslim edebileceği sağlam kanıtlar vardı elinde.

Sadakat, sadakatini istediğin kişiye, uçağını uçuran adama piyon muamelesi yaparak kazanılmazdı çünkü.

Eyvallah, K.J., sana hayırlı kasırgalar!

Hepinizin ta…

Kasırga sinirlerini harap etmişti. Pencerelerin inleyerek çatırdaması sarhoş kafayla bile korkutmuştu pilotu. Evdeyken iki üç uyku hapı yutar, devirip yatardı ama evinin fırtınaya özel alüminyum panjurları ve kırılmaz camları vardı. Lizard Cay'deki inşaat talimatnameleri daha gevşekti ve daha gevşek demek, kağıt üstünde demekti. Haliyle Claspers geceyi anca duşa sarılarak, soğuk fayanslara dayanarak atlatabilmişti. Françoise gider gitmez kendini yatağa fırlatmış ve sırılsıklam yataktan hemen kalkıp günün ilk ışığıyla dışarı çıkmıştı.

Elektriğin olmaması, cep telefonunu şarja takmasını engellemişti ve Claspers sarı cipin her an çıkıp gelmesini, telefonlarına cevap vermediği için Grunion'dan fırça yemeyi bekliyordu. Andros kendine gelene kadar Miami'ye dönmek isteyecekti muhtemelen. Ya da Claspers'ı öteberi ve DVD almaya yollayabilirdi. Grunion'ın sevgilisi Matt Damon hastasıydı ve bir defasında, sırf görebilmek umuduyla, Claspers'a uçağı adamcağızın Miami Beach'teki evinin üzerinden geçirmesini buyurmuştu. Claspers, aktörün oturduğu evi bilmediğinden kıyıdaki görkemli villalardan birini gelişigüzel seçip iki yüz metre tepesinden uçmuştu. Kadın heyecandan neredeyse çıldırmıştı; döner dönmez Grunion'a, Matt Damon'ın İrlanda Seteri'ni çalılara kaka yaparken gördüğünü anlatacaktı.

Claspers uçağın zincirlerini çözerken, her şeyi bırakıp yeni bir iş aramayı düşündü. Eski günlerde, en sert mafya patronları bile arada uğrayıp hiç değilse bir içki içmesi için davet ederlerdi. Harika yemekler, gece yarısı şarkıları, neşe… Hatıralarında böyleydi hepsi. Mafya eşlerinden Donna'yla

öyle tanışmıştı. Kolombiyalılar Claspers'a önemli eleman muamelesi yaparlardı ki öyleydi zaten çünkü kargoya kanat şarttı. Kasırga sırasında döküntü bir motel odasında kalmasına asla izin vermezlerdi.

Grunion'dan ayrılmanın tek kötü yönü vardı: Deniz uçağına pilotluk yapmak harbiden zevkliydi.

"Depo dolu mu?" dedi biri.

Claspers dönüp baktığında vakıf zengini balık meraklısıyla hoş Latin karısının pistten geldiklerini gördü. Valizleri ellerindeydi.

"Nasıl gitti toplantınız?" dedi Claspers.

"İyi gitmedi," dedi kadın. "Sizle geri dönebileceğimizi umuyorduk."

"İki boş yerim çıkarsa dert değil. Başka kimin geleceğine bağlı. Tabii patronun onayına da."

"Başka kimse gelmiyor," dedi balık meraklısı.

"Grunion mı söylüyor bunu?"

"Hemen gitmek istiyoruz," dedi kadın. "Şu zincirleri çözer çözmez."

Claspers çiftin lafı dolandırmayışından hoşlanmıştı. Hah. Belki kasırgadan sinirleri bozulmuştu. Ya da belki Egg denen ayıyla aralarında…

"Uçak benim değil, *senyora*," dedi. "Olsaydı…"

Balık meraklısı, altın misali parıldayan bir polis rozeti çıkarıp Claspers'ın burnunun dibine kadar soktu. "Durumun acilliğini takdir edebileceğine eminim, Claspers," dedi. "Yakıtını öderiz ama mümkün mertebe çabuk gitmemiz lazım. Beş dakika içinde mesela."

"Polis miydin sen?"

"Vakit daralıyor. Cidden," dedi kadın.

"Sen de mi?"

"Adli Tıp," dedi balık meraklısı. "İşvereninin bir numaralı şüpheli sayıldığı iki cinayet vakasını araştırıyoruz. Ha, bir de cinayete teşebbüsü var. Artı, dönüş yolunda sıralayabileceğim bir ton federal suç… Bay Grunion'ın aksine doktorla ben gümrüğü dert etmediğimizden, bizi doğrudan Miami Havaalanı'na götürebilirsin."

Claspers afallamıştı. "Ne diyorsunuz yahu?"

“Gayet açık. Ya bizi hemen uçurursun ya da lisansın elinden alınır ve kendine başka, mesela dondurmacılık falan gibi bir iş bulursun. Açık, değil mi? Senaryomda belirsiz bir şey yok. Grunion adıyla bildiğin herifle hanım arkadaşını defalarca, herhangi bir gümrükten geçmeden Florida’ya götürüp buraya getirdin ya hani… Hah, işte ona suç deniyor ve gözlerinden anladığım kadarıyla, tepene yağacak belanın farkındasın. Bugüne kadar İç Güvenlik’le tanışma fırsatı bulmadıysan söyleyeyim: Pek eğleneceksin. Ha, bu arada ben, Müfettiş Yancy’yim. Bu da Doktor Campesino.”

Pilot sadece, “Grunion birini mi öldürmüş?” diyebildi.

Tatlı doktor dostça kolunu okşadı. “Cidden gitmemiz gerek.”

Kasırga, çekip gidene kadar biraz daha Bahamalar’da kaldı. Keys’te bir gün boyunca yağmur yağmıştı ama artık hava açmıştı ve Evan Shook’un işçileri tekrar işbaşı yapmıştı. Shook, arabasını evin önüne park etmiş, telefonda Bayan Lipscomb’la konuşuyordu. Konu, kartonpiyerlerdi.

Üstü açılan türden yeşil bir araba yan evin, Yancy’nin evinin önünde durdu. Direksiyonunda sarışın bir kadın vardı. Evan Shook tekrar arayacağını söyledi.

“Fiyatlara bir daha bakar mısınız? Ford, daha uygununu buluruz diyor.”

“Tabii tabii,” dedi Evan Shook.

Torpido gözünden, Andrew Yancy’nin yaban köpeklerini uydurmamış çıkması ihtimaline karşılık aldığı elektrikli sersemletme tabancasını çıkardı. Ajan John Wesley Weiderman kadının geçmişinde şiddet bulunmadığını söylemişti ama Evan Shook yepyeni oyuncağını neme lazım fikriyle cebine soktu.

Arabasından inmeden önce fotoğrafa bir daha baktı. Kuşku yoktu, aynı kadındı. Kadın Yancy’nin evine girince, Evan Shook iki evin arazilerini ayıran çite ilerledi. Bir elinde telefon, diğerinde Ajan Weiderman’ın kartviziti vardı. Derhal araması gerektiğini biliyordu; sorumlu vatandaşın görevi buydu.

Plover Chase komşu evi yakmadan önce…

Ne manzara olurdu ama… Şenlik ateşi…

Kaçak kadın evin arka kapısından çıkıp arka sundurmada durdu. Saçını toplarken Evan Shook'un baktığını fark etti. Evan Shook el salladı, beriki gülümseyerek karşılık verdi. Evan Shook kadının ne tür bir seks suçu işlediğini feci merak ediyordu. İp? Kırbaç? Kelepçe? Hangi aklı başında erkek böyle bir şey için polise başvururdu?

Kendi memleketinde, kulüpte mesela, son derece kanun ve düzen taraftarıydı Evan Shook. Tıkacaksın içeri itleri! Hapsi göze alamıyorsan suç işlemeyeceksin, kardeşim! Bayan Plover Chase'in kodese tıkılması için tek telefon yeterliydi. Ödülü de vardı muhtemelen. Ajan Weiderman'a sormak lazımdı.

Ama öte yandan, Evan Shook böylesi bir güzelliğin topluma nasıl zarar verebileceğini hayal edemiyordu. Akıllı telefonuna Ajan Weiderman'ın numarasını girerken içine düştüğü ikilem buydu işte. Tam arama tuşuna basacağı anda Plover Chase, pamuklu elbisesini çıkarıp şekerleme misali kırmızı beyaz çizgili mayosuyla kalıverdi. Tamam, bikini değildi ama yine de…

Plover Chase, burnunu kremledikten sonra, Yancy'ye kesin on on bir dolara patlamış plastik şezlonga sere serpe uzandı. Bir kundakçı için fazlasıyla rahat, fazlasıyla gevşek görünüyordu.

"Hey, selam! Hatırladım seni!"

El sallıyor yahu!

Evan Shook, çitin yanına varınca telefonla kartviziti ceplerine tıkıştırdı. Boyunun kısalığından rahatsızdı ama yüksek topuklu pabuçları hep işine yaramıştı.

"Nerede seninki?" dedi.

"Ayrıldık," dedi kadın. "Motel için teşekkürler ama."

"Rica ederim."

"Kaçak girmedim eve, merak etme. Anahtarım var." Dudakları soluk pembe, ayak tırnakları turuncuydu.

"Andrew'yu gördün mü bu aralar?"

"Birkaç gündür görmedim. Miami'ye inmiştir belki."

"Arkadaşıyım ben. Cidden."

“Şanslı adam öyleyse. Adın nedir, Andrew’nun arkadaşı?”

“Bonnie,” dedi kadın. “Bir iki aradım ama açmadı. Genelde arardı gerçi.”

“Benim adım, Evan. Kola veya su ister misin? Çok sıcak hava.”

“Yok, sağ ol. Içerde bira var.”

Plover Chase’in vücudu hiç fena değildi ve doğal güneş yanığı görünen bacakları Evan Shook’un hoşlandığı türdendi. Karısı haftada iki defa bronzlaşma spreyi sıktırırdı ve bacakları plastik kaplamaymış gibi görünürdü. Tadı da berbattı ayrıca.

“Evinde kalabileceğimizi Andrew söylemişti,” dedi kaçak kadın. “Kusura bakma.”

“Eşek şakalarını seviyor anlaşılan.”

“Yeni kızını gördün mü? Cerrah hani?”

Evan Shook, “Evet,” dedi. “Sık geliyor.”

Doğru değildi gerçi.

“Nasıl biri?” dedi Plover Chase.

“Hoş.” Evan Shook hiç görmemişti Rosa’yı ama sallamaya devam etti. “Uzun siyah saçları var.”

“Birden ona kadar?”

“On bir.”

“Yok artık.”

“Epey ciddi gibiler,” dedi Evan Shook.

Kaçak kadın, güneş gözlüğünü indirerek baktı. “Nasıl yani? Birlikte yaşayalım mı, yoksa haydi evlenelim tarzı mı?”

“Eh, işte. Andrew malum.”

“Ya, malum.”

Arkalarından, çekicinden zımparasına dopdolu bir inşaat gürültüsü yükseliyordu. Dahası, nefeslileri yoğun Latin müziğini köklemiş bir teyp söz konusuydu.

“Nerelisin sen, Emmett?”

“Evan,” deyip adının harflerini saydı Evan Shook. “New York.”

“Ha, sırf evi yaptırmak için geldin yani. Yapayalnız.”

“Ailem kuzeyde, doğru. Hafta sonları gidip geliyorum.”

Yancy'nin sapığı bacaklarını çaprazlayınca, Evan Shook'un zihni akla ziyan fantezilere kaymaya başladı.

"E, bu yaptırdığın ev esasen yatırım amaçlı mı, Evan?"

"Buraya geldiğimde Casa Marina'da kalırım. Key West'te."

"Geceleri oraya dönüyorsun yani," dedi Plover Chase gülümseyerek. "Yorucu bir günün sonunda."

"Barı güzeldir. Hem serin hem rahat. Hey! At sineğine dikkat!"

"Tam da dekolteme…" Plover Chase sinek irisine bir fiske vurdu ve bıraktığı minnacık kan damlasını parmağının tersiyle sildi. "Kaç yaşında Andrew'nun kızı sence?"

"Bilmem. Cerrahlık için genç sayılır. E… Daha sonra Casa'ya gelmek ister misin? Bir şeyler içeriz. Bir country grubu çıkıyor; fena değiller."

Plover Chase doğrulup oturdu. "Andrew, Key West'te şöhret sahibidir. Biliyorsundur zaten. Kötü şöhret demek istiyorum."

"Nasıl yani?"

"Buralara kadar gelip gazeteleri okumuyor musun? Ne ayıp!"

"Valla geldiğimde Duval'den *Times* alıyorum. Yerel haberlere dikkat ediyorum diyemem pek. E, niye manşetlere çıkmış Andrew, söylesene."

Kadın güldü, boş vermesini, köprünün altından çok suyun aktığını söyledi. Ardından kalktı, hoşça kal deyip elbisesini alarak eve girdi.

Evan Shook, aklı adalet sisteminde, arabasına döndü. Hapishaneler öyle tıka basa doluydu ki hemen her gün azılı suçlular salıveriliyor, salınanlar derhal yeni suçlar işliyordu. Plover Chase gibi bir yavruyu, ne idüğü belirsiz "istismar" diye bir suçtan içeri tıkmanın adaleti neredeydi?

Evan Shook, Ajan Weiderman'ı aramadı. Daha düşünecekleri vardı.

Bayan Lipscomb'u aradı ve verdiği fiyatın zaten maliyeti anca karşıladığını söyledi. Kadın telefonu kocasına verdi ve Evan Shook adamın söylenmelerini, adam sonunda pes edip iyi, peki, diyene kadar dinledi.

"Aman, iyi," dedi Ford Lipscomb. "Ne istiyorsa yaptırsın."

"Sıkıntınızı anlıyorum," dedi Evan Shook. "Ama sizi temin ederim, değecek."

Telefonu kapadıktan sonra bir U dönüşü yaparak komşu evin önünden geçti. Sarışın kaçak, arabasının bagajından normalde benzin taşımada kullanılan bir takım bidonlar indiriyordu.

Yancy'nin kafalı ve güzel bir sevgili edinmesini kaldıramadığı açıktı.

Evan Shook yanından geçerken, bakmıyormuş pozlarda gaza bastı. Bazen işleri akışına bırakmak en iyisiydi.

Eve Stripling, acıyla inleyen kocasından kırık fiberglas olta sapını çıkardı. Kırık sap beşinci bel omuruyla birinci kuyruksokumu omurunun arasına saplanmıştı; Nick ayağa kalkamıyordu.

Eve alelacele içeri gidip Süper Teker'i getirdi; Nick tek koluyla, çamur tükürüp Yancy'yi içerdeyken vurmasını engellediği için karısına söverek zor bela kendini araca çekti. Eve kocasını eve soktu ve yaraya bir saat boyunca buz bastı ama Nick'in bacakları işlev kazanmadı. Ardından, acil tıbbi yardım gerekliliği ile Nick'in başına gelenlerde Eve'in kabahati arasında gidip gelen hararetli bir tartışma başladı.

Ne? Saldıran herif mi? Kimdi, bilmiyordu Nick. Yüzünü görememişti. Eve de ısrarla doğru dürüst bakamadığını söylüyordu.

Zenciydi, diyordu. Aman ne bilgi! Bahamalar'da çok işe yarardı doğrusu. Aferin.

Eve kocasına bağırmayı kesmesini ve bu salak adadan derhal ayrılıp, nerede süper bir omurilik cerrahı bulabileceklerini düşünmeleri gerektiğini söyledi. Miami'ye gidemezlerdi çünkü Yancy muhtemelen onlardan önce varacak, federallere Nick Stripling'in aslında ölmediğini haber verecek ve insan avı başlayacaktı.

Şimdiye çoktan ortadan kalkmış, barsakları dökülmüş olması gereken Yancy… Herhalde bir yerlere sinmiş havanın açılmasını bekliyordu şimdi.

Stripling'in avantajına işleyebilecek tek şey, elindeki Christopher Joseph Grunion adına düzenlenmiş sahte ABD pasaportuydu. Küçük Haiti mahallesinde seyyar büfecilik yapan bir İtalyanın elinden çıkmış, tam dokuz bin dolara patlamıştı ve süper kaliteli bir sahtecilik ürünüydü. Pasaport, İç Güvenlik'in Yancy'den alacağı bilgiyi inceleyip Stripling'in

kullandığı sahte adı sisteme girme hızına göre en fazla üç gün işe yarayabilirdi.

Nick, hırıldayarak, “İngiltere’ye gidiyoruz,” dedi.

“Tamam, şekerim. Nassau’dan aktarmasız uçuş var zaten.”

“Doktorlar süperdir orada. New York’takiler kadar iyidirler.”

Aynı fikirdeydi Eve. “Hatlar gelir gelmez British Air’i ararım.”

O sırada kasırga tam gaz sürüyordu; yağmur çatıyı dövüyor, jeneratör, beton karıcılar misali homurdanıyordu.

“Felç kalmam umarım,” dedi Nick. “Hepsi senin kabahatin!”

“Yeter artık, Nicky.”

“Haklıyım ama.”

Söylenmeden duramıyordu. Ne? İnsanın kendi bahçesinde, kasırga sırasında belinden olta sapıyla bıçaklanma ihtimali neydi yahu?

Hem de elinde çifte tutarken.

Istırabı, kolunu kestirdikten sonra çektiğinden çok daha fazlaydı. Nefes alıp vermek canını yakıyordu. Gözünü kırpmak bile. Konuşmak daha da fazla acı veriyordu.

Kuşkuları, karanlık elemanı, Egg adıyla maruf Bay Carter Ecclestone’a döndü. Et kafalı yarma, Yancy’nin kızını hallettikten sonra dönecekti hesapta. Ama kasırga başladığından beri ortalıkta görünmemişti. Oysa cip kapının önündeydi…

Belki Egg dönmüştür, diye düşündü Nick; dönmüştür ama artık başkası hesabına çalışıyordur. İş tuttuğu yaşlı cadı mesela… Yoksa Egg’i, Stripling’i öldürüp evi soymaya ikna mı etmişti? Kuş beyinli hıyara büyü falan yapmıştı belki…

Ya da belki Egg’e daha iyi teklifi yapan Eve’di… Son zamanlarda Lizard Cay’in sıkıcılığı, yapacak bir şey bulamadığı için kafayı yemeye başladığı üzerine kafa ütüleyip duruyordu zaten. Nick dırdırı kesip sörf ya da dalgıçlık türü bir hobi edinmesini söylediğinde fena bozulmuştu. Nick, bu işte birlikteyiz, ta buramıza kadar, demişti. Ama belki Eve artık başka türlü düşünüyordu.

Yalnız Egg teorisi tam oturmuyordu yerine. Egg, dandik bir olta sapıyla adam öldürmeye kalkmazdı. Ya bıçakla deşer ya kafasına odunu indirir ya da gorillere layık elleriyle boynunu kırardı.

Başına gelen, planlanmamış ve telaşla yapılmış görünüyordu. Amatör işiydi. Ama hangi amatörün işiydi? Adada kimseyle tanışmamaya özen göstermişti…

“Haydi, buyur,” diye mırıldandı. “Çişim geldi.”

Eve heyecanla, “Hâlâ işeyebiliyor musun?” dedi. “Çok iyi, Nick! Ayak parmakların da kıpırdıyor, bak!”

“Ya ya, tangoya başlamak üzereyim zaten. Bir şey getir bana! Çanak, kavanoz, ne bulursan!”

Eve mutfağa gidip boş bir şarap şişesiyle döndü.

Stripling sinirlendi. “Saçmalama! Şeyim sığmaz buna benim!”

“Sığar ayol.”

Nick yumruğunu Süper Teker’in kolçağına indirerek, “Mantar kadar mı ulan benim şeyim?” diye bağırdı.

“Sakin ol, şekerim. Öyle demedim ben,” dedi Eve.

“Altıma etmeden ver şu kadehini!”

Eve’in elinde şeftalili votka, soda ve buzla dolu bir kadeh vardı. Kadehin anısı büyüktü: Müteveffa nenesinin içki takımındandı. Nick, karısının aile yadigarına sidik doldurulmasını istemediğini görebiliyordu.

Ya da belki kokteylini heba etmek istemiyordu.

Nick Stripling, Süper Teker kullanmada sahte sipariş hazırlamadaki kadar usta değildi. Aracın kumanda kolunu sabırsızca iteledi, çekiştirdi ve araç aniden ileri fırladı. Nick karısının elindeki kadehe uzandı ya, beriki kadehi hızla menzilden dışarı çekti. Yoluna devam eden Süper Teker duvara tosladı ve Nick’in belindeki dayanılmaz ıstıraba ılık, ekşi akıntı karıştı. Ardından da haklı bir iç kararması…

FBI yaşadığını öğrendiği anda Andros’taki özgür günleri bitecekti. Kıvrık Kuyruk projesinin yanı sıra Nick’in diğer, yasallaşma amaçlı hatalı girişimi Grunion Global Emlak da sona erecekti. Hâlâ elinde birkaç milyon

doları vardı ama ABD'ye iade edilmeme mücadelesinde hepsini avukatlara ve rüşvete kaptıracağı kesindi.

Diğer seçenekse pılı pırtıyı toplayıp tüymekti. Yeni bir sahte kimlik edinir, saklanacak başka bir yer bulur ve uluslararası kaçak sıfatıyla yeniden yeni bir hayata başlardı. Feci yorucu… Fotoğrafını İnterpol'ün web sitesinde görmek istemiyordu. Ölü kalmak istiyordu.

Kafası iyi çalışan birinin –hasır örmeye ve hindistancevizi kabuklarının üzerine anaokulu seviyesinde suratlar resmetmeye razı bir karısı varsa tabii– Bahamalar'ın ufak çeper adalarında kaybolması ve kayıp kalması çok zor değildi. Eve'i sakin tutmanın şartıysa ayakkabı dükkanları, Pilates, suşi lokantaları, kuaför ve köpek kuaförü sunan bir yer bulmaktı.

Başka bir deyişle bir şehir… Şehirde yaşamaksa riskliydi.

Dahası Stripling, Keys'te batırdığının yerine yeni bir tekne sipariş etmişti bile. Yakında teslim edilecekti. Adını, kolunun şerefine *Solağın İntikamı* koymuştu. Harbi bir balık katiliydi yeni teknesi; dolu depoyla Andros'un doğu kıyısından ta Cay Sal'a gidip dönebilecekti.

Ama Cenevre yahut Sao Paolo'da saklanmaya kalkarsa yapamazdı bunları.

Her şeyi çözüme ulaştırıp durumunu korumasını sağlayacak tek hamle geliyordu aklına: Andrew Yancy'yi Florida'ya varıp federallerle konuşamadan susturmalıydı.

Ölü ve Lizard Cay'de güvende kalmasının başka yolu yoktu. Eve dışında, Yancy ve Kübalı sevgilisi –ya da her nesiyse artık– Nick'i mahvedecek bilgiye sahip yegane kişilerdi.

"Bulmalıyız o şerefsizi," dedi karısına.

"Yürüyemiyorsun bile, Nicky. Hem kasırga var dışarda."

"Sabaha diyorum. İlk iş."

"Yaralısın," dedi Eve. "Gitmeliyiz buradan."

"Egg nerede? Yancy'nin peşine onu salalım. Arasana şunu…"

"Aradım, telsize cevap vermedi. Dur, ben sana kuru pantolon getireyim. Telsiz bile çalışmıyor, şekerim. Uyuyup kasırganın geçmesini bekleyelim bence."

“Bütün bu boklar senin kabahatin,” dedi Nick Stripling. “Bırak şu içkiyi, banyoya götür beni.”

Ertesi sabah Nick’in durumu daha beterdi. Belindeki yaradan kan hissi vermeyen bir sıvı sızıyordu. Istırabı öyle fazlaydı ki yüzü kasılmaktan yorulmuştu. Ama ne cep telefonları çalışıyordu ne de internet bağlantısı vardı; British Air’e ulaşmaları imkansızdı. Eve, Claspers bizi Nassau’ya götürsün, Londra’ya kalkan ilk uçağa binelim önerisini getirdi.

Ama Nick’in aklında sadece kaçamadan Yancy’yi yakalamak vardı. İtin adadan bugün sıvışmaya kalkacağı kesindi. Bahama Havayolları kasırga yüzünden kesin kapalıydı ve golfstrim gemi azıya almışken yerel teknelerden hiçbiri Florida’ya gitmeye kalkışmazdı.

Adada kaldığı sürece, Egg, Yancy’nin izini bulup öldürebilirdi. Hemen bulmalıydı Egg’i.

Eve, “Sırayla her şey,” dedi ve kocasına, Süper Teker’den cipe ite kaka sokmadan önce, bir sürü ağrı kesici içirdi. Arka koltukta Louis Vuitton valizlerle özel seyahat mahfazasına konmuş Tillie vardı. Stripling piste giden yol boyunca, bir kolu kopmuş, beli sakat ve şartlı tahliyesiz ömür boyu hapse girebilecek bir örnek ortadayken, hâlâ kalkıp beyaz yakalı suçlulara yumuşak diyebileceklere söylenip durdu.

“Haydut” dendiğinde herkesin aklına banka soyguncuları falan gelirdi ama John Dillinger, FBI’dan kurtulmak uğruna kolunu kesebilmiş miydi? Hayır, efendim! Sinemaya gitmiş ve kurşuna boğulmuştu o! Kaldı ki bugün Cadılar Bayramı maskesi takan her dangalak, cebine bir tükenmez kalem tıkıp banka soyabiliyordu. Bu tür soygunlarda kaldırılan ortalama para dört bin dolardı; Nick’in yıllık dişçi masrafı bile bundan fazlaydı.

Güney Florida’da iş çeviren onca sigorta sahtekarı arasında, Nick kendi dümenini seçkin sınıfa ait sayıyordu. Amerika Birleşik Devletleri hükümetini milyonlarca dolar çarpmak, kafası basmayanın harcı değildir, diyordu. Sigorta sistemi, keşmekeşin katmerlisiydi.

Onca sahte siparişi hazırlayıp yürürlüğe sokmak, kaba saba haydut tayfasının beceremeyeceği türden hassasiyet gerektirirdi bir kere. Her hasta adı ve sosyal güvenlik numarası gerçek birine ait olmalıydı ki bu da, bir

tıbbi veri bankasına girmeyi ya da ilgili bir memuru rüşvetle bağlamayı şart kılardı. Sonra çalınan adların hepsi belgelere hiçbir daktilo hatası yapılmadan girilmeliydi. Aynısı sosyal güvenlik numaraları için de geçerliydi; aksi durumda hükümete ait bilgisayarlar formları aynen geri yollarlardı. Sırf işin kırtasiyesi adamı delirtmeye yeterdi. Her şeyden on altı nüsha! Üstelik acayip matematik bilmek lazımdı.

İlaçlardan kafası iyice bulanan Stripling, iyice kaptırmıştı artık. İşin kralıydı, ispatlayacaktı! Unutmamalıydı Eve: Nick Stripling yakayı ele verince diğerlerini gammazlayan kılıksızlardan asla değildi! Hayır, efendim! Parasını korumak ve hapse düşmemek uğruna kolunu feda etmekle kalmamış, üstüne iki de cinayet işlemişti!

Kanunsuzların kralıydı be! Efsaneydi!

Ama işte… Piste ulaşıp havalanan beyaz deniz uçağının penceresinden öpücük yollayan Yancy’yi görünce eli ayağı dolaştı ve söylediklerini karısı bile anlayamadı.

Yirmi Beş

Çatı uçup gittiği sırada Neville, Coquina ve Driggs'le birlikte küvete sığınmış, üstlerini minderlerle örtmüştü. Coquina ağlıyor, Driggs ciyaklıyordu; Neville iki saat boyunca ikisini de kolları arasında tuttu. Rüzgarın uğultusundaki değişimden kasırganın gitmeye başladığını anlamıştı; korkmuyordu.

Kasırgadan korkmuyordu.

Ama Christopher konusunda endişeliydi; ölüp ölmediğini merak ediyordu. Yancy yanlış bir şey yapmadığını söylemişti ama Neville polisin zengin bir beyazın ölümüne diğerlerinden daha fazla önem vereceğini biliyordu. Öte yandan Christopher, Yancy'nin dediği gibi tehlikeli bir katilse işler yolunda gidebilirdi. Belki Nassau, Neville'in cesaretini Yeşil Kıyı'yı geri vererek ödüllendirirdi.

O zaman evini yeniden yapar, bildiği hayata geri dönerdi.

Şafakla işe koyuldular. Hep birlikte –Neville, Coquina, Yancy ve Rosa– Coquina'nın eşyasını toparlayıp aynı sokağın sonundaki annesinin evine taşıdılar. Coquina'nın annesi, daha iki gün evvel pazar yerinde ayak bileğindeki gümüş bileziği yürüttüğü için Driggs'i istemedi. Neville maymunun artık değiştiğini söyledi. Kadıncağız, Neville arabasını ödünç alarak Amerikalıları havaalanına götürüp dönene kadar maymunu eve kabul etmeye razı geldi.

"Ya'nız," dedi, "Bahama Hava Yolları çalışmıyo' diye duydumdu."

Amerikalı adam, "Özel uçakla gideceğiz, han'fendi," dedi.

Yolda Yancy bir kez daha, hayatını kurtardığı için Neville'e teşekkür etti. Neville bundan sonra ne olacağını sordu.

“Florida’ya varır varmaz FBI’la temasa geçeceğim,” dedi Yancy. “Bay Stripling’i, senin Grunion bildiğin herifi nerede bulabileceklerini söyleyeceğim.”

“Ya öldüyse?”

“O zaman geriye karısını tutuklayıp paranın kalanını bulmak kalır.”

“Hepsi o kadar değil, Andrew,” dedi Rosa. “Bay Stafford burada yetkililerle uğraşmak zorunda kalacak.”

“Evet, o da var,” dedi Yancy. “Ama geri gelip burada yaşananları anlatacağım. Beni Stripling’in elinden nasıl kurtardığını vesaire.”

“Valla mı?” dedi Neville.

“Sözüm söz.”

Sevindi Neville. Amerikalı bir polisin arka çıkması iyiydi.

“Benim kıyı n’ol’cak?” dedi.

Bilmiyordu Yancy. “Stripling araziyi sigorta dümeninden kaldırdığı parayla satın aldıysa Miami’deki savcılar araziye el koyabilir.”

“Ama benim orası!” Neville’in kafası karışmıştı. “Egg o karavanda kalıyo’. O varken girip evimi yapamam.”

“Egg de kodese gidecek,” dedi Rosa. “Bana yaptıkları için.”

Neville, Ejder Kraliçe’nin kulübesinde yaşanan her şeyi bilmiyordu ama Yancy kapıyı açtığında gördüğü manzarayı asla unutamayacaktı. Hapishanede gardiyanlık yerine mahkumluk Egg’e daha uygundu zaten. Neville hayalinde ızbandudun duşta, gardiyanken dövdükleri tarafından tacize uğrayışını canlandırdı. Maymun yaraları başına epey dert açacaktı.

Havaalanına vardıklarında Yancy, Nick Stripling hakkında bilgi alır almaz aramasını söyledi. “Ölü yahut diri, mutlaka bilmem gerekiyor. Ha, Bannister Point’te olanlardan kimseye bahsetme. Coquina’ya anlattın mı?”

“Yok.”

“İkiniz için de böylesi daha iyi,” dedi Rosa.

“Taşınma istemem ben. Ev, evdir…”

“Bir yere kaçmana gerek kalmayacak,” dedi Yancy.

“Öyle çıka’sa sevinirim.”

“Merak etme sen.”

Rosa tuvalete gitti. Neville, Yancy'ye onun zor durumunu, eskiden minik, köpek boyunda geyiklerin geldiği araziye yapılan kocaman ev meselesinin ne olacağını sordu.

"Adamı durdurup evini yıkaca'n mı?"

Yancy bezgin gülümsedi. "Keşke yapabilsem. Ama galiba çok geç artık."

"Diyildir belki," dedi Neville.

Yancy elini sıkarak veda etti. Tuvaletten dönen Rosa'yla da el sıkıştı. Rosa, Coquina'ya iyi bakmasını, Driggs'i meyve ve lif diyetine sokup hayvancağıza bir daha kızartma yedirmemesini söyledi. Yancy gitmeleri gerektiğini belirtti. Çantalarını alıp terminal binasına girdiler.

Zincirli çitin arkasında duran Neville, pistteki devrilmiş uçakları gördü. Christopher adıyla bildiği adamın beyaz deniz uçağının herhangi bir zarara uğramadığını da fark etti. Birkaç beyazla mahalleli çocuklar pisti temizlemekle meşguldü. Uçuracak pilot bulabilirlerse, Amerikalı polisle kadını yakında gidebileceklerdi. Batıya, Florida yönüne doğru hava, uçuşa uygun görünüyordu.

Coquina'nın annesinin arabası, her yanı pas tutmuş bir Taunus'tu. Neville, motor çalışana kadar yedi defa kontağı çevirdi. Ardından, havaalanından daha bir kilometre bile uzaklaşamadan motor pes etti. Neville, çıkmış boru türü basit bir sorun bulma umuduyla inip kaputu açtı. Birkaç yeri kurcaladı ama işe yaramadı.

Derken bir aracın yaklaştığını duyunca dönüp el etmeye karar verdi. Araba görüş alanına girdiğinde önce sarı rengini gördü ve ardından, adadaki tek üstü açılmayan cipi tanıdı. El sallamayı bırakıp koşarak Taunus'un arkasına sindi.

Ama cip çok hızlı geliyordu. Bozuk arabanın yanından geçip giderken, içindeki iki kişi dosdoğru Neville'e baktı. Neville'in sırtına olta sapladığı adam önde oturuyor, aracı karısı kullanıyordu. Katı bakışlarında, Neville'i tanımaktan çok yolun yarısını kapayan bozuk araca kızgınlık vardı.

Cip uzaklaşınca Neville elleriyle kalbini tutup şansı için Yüce Tanrı'ya şükretti. Alçak katilin, sırtına oltayı kimin sapladığını bilmediği açıktı.

Birkaç dakika sonra Neville kalkan bir uçağın sesini duydu. Kuğu misali zarif, bembeyaz deniz uçağıydı bu. Christopher adıyla bildiği adamın, kadını cipi ne kadar hızlı kullanırsa kullansın bu kadar çabuk uçağa binmesi mümkün değildi.

Öyleyse uçaktaki Amerikalı polis olmalıydı. Yancy ve sevgilisi…

Tahminin doğruluğu, birkaç dakika sonra sarı cipin aksi yönde ve hızla geçmesiyle ortaya çıktı. Neville bu sefer de cipe el sallamadı ya, saklanmaya da gerek duymadı.

Yancy, Rosa başını omzuna dayamış uyuklarken, pilotu izliyordu. Miami'ye açık havada varış süresi hepi topu kırk beş dakikaydı. Kuzeyde, Büyük Bahama'nın ötesinde, Françoise'ın son demlerini gösteren kara bulut kümeleri vardı.

Ne zaman ufak bir uçağa binse aklına bir şarkı düşerdi. Bu seferki *Mozambique*'ti.[32] Claspers, Stripling'in suçlarının ayrıntısını sormamıştı. Federal Havacılık Birliği veya Nick'e (artık hangi yanı seçecekse) uyduracağı hikayeyi kurmaya çalışıyordu herhalde. Uçak Miami Havaalanı'na indiğinde Yancy pilota yakıt için yüz dolar uzattı. Claspers kafa sallayarak uçağın güneşliğine sıkıştırılmış kredi kartını işaret etti. Kartta yazan isim Christopher Grunion'dı.

Uçak nihayet durduğunda, Claspers kulaklıklarını çıkardı.

"E, nedir planın bakalım?" dedi Yancy.

"Bilemiyorum. Kodes için fazla yaşlıyım. Uçmayı seviyorum."

"Karar bana düşmeyecek. Federaller malum, uyuzluk edebilirler."

"Cinayet işlediğinden haberim yoktu," dedi pilot. "İncil, Kuran, ne bulursan üstüne yemin ederim."

"İnanıyorum sana."

"Yardımın dokunur belki. Hakkımda bir çift iyi laf edersen…"

"Ederim etmesine de…" Durakladı Yancy. "İşin aslı, teknik açıdan polis değilim ben. Lokanta müfettişiyim."

"Ha siktir!"

"Geçici görev ama… Rozeti bir meslektaştan ödünç almıştım."

“Pizzadaki ölü sinekleri sayanlardansın yani. Bana arka çıkacak adama bak…”

“Yakın gelecekte dedektifliğe geri döneceğim. Hem yemeklerimizi pislikten uzak tutma mücadelesi veren onca kamu görevlisine de ayıp ediyorsun.”

“Neyse,” dedi Claspers. “İzninle, bir sürü kırtasiye işim var.”

Yancy, Rosa’yı uyandırdı. Uçaktan çıktılar, yanaştıkları dubadan piste atladılar. Gümrük görevlilerinden birinin Yancy’nin, suda yürümeye uygun ama seyahate hiç mi hiç uygun görünmeyen naylon botlarını çıkarmasını istemesiyle kısa süreli bir sıkıntı yaşadılar. Balıkçı botlarının kokusu feciydi ama görevli inatla içlerinde kaçak mal aramaya kararlıydı.

Ardından Rosa’nın çevirdiği taksiye atlayarak, vardıklarında öpüşüp kendi arabalarına gitmek üzere ayrılacakları otoparka gittiler. Yirmi dakika sonrasında Yancy, Subaru’suyla otoyoldan Kuzey Miami’deki FBI binasına gidiyordu. Ziyarete uygun giyinmemişti; ötesi, kasırgadan yeni çıkmış görünüyordu. Lastik botlar yine sorun çıkaracaktı.

Girişi aşmak için vaktinde emrinde çalıştığı meşhur bir Miami polis amirinin adını vermek zorunda kaldı. Sonunda, Nick’in cenazesinde karşılaştığı, espriden zerre anlamaz iki ajanla birlikte sorgu odalarından birine alındı. Yancy’yi hatırlamaktan pek hoşnut görünmüyorlardı; haliyle Yancy bombayı zevkle patlattı.

“Nick Stripling yaşıyor. Kendisini birkaç saat önce sırtında yeni bir delikle Bahamalar’da bıraktım.”

Ajanlar toparlanıverdiler. Hemen sorular kurmaya başladılar. Stripling’i kimin yaraladığını sorduklarında Yancy bilmediğini, olayın bir sarhoş kavgasında gerçekleştiğini söyledi.

Peki adalara yalnız başına mı gitmişti?

“Evet,” dedi Yancy ki teknik açıdan yalan değildi. Rosa olayın dışında kalmak istediğini söylememişti ama Yancy’nin niyeti öyle kalmasıydı. FBI’a, Stripling’in yeri en başta, sadece temel bilgiler lazımdı.

Ajanlardan daha uzun boylusu Strumberg, ötekiyse Liske’ydi. Takım elbiseleri aynı ton gri değildi ama ceketlerin kesimleri aynıydı. Yancy,

Stripling’in kolunu kestirmesinden bahsedince bu tür dalaverelerle her gün uğraşıyormuş pozlarına bürünmeye çalıştılar.

Yancy, anlattıklarını yazması için bir sekreter çağırdıkları anda fena ilgilendiklerini kavradı. Ama sekreterin dizüstü bilgisayarının pilinin doldurulması gerektiğinden, kızcağız priz ararken havadan sudan muhabbete girişmek durumunda kaldılar. Strumberg, Yancy’ye dedektiflikten niye şutlandığını sordu.

“Yok artık. Biliyorsunuzdur canım. Bedava internet erişimi veriyorlar size, değil mi?”

“Medya abartabiliyor olayları.”

“Bu seferki öyle değildi,” dedi Yancy. “Kadının şerefini korumak uğruna kocasına elektrik süpürgesi hortumu sokuverdim. Jestim takdir görmediği gibi, maalesef şahit sayısı çok fazlaydı.”

Sekreterin bilgisayarı bipleyerek hayata dönünce, sorguya kaldığı yerden devam ettiler. Laf arasında Liske, Yancy’den, Lizard Cay’in haritasını kabaca çizmesini istedi. Yancy bir uydu fotoğrafının, aslını gereğince göstereceğini kibarca söyledi. Sekreter kız gizli hükümet sitelerinden birinde aradıkları türden bir fotoğraf bulup Bannister Point’e zum yaptı.

Yancy parmağıyla ekranda gösterdi. “Sizin elemanın tuttuğu ev bu işte; ama orada uzun süre kalmayacaktır. Kimi aramanız gerekiyorsa arayıp hemen enseletmeniz lazım adamı. Ama herhalde hemencecik olmaz, değil mi?”

“Diplomatik kurallar var tabii,” dedi Liske. “Uymaya mecburuz.”

“Elden kaçırabilirsiniz ama.”

“Uzun süre kaçamaz,” dedi Strumberg. “Yarası ne kadar ağırdı?”

“Valla bu sabah havaalanında arabasıyla gördüm. Arabaya binebilecek haldeyse uçağa da biner.”

“Adadan çoktan tüymediğini ne biliyorsun?”

“Pilotu,” dedi Yancy, “talimatlarıma uyarak adayı onsuz terk etti.”

“Adamın uçağını mı kaçırdın?”

“Silahla değil. El koydum, diyelim. Pilot, ben anlatana kadar Stripling’in kim olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen işbirliğine yanaşacaktır.”

“Göreceğiz.” Liske, Strumberg’e baktı. “Nassau’ya kalkan başka bir uçağa atlayabilir. Oradan dosdoğru Londra veya New York…”

“Hatta daha kolayı, buraya gelir,” dedi Strumberg. “Adam taşaklı sonuçta. Dediğin gibi kendi kolunu kestirdiyse yani…”

Yancy ajanlara kasırganın Nassau Havaalanı’nı mahvettiğini söyledi. “Pistler tahminen en erken yarın sabaha açılır. Yerinizde olsam telefona sarılırdım çünkü itin büyük ihtimalle sahte pasaportu falan vardır. Göçmen bürosuna, gümrüğe falan Christopher Grunion adını vermelisiniz.”

On iki parmak ustası sekreter, “Harflerini ayırarak söyler misiniz, lütfen?” dedi.

Yancy’nin kanaatine göre, görüşme olabildiğince iyi geçmişti. FBI ajanları, esasen sigorta dolandırıcılığıyla uğraşmakla birlikte, Stripling’in Florida’da işlediği iki cinayete iş icabı denebilecekten fazla ilgi göstermişlerdi. Böylesi ağır ithamlar, Stripling’i arananlar listesinin tepesine taşıyabilir ve yakalanmasını, Liske’nin deyişiyle “Bahamalar hükümeti nezdinde” önceliğe dönüştürebilirdi. Cinayetlerin gerçekleştiği yetki bölgelerinden Monroe İlçesi ya da Miami-Dade’de bekleyecek tutuklama emirleri de fayda sağlayabilirdi. Yancy’nin sıradaki işi buydu.

Arabasına dönünce Rosa’yı aradı. Doktor işe gitmiş, çoktan bir otopsiye girişmişti bile. Evinin yedek anahtarı, arka kapının yanındaki yapma bir kaktüsün içinde saklıydı. Yancy eve girdi, balıklara yem verdi, duş aldı ve kendine fıstık ezmeli bir sandviç yaptı. Rogelio Burton ve Şerif Summers’a birer mesaj bırakarak, Keys’e müthiş haberlerle döneceğini söyledi.

Derken telefonu çaldı; Sağlık Bakanlığı’ndan amiri Tommy Lombardo arıyordu.

“Alo? Ha, tatilde falansın, biliyorum ama…”

“Yok, çalışıyorum.”

“Bahamalar’da böcek sorunu mu varmış?”

“Çok komik, Tommy. Cinayet vakası…”

“Ya, kesin öyledir.”

“Memlekete döndüm zaten. Ne lazımdı?”

“Sen lazımsın, Andrew. Şey… E… Stoney’nin yeriyle ilgili şikayet var… Normaldekilerden beter bir şey. Ponte Vedra’dan bir kadın; şeyinde olta iğnesiyle acile kaldırılmış. Hani şu gırtlaktan sarkan pembe şey var ya…”

“Küçük dil deniyor ona,” dedi Yancy. “Küçük diline olta saplanmış yani. Küba sarıkuyruğu yiyordu herhalde.”

“Vay! Nasıl bildin yahu?”

“Brennan bütün balık pişirirken içinde iğne kontrolü yapmıyor çünkü.”

“Niye?”

“Hıyar çünkü.”

“Hemen işbaşı yapman lazım, Andrew. *Citizen*’da haberi çıktı valla. Kadın valinin tanıdığıymış.”

“Haftaya yemeğe çıkalım. Zehirlenmeyeceğimiz bir yer seç ama.”

Rosa eve beş buçukta döndü. Yemeğe çıkmadılar ve sevişmediler. Rosa, doğum gününde ölmüş bir kıza otopsi yapmıştı. Kızcağız henüz sekiz yaşındaydı ve anasıyla babası ta Krome Caddesi’ndeki Miccosukee kumarhanesine giderek çocuğu evde yalnız bırakmışlardı. Arka bahçelerindeki havuzda yüzerken apandisiti patlayan kızın yardım çığlığını kimse duymamıştı. Zor bela havuzdan çıkmayı başarmış ama acıya orada teslim olmuştu.

Yancy bütün geceyi Rosa’ya sarılarak geçirdi. Rosa hıçkırıklar arasında işinin her gün böyle feci geçmediğini söylerken Yancy sadece, gözlerini kapa, diyebildi. Şafağa doğru uyuyakaldığında, Yancy alnına bir öpücük kondurup sessizce çıktı.

Önce Johnny Mendez’in evine gitti ve sahtekar polis emeklisinin rozetini posta kutusuna bıraktı. Bayan Mendez yaratığımsı şiş yüzüyle sundurmadan izlerken, Siyam kedisi gene arabanın kaputuna uzanmış yalanıyordu. Kadının ayaklarında sabaha hiç uymayan topuklu terlikler, sırtındaysa yağ emdirme işlemlerine boşu boşuna para harcadıklarını utanmazca gösteren ince bir sabahlık vardı. Yancy’nin içinde Mendez’e hafif bir sempati uyandı; karısının güzellik masraflarını karşılamak için Suç İhbar Hattı’nı tırtıklamaktan başka çaresi kalmamış olmalıydı. Yancy önce kornaya, sonra gaza basarak uzaklaştı.

Homestead'e gelince turnikelerden önce yan yola saptı ve nenesinin eski evine gitti. Cenazesinin kalktığı gün hırsızların kırdığı cam, sokaktan görülebiliyordu. Evin yeni sakinlerinin ufak çocukları vardı anlaşılan; girişin hemen yanında üç tekerlekli bir bisiklet duruyordu. Yancy, Montana'daki babasını arayıp balık durumunu soran bir mesaj bıraktı. Nereden aradığını söylemedi.

Keys yolunda radyoyu açmadı. Düşünceleri sessizliğe büründü ve kilometreler akıp gitti. Snake Creek açılır köprüsünün önündeki trafik kazası yüzünden mola verip temizliğini bildiği bir büfede karnını doyurdu. Sessize aldığı telefonuna baktığında, Tommy Lombardo'dan gelmiş iki cevapsız arama gördü. Lizard Cay'den, Neville Stafford'dan haber yoktu.

Aklında Neville ve Bannister Point'teki olay, yol açılır açılmaz arabasına atladı. Eve Stripling'in ihtiyarı Rocky Town'dan hatırlamasından ve Nick'in, Neville'in peşine Egg'i salmasından endişe ediyordu. FBI'ın harekete geçmesi ne kadar sürecekti acaba?

Yedek seçeneği, kopuk kol vakasına duyduğu korkuya rağmen Şerif Summers'tı. Yancy, kaçak bir katilin yakalanmasına yardım türünden kolay bir zafer fırsatı görmesi halinde şerifin Bahamalar'daki yetkililerle konuşmaya ikna edilebileceği fikrindeydi.

Köprünün yarısındayken siren sesleri duydu. Dikiz aynasında tam teşekkül itfaiye aracını görünce yol vermek için yavaşlayarak çekildi. Keys'te sık yangın çıkmadığından, acil durumun bir başka trafik kazasından kaynaklandığını varsaydı.

Dönerek yükselen kapkara dumanları gördüğünde, Bahia Honda'yı geçmiş, şerife ikinci mesajı bırakmakla meşguldü. Dumanların Big Pine'ın körfez tarafından, çevreyolunun uzağından yükselmesi, yangının trafik kazasından kaynaklanmadığını gösteriyordu. Garibanın birinin evi yanıyordu herhalde.

Tanıdık biri mi acaba, diye düşündü Yancy.

32- Bob Dylan ve Jacques Levy tarafından yazılan, Bob Dylan'ın 1976 tarihli *Desire* adlı albümünde yayımlanan şarkı. Mozambik'in Portekiz'e isyan ettiği dönemde sol kanat tarafından isyancılara destek olarak görülmek istenmiştir. Ancak şarkı ülkeyi güneşin altında romantik bir kaçış noktası olarak betimlemektedir. (y.n)

Yirmi Altı

Sevgili Günlük,

Onca yıl boyunca başına ne geldiğini merak edip durduktan sonra bu gece çıkıp Olive Garden'a geldi ve kalbimi bir kez daha çalıverdi.

"Cody," dedi, "bundan çok daha iyilerine layıksın sen."

"Müthiş görünüyorsunuz, Bayan Chase," dedim.

Müthiş, okuldan hatırladığımdan bile çok daha müthiş görünüyordu sahiden. Memeleri yaptırtmıştı yalnız, kesin.

"Baş başa konuşabileceğimiz bir yere gidebilir miyiz?" dedi.

Müşteri karşılama görevlimiz Arnelle'e on dakika mola veriyorum dedim ya, ne gezer? Bayan Chase elimden tuttuğu gibi beni arabasına sürükledi. Oral Roberts tarafındaki Bank of America'nın oraya kadar gittik ve Bayan Chase bana, hayatımın en müthiş saksosunu çekti. Yeminle söylüyorum, debelenirken az daha ön camı falan kıracaktım. Arabayı, kimse bizi görmesin diye arkaya, para girişi kapısına çekmişti.

Fermuarımı kapadıktan sonra kocasını terk edip ta Florida'dan buraya sırf beni görmeye geldiğini söyledi. Tulsa'da fazla kalamayacaktı çünkü yıllar önce aramızda geçenlerden kalma bir yakalama emri hâlâ geçerliğini koruyordu.

"Ciddi kaçağım ben, Cody," dedi.

O öyle der demez benimki yine kalkmaya başladı ama Bayan Chase bu sefer görmezden geldi.

Kız arkadaşım var ama ciddi falan değiliz, dedim. "O da öğretmen. Sizin gibi, İleri İngilizce öğretmeni. Devlet okulunda ama."

Bayan Chase gülümseyerek dudaklarıma yumuldu. Yanımda bir tane cigaralık vardı; içtik. Yol boyunca başka şey yemediğinden arabası McDonald’s patates kızartmalarının kokusuyla doluydu. Dediğine göre lokantalarda vakit harcamamıştı; bir an önce Oklahoma’ya gelip beni bulmak istemişti.

Saçı, platin rengi röfleleri yüzünden farklı görünüyordu; dolayısıyla kimse, aranıyor afişindeki resminden tanıyamazdı. Ben o afişi görmemiştim ya, zaten postaneye pek uğramazdım.

“Dış dünya kocaman ve vahşi, Cody. Var mısın içine dalmaya?”

“Şey… Müdür yardımcılığına daha yeni terfi etmiştim ben…”

“Aferin sana.”

“Patron dallamanın teki gerçi.”

“Yaşam göz açıp kapayana kadar geçip gidiyor, Cody. Öğrenip öğreneceğin budur.”

Mahkemenin gidişatı, aleyhinde tanıklık etmem vesaire için özür diledim. Bayan Chase anladığını ve beni tamamen affettiğini söyledi. O sırada ciddi baskı altındaydım; tanıklık etmeye ve aşkımızla ilgili yazdıklarımı mahkemeye vermeye annemler zorlamıştı. Annem günlüğümü okumuştu ama Tanrı’ya şükür, çoğundan hiçbir şey anlamamıştı. Hatta bana “arka kapıdan” ne demek diye bile sorduydu yani. Gece kulübüne kaçak girmek türü bir şeyler uydurmuştum.

Bayan Chase evlenip evlenmediğimi sordu; az daha, dedim. Dedi ki kocası paraya para demeyen emekli bir doktormuş. Kanun kaçaklığından haberdarmış ama gene de evlenme teklif etmiş ki bana göre süper anlaşılır bir şeydi. Dedi ki kocası çok yaşlıymış ve hem de biraz sapıkmış. Boğazına kemer veya elektrik kordonu dolayıp attırıyormuş. Duymuştum öylesini ama tabii hiç denememiştim.

“Kimleri okuyorsun bakalım bu günlerde?” dedi.

Kitaplardan koptuğumu, daha çok XBox’a takıldığımı söyledim.

“Ah, Cody,” deyince kızdı diye düşündüm.

Dedi ki artık büyük düşünmeye başlamalıymışım. Ben de benim kazığı gösterip, “Böyle mi yani?” dedim. Gülerek okşayınca benim umutlar

kanatlandı ama derken iç yolculuklar ve kader gibi şeylerden bahsetmeye başladı.

Dar kotunu çekiştirip durdum ama izin vermedi. Üstündekinin düğmelerini açtı. Pek şahaneydi. Hatırladığımdan çok daha fazla çil vardı ya, kimin umurundaydı?

"Büyük hayallerin yok mu hiç?" dedi. Aklıma oracıkta bir şey gelmedi.

"Olmalı, Cody. Zeki bir gençsin; zamanında A'lık öğrenciydin."

Şimdi, önünüzdeki elmas kesecek ölçüde sertleşip morarmışken ciddi konuşmalara girmek zor geliyor tabii. Bayan Chase'e Uthica tarafında yeni bir Chipotle'ın açıldığını ve gündüz müdürlüğüne başvurmayı düşündüğümü söyledim.

"Cık," dedi, "benle geliyorsun."

Öyle yaptım ben de.

Yancy kağıdı Montenegro'ya geri verdi. Dediğine göre, günlüğün kaydedildiği iPad, şerifin elindeydi. Yardımcılarından biri el koymuştu.

"O salağın günlük tuttuğunu biliyordum," dedi Yancy. "Bonnie'yi görmeye gitmem gerekiyor mu?"

Avukat aldırmayacağını söyledi. "Adı Bonnie değil kadının, kardeş."

"Valla Plover demek içimden gelmiyor hiç."

"Kadını bandozlarken haberin yoktu gerçek adından, öyle mi?"

"İlk defa son yattığımızda söylemişti adını."

"Tabii sen de polise veya zavallı avukatına haber verme gereği duymadın." Montenegro iki eliyle kel kafasını sıvazladı. Her zamankinden daha samimi ve bezgin görünüyordu. "Seks suçundan aranmasaydı, kundakçılıktan şartlı salıverilmeli altı ayla kurtarırdım herhalde. Oklahoma geri alıp almama meselesine henüz karar vermedi ama Ajan Weiderman'la konuştum…"

"Tanıyorum onu."

"Fena biri değil. Bay Parish kitap çıkarmaya niyetlendiği için Tulsa'daki davayla ilgili doğabilecek sorunları konuştuk. Bu yeni günlüğün savcılığa yaramayacağı açık."

“Kadını görmeli miyim, onu söyle sen.”

“Zannettiğim kadar kızgın değilsin.”

“Feci kızgınım. Acayip kızgınım.”

“Akli dengesizlik savunmasında kararlı,” dedi Montenegro. “Evi sadece ve sadece sana aşkından deliye döndüğü için yaktığını söylüyor. Akla ziyan görünüyor ama işte…”

“Bırak ya, Monty! Deli falan değil o!”

“Sen ne bileceksin? Yani o kadar insan arasında?” Esnedi avukat. “Böyle dengesiz biriyle yatarak nelere yol açtığını görüyor musun bari? Domino taşları devrilmeye devam ediyor… Ve maalesef benim masaya devriliyorlar.”

“Kocasıyla konuştun mu?”

“Mallory Meydanı’nda saldırdığın resmî belgeli doktoru mu soruyorsun? Yıllar geçti sanki üzerinden… Neyse, yok; konuşmadım çünkü kendisi Sarasota Hastanesi’nin Yoğun Bakım Servisi’nde, bitkisel hayata yakın bir yerlerde yatıyor. Semtteki çocuk parkında, bir basket potasına belden aşağısı çıplak asılı bulunmuş. Sabahın dördünde… Devriye gezen acemi polis intihar girişimi raporu vermiş ama öyle değil tabii. Yanında bulunan bir şişe sızma zeytinyağı ve asma eyleminde kullanılan kaşmir kazak farklı bir hikaye anlatıyor.”

“Ölecek mi?”

“Valla öğrendiğime göre, kurtulma olasılığıyla sabık karısının avukat masrafını üstlenme olasılığı aşağı yukarı aynıymış. İlla istiyorsan git, gör kadını. Ama önce şunu da oku.”

Sevgili Günlük,

Bayan Chase gitti! Otelden biraz dolaşacağım diye çıkmıştı; kiralık bir arabayla döndü. Kalması için yalvardım ama çantasını toplarken çaresizce izlemekten başka bir şey yapamadım.

“Sevmiyor musun beni artık?” diye ağladım.

Yanağımı okşadı ve “Tatlım,” dedi, “saç kremimle şampuanı nereye koydun?”

“Tatlım mı?” Bu kadar mıydı?

Dünyam başıma yıkılıyordu sanki. Nasıl kalbimi tutup bir bebek tavşanı boğarmışçasına sıkıverebiliyordu böyle?

Son seviştiğimizde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Hiç ses çıkarmamıştı çünkü. Ayrıca kıçını da fazla oynatmamıştı ki hiç öyle yapmazdı. Nen var, prensesim, demiştim; o da bana yok bir şey, her şey harika, demişti.

Ama o gece içime başkasını düşündüğüne dair korkunç bir duygu çöreklendi. Düşündüğü erkek, Tulsa’ya dönüp beni almadan önceki sevgilisi Andrew olsa gerekti. Yeni, ateşli bir sevgilisi vardı ve galiba Bayan Chase kıskanıyordu. Bu yeni kız anlaşılan Bayan Chase’in kocası gibi doktordu ve belki bu yüzden de iyice aklına takılıyordu.

Ya da başka bir derdi vardı. Belki aylık hormon şeyleri yüzünden tırlamıştı iyice. Daha önce görmüştüm yani. Aman!

Ama tek bildiğim, hayatımın kadınını yitirdiğim. Tamam, hem kanun kaçağı hem de çatlaktı ama seviyordum ve kanuna yakayı ele verene dek yanından ayrılmayacaktım. Bayan Chase’le yollarda geçen her gün ayrı bir ihtiras macerasıydı; tek bir saniyesinden bile pişman değilim.

Şimdi çıkıp gelse saniye tereddüt etmeden kabul ederim ve bu yüzden beni ayıplayabilecek erkek tanımıyorum. Onun peşinden cehenneme bile giderim. Ama Tulsa’ya gitmem çünkü Olive Garden’la işim tamamen bitmiştir.

Kitabın dediği gibi, geri dönemezsin. Tanrı şahidimdir, ben dönmeyeceğim.

Yancy, geçmişte sayısız tutukluyu sorgulamakla beraber, eski bir sevgilisini hiç sorgulamadığı Stoke Island tutukevine gitti. Nöbetçi amiri tanıdıklarındandı; Bonnie’yle bir odada görüşmesine izin verdi. Bonnie, Yancy’yi görünce heyecanlanmıştı ve Yancy’nin soğuk tavrına fena bozuldu.

“Niye öyle bakıyorsun bana? Alt tarafı bir yangındı işte… Kimse ölmedi ki!”

“Haklısın. Tutup yetimhane falan yakmadın sonuçta.”

“Alay etme, lütfen.”

Giydiği tutuklu tulumu, Nick Stripling’in pançosuyla aynı turuncudandı. Saçını boncuklarla atkuyruğu örmüştü ama ruj sürmesine izin vermemişlerdi anlaşılan.

Bonnie etrafına bakarak, “Kayda alıyorlar mıdır bizi?” dedi.

Hayır, dedi Yancy. Telefon görüşmeleri genelde kaydedilirdi ama ziyaretlerden emin değildi.

“Cody de beni görmek istedi ama Bay Montenegro kesinlikle olmaz, dedi.”

“Neden yaptın bunları, Bonnie? Bu kadar gösteriye ne gerek vardı?”

“Lütfen… Hepsi senin içindi elbette. Anlamamışsın gibi yapma, çok kırılırım.”

“Cidden anlamıyorum ama.”

“Cody meselesinde haklıymışsın,” dedi Bonnie. “Eskisi gibi, yaptığımız her şeyi gizlice günlüğüne yazıyormuş. Kitap haline getirip parayı vurma niyetindeymiş. Yazabildiğini sanıyor… Herhalde sınıfta onca paye ve destek verdiğim için kabahat benim. Ama öğretmenin işi o değil mi zaten? Azami başarısına, varabileceği zirveye on birinci sınıfta ulaşacağını nereden bilecektim? Önce kızdım tabii ama sonra Bay Montenegro dedi ki Cody’yi yardım ve yataklıktan suçlamak zorunda kalacaklarından savcının işi karışacakmış; Oklahoma’daki davama faydası dokunurmuş.”

“Kurban görünüyordu tabii,” dedi Yancy.

“Evet evet. Sözde baştan çıkarmışım falan.”

“Yalnız,” dedi Yancy, “seni kaçman yüzünden mahkum etmeleri için Cody’nin tanıklığına ihtiyaçları yok. Bir de kundaklama var ki kundaklama, büyük suçlardandır. Ev yakan kimse kolay yakayı kurtaramaz.”

“Kafayı yemişse kurtarır. On sekiz ay tedavi biter bitmez beraberiz. Araştırdım hepsini.”

“Kafayı yemişçesine kıskançlık, klinik açıdan kafayı yemek değildir.” Yancy sabırsızca parmak tıkırdatıyordu. “Niye uğraşıyorum? Tamam, bir

şekilde çatlaksın, kabul. Ama Florida'da seni serbest bırakacak yargıç yoktur."

"Seni öyle özledim ki… Cliff'in kendini astığından haberin var mı?"

"Evet. Yer seçiminde düşüncesiz davranmış. Çocuk parkı…"

"Cody'yle kaçınca vasiyetinden çıkartmıştır beni herhalde. Parayı umursadığımdan değil…"

"Yasal açıdan hâlâ evlisiniz. Yarın ölürse malının yarısını alırsın." Göz kırptı Yancy. "Umursadığından değil tabii."

"Ne zaman böyle hain oldun sen?"

"Sokağımdan yükselen alevleri gördüğüm an."

Bonnie uzanıp Yancy'nin elini çimdikledi. "Niye böyle diyorsun? Hem senin fikrindi… Sakın değildi deme! Senin için yaptım!"

Yancy, "Ha, tamam," dedi, "resmen sıyırmışsın sen."

"Sundurmanda yattığımız geceydi işte. Yere ıslak köpek kokan bir battaniye sermiştin. Sonra bir cigaralık tüttürüp şarap içmiştik." Bonnie konuşurken bir yandan Yancy'nin elini gitgide daha sert sıkıyordu. "Sonra seviştik ve körfezde ayın doğuşunu seyrettik. Altın renkli bahar ayının dünyadaki en şahane manzara olduğunu söyledin. Ama sonra yandaki herifin evi manzarayı kesti…"

Yancy başını aralarındaki masaya yasladı. "Oy oy…"

"Ev öyle yüksekti ki ayın neredeyse tüm yolculuğunu kesiyordu," diye devam etti Bonnie. "Üzgündün; sonra feci sinir yaptın ve sonra bana dönüp dedin ki…"

"Yakmam lazım bu evi."

"Bak, hatırladın işte!"

Yancy kafasını kaldırmadan mırıldandı: "Kelimesi kelimesine…"

Evan Shook'un hayatının en kötü günü, karısına "Bu gece Miami'de görüşürüz. Küçük dostumuzu getirmeyi unutma" mesajını çekmesiyle başladı.

Bayan Shook şaşakalmıştı çünkü Florida'ya gitmek gibi bir planı yoktu; düzenlediği kokteyl partisinde (küçük sandviçli vesaire) Syracuse

Cumhuriyetçi Kadınlar Kulübü'nü konuk etmeye hazırlanıyordu. Kocasının "Küçük dostumuz" derken ne kastettiğini de anlamamıştı çünkü söz konusu dost, mesajın esas alıcısına, Evan Shook'un metresine ait vibratördü.

Evan Shook yaptığı hatayı ancak karısının, kendisini üçlü seks ayarlamaya çalışmakla suçladığı telefonuyla fark etti. Karısı zaten sadakatsizliğine dair dedikodular duymuştu ve işte, artık elinde kanıt da vardı! Hem ayrıca bu geceki kokteyl partisine eyaletin en korkulan boşanma avukatlarından biri gelecekti; karısı, dediğine göre adamla önce yatacak, sonra da Evan Shook'u doğduğuna pişman edecekti.

Evan Shook kör noktadan gelen bu ani darbeye kendince makul bir savunma uydurmaya kalktı: Mesajı aslında Ford Lipscomb'a yollamıştı ve "küçük dost" derken kastettiği, evde çıkan ilave masrafları karşılayacak çekti. Maalesef, denemesi başarıya ulaşmadı. Karısı sıkı durmasını ve arkasını kollamasını çünkü yeni avukatıyla elde meşale geleceklerini söyledi.

Haliyle Big Pine'a, Bayan Lipscomb'un tuttuğu peyzaj mimarıyla –Bayan Lipscomb da geliyordu– buluşmaya giderken yanından hızla geçen itfaiye arabalarına pek dikkat etmeyişi anlaşılmaz değildi. Key Deer Bulvarı'na sapıp dumanları gördüğünde de pek irkilmedi; cahil köylülerden birinin gene araba lastiği yaktığını düşündü.

Üstü açılan türden yeşil bir spor araba yanından aksi yöne doğru hızla geçtiği anda nihayet huylandı: Direksiyondaki kadın, komşusunun sapığıydı. Yükselen dumanların birden anlam kazanmasıyla gaza bastı Evan Shook. Ajan John Wesley Weiderman'ı aramamış, Yancy'nin arka sundurmasında kadınla konuşmasını bildirmemişti.

Asla bildirmeyecekti.

Nihayet sokağına saptığında, kendini yanan bir ev görmeye hazırlamıştı. Kendi evinin yandığını görmeye hazır değildi ama.

Dudaklarından okkalı bir küfür döküldü. Sevgili evi, para umudu, profesyonel itfaiyeci deyişiyle alevlere boğulmuştu.

Yangını söndürme çabaları gerçekten etkileyiciydi ya, evin beton tabanı hariç neredeyse tümü ahşaptı. Evan Shook itfaiye araçlarından birine

yaslandı, yüzünü rüzgara verdi ve yatırımının küle dönüşmesini cenaze töreni hüznüyle seyretti.

Bayan Lipscomb, kârlı işi kaçırması yüzünden üzüntüsünü paylaşan peyzaj mimarıyla geldiğinde, gözyaşlarını tutamadı. Ardından sahneye, polise kuşkulanılan kundakçının adını, eşkalini ve kullandığı araç bilgisini veren Ajan John Wesley Weiderman çıktı. Yirmi dakika sonra, ter içinde bir devriye polisi gelerek Plover Chase adlı failin Summerland Key tarafında polisin kapadığı bir yolda yakalandığını bildirdi. Kiralık arabasının bagajında dört adet boş benzin bidonu bulunmuştu.

Evan Shook, biriken kalabalık arasında fotoğraf çekmeye uğraşan sigortacısını gördü. Sigortası vardı ama poliçedeki rakamları, özellikle tavan ödeme miktarlarını hatırlamıyordu. Ama eve ne kadar para gömdüğünü ve aldığı kredileri gayet iyi hatırlıyordu. Sigorta ödemesi bile kurtulmasına yetmeyecekti. Geriye sadece, boşanma sırasında elinden alınacağı kesin bir harabe kalacaktı.

Gelecek, düşünülemeyecek denli karanlıktı. *Keşke*, dedi içinden, *kurban değil, sıradan biri olsaydım ve şu güzelim manzarayı kaygısız seyredebilseydim…* Ajan Weiderman yanına geldi ve Plover Chase'in neden Andrew Yancy'ninki yerine evini yakmış olabileceğini sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Evan Shook. "O kadına yaptığım tek şey, gerzek sevgilisiyle bir otele gitmelerini sağlamaktı."

"Tuhaf. Neden sizi seçti acaba?"

"Ona soracaksınız!" Evan Shook'un parmağı, arabasından inen Yancy'yi gösteriyordu. Yancy, yangına cidden şaşmış görünüyordu.

Shook, boyu kendinden epey uzun Ajan Weiderman'ı iterek Yancy'ye, "Hepsi senin hatan!" diye bağırarak seğirtti. "Manyak sevgilin evimi yaktı!"

Yancy, komşusunun yakasına yapışarak onu arabasına iteleyişine şaşırmıştı. Burun buruna, "Bir kere," dedi, "sevgilim yapmış olamaz çünkü kendisi şu anda Miami'de. İkincisi, sevgilim deli falan değil. Ama özrünü onun adına kabul edebilirim."

“Doktoru demiyorum ben!” diye vızıldadı Evan Shook. “Manyak sarışını diyorum! Biliyorsun!”

Yancy, Evan Shook’u tuttuğu gibi yere indiriverdi. Weiderman araya girdi ve Yancy’yi uzaklaştırarak durumu açıkladı. Evan Shook’un sinirleri öyle bozulmuştu ki cebinde çalan telefon yerine şok tabancasını kulağına götürdü ve yaptığını son anda fark etti. Nihayet telefonu açtığında Ford Lipscomb, “Jayne olanları anlattı, Evan,” dedi. “Feci, çok feci.” Ford Lipscomb, o gün için kiraladığı *Anam Ağlar IV*’ten arıyordu. “Hepimiz için çok üzücü. Ama sen… Şok geçiriyorsundur herhalde.”

“Öyle bir şey,” diyebildi Evan Shook.

“Jayne de yıkılmış resmen. Demin konuştuk. Hâlâ yanıyormuş ev.”

İç çekti Evan Shook. Üç itfaiyeci, baltalarla sundurmaya girişti. “Depozitonuz için mi arıyorsunuz?”

“Acelesi yok,” dedi Ford Lipscomb. “Yarın da olur. Bankalar ne zaman açıksa…”

Yirmi Yedi

Claspers dönmedi. Ertesi gün Stripling çifti Andros'tan kaçmak için başka bir pilot buldu. Adamın pırpırı pek bakımlı görünmüyordu ama Nick, boş ver, dedi. Yeni pilot, öğlene hazır olmalarını söyledi.

Adada cep telefonları yeniden çalışmaya başlayınca Eve, Nassau'daki British Air bürosunu arayarak Londra uçağına lüks mevkiden iki kişilik yer ayırttı. Ardından hastalarının internette dört buçuk yıldız verdiği bir omurilik cerrahını aradı. Devonshire Street doktoru, Nick'in istediği ölçüde süper yıldız değildi ya, Eve gene de randevu aldı.

Eve daha uzun süreli ve bir ihtimal sürekli kalış için valiz toplarken Egg geldi. Perişan görünüyor, topallıyordu ama Nick aldırmadan kalayı bastı. Izbandut, kasırga gecesi ortadan kayboluşuna dair hiçbir özür sunmadı. Tıbbi bir sorun yaşadığını, cipi geri getirdiğini ve karavanına yürüyerek döneceğini söyledi. Yancy'nin sevgilisine ne yaptığını söylemedi; berikiler de sormadılar.

Eve, Egg'e, Nick'in duvara çarpışından beri doğru dürüst çalışmayan Süper Teker'e bir bakmasını söyledi. Egg otomatik kumandanın bozulduğunu belirtti. Bunun üzerine Nick, yürüyemezsem Heathrow'dan nasıl geçeceğim yollu bağırıp çağırmaya başladı. Eve, tüm havaalanlarında ihtiyaç duyanlara tekerlekli sandalye verildiğini söyledi.

"Motorlu vermiyorlar ama!" dedi Nick. "iPod da takılmıyor onlara!"

Ağrı kesicilere rağmen durumu fenaydı. Eve, Egg'e, ben valizleri toplarken sen şunu dışarı çıkarıver, dedi. Kasırganın ardından Bannister Point, engelli yarış alanına dönmüştü. Her yan dallarla, tahta parçalarıyla ve hindistancevizleriyle doluydu. Egg'in topallaması, döküntüleri aşma

konusunda epey sorun çıkardı ve Süper Teker'in pnömatik süspansiyon sistemi bile Nick'i sarsıntılardan kurtaramadı. Nick nasıl yaralandığını ızbanduda inleye oflaya anlattı.

Lafının sonunda, "Beni şişlemeye kalkan sen değildin, değil mi?" dedi.

"Yok. Niye ö'lle bi'şiy yap'yım?"

"Doğru," dedi Stripling. "Salaklık etmiş olurdun. İyi de kim yaptı peki? Bu yediğimin adasında düşmanım yok ki benim! Kimseyi tanımıyorum be!"

Egg, buldozerlerin benzin depolarına işeyen adamı hatırlattı.

"O hıyarı hallettin sanıyordum ben," dedi Nick.

"Fena dö'ydüm ama ö'ddürmediydim. Geçen gece gördüm hem."

Stripling, gizli çişçiyle geçenlerde yakalayıp çifteyle kovaladığı yaşlı zencinin aynı kişi olup olmadığını düşündü. Çifteyle üzerine ateş edildikten sonra tekrar gelip bela arayacak kadar deli olabilir miydi o adam?

"Beni sakatlayanı bulacaksın," diye homurdandı. "Öncelikli görevin bu."

Egg, "Bakarım," dedi.

"Ya ya. Aman terlemeyesin." İsteksizlik kadar kızdıran bir şey yoktu Nick'i. "Senin kadının yardımı dokunur belki," dedi, "vudu mudu yapar, tavuğun kıçından bir isim çıkarır."

"Hiç kömik di'yil."

"Topallama ne iş?" Adamın canının yandığı belliydi.

"Maymun yaptı."

"Ne?" Hanidir ilk defa gülüyordu Nick.

Eve yolda yetişti ikiliye. Nefes nefese kaldığını gören kocası, şimdi ne terslik çıktığını sordu.

"Gümrükteki malum kişi aradı," dedi Eve. "Bilgisayara girmişler hayatım… Miami'den birileri pasaportuna uyarı koydurmuş."

Stripling iyice çöktü. "Yancy piçi federallere gitti demek."

İyice ürkmüştü Eve. "Şimdi ne yapacağız, Nicky? Malum kişi dedi ki ülkeden çıkmana izin vermeyeceklermiş ve yapabileceği bir şey yokmuş. Nassau Havaalanı'nın yakınına bile gitmeyin dedi."

"Yemişim Nassau'yu o zaman. Başka bir kaçış bulana dek burada kalırız. Bahamalılar, Birleşik Devletler'den tutuklama emri çıkana kadar bize

ilişemezler. O da haftalar sürer. Hatta aylar… Bu arada Bay Ecclestone bizim adımıza piste bakar, değil mi? Hani üniformalılarla dolu bir helikopter gelirse diye…”

Egg neşesizce burun çekti.

Eve, “*Bize* ilişmek derken?” dedi. “Benim pasaportum temiz. Sahte pasaport seninki.”

Bazen Nick’i çileden çıkaracak denli kalın kafalı davranabiliyordu Eve. “Evet, yavrum,” dedi. “Bize diyorum çünkü Bay ve Bayan Stripling suç ortağı oluyorlar. Yancy senden bahsetmemiş midir sanıyorsun? Mesela onu öldürmemi söylediğini unutmuş mudur sence? Ya da belki Kübalı yavru, Egg’e ağzını tıkamasını senin söylediğini hatırlamıyordur, ha?”

“Evet ama…”

“Kes!”

İş iyice dara binerse deniz yoluyla kaçabilirlerdi. Yeni sürat teknesi yakında teslim edilecekti. Roket gibiydi namussuz. Doğrudan Grand Turk’e gazlayabilirdi.

Nick, Egg’e, “Beni eve geri götür,” buyurdu. Eve önlerine düştü. Yeni pilotu arayıp vazgeçtiklerini söyledikten ve valizleri boşalttıktan sonra yalnız kalana dek konuşmadı.

“Miami veya Palm Beach’ten doktor getirtebiliriz.”

“Ya tabii. MRI veya CT cihazlarını da gelirken çantasına koyuverir, değil mi? Hatta dur, bir tane 747 kiralayıp adamın tüm ameliyathanesini getirtiriz! Çok zekisin valla, Eve!” Alaycı bir sırıtış takındı. “Bazen işin iş kısmını benim yürüttüğümü unutuyorsun.”

“Öküzlüğü bırak artık, Nicky! Sen tıp işinde değil, dalavere işindeydin bir kere!”

Egg hafiflesin, daha rahat itilebilsin diye aküsünü çıkarmamış olsaydı, nankör kadını Süper Teker’in altına alması işten bile değildi. Eve bir hışım üst kata çıktıktan sonra Nick oturduğu yerde şiştikçe şişti. Yarasının üzerine Eve’in bağladığı havluya sarılı buz eridikçe ılıklaştı. Islaklık hissiyle yüzünü buruşturdu.

Egg yine tüymüştü ve Eve bağırışlarına karşılık vermiyordu; çaresiz öne eğilerek Süper Teker'den yere indi, sürünerek banyoya ulaştı ve nefes nefese oturur konuma geçti. Ağrısı arttıkça idrarını daha zor yaptığını fark etmişti ve evdekidoktorum.com'a göre bu durum nahoş bir gelişmenin işaretiydi. Maalesef ilaçlar halen karısının elindeydi ki bu da Nick'in ya öfkesini yutup özür dilemesi ya da günün kalanını acıyla kıvranarak geçirmesi demekti.

Banyo kapısını açarak bağırdı: "Eve! Özür dilerim! Gel aşağı, lütfen!"

Yanıt gelmedi.

"Eve! Aşkım! Lütfen! Bak, özür diledim!"

İkinci kattan nihayet gelen yanıt pek tatsızdı: "Siktir git, Nicky!" *Hay anasını*, diye düşündü Nick Stripling, *harbiden tepesi atmış bunun*.

Miami gibi suç oranı yüksek bir büyükşehirde çalışmanın iyi yanlarından biri, aşırı şiddet yüklü cinayetler sayesinde yirmi-otuz yıl içinde çağ atlayıveren üstün kalite bir suç laboratuvarının varlığıydı. Dr. Rosa Campesino'nun talebi üzerine, Dr. Gomez O'Peele'in cesedinin yanında bulunan .357'lik Smith&Wesson'da, ameliyat eldivenlerinde kullanılan nişasta karışımı kalıntısı arandı. Bazen bir suçlunun heyecanlı elleri, bu tür eldivenleri giymeye uğraşırken, dışındaki karışımı zedelerdi. Dr. O'Peele'i öldüren silahın kabza ve tetiğinde, aranan kalıntılar bulundu.

Bu buluntular önemliydi çünkü intihar edecek kişiler genellikle parmak izi bırakmayı dert etmediklerinden, namluyu şakağa dayamadan önce eldiven giymezlerdi. Hem zaten cesedi bulunduğunda Dr. O'Peele'in ellerinde eldiven yoktu ve tabancada bulunan iki adet kısmi parmak izi, kız kardeşlerinin "solaktı" dedikleri doktorun sağ eline aitti.

Buluntuların toplamı, Dr. Rosa Campesino'nun O'Peele'in ölümü için cinayet hükmü vermesine yeterliydi. Raporu imzalayan Dr. Campesino, şaşakalan Miami Cinayet Büro dedektiflerine, Dr. O'Peele'i, herhangi bir tıbbi malzeme satıcısından alınabilecek eldivenler takmış birinin öldürdüğünü ve cinayete intihar süsü vermeye çalıştığını anlattı. Rosa hem işine hem de davaya zarar vereceğini bildiğinden, cinayet şüphelisi olarak

Nicholas Stripling'den bahsetmedi; Bahamalar seyahati, bir Adli Tıp başyardımcısının araştırma ve yetki alanının çok dışında kalıyordu. Stripling'in adını anmak Yancy'ye düşüyordu.

Rosa'nın cinayet hükmüne varması, Dr. O'Peele'i, her iki olayda da aynı tabancanın kullanılmasına dayanarak Charles Phinney'nin katili ilan eden Key West Polisi'ni zor durumda bıraktı. *Citizen*, şüpheli kişinin intiharı yüzünden davanın kapandığına dair bir haber yayınlamıştı bile. Genç tayfanın cinayetinin faili meçhul kaldığını duyuran yeni bir haberin yayınlanması gerekecekti şimdi.

Rosa, Yancy'nin önerisiyle, FBI'dan Ajan Liske ve Strumberg dahil, ilgili herkese O'Peele'in otopsi raporunu e-postayla yolladı. Daha sonrasında, Rosa salatasını yerken, evlerinin havuzunda apandisitinin patlaması sonucu can veren sekiz yaşındaki Lindy Schultz'un ölüsünü alacak cenaze arabası geldi. Meselenin karmaşık yanı yoktu ama raporu yazmak Rosa'ya çok güç gelmişti.

Saat altı gibi eve döndü; laboratuvar kıyafetlerini çıkarıp bir kadeh beyaz şarap koydu. Yancy aradığında, O'Peele olayına cinayet hükmü verdiğini söyledi. Yancy sevindi ve polis davayı bir araya getirebilirse, raporun Nick Stripling'e isnat edilecek cinayet suçlamalarının yolunu açacağını söyledi.

Rosa kuşkuluydu. Yancy'nin müteveffa doktoru canlı gören son kişi olması, az buçuk iş bilen her avukatın üstüne gidip şüpheleri sabık polis dedektifine yönlendirmeye kalkışacağı bir durumdu. Cinayetin bilinen bir tanığı yoktu; ayrıca muhtemelen Stripling'i cinayet mahalline yerleştirecek somut delil de çıkmayacaktı. .357'nin seri numarası elbette silinmişti; sahibini bulmak mümkün değildi.

"Ameliyat eldivenini herkes alabilir zaten," dedi Rosa.

"O toza bakma fikri nereden geldi aklına?" Etkilenmişti Yancy.

"Birkaç sene evvel, önüme erkek arkadaşını vuran bir ürologun davası gelmişti. Silahı kullanırken normal ameliyat eldiveni yerine, sürekli prostat muayenesi yaptığından dolayı muayenehanesinde bolca bulunan lateks parmaklıklardan takmış kadın. Beş tane. Kafasının pek çalışmadığını söylemeye gerek yok tabii. Laboratuvarda kabzada tam avuç içi izinin yanı

sıra parmaklıklarda nişasta karışımı tozu bulundu. İkinci derece cinayetten anlaşmaya razı geldi sonunda kadın."

Rosa genelde işini zevkle yapıyordu ama mesleğinin ödettiği zihinsel bedeli gittikçe daha fazla fark etmeye başlamıştı. *CSI Miami* türü, Adli Tıp uzmanı vesaire kaynayan dizileri hiç seyretmezdi; ötesi, Tenis Kanalı ve *Morning Joe*[33] haricinde televizyon izlemiyordu. Müteveffa eski kocası, karışık çiftlerde fena sayılmayacak türden bir tenis oyuncusuydu.

Yancy'ye, Keys'e döndüğüne sevinip sevinmediğini sorunca, beriki dakika sıkılacak zaman bulamadığını söyledi. "Batı manzaramda dehşetli bir değişiklik var. Görmelisin."

"Haydi… Ne yaptın, Andrew?"

"Hiçbir şey! Ama galiba bilmeden kötü bir eyleme ilham vermişim. Hafta sonu anlatırım. Geliyorsun, değil mi? Gelmezsen kafayı çekip sokaklarda sızabilirim."

"Geleceğim dediysem geleceğim," dedi Rosa. "Ha, Stripling'in gezgin koluyla ilgili önemli bir gelişme var: Doğa Ana'nın şefkatli bağrına geri döndü. Mezarlıktan birini yolladılar bu sabah. Var ya, adam resmen bir *Blues Brother* gibi giyinmişti. Dediğine göre, hırsızlar eskisini fena hırpaladıklarından, patronu yeni bir tabut hazırlatmış."

"Eve'in muvafakat imzalaması gerekmiyor muymuş?"

"Sözlü rızasını almışlar. Adamın dediğine göre, bu sabah konuşmuşlar."

"Bahamalar'dan mı?"

"Onu tam bilmiyorum, Andrew."

Yancy'nin haberi yoktu ama Rosa banyodan konuşuyordu. Bir saattir doldurduğu küvetteydi ve su soğumaya başlamıştı. Saçını toplayıp, banyonun beyaz fayanslarını pembeye bulayan bir mum yakmıştı. Yabanmersini kokusu haricinde, kiliselerde yakılan adak mumları benzeri pembeydi mum.

"E, nasılsın peki?" dedi Yancy. "Doğruyu söyle ama."

"Valla, iyiyim. Ama sıyıracaklar, farkındasın değil mi? O'Peele ile senin şu oğlan, Phinney… İki cinayet de çok zor. Neredeyse hiç somut delil yok;

geriye sadece sigorta dolandırıcılığı kalıyor. Federallerin suçu Stripling'e bağlayıp yakalama emri çıkartmaları uzun sürecek ki o zamana kadar seninkiler Fas'a falan tüyerler. Ne yapabileceğimizi sanıyorduk, Andrew?"

"Kötü bir gün geçirmişsin," dedi Yancy.

"Çoktan başka plan kurmuşsundur herhalde."

"FBI'daki yeni dostlarıma bakılırsa, Grunion adlı biri şimdiye kadar Nassau'dan çıkış yapmamış. Kanaatlerine göre, Nick ile Eve halen Andros'talar. Eh… Yeni bir planım yok. Önceki süper zeki, süper cesur plan hâlâ geçerli."

"Oy oy," dedi Rosa.

"Ya, bak; güldürdüm seni işte."

"Orası kesin." Ayak başparmağını sudan çıkardı ve ucunda bir isim etiketiyle hayal etti. *Vay*, dedi kendi kendine, *çok manyak*. Kariyer değiştirmenin zamanı, kesin.

"Stripling," diyordu Yancy ahizenin diğer ucundan, "beni de öldürmeye kalktı, unutma. Hayatta kalabilen tek kurbanı sıfatıyla, efendi, inanılır bir tanık kılığında jüri önüne çıkma niyetindeyim. Cinayete teşebbüs, suçlu iadesine yeterli bir suçtur."

Rosa, dedektiflikten böcek devriyesine indirilmesine yol açan olaylar nedeniyle savcılık gözünde çok büyük değer taşımayabileceğini söyleyerek Yancy'nin hevesini kaçırmak istemedi.

"Neville'den haber var mı?" dedi.

"Henüz yok. Umarım ortalığa fazla çıkmıyordur."

"Coquina'nın evine çok üzüldüm. Çatının uçup gitmesi çok acayipti."

"Kasırganın işi o."

"Kasırgayla ilgisi yok, Andrew. Bizim yüzümüzdendi."

Rosa veda edip önce telefonu, ardından gözlerini kapadı. Mum nihayet eriyip bittiğinde gülümsüyordu.

Neville kendisi için endişelenmiyordu. Esas Driggs tehlikedeydi.

"Kötü adam seni arıyo'. Öldür'cek. O yüzden dedi'mi yap. Gir'çeri!"

Maymun biraz direndikten sonra sırt çantasına girdi, Neville fermuarı çekti. Çantayı sırtına aldı ve bisikletiyle balık büfesine yöneldi. Büfenin derme çatma tavanının neredeyse yarısı uçmuştu; barın gölgede kalan tarafına oturdu. Yanındaki tabureye yerleştirdiği sırt çantasından boğuk cırıltılar yükseldi.

Herkes kasırgadan bahsediyor, zararları karşılaştırıyor, kimin kocasının geceyi kimin yanında geçirdiğinin dedikodusunu yapıyordu. Neville kızartma ısmarladı ve vicdan azabına dayanamayarak gelenlerden ufak bir parçayı Driggs'e yedirdi. Hava, her kasırga sonrasındaki gibi ağır, tutkal misali yapışkandı.

Egg topallayarak yolun başında göründüğünde, Neville kaçmadı. Egg Androslu değildi; kendisi Androslu'ydu. Büfede oturan diğer herkes ada yerlisiydi. Egg'in kalın kafasında kavga türü bir fikir varsa, sayıca azınlıkta kalacaktı.

Egg, yarım akıllılar misali, gidip güneş altına oturdu. Göz kısarak etrafına bakarken Neville'i görünce gölgeye geldi.

"Kıyıda ö'ddürmeliydim seni," dedi.

Neville'in her yanı hâlâ yediği dayaktan ağrıyordu. Sükuneti elden bırakmadı.

"Geçen gece benim i'ttiyarın kulübesi… Diyo' ki benim şeyi şey eden maymun seninmiş."

"Ney? Benim diyil o! Vudu yaptı diye ödeme yerine ona ve'diydim ben maymunu!" Sırt çantasına kaydı bir an bakışları. Driggs'in sakin durması için dua ediyordu içinden. "O maymun onun bi' kere!"

"Bi' bul'yim, kopar'cam kafasını!"

"O'mmaz! Çok para ediyo' o! Johnny Depp'le film çevirdi bi' kere! Söylemedi mi sana?"

Egg, ada ahalisinden olmadığının gayet farkındaydı. Sesini alçalttı. "O pis maymunun senle kaçtı'ını gö'düm ben. Yalan sö'lleme. Onu bana ver; bitsin işimiz."

"Ben o'mmasam dişi hâlâ sana saplıydı bi' kere! Kulübeye geldi'ime şükret sen!" Neville ağzından çıkan lafların sertliğine şaşakaldı bir an.

Elindeki plastik çatal titriyordu resmen.

“Peki. Can’na susadın herhal’ sen.”

“Esas susayan sensin! Sensin çünküm Ejder Kraliçe’yle yata’a giren sensin!”

“Palavra.”

“İstedi’ine sor bi’ kere!” dedi Neville. “Lisbon Jones. Duncan Roxy. Lightbourne Carter da var. Hepsi da’ gibi adamdı. Büyüsüne kapılıp öldü hepsi! İnanmıyo’san git, Prince Hill mezarlı’ına bak.”

Egg hiç etkilenmişe benzemiyordu. “Kimse büyü yapmadı bana.”

“Gerçeklere kulak ve’mmelisin.”

Egg, Neville’e yalancı puştun tekisin, dedi ya, vurmaya kalkışmadı.

“Biri benim patronu sırtından vurmuş. Teke’llekli sandalyeye oturttum adamı. Ne biliyo’n sen bu konuda?”

“Mista Krissofır yaralanmış mı?” Şok geçirir pozlardaydı Neville.

“Hem o beyazın yanında ne işin va’dı senin?”

“Hangi beyaz?”

“İ’ttiyarın kulübeye senle gelen… Dün patronun uçakla giden.”

Neville göz ucuyla hareketi gördü. Driggs kımıldanmaya başlamıştı iyice. Egg fark etmedi.

“Kimle takıldı’ım beni ilgilendirir,” dedi Neville.

“Seksi Kübalı kızı vardı.”

“Biliyo’m he… O beyazı diyo’n. Florida’lı bi’ polis o.”

Kaşları çatıldı berikinin. “Polis? Yok ya?” Şakaklarında boncuk terler parıldamaya başlamıştı.

“Senin patronu ‘Merikan hap’sanesine attır’cak,” dedi Neville. “Ben o’ssam hemen Nassau’ya gider, başka iş bakardım.”

Egg hızla kalktı ve topallayarak uzaklaştı. Neville kızartmalarını bitirdi, parasını ödedi ve kalktı. Liman yolunda durdu, sırt çantasını açtı. Driggs mızmız seslerle çıktı, Neville’in omzuna tırmandı. Nikotinden kurtulma konusunda epey sıkıntı çekiyordu.

Balıkçı delikanlılardan biri, Neville ile Driggs’i, Neville’in kasırgadan önce kayığını bıraktığı yere götürdü. Neville yağmur suyu için iki süt

bidonu getirmişti. Birini Driggs'e verince, maymun bidonu tuttuğu gibi Neville'in kafasına fırlattı.

"Kes artık yoksa seni Egg'e veririm! Pişirip ye' seni!"

Kayığın içine dolmuş yağmur suyuyla dalları tamamen boşaltmak bir saatten uzun sürdü. Motor ilk çekişte çalıştı; çok geçmeden dalgalarda zıplayan gümüşi zarganaların arasından denize açıldılar. Driggs, alt bezi bağlı, tek pençesi gözlerine siper, kayığın en ucunda dikiliyordu.

Deniz yükseldiğinden, Neville sığlıkları kolayca aşarak Rocky Town'a döndü. Christopher'ın evinin önünden geçerken yüzünü çevirdi, açıklara baktı.

33- Bir sabah programı. (ç.n.)

Yirmi Sekiz

Caitlin Cox telefonun çaldığını duyduğunda duştaydı. Banka hesabına yüklü bir para yolladığını haber veren üvey annesinin aradığını umdu. Simon'la birlikte evlerini çoktan satışa çıkarmış, Palmetto tarafında daha büyük bir yer aramaya başlamışlardı.

Müteveffa babasının ülke dışı hesabından iki yüz bin dolar beklentisine sokulmuştu Caitlin. Daha fazlası daha sonra, Nick'in 2 milyon dolarlık hayat sigortası ödendiğinde gelecekti. Eve'in barışma yemeğinde açıkladığı üzere, babasının ölümü hakkında ileri geri konuşmayı bırakması halinde paranın yarısını alacaktı.

Ki Caitlin anında kurcalamayı kesmişti. Para beklentisi nerdeyse tüm insanlığa bakışını aydınlatıvermişti; Simon bambaşka birisin adeta, diyordu. Her sabah işten eve döndüğünde kahvaltısını hazır buluyordu artık. Bir geyşayla evlenmişti sanki!

Simon bir film setinde gece bekçiliği yapıyordu. South Beach'te vitamin-bar açan iki delikanlı ve feci seksi bir vampirin öyküsünü anlatan filmin adı, *Yudum*'du. Simon sürpriz yapayım diye Caitlin'i sete götürmüş ve başlarına süper bir şey gelmişti: Caitlin'e barda kanlı-muzlu süt içen müşteri rolü teklif etmişlerdi. Kısa bir sahneydi ve repliği yoktu ama Caitlin feci sevinmişti.

Simon'ın maaşı fena sayılmazdı ama evi bırak, akvaryum alacak kadar bile para biriktiremiyorlardı. Eve'den gelecek paraya bel bağlamışlardı. Ama Caitlin duştan çıktığında karşısında, cep telefonunu dinamit lokumuymuşçasına uzatan Simon'ı buldu.

"O mu?" dedi.

“Hayır, tatlım,” dedi Simon. “Baksan iyi edersin.”

Ahizenin diğer ucunda Andrew Yancy vardı; dosdoğru konuya girdi: “Caitlin, haberler şahane: Baban ölmemiş!”

“Şaka mı bu şimdi? Manyak mısın sen?”

“Eve ile birlikte, Bahamalar’da takılıyor şu anda… Geçen hafta izini sürüp buldum. Beni gördüğüne sevindi diyemem tabii. Nahoş laflar edip silah çekti.”

Havluya sarınan Caitlin, koltuğun kenarına çöküverdi. Simon olanlara dair bilgi almak adına abuk sabuk el hareketleri yapıyordu.

“Palavra atıyorsun,” dedi Caitlin. “Bahamalar’ın neresiymiş peki?”

“Andros Adası. Sahte isim kullanıyormuş. Bir ev almışlar ve tatil köyü türü bir yer kurmaya çalışıyorlarmış. Ha, hepsini FBI’a da anlattım bu arada. Uçak biletine para harcamaya kalkma çünkü babacığını paketleyip getirerek içeri tıkacaklar. Bir iyi bir kötü haberim var dermişim gibi oldu ama arayacağıma söz vermiştim, malum.”

Caitlin’in içine sevinçle ilgisi hiç bulunmayan bir sürü duygu doldu. “Ama tabuttaki kolu kendi gözümle gördüm ben!” dedi. “Başkasının mıymış yani?”

“Yok, yok. Kol, babanın kolu. Bir cerraha kestirtmiş. Dümenin kilit noktası o… Herkes öldüğünü sansın diye. Federallerin ensesine bineceğini anlayınca, tırnak içinde tekne kazası geçirmiş.”

“Yok… Olamaz.”

“Vakti gelince sırrı sana açmayı planladığını söyledi. Ama en yakın akrabası olduğun için bir an önce bilmek hakkıdır, dedim şahsen. Simon’la ikiniz finansal planlarınızda fazla uçmasanız iyi edersiniz bence.”

“Kim,” dedi Caitlin, “kim keser kolunu ya?”

Simon elini karısının yüzüne sallayarak, “Öyle bir film görmüştüm ben,” dedi, “adamın teki...”

“Çık! Çık dışarı Simon!”

Simon, cep telefonu kulağını sıyırınca derhal mini spor salonuna çekildi. Caitlin biraz sakinleşince gidip telefonu aldı. Yancy hâlâ kapatmamıştı.

“E, para ne olacak peki?” Sesindeki ölgün ton Caitlin’e eroin kullandığı günleri hatırlattı. “Sigorta işi yatar herhalde.”

“Hazmı zor,” dedi Yancy. “Bir gün babanın ardından ağlıyorsun, ertesi gün paranın…”

Caitlin ağırlık çalışma aletinin yan odadan gelen sinir bozucu sesini duyuyordu. “Eve ne olacak peki? Yılan! Baş başa oturduk, yemek yedik. Babamın ölmediğini söylemedi bile! Gammazlarım mı sanmış yani? Ne, biliyor musun? Bence kesin kolunu o kestirtmiştir babama! Tam onun işi!”

“Eve’in de başı belada,” dedi Yancy.

“İyi. Hapis mi diyorsun?”

“Kesin.”

“Şahane!”

“Bakalım.”

“Babamın parası kime kalacak o zaman?”

“Avukatlara,” dedi Yancy. “Hoşça kal, Caitlin.”

“Dur, kapama! Niye gülüyorsun hem?”

Telefonunu cebine atmadan önce, Neville’in bıraktığı mesajı dinledi. İyi haber, Nick hâlâ Lizard Cay’deydi. Neville polisin ne zaman tutuklamaya geleceğini soruyordu. Yancy ona uğraşıyordu ya, bugün yapması gereken daha gündelik bir işi vardı.

Arabasının bagajından, icat ettiği böcek gütme cihazıyla portatif elektrik süpürgesini aldı. Stoney’nin Yeri’ne tek başına girdi. Tommy Lombardo ödleği, gelemeyeceğini bildiren bir mesaj çekmişti; kötü adam rolünü Yancy’ye yıkmak istediği açıktı.

Brennan kapıda karşısına dikildi. “Yine mi? Yok artık!”

Karides kokan parmaklar, Yancy’nin burnuna bir yüzlük dayadı. Yancy elektrikli süpürgenin hortumuyla iteleyerek lokantacıya uslu durmasını emretti.

“Olmaz ama böyle! Nilsson’la kardeş gibiydik yahu!”

“Paranı israf etme,” dedi Yancy. “Geleceğinde ciddi cezalar görüyorum.”

Olta iğnesini yiyen kadıncağız maalesef küçük dilini kaybetmişti. Tedavisinin devamı için çocuğunun tuttuğu bir helikopterle Mayo Kliniği'ne nakledilmişti. Brennan olayın feci bir kaza olduğunu söyleyip Yancy'den elindeki tüm balıkları tetkik etmesini istedi. Balıkların hiçbirinden tehlikeli madde çıkmadı ve Yancy böcek avına geçti.

"Of, yapma ya," diye mızıldandı Brennan.

"Valla emir yukardan," dedi Yancy.

"Oteller ve Lokantalar'dan mı? Müdürden mi?"

"Daha da yukardan."

Kazaya kurban giden kadın, valinin seçim kampanyasına ciddi para akıtmış zengin bir duldu. Hastane odasından valiyi aramış ve şikayet etmişti; müşterisine iğneli yemek sunmasının bedelini ödeyecekti Brennan.

Yancy, lokantada, aralarında on iki canlı hamamböceği, yirmi altı ölü sinek, sayısız fare kakası, bir teneke bozuk mayonez, peynirlerle aynı dolaba konmuş bir kutu deterjan ve bir lahana salatası kavanozunda bir adet kesik insan tırnağının da bulunduğu sürüyle ihlal tespit etti. Brennan'ın itirazlarına aldırmadan, bir kapatma emri daha yazdı.

"Ama Cumartesi günü düğün yemeğimiz vardı!" dedi Brennan. "Tamam, ulan; Lombardo'yu arıyorum!"

"İstediğini ara."

"Phinney'yle takılan şu cılız kızın düğünü; o Rus zırtapozla evleniyor."

"Madeline mı? Tam olmuş."

Yancy tişört dükkanına gitti; kapıda "Yemekteyiz" tabelası asılıydı. Rogelio Burton'la Pepe'nin *café*sinde buluştu. Yancy arkadaşına Stripling vakasındaki türlü dalavereyi anlatınca beriki, normalde pek göstermediği türden bir şaşkınlık sergiledi.

"Yuh! Parmak duymuştum ama kolunu kestireni ilk defa duyuyorum!"

"Alanında öncü," dedi Yancy.

"Kasırga falan bakmadan kovaladın herifi demek. Yengeyi götürmen en süper hareketmiş yalnız."

"O kısmı aramızda kalıyor, Rog."

Burton, eldeki delillerin zayıflığı nedeniyle, Stripling için cinayet suçuyla yakalama emri çıkarılmasını fazla beklememesini salık verdi. Federallerin hâlâ sigorta dolandırıcılığı suçuna dair emir çıkartmayışına, Stripling'in nasıl ve ne zaman gözaltına alınacağına karar verememelerine de şaşırmamıştı.

Yancy B planından, Key West savcılığına Stripling'in kendisini öldürmeye kalkıştığı geceye dair yazılı ve yeminli ifade verme fikrinden bahsederek, "Buz gibi cinayete teşebbüs işte," dedi.

"Haklısın," dedi Burton. "Haklısın da… Andrew, baştanıklık… Yani, kusura bakma ama bizim eyalet savcısı riske girmeyi hiç sevmez, biliyorsun. Billy Dickinson'ın tüm davasını, tanınmış bir doktora Mallory Meydanı'nın ortasında tecavüz etmiş birine dayandıracağını hiç zannetmem şahsen."

"Tecavüz değildi o; narkozsuz kolonoskopiydi."

"Sonra da aynı doktorun karısı, adamı senle aldatan kadın, komşunun evini yaktı. Lütfen kundak işini aklına soktuğunu söyleme. Komşunun evinden ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Yok, kendi fikriydi," dedi Yancy. "Ama ne yalan söyleyeyim, yeni manzaram şahane. İş dönüşü bir uğra bana derim."

Burton kahvesini yudumladı. "Artı, kadın seks suçlusu ve kaçak; hepsi *Citizen*'da çıksın, o zaman gör."

"Dickinson'ın herhangi bir şey yapmasına gerek yok," dedi Yancy. "Beni jüri önüne çıkarsın, yeter. Stripling'e suç isnat edildiği anda hakkında yakalama emri çıkar; ben de şu an için başka şey istemiyorum zaten. Bahamalar polisi ensesinden tuttuğu gibi Miami'ye kalkan ilk uçağa bindirir. Kaçma riski taşıdığından, kefaletle serbest kalamaz ve FBI, önünde sonunda pes edecek Eve'le uğraşırken kodeste bekler. Diyeceğim baştanık ben değil, Eve olacak o zaman. Ne var?"

"Hiç," dedi Burton. "Dediğin gibi gider umarım."

"Puştu mandallayacaklardır, Rog. Garibim Phinney'yi vurmakla kalmadı, tonla turisti ürküttü; Sonny herifi bırakır mı öylece sanıyorsun? İşimi geri vermek zorunda kalacak!"

“Olumlu enerji saçmana bayılıyorum,” dedi Burton.

“Ha siktir oradan.”

Yancy tişört dükkanına döndü ve her zamanki gibi sigara kokan Madeline’ı bir köşeye sıkıştırdı. Madeline, Pestov’un evlenmeye karşılık üç bin iki yüz dolar teklif ettiğini söyledi. Teklifi, Göçmen Bürosu’ndan gelen bir memurun hemen ardından yapmıştı.

“Para her daim lazım,” dedi Madeline. “Hem Pestov fena eleman değildir. Yatmam falan da gerekmeyecek.” Saç uzatıyordu; diplerinde kahverengi ve aklar görünmeye başlamıştı. “Charlie anlayış gösterirdi,” dedi. “Nakit para akışı taraftarıydı sonuçta.”

“Damat efendi nerede?” dedi Yancy.

“Arka kapıdan tüydü. Geldiğini görünce.”

“Gidip çağırır mısın, lütfen? Kıyağına ihtiyacım var?”

“Ne kıyağı?”

“Çok önemli de, lütfen.”

Madeline alt dudağını ısırdı. “Bozmayasın işimi…”

“Yok,” dedi Yancy. “Bu seferki Charlie için.”

Johnny Mendez’in emekliliği şimdiye dek sorunsuz, golf ve geziyle dolu geçmişti. Çevirdiği dümenlerden komşularının haberi yoktu; haliyle emekli polis komiserlerine layık saygıyı görüyordu. Sigortasının karşılamayacağı türden bir estetik ameliyat daha yaptırmaya karar vermiş karısı için aynısını söyleyemezdi ama. Bu seferki, halk arasında çene büyütme diye bilinen ve çeneye ufak bir silikon parça eklenmesini içeren mentoplasti ameliyatıydı. Yakında Muriel Mendez’in suratı, yandan bakıldığında Hudson Nehri’nde çalışan römorkörlere benzeyecek, kocasıysa bir kez daha emekli ikramiyesine yüklenecekti. Tartışmanın faydası yoktu ya, tartışmışlardı.

Andrew Yancy kapıyı tıklattığında, karşılıklı bağrışma maçını bir kez daha kaybetmek üzereydi. Aslında eyaletin arazi/mülk koruma hakkı yasasını uygulayarak Yancy’yi oracıkta vurmak için şahane bir bahaneydi ve Mendez, karısının daha sonra polise vereceği ifadeyi destekleyeceğini bilse fırsatı kaçırmazdı.

“Kediyi sakla,” dedi karısına; beriki tombalak Siyam kedisini diğer odaya kışkışladı.

“Natasha seviyor beni,” dedi Yancy. “Dışarı gel, Johnny. Konuşalım azıcık.”

Mendez yatak odasına gitti ve normalde golf pantolonun beline sıkıştırdığı 38’liğini komodininden aldı. Yancy sundurmada bekliyordu. Kediyi kaçırdığı için özür diledi ve ödünç rozet için teşekkür etti.

“Telafi etmek isterim,” dedi Yancy.

“Yok ya? Nefret ediyorsun benden sen.”

“Eh, doğruya doğru. İşin aslı, yapmanı istediğim bir şey var.”

“Daha neler! Hiçbir bok yapmam! Ciddi misin sen?” Mendez, hıyarağasının kapısına gelmesine inanamıyordu doğrusu.

“Tek bir telefon açacaksın, Johnny. Beş bin dolar atacaksın cebe.” Yancy sırıtarak beş parmak gösterdi.

Mendez kuşkulanmıştı kuşkulanmasına ama bir dinlemekten zarar gelmezdi. Karısı gelip çöp öğütücüsünün yine tıkandığından yakındı. Dosdoğru yenisini almaya, Home Depot’a gidiyordu ve kısa alışveriş yolculuğu için civciv sarısı tenis takımını giymişti.

“Pek hoşsun, Muriel,” dedi Yancy.

“Sağ ol, şekerim. Stella McCartney imzalı; Johnny çok pahalı diyor. Ne kısmetli, farkında değil.” Orman uğultularını anımsatan gülüşüyle, iki bülbülü tünedikleri daldan kaçırdı.

“Kısmetli az kalır. Hiç kulak asma buna sen.”

Mendez ikisini birden vuruvermek istiyordu. Karısı arabaya atlayıp gittikten sonra, Yancy’ye tabancayı göstererek derdi neyse çabucak anlatmasını söyledi. Yancy yumruğu böğrüne indirdi, evin içine itekledi ve belindeki tabancayı çekip aldı.

“Hangi salak, armut piş tarzı beş binlik teklif eden birini tehdit eder be? Hiç cevap verme, Johnny!”

Mendez iki büklüm, soluklanmaya çalışıyordu. Yancy malulen emekli polisi bir koltuğa oturttu.

“Yarınki Key West gazetesinde bir haber çıkacak; internetten bakarsın. Haberde Suç İhbar Hattı’nın, Charles Phinney’yi öldüren kişi veya kişilerin yakalanmasını sağlayacak bilgiyi verecek kişiye beş bin dolar ödül vereceği belirtilecek. Verilen numarayı arayıp katilin adını söylemeni istiyorum, Johnny. Tamamen vatandaşlık sorumluluğu hesabı.”

Mendez, eli hâlâ böğründe, temkinliydi. “Katili biliyorsan niye arayıp ödülü kendin kapmıyorsun?”

“Mahkemeye tanık sıfatıyla çağrılabilirim çünkü. Jürinin sanığın yakalanmasından maddi kâr elde ettiğimi bilmesi hiç hoş olmaz. Savunma avukatları ince dilim doğrar beni.”

“Gerçeği söyleyecek kadar salaksan.”

Yancy kurşunlarını çıkardığı tabancayı tıpkı filmlerdeki gibi Mendez’e attı. “Johnny,” dedi, “seni üç nedenle seçtim: tecrüben, tecrüben ve tecrüben… Suç İhbar Hattı’nı kullanmayı senden iyi bilen yok. Şimdi… Katilin adı Nicholas Stripling. Bahamalar’da saklanıyor. Hepsi burada var.” Mendez’e, adamın doğum tarihinden kullandığı cipin rengine dek türlü ayrıntıyı barındıran bir kağıt uzattı. Tüyodan çok dosya sunuyordu adeta. Mendez, Keys polislerinin ihbarı uyduruktan saymayacağını anladı. Ciddiye alınacaktı.

“Yakalamazlarsa paramı alamam,” dedi Mendez. “Biliyorsun.”

“E? Telefon parasına mı yanacaksın?”

“Söylüyorum işte.”

“Stripling aranan katil, Johnny. Sana söylediklerimin hepsi doğru. Artı adam tek kollu; aranıyor afişlerinde belirgin özelliklerin başında gelecek.”

“İyi, tamam. Ama pay almayacağına inanmıyorum hâlâ.”

“Tek istediğim,” dedi Yancy, “puştu kelepçeli görmek. Hepsi o.”

“Ölen eleman… Arkadaşın falan mıydı?”

“Tanımıyordum. Tayfanın tekiydi işte.”

Mendez enine boyuna düşündü ve ihbarı yapmanın hiçbir zararını göremedi. Tüm ihbarcılar gibi bir kod numarası vereceklerdi; adı açıklanmayacaktı.

Beş bin dolarsa Muriel’in çene zımbırtısını karşılardı.

“Söylemediğin bir şey var,” dedi. “Adamın başına ödülü koyan kim?”
Şaşırdı Yancy. “Öncekilerde hiç merak etmemiştin.”
“Hıyarlığın alemi yok… Oğlanın ailesi mi?”
“Bayılacaksın,” dedi Yancy. “Ödülü koyan Rus mafyası.”

Yirmi Dokuz

Baranquilla'daki pist yıllardır kullanılmamaktan ot bürümüştü ama soluk renkli villa tamı tamına Claspers'ın hatırladığı gibiydi. Sahil tarafına döndü ve safir renkli sığ koylardan birine kondu. Uçağı bir yengeç şamandırasına bağlayıp suya atladı, sahile yüzdü. Sahilde bir taksiye el etti; önce bir içki dükkanına, ardından kasaba dışına gitti.

Yüksek, oymalı kapıyı çaldığında giysileri hâlâ ıslaktı. Donna, tam beklediği gibi, eskisinden de nefes kesiciydi. Kocasının ölümüne üzüldüğünü söyledikten sonra tekrar evlenip evlenmediğini sordu. Donna, evlenmediğini söyleyerek Claspers'ı içeri davet etti. İngilizcesi hâlâ akıcıydı. Claspers evde başkasının bulunmadığına kanaat getirene kadar sarılmadı kadına. Dom Perignon'u buza yatırdılar ve üst kata çıktılar.

Daha sonra, şafağa karşı, yatak odası balkonunda şampanyayı içerek dallarda kur dansı yapan bir çift zümrüt renkli papağanı seyrettiler. Donna hâlâ "meslekte" olup olmadığını sorunca, Claspers güldü ve uzun, çok uzun zamandır değilim, dedi.

"E, burada ne işin var o zaman?"

"Bir uçak bırakmaya geldim."

"Ne zaman geri döneceksin?"

"Bilmem. Pilot mu lazımdı?"

Ertesi sabah, Boca Raton'daki Palmiye Uçuş Seçenekleri adlı şirketi arayıp uçağı nerede bulabileceklerini söyledi. Uçağın ta Kolombiya'da bulunması acente sahibini hiç memnun etmedi. Almak için adam göndermek hem zahmetli hem masraflıydı.

Claspers, “Müşteriniz masrafları memnuniyetle ödeyecek,” dedi ve eski işvereninin kredi kartından numaraları okudu.

“Teşekkürler,” dedi acente görevlisi. “Ama Bay Grunion’la şahsen görüşmem lazım.”

“Çok meşgul kendisi,” dedi Claspers.

“Siz kimsiniz peki? Adınızı alamadım?”

“Önemsiz biri. O uçağı seviyorum, o kadar.”

Acente görevlisi telefonu kapatıp karşısında oturan ikiliye döndü. “İşe bak,” dedi, “aradığınız uçak, Bahamalar’da değil, Kolombiya’daymış. Ne oluyor, söyler misiniz artık?”

“Kusura bakmayın,” dedi Özel Ajan Liske.

“Yardımınıza teşekkür ederiz,” dedi Özel Ajan Strumberg.

Driggs’in geleceği konusunda ciddi bir anlaşmazlık söz konusuydu. Egg maymunun kafasını koparmak, Ejder Kraliçe’yse bulunmasını ve sağ salim geri getirilmesini istiyordu.

“Benim pembe o’llanım o bi’ kere,” dedi yaşlı büyücü şefkatle.

“O’llan mo’llan di’yil o! Pis maymunun teki!”

Ejder Kraliçe, bu laflardan vazgeçmezse Egg’in ruhuna kara lanet salacağını söyledi. Hemen gidip adanın her yanını aramasını, yanına Dunhill tütünü dolu bir pipo almasını emretti. Driggs’in tütüne dayanamayıp geleceğinden emindi.

Egg gidip balık büfesine oturdu. Ne yapacağını bilemiyordu. Karayip büyülerine tam inanmıyordu ama Ejder Kraliçe’nin gizemli bir gücü vardı sanki. Başka nasıl öylesi buruşuk bir ihtiyarla ilişkiye girecekti zaten?

Maymunun fena harcadığı penisinin hassas durumu yüzünden kasırgadan beri seksten uzak duruyordu. Kalkış, hidrolik açıdan imkan hariciydi ama buna rağmen Ejder Kraliçe hiç anlayış göstermiyor, ne zaman uğrasa acımadan tebelleş oluyordu. Başlarda sadece canı sıkılıyordu ama artık endişelenmeye başlamıştı. Barmen kız, Driggs’in eski sahibinin anlattıklarını doğrulamıştı: Ada ahalisinden üç delikanlı, cadıdan ayrıldıktan kısa süre sonra can vermişti. Dedikodular, zehir diyordu.

Egg adamın dediklerinin haklılığına karar verdi; yola devam zamanıydı. Hem zaten yakında işsiz kalacaktı. Grunion'ın başı, Amerikan yetkililerle fena beladaydı; Bahamalar'daki emlak zengini günleri bitmek üzereydi. Adam yaralanmadan önce bile çekilmez, ırkçı pisliğin tekiydi ayrıca. Başına gelen ve gelecekler umurunda değildi Egg'in.

Nassau sadece kızlarıyla değil, klimalarıyla da çağırıyordu. Nassau'nun her yanında serinlenecek bir bar veya otel bulunurdu; oysa burada, Lizard Cay'de yaz enseye yapışıyor, insanı bir an rahat bırakmıyordu. Büfenin tek havalandırma pervanesinin sadece tek kanadı vardı. Kumarhane gelirinin yokluğu, gariban adanın altyapısını güdük bırakmıştı; kasırgada yıkılan elektrik direklerinin yarıdan fazlası, devrildikleri yerde öylece yatıyordu hâlâ. Elektrik varken de pek bir fayda getirmiyordu zaten; kaldığı karavanın kliması bozuktu ve sıcak üflüyordu. Orada uyuyamıyordu ve gidip kraliçenin kulübesinde gecelemek de artık akıl kârı değildi.

Üç bira ve bir dolu karides kızartmasının ardından Nassau'ya dönmeye ve daha rahat bir iş çıkana kadar Atlantis Otel'de otopark valeliği yapmaya karar verdi.

"Bay Ecclestone."

Egg taburede döndü. "Ne? Ha… Selam."

Egg'in çalıştığı dönemde Fox Hill hapishanesine yeni girmiş acemi gardiyanlardan Weech'ti karşısındaki. Artık Bahamalar Kraliyet Savunma Güçleri'ndeydi ve Egg, BKSG'nin sadece donanma olmadığının farkındaydı; bir sürü büyük vakada Amerikan Uyuşturucu Bürosu ve FBI ile birlikte çalışıyordu.

"Uyuştur'cu satanları mı kovalıyo'n artık?" dedi gülerek.

Weech tam üniformalıydı; siyah beresi, siyah güneş gözlükleri ve siyah bir yarı-otomatiği vardı. Egg delikanlının epey vücut geliştirip espri anlayışını kaybettiğini fark etti. Weech, Florida'dan bir cinayet zanlısının karısıyla burada, Rocky Town'da gizlendiğine dair haber aldıklarını söyledi. Adamın adı Grunion'dı ve bir kolunun eksikliğine rağmen son derece tehlikeli addediliyordu.

"Vay," dedi Egg.

“On’n hesabına çalışıyo’muş’un.”

“Demin is’sifa ettim.”

“Aferin,” dedi Weech.

Birkaç BKSG subayı daha geldi. Hepsi Weech gibi bol kaslı ve silahlıydı. Egg limana baktığında hücumbotu göremedi. Başka bir iskeleye yanaşmışlardı anlaşılan.

Weech elindeki plana bakıyordu. “Evi Bannister Point’te,” dedi. “Kendi or’da mı şimdi? Yalan deme, bak…”

“Yakalay’cak mısınız?”

“Nassau’dan emir gelir gelmez.” Weech elindeki notlara göz gezdirdi. “Uçak ner’de? Pistte yoktu.”

“Uçak gitti,” dedi Egg. “Ona da kızdı zati.”

Weech ile diğer askerler, başkalarını kulak misafiri etmeden konuşmak üzere uzaklaşıp güneşe çıktılar. Egg üniforma içinde piştiklerini düşündü.

Taksici Philip barın diğer ucundaydı. Egg el etti ve daha sonra havaalanına gitmek üzere anlaştılar. Önce kraliçenin kulübesinde unuttuğu altın kolyesini almaya gidecekti. Kolyenin ucunda elmas işlemeli minik bir altın çapa vardı ve Egg öylesi pahalı bir şeyi nasıl unutabildiğini bilmiyordu. Ejder Kraliçe, mahrem yerindeki ağrıyı tamamen alabilmesi için boyundan parmak uçlarına dek sürmesi gerektiğini iddia ettiği yeşilimsi krem bulamacı sürebilmek için çıkarttırmıştı önceki gece.

“Bir husus daha, Bay Ecclestone.” Weech bir daha gelmişti yanına. “Patronuna bur’da bulunduğumuzu sö’llemezsen iyi edersin.”

Egg başıyla deniz tarafını işaret ederek, “Yakında kendi ö’renir,” dedi. “Şur’daki onun kadını.”

Eve yepyeni, parıltılı bir balıkçı teknesinin dümeninde kıyıya, büfeye doğru yaklaşıyordu. Egg kadının şarap terbiyeli karides güvecine bayıldığını hatırladı. Saçını lacivert bir kaptan kepinin altına toplamıştı; beyaz kotunun üstündeyse sadece bir bikini üstü vardı. Kocası teknede değildi.

BKSG askerlerini görmemek zordu ve teknenin motorları derhal tornistan homurtusuna girişti. Eve tekneyi döndürdü; kıçta yazan adı ortaya

çıktı: *Solağın İntikamı*.

“Önemi yok,” dedi Weech. “Bulamay’ca’mız bi’ yere kaçamazlar nası’ssa.”

Egg adamın doğru söylediği kanısındaydı. Pis maymunun Dunhill dolu piposunu tezgaha bırakıp gitti.

Plover Chase’e anayasal hakları okunmuştu ya, Ajan John Wesley Weiderman bir kez daha okumakta sakınca görmedi.

“Avukatım sizle konuşmamamı tavsiye etti,” dedi.

“İstediğiniz an çıkar, giderim.”

“Cody sizin için iyi biri, dedi. Açık fikirli vesaire.”

“Kocanıza üzüldüm,” dedi, John Wesley Weiderman.

“Ona girmeyelim hiç.”

“Hastaneyi aradım. Hemşirelerden biri, dün sağ elini kımıldattığını söyledi.”

“Şaşmam. O yüzden orada zaten,” dedi Plover Chase.

Ajan Weiderman, Key West savcılığının Oklahoma’ya dönüp en az iki yıl hapis garantisi kaydıyla kundaklama suçundan şartlı tahliye vermeyi kabul edeceklerini söyledi.

“Hangi suçtan yatacakmışım? Cody bu sefer tanıklık etmeyecek. Her şeyi kitabına saklıyor.”

“Cody lazım değil bize, Bayan Chase. Kefaletle çıktıktan sonra kaçtınız; ayrı bir suç söz konusu.”

“Tulsa’ya dönmem ben. Burada, Andrew’ya yakın kalmak istiyorum.” Tulumunun kol ağzından turuncu bir iplik ucu çekiştirdi. “Mahkemeden korkum yok. Kimseyi öldürmeye falan kalkmadım sonuçta. Kibriti çaktığımda boştu o ev.”

Bakışıyla, hapis yatma ihtimalinden etkilenmemiş görünen özgüvenli duruşuyla, her niyeyse gözü yaşlı yakarmalar türü bir tavırla karşılaşmayı bekleyen Ajan Weiderman’ı şaşırtmıştı. Boş bir evi yakmak türünden bir anlık muhakeme hatası yüzünden başı dertte, kendine hakim, kuvvetli bir kadındı karşısındaki. Mahkeme için prova yaptığı açıktı.

“Her türlüsüne hazırım ben.”

“Avukatınız ahmakça bir seçim yaptığınızı söyleyecektir. Tulsa’daki davanıza bakan hakim çoktan vefat etti. Savcı soya işine girdi. Artık sizi ibret numunesi yapmak derdinde değil kimse; eyalet sadece dosyayı kapatabilmek istiyor. İki yıl, cidden adil bir öneri.”

“İki yıl yatıp Andrew’yu mu kaybedeyim yani? Hayır, efendim. Gitmiyorum hiçbir yere.”

Sorgu odası epey sıcaktı. John Wesley Weiderman kravatını gevşetmek istiyordu ama gevşetmedi. On iki yıllık mesleki tecrübesine rağmen, çalkantılı hayat sürmekte ısrarcı insanları hâlâ anlayamıyordu. Plover Chase suçu meslek edinenlerden değildi ama başka türlü muamele görmesini engelleyecek ne varsa yapıyordu. Oklahoma derhal geri getirilmesini istiyordu; kundaklama olayı, tehlikesiz varsayımını çürütmüştü artık.

Ajan Weiderman, Plover Chase’e, Florida’dan sıyrılıverme teklifi aldığı için muazzam şanslı olduğunu söyledi. Anlaşıldığı kadarıyla, Monroe İlçesi eyalet savcısı, ortada çözülmemiş bir cinayet dururken, kısıtlı kaynaklarını zırva bir aşk üçgenine harcamak istemiyordu.

“Okudum onu,” diyerek lafını kesti Plover Chase. “Gazeteye izin veriyorlar, sağ olsunlar.”

“Söz konusu delikanlı, Phinney, taammüden öldürülmüş. Katilinin yakalanması için ciddi baskı var.”

“Yakalarlar umarım.”

“Kısacası,” dedi Ajan Weiderman, “sizi evinize yollayıp vergi mükelleflerini masraftan kurtarma derdindeler. Ancak iadeye direnmeye devam etmekte ve mahkemeye çıkmakta ısrar eder ve gazetecilerle yine konuşursanız...”

“Hey! O muhabir beni kendi aradı!”

“...Key West savcılığını kızdıracaksınız; onlar da üzerinize gelecek. Kundakçılıktan beş yıl yatacaksınız ve cezanız bittiğinde sizi gene Oklahoma’ya, diğer cezanızı çekmeye yollayacaklar.”

Tınmamıştı Plover Chase. “Kundakçılıktan beraat etmeyi planlıyorum,” dedi.

Ajan John Wesley Weiderman, Plover Chase'e deli olmadığını söyledi.

"Olay sırasında öyleydim ama!"

"Jüri kolay yutmayacaktır."

"Andrew gibi konuştunuz şimdi."

Gitme zamanı gelmişti. Ajan kalktı, ceketini ilikledi. "Eh… İyi şanslar öyleyse."

Plover Chase burnunu buruşturarak gülümsedi. "Ne zamandır peşimdesiniz, Ajan Weiderman?"

Arabasına giderken, bir taksi az ilerde, bir ağaç gölgesinde durdu. Kapısı açıldı; içinden, elinde kesekağıdından bir torbayla Cody Parish çıktı ve tutukevine yöneldi.

Taksinin gitmeyip beklemesi John Wesley Weiderman'a tuhaf göründü. Açık taksimetre ucuz bir şey değildi ve genç Cody para içinde yüzenlerden sayılmazdı. Ajan seslendiğinde, beriki çizgi filmlerdeki gibi aniden durdu.

"Ha… Hey!" Serbest eliyle selama benzer bir hareket yaptı.

John Wesley Weiderman kravatını gevşeterek otoparkın diğer tarafına ilerledi. Sıcak yüzünden kaldırımdan resmen buhar yükseliyordu.

"Az evvel Bayan Chase'le görüştüm," dedi.

Cody pek telaşlıydı; sandaletlerini sürüyerek yürüyordu. "Ya? Ben de şimdi gidiyordum…"

"İşlerin nereye varacağını merak ediyorsundur herhalde."

"Ha, tabii... Tabii." Yanakları kıpkırmızı, gerdanı ter içindeydi.

"Söyleyeyim o zaman," dedi Ajan Weiderman. "Bayan Chase, ne düşünürse düşünsün, Tulsa'ya dönüyor. Savcılık kundaklama davasını uzattıkça uzatacak ve sonunda hücresinde çürüdüğünü, Bay Yancy'nin kendisiyle hiç mi hiç ilgilenmediğini anlayıp keşke Oklahoma'ya dönüp cezamı çekseydim, diyecek. Avukatı nihayet aklının başına gelmesine sevinecek ve ertesi sabah ikimiz uçağa atlayıp memlekete döneceğiz."

Cody hapşıracakmış ama hapşıramıyormuş gibi bakıyordu. "Ha," diyebildi.

"İyi misin sen?"

"Ha… Evet evet. Hava… Elli derece falan sanki."

“Torbada ne var?”

“Kitap falan. Çok okur da…”

“Ben de… Bir bakabilir miyim?” John Wesley Weiderman torbayı Cody’nin elinden alıp içine baktı. “Bundan endişeleniyordum işte.”

“Of ya… Yapma işte…”

“Yok yok, dokunmayacağım hiçbirine,” dedi Ajan Weiderman. “Sen de dokunmayacaksın.”

Torbada bir adet plastik Liberace maskesi ve bir adet krom kaplama oyuncak tabanca vardı. Cody’nin niyeti gerçek aşkını hapishaneden kaçırmaktı.

“Kitap ve film yapacakları zaman yani… Günlükte kıyak durur diye düşünmüştüm… Gizemli bir adamla kaçıyor falan…” Fısıldayarak konuşuyordu. “Şey… Sadece elli üç sayfa yazım var ve New York’taki yayıncı o kadarının yetmeyeceğini söyledi… Daha fazla malzeme lazımmış.”

Ajan Weiderman torbayı Cody’ye verdi. “Bu taksi de kaçış arabanız mı?”

“Ya, değil mi?” Ağlamaklıydı Cody. “Bazen tam salak oluyorum.”

“Salak az kalıyor,” dedi Ajan John Wesley Weiderman. “Şimdi o taksiye atlıyor ve dosdoğru otogara gidiyorsun.”

“Baş üstüne.”

“Gözüne kestirdiğin ilk otobüse atlıyorsun. Neresi olursa.”

“Anladım. Teşekkür ederim. Ciddiyim.” Cody geri giderken torbayı yere bıraktı ve ayağıyla kenara itti. “Ha,” dedi, “Bayan Chase’e onu delicesine sevdiğimi söyler misiniz?”

“Lafı geçerse,” dedi Ajan John Wesley Weiderman.

Yancy uzandığı yerden, körfez üstüne ilerleyen kocaman, pamuksu bulutu seyrediyordu. Komşu ev manzaradan çekileli beri, her akşam başka gösteri izliyordu. Akşamüzeri, çöp kamyonları, 4x4’ünden hüzünle izleyen Evan Shook’un bakışları altında evden kalan molozları ve külleri götürmüştü. Evan Shook, Yancy’ye, mülk ile sigorta parasının tümünün boşanmaya gittiğini anlatmıştı. Boşandığı eşiyle emlakçı konusunda dahi

anlaşamamışlardı. Metresiyse Shook'u terk edip, kendi web sitesine sahip bir müzisyenle takılmaya başlamıştı. Yancy istese de üzülemiyordu Evan Shook'a. Tamam, Bonnie yakmamalıydı adamın evini ama esas en başta yapılmaması gereken, evin ta kendisiydi.

En azından izin verilen yüksekliği aşmamalıydı.

En azından ayın gökteki seyahatini kapamamalıydı.

Rosa, Miami trafiğine takılmıştı; Yancy kulaklıklarını taktı, bir cigaralık yaktı ve yeni bir Barbancourt şişesi açtı. Bonnie'nin *Citizen*'a verdiği gerzek röportaj yüzünden adı yine gazetelerdeydi. Muhabirin attığı manşet şöyleydi: KAÇAK SEKS SUÇLUSUNUN ATEŞLİ SONU. Muhabire anlattığına bakılırsa, Bonnie evi sırf Yancy'ye aşkından kaynaklanan bir anlık, delice bir hata sonucu yakmıştı. Ardından, en nahoş tarafı Mallory Meydanı'nda gerçekleşmiş ilişkilerini allaya pullaya aktarmıştı.

Haber epey ses getirmişti ve Yancy, telefonlarına çıkmadığı için Şerif Sonny Summers'a kızamıyordu. Nick Stripling'in tutuklanıp Florida'ya getirilmesiyle yumuşayacaktı ve o noktada rolünün altını çizmesi gerekecekti.

Ama işte tam bu sırada çıkan haberin yarattığı dalga, Yancy'nin jüri karşısında tanıklık etmesini imkansızlaştırmıştı; Stripling'in yakalanıp yargılanmasındaki rolü tamamen gizli kalmak zorundaydı. Zaten Yancy başka hiçbir şartta Mendez sahtekarına başvurmazdı. İhbar Hattı'nı kullanmak nahoş bir hamleydi ama Yancy, FBI'ın kılı kırk yarma meraklısı, aşırı temkinli ajanlarından sıkılmıştı.

Steve Earle'ün yeni albümünü indirdi ve bulut kalabalığının mora dönüşüşünü seyre daldı. Rosa nihayet geldiğinde sinekler iyice azıtmışlardı; ama dışarda kalmak ve komşudaki suç mahalline bakmak istedi. Normal bir iş günü geçirmişti; masasına hep yetişkinler getirilmişti ve morali fena değildi. Rüzgarın hızı kesilmişti; Yancy mangalı yaktı. Burton geçerken uğramış, çoğu yasal avlanmış bir sürü ıstakoz bırakmıştı.

"Aşkı uğruna böylesi dramatik bir eylem yapan seksi bir kadın," dedi Rosa neşeyle, "pek çok erkeğin gururunu kabartırdı."

"Ya, evet. Alakasız birinin evini yakmak… Tam film konusu."

“Sana hâlâ âşık, Andrew. Orası açık.”

“Valla benim bir ilişkiden tek beklediğim normal neşedir,” dedi Yancy. “Fazla mı istiyorum?”

“Belki doktorun karısıyken geçirdiği sıkıcı hayattaki gibi ilgi merkezi olmayı özlemiştir. Manşetlere çıkmak uyuşturucu gibidir. Öyle diyorlar yani.”

“Öyle mi diyorlar?” Sırıtıyordu Yancy.

“Ciddiyim ben.”

“Şekersin.”

“Kaç tane çektin ben gelene kadar?”

Istakozlar harikaydı. Yemeğin sonunda kabukları kanala attılar ve sazlık mercanlarının üşüşmesini seyrettiler. Ardından eve döndüler ve karanlıkta banyoya girdiler. Yancy, açık pencereden esen rüzgarın saçlarıyla oynadığı Rosa’nın üzerine çıkarken banyo perdesinde bir hamamböceği gördü. Ama bu seferlik anın tadını bozmayıp ses çıkarmamayı seçti. Hareketleri yavaştı; uzaydaymışçasına ağırlıksızdılar adeta.

Gece yarısı havlulara sarınmış dans ederlerken cep telefonu çaldı. Baktı; numarayı tanımadığı için açmadı. Ertesi sabah yine aynı numara arayınca açtı. Arayan, Neville Stafford’dı.

“İyi misin?”

“İyi… Ne zaman gel’ce’n?”

“Niye? Bir şey mi var?”

“Var. Krissofır gitti.”

“Ne demek ‘gitti’?”

“Dün gece aradıydım.”

“İnanılır gibi değil,” dedi Yancy. Öyleydi oysa.

“Gel bence.”

“Hemen.” Telefonu kapayıp umutla Rosa’ya baktı.

“Andrew, seni seviyorum,” dedi Rosa. “Oraya tekrar gidecek kadar değil ama.”

Otuz

Key West cinayet büro dedektifleri, Suç İhbar Hattı'na gelen isimsiz ihbara tamı tamına Yancy'nin umduğu tepkiyi vermişlerdi. FBI'dan izlemesi istenen, Nassau'dan geçen diplomatik kanallarla uğraşmak yerine daha dosdoğru ve etkin bir yol seçmiş, ahizeyi kaldırıp Lizard Cay'i aramışlardı.

Bahamalar Polis Teşkilatı'nın Lizard Cay'deki tüm varlığı Darrick adlı, tasadan bihaber bir memurdan ibaretti. Kıvrık Kuyruk Resort'u yapmakla meşgul münzevi Amerikalı yatırımcının aslında kanun kaçağı bir katil olduğunu öğrenmek Darrick'i endişeye gark etmişti. Key West'ten gelen telefonu kapar kapamaz heyecanla Andros Town'daki amirini, amiriyse daha büyük heyecanla Bahamalar Kraliyet Savunma Güçleri'nde görevli, yüksek rütbeli kuzenini aramıştı. Yakıt ikmali için Fresh Creek'e yanaşmış bir hücumbotun Rocky Town'a yollanmasıysa, Yancy ile Neville'in öngöremeyecekleri bir olaylar dizisini tetiklemişti.

Yabancı uyrukluları tutuklama yetkisi Bahamalar hükümetinin çok üst kademelerine aitti ve ciddi kırtasiye çalışması gerektiriyordu. Bu arada Nicholas Stripling, kaçma fikrini akıllardan çıkartmak amacıyla hayli görünür hazırlanmış bir askerî kuşatma altına alındı. BKSG komandolarının varlığı Stripling'e dinmek bilmez bir tedirginlik ile Eve'i sürekli azarlamayı da kapsayan bir nahoş tavırlar grubu yaşattı. Halbuki başına gelenlerle, talihinin tepetaklak gidişiyle karısının pek az ilgisi vardı.

İşlerin değiştiği gece Neville, koy ağzında mercan avına çıkmıştı. Deniz kadifeydi; yıldızlar bulutların ardında saklanmışlardı. Yanına, kayığının aküsüne paslı penslerle bağladığı büyükçe bir fener almıştı. Gönülsüz

mürettebatı Driggs ise başaltına girmiş, Neville'in göğsündeki tüysüz bir yere yapıştırdığı nikotin bandını sökmeye uğraşıyordu.

Kerteriz noktalarından birinde kanal tabanı birden derinleşiveriyordu; burada devasa mercanlar ve yemesi pek nefis ama oltayla kandırması pek zor lipsozlar bol bulunurdu. Neville, Ejder Kraliçe'yle yaşadığı ürkütücü karşılaşmayı aklından atamadığı için vuranları art arda kaçırıyordu.

Limana inerken başına gelmişti olay. Büyücü kadın sarhoştu; elektrikli tahtına yığılmış, yanında her zamanki mırıltıcılarıyla ilerliyordu. Maymunu görür görmez ayılmış, çarpık parmaklarıyla hayvana uzanmaya kalkışmıştı. Driggs çığlık çığlığa saklanmıştı Neville'in arkasına.

Reddedilmeye gelememişti Ejder Kraliçe. Ulurcasına vaveylaya başladığında Neville yanından kaçıp gitmek istemişti; ama beriki tekerlekli sandalyeyi ustaca sürerek yolunu kesivermişti. Egg hastalandı, demişti kraliçe; yeni sevgiliye ihtiyacı vardı ve Neville'e daha sonra seks için kulübeye uğramasını emrediyordu.

"Borcun va' bana!" demişti.

"Ne borcu?"

Oflayarak, "Vudu borcu!" demişti yaşlı cadı. "Dur bi'." Ucunda küçük pırlantalarla bezeli bir çapa sallanan altın bir kolye uzatmıştı. "Al, benim pembe o'llan için."

"Gerek yok…"

"Daha fazla ıstırap istemiyo'san al'ca'n!"

Kadının kara büyüsünden hâlâ korktuğu için utanmıştı Neville. Kolyeyi kabul edip Driggs'e vermiş, maymunsa kolyeyi alır almaz ucundaki çapanın sivri kenarıyla yara kabuklarından birini koparmaya girişmişti. Ejder Kraliçe bol katmanlı elbisesinin derinliklerinde bir yerden küçük bir lületaşı pipo çıkarıp lolipop misali Driggs'e sallamaya başlayınca Neville, "Yapma!" diye bağırmıştı. Ama maymun arzu yüklü bakışlarla ve çapalı kolyeyi topuz misali savurarak kadının ayaklarına fırlamıştı bile. Ejder Kraliçe, bir yandan ayaklarının dibinde zıplayıp duran hayvancağıza sağlı sollu tekmeler savurup diğer yandan bizzat günahın kendisi denecek koyulukta bir sesle şarkı söyleyerek garip mi garip bir dansa başlamıştı.

Neville, Philip'in yokuş aşağı kaptırmış gelen taksisini fark etmeyecek kadar dalmamıştı manzaraya. Fırladığı gibi Driggs'i yakalamış ve yoldan kaçmayı başarmıştı. Ejder Kraliçe'nin avenesi de hızla gelen taksiyi fark etmiş, tombul tavuklar misali iki yana kaçışıvermişlerdi. Çadır kiliselerinde aşka gelip kendinden geçerek haykıranları aratmayacak çığlıkları bile büyücüyü alkole bulanmış vudu dansı coşkusundan ayıltmaya yetmemişti.

Philip boşalmış frenin pedalına beyhude basarken, taksi Ejder Kraliçe'nin kemik torbasından hallice bedenine bodoslamadan çarpmıştı. Ön camından, eteği kırık plaj şemsiyesi misali dalgalanan Ejder Kraliçe'nin çırpı bacakları çıkan taksi, zikzaklar çizerek yoluna devam ederken Neville dehşet içinde, ardına bakmadan kaçmıştı.

Şimdiyse ciddiyetle teknesinde oturmuş, balık vurmasını bekliyordu. Kıyıda Rocky Town, ışıklarının yarısı hâlâ kasırga yüzünden yanmadığından, her zamankinden ufak görünüyordu. Sular yükselmeye başladıkça akıntı kuvvetlendi ve olta nihayet eğildi. Neville yakaladığı üç kiloluk lipsozu köpük buzluğuna attı. Balığın çırpınışı Driggs'in huzurunu kaçırmıştı; Neville maymunun yaptığı pipo içme hareketlerini görmezden geldi.

Bir saat daha geçti. Balık vurmuyordu. Neville başka bir yeri denemeye karar verdiği sırada güçlü motor sesini duydu. Başta, rıhtımda gördüğü BKSG hücumbotunun geldiğini sandı. Derken Bannister Point tarafından hızla ayrılan parlak bir ışık gördü; zorluk çıkaracağı belli bir denizde, gece karanlığında gözü kara bir yolculuk girişimi söz konusuydu anlaşılan. Tehlikesi sığlıklara oturmak ya da mercanlara toslamaktı; hükümet kuvvetlerinden hiç kimse, spot ışığı kullansa bile böylesi bir şeye kalkışmazdı.

Neville gelenlerin uyuşturucu kaçakçıları olduğu fikriyle teknenin içine yattı. Driggs'i de yakalayıp yanına yatırdı. Süratli teknenin gürültüsü gittikçe yaklaşıyordu. Driggs feci kokuyordu ya, Neville bırakmadı. Ufak teknesinin böylesi karanlık bir gecede kolayına görülmeyeceğinin farkındaydı.

Yaklaşan motor sesi birden kesildi. Neville hafifçe kafayı kaldırıp bakmadan önce birkaç dakika bekledi. Açık renkli, pek şık bir tekne yaklaşık iki yüz metre ilerde, sığlıkların tam ucuna demirlemişti. Tahminen on-on iki metrelik, yeniliği belli, sıkı bir balıkçı teknesiydi gördüğü.

Kaptan köşkünden zayıf bir ışık sızıyordu; Neville, kıç yatırmasından art arda bir kova boşaltan birini gördü. Hiçbir konuşma sesi ya da telsiz cızırtısının duyulmaması tuhafına gitti. Açık denizde ses epey mesafeye yayılırdı ve Neville, kaçakçı tayfasının gevezelik etmeyi sevdiğini tecrübelerinden biliyordu.

Driggs ayaklarının dibinden birkaç uyarı homurtusu yollayınca Neville hızla maymunu kapıp işemesi için küpeştenin kenarından sarkıttı. Huysuz maymunu kapıp kaçırışı hayatının önemli olaylarındandı ve hayvanın çişini söyleyişini takdirle karşıladı. Maymunu içeri alıp oturttuktan sonra tekrar esrarengiz tekneye baktı; sesler gelmeye başlamıştı.

Kıç taraftaki kişi, büyük balyaları taşıyormuşçasına homurdanıyordu. Derken suya ağır bir şey düştü. Neville, kaçakçıların mal boşattığını düşündü ama bir başka şapırtı sesi gelmedi. Çok geçmeden motorlar tekrar homurtularla çalışmaya başladı ve tekne denizi ak köpüklerle yararak uzaklaştı.

Lipsozla dolu derin çukurun kenarına takılan çapasını çekmek için epey uğraştı Neville. Başaramayınca motorunu çalıştırarak zorladı; çapa epey zorladıktan sonra nihayet kurtuldu.

Çapayı kayığa aldıktan sonra fenerini yakarak deminki teknenin ayrıldığı yöne ilerledi. Kaçakçıların neden ürküp gittikleri belli değildi ama genelde ürkek davranırlardı zaten. Neville suyun üzerinde şöyle on-on beş kiloluk bir balya veya sıkıca torbalanmış kokain göreceğini sanıyordu.

Fakat kovalarca dökülmüş bir sürü kanlı balık kafasına üşüşmüş köpekbalıklarının arasında bambaşka bir şey buldu.

Ertesi öğlen Yancy uçaktan indiğinde pistte ilkin, arkasına tahta bir tabut yerleştirilmiş bir pikap gördü. Şoför tabutta herkesin Egg dediği, Ecclestone adlı bir adamın yattığını söyledi. Prince Hill’de, mezarlık yakınında

bulunmuştu. Büyük ihtimalle kalp krizi, dedi şoför. Ölüsü memleketi Nassau'ya yollanacaktı. Lizard Cay'de böylesi irikıyım birini yerleştirebilecekleri bir dondurucu yoktu.

Yancy müteveffayı tanıdığını ve mümkünse vedalaşmak istediğini söyleyince şoför tabutun kapağını kaldırdı. Evet, içindeki Egg'di.

Müteveffa ızbandut çırılçıplaktı ve mahzun duruşlu penisindeki maymun dişi izleri hâlâ belirgindi. Gözleri ve ağzı açıktı. Yancy ısırılıp kopmuş dili gördü. Yarmanın her iki burun deliğinde de kurumuş kan vardı. Kalp krizinden ölmediği açıktı. Egg Miami'de ölme şansını bulsaydı, muammayı Dr. Rosa Campesino çözebilirdi. Yancy, görüntüyü kurtarmak adına eğilerek, "Adios, birader," dedi. Şoför saygıyla başını öne eğdi.

Rıhtım tarafında bir kalabalık toplanmıştı. Yancy bakındı; Neville'i göremedi ama görebildiği kadarıyla ada nüfusunun büyük bölümü, bir hücumbotun bir römorköre eşlik edişini seyre gelmişti. Römorkör, açık mavi, gövdesinde irice bir çöp kutusunun girebileceği çapta bir delik açılmış, hasarlı bir tekne taşıyordu. Pek yeni görünüşlü teknenin kaptan köşkünün sarı brandayla örtülmesi, kazada ölen kişi yahut kişilerin halen teknede bulundukları anlamına geliyordu.

Yancy seyirciler arasından yol açmaya çalışırken biri omzuna sertçe dokundu. Neville, kapkara güneş gözlüğü ve solmuş Peter Tosh tişörtüyle karşısındaydı işte.

"Gel benle," dedi.

"Düş önüme, kardeş," dedi Yancy.

Kayığı öyle çok sağlam görünmüyordu; deniz dalgalıydı ama esinti pek hoştu doğrusu. Yancy, sonunu bilmekle birlikte, Neville'in hikayesini merak ediyordu. Maymunu gördüğü anda kavramıştı meseleyi.

Driggs baş tarafta, dalgalarda dengesini bulmak için sörfçüler misali kollarını iki yana açarak duruyordu. Yancy bacaklarındaki, boş evde başına gelen saldırıdan kalma pençe izlerinin sızısı yüzünden endişelenmesine rağmen gülümsedi. Ama Driggs bugün farklı görünüyordu ve farkın tek nedeni yeni ziynet eşyası değildi.

Kanal ağzına vardıklarında Neville motoru kapatıp demir attı. Dalgalar hafif çırpıntıya dönüşmüştü şimdi. Yancy doğruldu ve Rosa için bir fotoğraf çekti.

Tekerlekleri parıldayan Süper Teker sığlığa baş aşağı saplanmıştı ve manzara pek tuhaftı. Okyanusa doğru bakıldığında, ufuk boyunca boş tekerlekli sandalyeden başka hiçbir çıkıntı görünmüyordu. Yancy çektiği fotoğrafın bir tıbbi malzeme kataloğuna sanatsal değer katabileceğini düşündü.

Neville gece gördüklerini ve daha sonra Rocky Town'da duyduklarını anlattı.

"Büyük vudu valla."

"Bana daha çok Stripling karısını ciddi kızdırmış gibi geldi."

"Yapılan büyünün parasını öd'yen bendim! Nihayet tuttu işte!"

"Ya Egg?"

Neville ciddiyetle, "Onu ben yaptı'madım," dedi. "Ejder Kraliçe kızınca romuna zehir attı. Uzak dur dediydim."

"Eh, son vudu dansını yapmış sonuçta o da."

"Ö'lle," dedi Neville. "Ama Philip'e yeni taksi lazım şimdi."

Yancy'nin birkaç sorusu daha vardı ama cevaplayabilecekler arasında canlı kimse kalmamıştı. Neville'e, rıhtıma dönmeden önce kıyıyı dolaşıp dolaşamayacaklarını sordu. Kurtulduğuna, paçayı kesin sıyırdığına inanan Eve Stripling'in, *Solağın İntikamı*'nı, adalıların *Şeytan Yumruğu* dediği mercan kayalığına ölümcül süratle sürdüğü yeri görmek istiyordu.

Kaza, kocasını yerli bir balıkçıyla evcil maymununun gözleri önünde köpekbalığı kaynayan suya yuvarlayışından birkaç dakika sonra meydana gelmişti. Tekerlekli sandalyeyi tekneden sürebilmek için rampa niyetine kullanılmış ve teknede, beyin ve kafatası parçaları ön camının iç tarafına yayılmış Eve ile birlikte bulunan tahta levha, amacını anlamayan yetkililerin kafasını karıştırmış ama sonrasında önemsiz addedilmişti.

Neville, tek koluna ve ciddi omurga hasarına rağmen Christopher adıyla tanıdığı adamın direnmeden denize düşeceğine inanamıyordu. Yancy, Eve'in kocasını ağrı kesicilerle iyice uyuşturmuş olabileceğini öne sürdü.

Kanlı balık leşleriyle toparladığı köpekbalıkları, Neville'in gelişi ve bulduğu ganimeti cesaretle alışıyla verdikleri kısa moladan sonra işin kalanını halletmişlerdi.

Şeytan Yumruğu tarafına dönmeye karar verdiklerinde Yancy, Driggs'in cidden film yıldızı gibi göründüğünü söyledi.

Öne eğildi Neville. "Denizin dibinde bulmamdan farkı yok."

"Tabii," dedi Yancy. "Denizciliğin en eski yasası; bulduğun senindir."

Stripling'in bileği maymuncağızın boynundan çok daha kalındı; Neville o yüzden bir tornavida marifetiyle kol saatinin bilekliğinden birkaç parça çıkarmıştı. Saat artık tam bir tasma gibiydi.

"Kimse araklamaya kalkışmaz bunu," dedi Yancy.

"Can'na okurum deneyenin."

"Çok güzel bir saat, Bay Stafford. Özgüvenine kesin fayda edecek."

"Ya ya. Çok mutlu artık."

Maymun sahiden de, altın saatin tik takları tüm öfkesini almışçasına, alışılmadık ölçüde sakin görünüyordu. Dalgaları tekerlerini yalayan Süper Teker'e bakarken bir yandan nikotin bandının kenarlarıyla oynuyordu.

"Dün gece gördüklerimi kimseye an'natmadım," dedi Neville.

Omuz silkti Yancy. "Niye anlatacaktın? Bitti gitti. Herkes öldü."

"Ö'lle."

"Herifin parçası kalmamıştır herhalde."

Neville birkaç günlük kırçıl sakallarını kaşıdı. Suçlu bakıyordu.

"Aman, sakın söyleme," dedi Yancy.

Balıkçı köpük buzluğunu açtı. "Köpekbalıklarının yemediği bur'da," dedi.

"Hey Tanrım!" dedi Yancy. "Tabii ya!"

Kutuda Nick Stripling'in öteki kolu yatıyordu.

Otuz Bir

Andrew Yancy'yle bir arada görülmek istemeyen şerif, dışarda buluşmakta ısrar etmişti. En emin yer elbette Yancy'nin eviydi.

"Uluslararası bir suç dehasına reva mı bu tavır?" dedi Yancy.

Sonny Summers alaycı güldü. "Anlat bakayım şunu," dedi.

Arka sundurmadaki plastik şezlonglardaydılar. Şerifin feci terlediği herkesçe bilindiğinden, Yancy gölgelik yer seçmişti.

"Charles Phinney'nin katili sizlere ömür. Resmî hikayeyi ister misin önce?"

"Hı-hı," dedi Summers.

"Nicholas Stripling ile eşi, Andros Adası açıklarında bir tekne kazasında can verdiler. Tanımadıkları sularda gezinen aptal Amerikalılar vesaire."

"Peki. İşin gerçeği?"

Yancy bir bira açtı ve hikayeyi tamamına yakın aktardı.

"Oy oy," dedi şerif bir bira da kendine alarak.

"İlahi adalet meselesini atlamamak gerek," dedi Yancy. "Shakespeare'e layık diyemeyiz ama fena sayılmaz."

"Bunlar olurken Andros'ta mıydın sen? Bir şekilde, nasıl demeli, karıştın mı?"

"Yok, Sonny. Buradaydım."

"Şükür."

Yancy tuzağını kuruyordu. "Stripling boğulmasaydı hapse girecekti. Ben söyleyene kadar yerini bilen yoktu. Yaşadığını bile bilen yoktu."

Şerif serin şişeyi ellerinde yuvarlayarak Yancy'nin eski sevgilisinin yaktığı komşu araziye bakıyordu.

“Dinlemiyor musun beni? Adaya kendi cebimden harcayarak gidip buldum o şerefsizi! Az daha kafamı uçuruyordu yahu! Davayı çözmek için canımı tehlikeye attım ben!”

“Rozetini geri istiyorsun. Anladık.”

Bulanık yanıt Yancy’ye bir politikacıyla konuştuğunu hatırlattı. “Ama ardından kocaman bir ‘ancak’ geliyor, değil mi?”

“Ancak,” dedi Sonny Summers, “durum o kadar basit değil. Tamam, birinci sınıf polislik yaptın, kabul. Cesaret ister. Ciddiyim. Ama bana anlattıklarını… Basın açıklamasına koyamam.”

“E, yani! Nereden çıktı şimdi basın açıklaması?”

“Seni yine işe aldığım gün,” dedi şerif, “iyi bir açıklama gerekecek. Medyanın tartışmalı kişilik dediklerindensin sen. Bir de ha unutuldu ha unutulacak derken Bonnie’nin *Citizien*’a konuşması…”

“Mallory Meydanı’nı diyorsun.”

“Hepsi, tümü,” dedi şerif neşesizce. “Bir kaçakla birlikteliğin falan.”

“Nereden bilecektim yahu?”

“Kundaklama olayının kabahatini tamamen sende bulanlar var. Sarhoş muhabbeti ama… Şu evi,” dedi Sonny Summers başıyla işaret ederek, “sırf pek değerli günbatımı manzaranı bozuyor diye Bonnie’ye yaktırdığını söyleyenler var.”

“Saçmalık.”

“Şimdi… O manyağı Oklahoma’ya yolluyoruz, tamam mı? Bir iki sene manşetlerden uzak durabilirsen seni tekrar işe alabilirim.”

“Sen işi bırakıp savcılığa oynamayacak mıydın?”

Summers kımıldandı. “Öyle yaparsam yeni şerife seni işe alınacaklar listesinin başına koymasını söylerim. Eski rütbenle… Bu arada duyduğuma göre, böcek devriyesinde yakıp yıkıyormuşsun. Tommy Lombardo, dehşet saçtığını söyledi.”

“Bak sen.”

“Lokanta teftişlerine tabancayla gidiyormuşsun. Doğru mu?”

“Ciddiyet katıyor.”

“Ama daha kimseyi vurmadın, değil mi? Fare falan?”

“Henüz vurmadım.”

“Vurmamaya çalış.”

“Sağ ol. Hep baba gibi öğüt veriyorsun.” Zor tutuyordu kendini Yancy.

“Sormam lazım,” dedi Summers. “Stripling’in öteki kolunu nerede bulmuşlar? Yani ilkinin başına gelen onca rezillikten sonra…”

“Hey,” dedi Yancy, “hatırlarsan senin gizli emrine uyarak taşıyordum o kolu ben! Her şey öyle başladı zaten!”

Şerif göz devirdi.

“Sağ kol,” dedi Yancy, “teknenin kaza yaptığı yerin yakınlarında, denizde bulundu.” Yancy’nin attığı yerdi orası; ayrıntılarla şerifi sıkmak istemiyordu şimdi.

“Kalanını köpekbalıkları yemiş, öyle mi? Eminler mi?”

“En büyüklerden var oralarda, Sonny. Stripling’den kalan bir şey varsa ancak en sık ağla toplayabilirsin bu saatten sonra.”

“İyi. Key West cinayet büroyu ararım. Phinney dosyasının kapanmasına sevineceklerdir. Yarına ortak basın toplantısı yaparız; cinayet zanlımız öldü falan filan.”

Zanlı, zanlımız oluvermişti. Yancy mucize kavlinden dilini tutmayı başararak, “Sağ kol,” dedi, “ötekinin yanına gömülmek üzere Miami’ye yollanıyor. Tabutta yer çok, malum.” Ayarlamaları Caitlin Cox hallediyordu. Babasının sigorta parası için kimi araması gerektiğini sorunca Yancy telefonu yüzüne kapamıştı.

Şerif şişesini yere bıraktı. “Pekala. Başka bir şey var mı?”

“Kariyerim var. Özsaygım ve akıl sağlığım.”

“Sabır.”

“Gününü fare kakası sayarak geçirdin mi hiç sen?”

Şerif yüzünü ekşitti. “Yeter ama.”

Yancy daha sonrasında kayığına atlayıp denize açıldı. Oltasını almayı unutmuştu ama dert etmedi. Ensesini ısıtan güneşle yanaklarını okşayan tuzlu meltem yeterliydi. Bir süre dalıp kıyıdaki sazların arasında avlanan kocaman lacivert balıkçılı seyretti.

Geri döndüğünde evinin önünde bekleyen FBI ajanlarını gördü. Devletten beklenmeyecek şıklıkta siyah bir 4x4'le gelmişlerdi. Yancy babasının, park bekçilerinin standart aracı yeşil pikapla dolaştığını hatırladı.

"Beyler," dedi iki ajana.

Yancy kayığını durulamaya girişirken ajanlar Andros gezisini sordular. Ajan Strumberg, İç Güvenlik'ten gelen gümrük giriş-çıkış listesinde adına rastladıklarını söyledi. Yancy, federallerin harekete geçmedeki yavaşlığı yüzünden Stripling'i kontrol etmeye gittiğini anlattı.

Ajan Liske tedbirsiz davrandığını söyledi. "Davayı tümden tehlikeye atabilirdin," dedi. "Hamlemizi yapmaya çok ama çok yaklaşmıştık."

Ajan Strumberg, bombayı patlatırcasına fısıldayarak, Stripling'in kiraladığı uçağı Kolombiya'da bulduklarını açıkladı.

Yancy gülmeye başlayınca ajanlar kaskatı kesildiler.

"Nesi komik şimdi bunun?" dedi Ajan Strumberg.

"Yakalamakta geç kaldınız şerefsizi," dedi Yancy.

"Gör, bak nasıl yakalıyoruz," dedi Ajan Liske.

"Adamı çatlatırsınız siz." Yancy musluğu kapadı, ellerini şortuna sildi. "Aradığınız zanlı, yani Bay Stripling öldü."

FBI ajanları birbirlerine bakarak sövdüler.

Yancy iki ajanı eve davet edip birer buzlu çay ikram etti. Kendisi için buzluktan bir buzlu çubuk çıkardı. Ajanlar Stripling'in ölümünü bir parça akla ziyan bulmuşlardı. Strumberg çıkıp telefon etmek üzere araçlarına gitti. Yancy müzik açtı. Springsteen konseriydi çalan.

Ajan Liske, Bruce Springsteen'i iki defa izlediğini söyleyerek Yancy'yi şaşırttı. "Clarence yokken grup aynı olmuyor," dedi.

"Gene de iyi konsermiş."

"Tabanca… Dolu mu?" Mutfak tezgahında yatan Glock'u işret ediyordu.

"Ruhsatım var," dedi Yancy. "Rus mafyası Key West'te epey faal."

"Marihuana mı o?"

Yarısı içilmiş bir cigaralık, evyenin hemen yanında duruyordu.

"Tedavi amaçlı," dedi Yancy.

Ajan Strumberg geri döndü. Kazayla ilgili Yancy'nin anlattıklarını onaylatmıştı. Eve Stripling'in cesedinin kimlik tanımlaması teknede yapılmıştı ve bulunan kopuk koldan alınan parmak izleri, Nick Stripling'den kaza sigortası dümeninden tutuklandığı sırada alınanlarla uyuşuyordu.

"İnanılır gibi değil," dedi Ajan Liske. "Tam yakalamak üzereyken ölmüş şerefsiz. Hem de daha önce öldüğüne inanmamız için planladığı şekilde!"

"Ya," dedi Ajan Strumberg.

Tutuklayacak kimsenin kalmayışı çökertmişti ajanları. Yancy sıkıntılarını anlıyordu; sonuçta dava pek çok açıdan kendi davasıydı aynı zamanda. Moral düzeltmek adına, "Ensesindeydiniz," dedi. "Nasılsa halledecektiniz."

Ajan Strumberg, Bahamalar Kraliyet Savunma Güçleri'ne Stripling'le ilgili ihbarı yetkili bir FBI görevlisinin yapmadığını hoşnutsuz bir vurguyla ilave etti.

"Valla ben değildim," dedi Yancy. "İsterseniz Key West polisine sorun. Tayfa cinayeti konusunda epey sıkı çalışıyorlardı."

"Neyse… Anlaşılan adamımız baskıya dayanamamış. Karısıyla birlikte, yeni teknesiyle kaçmayı planlıyorlarmış. BKSG, kaza gecesi kaçış provası yaptıkları kanısındaymış."

Yancy ajanlara gerçeği açıklamak için herhangi bir neden görmedi. "E, şimdi ne yapacaksınız?" dedi. "Ya da bir şey yapacak mısınız?"

"Malvarlığının izini süreceğiz elbette," dedi Ajan Liske. "Nassau'daki banka hesaplarından başlayarak."

"Artı, Andros'ta yaptırdığı tatil köyü var," dedi Ajan Strumberg.

"O taraftan fazla umutlanmayın," dedi Yancy. "Stripling'in o işte gizli bir ortağı vardı. Adını bilmiyorum ama duyduğum kadarıyla finans çakalı Bay Street, avukatlarındanmış. Ağabeyi senatörmüş bir de… El koymaya, hacze falan kalkışırsanız mahkemelerde süründürür sizi."

FBI ajanları Yancy'nin önlerine koyduğu sorunu vakarla karşıladılar. Uzun süreli bir saha araştırmasına kalkışmadıkları sürece, ortalıkta herhangi bir sessiz ortak, herhangi bir sosyete avukatı bulunmadığını keşfedemezlerdi.

“Gerçi Stripling henüz bina falan dikememişti,” dedi Yancy. “Birkaç ağaç kestirmiş, hepsi o.”

“Paranın peşinden gitmek daha kolay,” diye mırıldandı Ajan Liske. Ajan Strumberg gönülsüzce onayladı.

Ajanlar gider gitmez Yancy, Rocky Town’daki balıkçı büfesini arayarak bir mesaj bıraktı. Neville Stafford’a Yeşil Kıyı’ya yeniden yerleşebileceği haberini vermek için sabırsızlanıyordu.

Rosa yediye doğru döndü. “Vitaminsiz kalmış görünüyorsun,” dedi.

“Kalbim sağlam ama.”

“Çek elini. Karnım aç benim.”

Yancy’nin, Madeline’in düğün öncesi partisi için yeniden açılma raporu verdiği Stoney’nin Yeri’ne gittiler. Madeline, Yancy’yi gördüğüne sevindi; Pestov, kuşkusuz vatandaşlık durumundaki gelişmeden memnun, bu sefer kaçmadı. Mutlu çifte bir meyve sıkacağı hediye ettiler ya, esas hediye Charles Phinney’nin katilinin Bahamalar’da boğulduğu haberiydi.

Madeline gözü yaşlı gülümserken, Pestov’un sevincinin katledilen genç tayfanın adalete kavuşmasıyla ilgisi yoktu. Nick Stripling tutuklanamadan dünya değiştirdiği için, istemeden başına koyduğu beş bin dolarlık ödülü ödemek zorunda kalmayacaktı.

Emekli Komiser Yardımcısı Johnny Mendez ise karısının çene ameliyatı için parayı başka yerden bulmak zorundaydı artık.

Yancy ile Rosa mezeler bile gelmeden kalkınca, Brennan pek bozulmuş pozlar takındı.

Teftişlerden daima yüzü ak çıkan pizzacıya uğrayıp eve döndüler ve Yancy’nin kıçına sarı not kağıtları misali yapışıp duran, Rosa’nın yoga şiltesinin üstünde seviştiler.

Duştan sonra Rosa, “Şerif işin için ne dedi?” diye sordu.

“Sabret, dedi. Bir, belki iki sene.”

“Haydi ya? Üzüldüm, Andrew.”

“Pazartesi Ramrod’daki İtalyan lokantasına gidiyorum,” dedi Yancy. “Emekli bir deniz subayı… Yediğinden ne çıktığını hiç söylemeyeyim.”

Kurulandı Rosa. “Jackson’daki bir pediatri kliniğine başvuruyorum. Vakti gelmişti.”

“Hayda… Ne oldu?”

“Çekemiyorum artık,” dedi Rosa. “Konuşabilen hasta istiyorum.”

“Gene çocuk mu geldi?”

“Ya… Servisin önüne fırlayıvermiş. On bir yaşında.”

“Oy oy.”

“Neyse… Gel, ayı seyredelim.”

Dışarı çıkıp birbirlerine sarıldılar. Rosa’nın saçları hâlâ ıslaktı; Yancy’nin kollarına serin damlalar süzüldü. Gökyüzü berrak, hava durgundu ama Karayipler’in ötesinde yeni bir kasırga toplanmaya başlamıştı. Miami’deki hava raporcusu şimdiden Gerardo vaveylasına başlamıştı.

Rosa, kasırganın Florida’ya yönelmesi halinde gelip yanında kalmak istediğini söyledi. “Kasırgada seks gibisi yok,” diye fısıldadı. “Aynı fikirde olsan iyi edersin.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Ha, filmi getirdim.”

“Nihayet.”

Mutfağında sırtında tişörtle yalınayak mısır patlatan kadın manzarası Yancy’nin kariyer endişelerini kozmik bir açıdan görebilmesini sağladı. Pencereden Meksika Körfezi’ni ışıldatan hilal görünüyordu. Hayat fena değildi. Dedektif rozetiyle arasında sadece birkaç milyon hamamböceği duruyordu.

“DVD çantamda,” dedi Rosa.

Johnny Depp’in ilk korsanlı filmini kiralamıştı. İkisi de daha önce seyretmişti filmi. Maymunun çıktığı ve yakından göründüğü hareketli sahnelerden birinde Yancy filmi durdurdu. Birlikte yakından bakmak için ekranın dibine gittiler.

“Driggs değil bence bu,” dedi Yancy.

“Gençti ama o zaman. Tüyleri dökülmemişti hem.”

“Şu dişlere bak… Psikopat resmen.”

“Sakın,” dedi Rosa, “kahramanıma laf etmeye kalkma!”

Ertesi sabah Kaptan Keith Fitzpatrick, çifti *Anam Ağlar IV*'le balığa çıkardı. Yancy'nin katili yakalaması şerefine para istemedi kaptan. Rosa, kolları iyice ağrıyana kadar bir sürü balık tuttu. Yancy ise abartılı fiyatına aldırmadan aldığı yeni oltasıyla kocaman bir ton yakaladı.

Akşamüzeri, balıkları kızartıp makul miktarda tekila yuvarladılar ve ne olur ne olmaz diyerek Gerardo'ya karşı hazırlık yaptılar. Güneş sazlıkların arasında kaybolurken kadife boynuzlu, yetişkin bir Key geyiği ortaya çıktı. Sessizce Evan Shook'un arazisine girdi. Rosa hayvanın zarafetine hayran kalmıştı.

Yancy ise cep telefonunu çıkardı ve Neville'e yollamak üzere fotoğrafını çekti.